

Ả MẠCH NGỌC

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYỀN VIỆT THÀNH NGỔ TẮC

Webtruyen.com

Mục lục

- [Chương 1: Tiểu Thí Ngư Dao](#)
- [Chương 2: Án Mạng Trong Tiệm Hồn Đồn](#)
- [Chương 3: Tự Sát? Bị Giết?](#)
- [Chương 4: Khoa Học Mới Là Đạo Lý](#)
- [Chương 5: Nghi Phạm Thứ Hai Hiện Thân](#)
- [Chương 6: Đây Là Quan Trường](#)
- [Chương 7: Ly Biệt Tối](#)
- [Chương 8: Gặp Lại Sau Đám Cháy](#)
- [Chương 9: Thủ Đoạn Tất Yếu](#)
- [Chương 10: Không Có Nghi Phạm](#)
- [Chương 11: Nghi Phạm Hư Hư Thực Thực](#)
- [Chương 12: Lại Một Cổ Thi Thể](#)
- [Chương 13: Hai Hung Thủ](#)
- [Chương 14: Đó Chỉ Là Một Hải Tử](#)
- [Chương 15: Thân Phận Của Cổ Thi Thể Vô Danh](#)
- [Chương 16: Tập Trung Nghi Phạm](#)
- [Chương 17: Làm Kẻ Trộm Coi Chừng Hồng](#)
- [Chương 18: Thu Đồ Đệ](#)
- [Chương 19: Lăn Đầu Vào Kỹ Viện](#)
- [Chương 20: Gặp Lại Cổ Nhân](#)
- [Chương 21: Nguy Cơ Ẩn Núp](#)
- [Chương 22: Bối Cảnh Như Vậy](#)
- [Chương 23: Không Có Đầu Mối](#)
- [Chương 24: Phát Hiện Bất Ngờ](#)
- [Chương 25: Kích Thích Lớn](#)
- [Chương 26: Ai Là Nghi Phạm](#)
- [Chương 27: Thời Khắc Thoải Mái](#)
- [Chương 28: Nhân Vật Mấu Chốt Mất Tích](#)
- [Chương 29: Cái Gọi Là Chứng Cứ](#)

[Chương 30: Ở Chung?](#)

[Chương 31: Cái Chết Của Thượng Thư](#)

[Chương 32: Cái Chết Của Thượng Thư 2](#)

[Chương 33: Ranh Giới Mập Mờ](#)

[Chương 34: Đầu Mối](#)

[Chương 35: Kỳ Hạn Ba Ngày](#)

[Chương 36: Phát Hiện Trọng Đại](#)

[Chương 37: Say Rượu](#)

[Chương 38: Một Nửa Sự Thực](#)

[Chương 39: Một Nửa Sự Thực Khác](#)

[Chương 40: Cuộc Sống Con Tin](#)

[Chương 41: Án Tử Kết Thúc \[Thượng\]](#)

[Chương 42: Án Tử Kết Thúc \[Trung\]](#)

[Chương 43: Án Tử Kết Thúc \[Hạ\]](#)

[Chương 44: Tình Yêu Phát Triển](#)

[Chương 45: Tình Yêu Tiếp Tục Phát Triển](#)

[Chương 46: Thân Phận Minh Bạch](#)

[Chương 47: A Tài Vs Công Chúa, Vòng Thứ Nhất](#)

[Chương 48: Trước Ngày Sứ Thần Đến + Cao Hành Giảng Bài](#)

[Chương 49: Tình Cảm Ấm Lên](#)

[Chương 50: Sứ Thần Tới](#)

[Chương 51: Án Giết Người Trong Phòng Kín](#)

[Chương 52: Tra Tấn Ngọt Ngào](#)

[Chương 53: Thì Ra Là Thế](#)

[Chương 54: Bị Tấn Công Lần Nữa](#)

[Chương 55: Người Xuất Hiện Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 56: Bôi Cọ Của Âu Dương Ngự Y](#)

[Chương 57: Công Chúa ‘Tra Ra’ Chân Tướng](#)

[Chương 58: Hậu Quả Của Nghe Lén](#)

[Chương 59: Người Hiềm Nghi](#)

[Chương 60: Khích Lệ Chết Người](#)

[Chương 61: Cách Chân Tướng Một Bước](#)

Chương 62: Chân Tướng!

Chương 63: Trước Khi Ở Chung

Chương 64: Thăng Quan Chi “Hi”

Chương 65: Uống Rượu? Ăn Gì?

Chương 66: Nam Thê Gặp ‘Mẹ Chồng’

Chương 68

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Thí Ngưu Dao

Nghe nói người trước khi chết sẽ trải qua năm gia đoạn tâm lý: Phủ nhận, tức giận, níu kéo, uể oải, tiếp nhận.

Nếu như người sau khi chết sống lại tại thời đại khác với thân phận khác, như vậy chỉ cần làm hai chuyện, tiếp nhận và thích ứng.

“A Tài, lại có khách .” Tiểu nha dịch mới vào nha môn Vương Tiểu Hồ cùng Cao Hành khiêng thi thể đắp bạch bố đi vào nghĩa trang.

A Tài vừa nghe được tiếng quát tháo liền chạy ra khỏi buồng, “Đặt ở đây a.” Chỉ vào một khoảng không trên giường.

Đem thi thể thả xuống, Vương Tiểu Hồ đi đến bên cạnh A Tài, “A Tài, một mình người ở trong này không sợ sao, nhiều người chết như vậy....” Nhìn quanh cả phòng đặt đầy thi thể, ánh sáng mờ mờ, bạch linh bông bông đung đưa, cùng với linh cữu, lư hương lượn lờ, khiến Tiểu Hồ nhin không được run lên.

Nói đến A Tài, hẳn là do Tiền thúc nhặt được gần nghĩa trang, bởi vì ở tại nghĩa trang, cho nên có rất ít hài tử muốn chơi với hắn, hắn một mực cùng Tiền thúc sống nương tựa lẫn nhau cho đến 1 tháng trước, Tiền thúc bị bệnh qua đời, chỉ còn lại một mình hắn, hiển nhiên hắn kế thừa “Sự nghiệp” của Tiền thúc.

“Ở lâu sẽ quen.” A Tài xốc lên một góc vải trắng, liếc một cái. “Người nào?”

Thói quen? Vương Tiểu Hồ nghĩ thầm hắn mới không cần quen, hắn lại không ở nghĩa trang. “Là Lý Tú, Lý tú tài, vốn hôm nay lên kinh dự thi, được mọi người phát hiện trên đường nhỏ đi tới bến tàu, thật đáng tiếc a.” Lập tức dời đi chú ý, Vương Tiểu Hồ vẻ mặt tiếc hận. “Nghe nói học thức của hắn không tệ, nói không chừng năm nay có thể đạt công danh, lại chết như vậy.”

“Có nghi phạm?” Bệnh nghề nghiệp không bỏ được. Trước kia hắn là pháp y.

“Đương nhiên, sáng sớm nay hung thủ đã bị bắt. Là ta cùng Cao Hành bắt lại.” Vương Tiểu Hồ kiêu ngạo nói. “Chính là Trương Tam – Trương tú tài chuẩn bị cùng Lý tú tài đi thi. Vốn hai người bọn họ dự định hôm nay cùng nhau lên kinh dự thi, hẹn giờ mọo gặp ở bến tàu, bọn họ bao hết thuyền của Hoàng Bá, nhưng đến giờ Thìn thì Trương tú tài mới tới bến tàu, Lý tú tài vẫn chưa tới. Sau đó người chèo thuyền Hoàng Bá chạy đến nhà Lý tú tài hỏi: Lý nương tử, tướng công của người ở nhà không? Lý nương tử nói tướng công nhà nàng đã rời nhà vào giờ dần canh ba. Lúc này hai người mới cảm thấy có vấn đề, sau đó nhờ hàng xóm tìm kiếm, sau đó phát hiện thi thể Lý tú tài tại một đường nhỏ vắng vẻ cạnh bến tàu, hơn nữa lúc ấy ngân lượng trên người hắn cũng bị mất.” Vương Tiểu Hồ mặt tươi như hoa kể hết cả quá trình. Đây là lần đầu tiên hắn phá án, nửa ngày tìm ra hung thủ, vô cùng hưng phấn. “Án này ngày mai sẽ thẩm tra xử lí.”

“Vì sao nói Trương Tam là hung thủ?” A Tài hiếu kỳ hỏi, cũng cầm lư hương bên cạnh đặt trước thi thể.

“Bởi vì hắn không đúng thời gian ước định đến bến tàu, chậm nửa canh giờ, mà trong vòng nửa canh giờ cũng đủ để hắn mai phục trên đường Lý tú tài đi đến bến tàu, hạ sát. Hơn nữa hắn thiếu nợ sòng bạc, hắn biết rõ

Lý tú tài lên kinh dự thi nhất định sẽ mang theo không ít ngân lượng, nên giết người sau đó trộm ngân lượng.” Vương Tiểu Hồ càng nói càng kích động, càng nói càng oán giận.

“Chúng ta cần phải trở về.” Cao Hành nhắc nhở, xoay người đi ra ngoài. “Thi thể để lại đây. Chờ án xử xong, Lý nương tử sẽ đến mang về.”

“Ngạch... Chúng ta đi trước.” Nói xong, Vương Tiểu Hồ vội vàng đuổi theo Cao Hành.

Đợi hai người rời đi, A Tài mới liếc nhìn cỗ thi thể kia, xoay người trở về phòng. Ăn xong cơm tối đơn giản, thu dọn xong, A Tài nghĩ tới lời của Vương Tiểu Hồ. Tuy hẳn muốn làm người thấp kém, nhưng nếu tiếp tục im lặng, Trương Tam kia sẽ uống mạng.... Dẫn đo một chút, A Tài đứng dậy đi vào phòng, đứng bên cạnh cỗ thi thể. Đã mang đến nghĩa trang, coi như là số mệnh được sắp xếp xong xuôi.

“Đặc tội, thỉnh thứ lỗi!” A Tài mở bạch bố ra.....

A Tài đứng dậy đuổi lưng một cái, thật sự là đã lâu không thức đêm, được ánh mặt trời chiếu vào như vậy thật là thoải mái, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ... A, đã trở như vậy... Tiếp theo, A Tài nhanh chóng mặc y phục, giày, dùng bàn chải đánh răng chính mình đặc chế rửa sạch hàm răng cùng khoang miệng, sau đó trực tiếp chạy đến công đường.

Huyện lệnh huyện Đạo Hà công khai thẩm tra xử lý án giết người này, mọi người đều đến trước công đường xem án, ba tầng trong ba tầng ngoài chật như nêm cối.

“Ba.” Huyện lệnh Ngô Viêm ngồi trên công đường vỗ án một cái, nội đường lập tức an tĩnh lại. Sư gia Hứa Ngụy cầm bút lông trong tay, bộ khoái Cao Chí đứng bên cạnh, hai bên là nha dịch mặt mũi đầy nghiêm túc nhìn thẳng phía trước, tấm biển “Công minh liêm uy” treo trên cao càng giúp công đường thêm phần chính khí.

Nói đến Huyện lệnh Ngô Viêm, chính là bảng nhãn, trước kia đảm nhiệm chức hộ bộ, nhưng vì vô cùng chính trực mà đắc tội với thái sư Lữ Phong, bị giáng chức đuổi khỏi kinh thành đến nơi này nhậm chức Huyện lệnh. Hứa Ngụy vốn là bạn thâm giao, lúc dự thi vì sốt cao mà không phát huy hết khả năng, không được công danh gì. Nhưng hai người hiểu nhau, tài năng của Hứa Ngụy, Ngô Viêm rất rõ ràng, liền mời hẳn đảm nhiệm chức sư gia. Cao Chí đến từ bộ khoái thế gia, cha cùng với hai vị ca ca đều ở kinh thành nhậm chức, Cao Hành là đệ đệ của hắn, đi theo hắn học tập.

Trương Tam, Hoàng bá, Lý nương tử đều quỳ gối dưới công đường.

Một đêm lao ngục khiến Trương Tam nhìn rất tiều tụy, Hoàng bá có chút khản trương, mà Lý thị vì tướng công mất đi nên nước mắt ghen ngào.

“Trương tú tài, người nói người ngủ muộn nên mới đến chậm nửa canh giờ, có nhân chứng?” Ngô Viêm hỏi.

“... Trong nhà chỉ có một mình thảo dân...” Trương Tam trả lời.

“Nghĩa là không có ai làm chứng.” Ngô Viêm nói tiếp. “Không phải là người nợ nần, cho nên cố ý hện Lý Tứ lên kinh dự thi, sau đó sát hại đoạt tiền tài?” Ngô Viêm ép hỏi, “Còn không nói thật.”

Quần chúng xung quanh cũng nhỏ giọng xì xào, “Không ngờ hắn là loại người này.”

“Thật sự không có nhân tính, vì chút tiền liền giết người.”

“Đúng vậy đúng vậy..”

“Đại nhân, thảo dân oan uổng, thảo dân không giết người, thảo dân thật sự không có...” Trương Tam kêu gào.

Ngô Viêm lạnh lùng nói, “Không phải ngươi, còn có thể là ai.... Nhanh chóng khai thật, miễn phải chịu cực hình.”

“Đại nhân, người không phải bị hãm giết.” Thanh âm đột nhiên vang lên, khiến mọi người đều nhìn về phía thanh âm phát ra.

A Tài thở hỗn hển đứng ở phía sau quần chúng, không còn cách nào, mọi người quá đông, hãm chen không được.

“Ai ở dưới công đường ồn ào?” Cũng vì quần chúng quá nhiều, Ngô Viêm không nhìn thấy người tới, liền hỏi.

Lúc này mọi người tự động nhường đường, A Tài mới tiến vào, “Đại nhân, là tiểu nhân A Tài.”

“A Tài?” Vương Tiểu Hồ thấy người tới, vô cùng kinh ngạc.

Cao Hành tiến lên giải thích, “Đại nhân, A Tài là người trông giữ nghĩa trang.”

Ngô Viêm minh bạch, nhẹ gật đầu, “Sao ngươi lại biết người không phải bị hãm giết?” Nhiều khi người trông giữ nghĩa trang cũng kiêm chức gõ tác.

“Đại nhân, có thể để tiểu nhân hỏi trước mấy vấn đề, sau đó sẽ nói cho ngài biết nguyên nhân?” A Tài không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Quần chúng lại xầm xì nói chuyện với nhau.

“... Ngươi cũng biết mình đang làm gì? Cắt ngang bốn quan phán án....” Ngô Viêm nhìn thanh niên có chút tái nhợt gầy gò trước mắt, hỏi.

“Đại nhân, tiểu nhân có đủ căn cứ chứng minh người không phải bị hãm giết. Liên quan đến một mạng người, chiếm dụng thời gian của mọi người một chút cũng không ảnh hưởng gì.” A Tài không sợ hãi nói.

“... Đại nhân, hăn trông coi nghĩa trang, nói không chừng thật sự phát hiện gì cũng nên.” Nhìn thấy ánh mắt tự tin của đối phương, sư gia Hứa Ngụy kiến nghị.

“Được, trước tiên nghe người nói.” Dù sao liên lụy đến một mạng người, Ngô Viêm cũng không muốn oan uổng người vô tội.

“Tạ ơn đại nhân.” A Tài đến bên cạnh Hoàng bá, hỏi: “Vị này chính là Hoàng Bá a?”

Hoàng Bá nhẹ gật đầu.

“Người nói người và Trương Tam ở bến tàu đợi Lý Tứ rất lâu nhưng không thấy hăn đến, cho nên người đến nhà Lý Tứ hỏi thăm, đúng không?” A Tài nhìn đối phương hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ân, tới nhà Lý Tứ thì hỏi gì?”

“Ta, sau khi thảo dân tới, trực tiếp gõ cửa hô: Lý nương tử, Lý tú tài có ở nhà không?” Chuyện này Hoàng Bá từng nói qua, mọi người không biết vì sao A Tài lại hỏi lại.

“Người hỏi Lý nương tử, Lý tú tài có ở nhà không?” A Tài lặp lại một lần, quay sang hỏi Lý thị, “Phải không, Lý nương tử?”

“Đúng, đúng vậy... Lúc ấy, lúc ấy ta đang may vá, nghe được có người hô: Lý nương tử, cho nên ta đi vào nội viện, nghe được Hoàng Bá hỏi ta, tướng công nhà ta, tướng công nhà ta có ở nhà không, ta, ta nói tướng công đã rời nhà vào giờ dần canh ba, không ngờ chàng. Chàng...” Lý thị kiềm chế không nổi, lại rơi nước mắt.

“Hoàng Bá, Lý nương tử nói chính là sự thật?” A Tài quay lại nhìn Hoàng Bá.

“Đúng vậy.” Người ở chỗ này đều bị hấn làm cho hồ đồ, mọi người đều biết chuyện này, cần gì xác nhận lại?

“Tốt, đại nhân, hấn thừa nhận .” A Tài nhìn huyện lệnh Ngô Viêm, nói.

“Thừa nhận cái gì?” Ngô Viêm hỏi ra vấn đề mọi người nghi hoặc.

“Thừa nhận hấn là hung thủ!” A Tài chỉ vào Hoàng Bá, nói.

Tất cả mọi người kinh ngạc một hồi, “Hoàng Bá?” Ngô Viêm xác nhận.

“Đúng vậy, đại nhân.” Thấy mọi người vẫn nghi hoặc như cũ, “Được rồi, để tiểu nhân giải thích. Đầu tiên... Tiểu Hổ.” Trông thấy gương mặt tương đối quen thuộc trong đám nha dịch, A Tài chỉ đích danh. “Nếu như người muốn tìm ta uống rượu, sau đó đến nghĩa trang tìm ta, lúc người đến cửa nghĩa trang người sẽ làm như thế nào?”

Vương Tiểu Hổ không ngờ A Tài đột nhiên gọi hấn, thấy mọi người đều nhìn mình, có chút khẩn trương trả lời vấn đề của A Tài, “Ngạch, ta, ta sẽ ở ngoài cửa hô, A Tài, người ở nhà không?”

Nghe đến đó, đa số người đã hiểu được, nhưng chỉ đa số người, A Tài vẫn hảo tâm giải thích đầy đủ. “Đúng vậy, khi chúng ta đến tìm người nào đó, nhưng không xác định người này có ở nhà hay không, chúng ta sẽ trực tiếp hỏi người đó có ở nhà không? Mà không phải hỏi phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội, hoặc là nương tử của người này. Trừ phi....” A Tài vừa nói vừa đi quanh ba người đang quỳ, cuối cùng đứng ở bên cạnh Hoàng Bá.

“Trừ phi, hẳn biết rõ người này không ở nhà.” Cao Hành theo ý A Tài nói tiếp.

“Đúng.” A Tài mỉm cười nhìn Cao Hành.

“Ta, ta... Ta không có giết người, đại nhân, ta không giết người a....” Hoàng Bá bối rối hô, muốn bò sát về phía trước, nhưng bị nha dịch một bên dè lại.

“Vậy người làm thế nào biết Lý tú tài không ở nhà?” A Tài ngồi xổm người xuống nhìn thẳng Hoàng Bá.

“Ta, ta....” Hoàng Bá né tránh ánh mắt.

“Có phải là hẳn sáng sớm đi ra bến tàu, không cẩn thận bị người thấy hẳn có ngân lượng, vì vậy người nổi máu tham, giết hẳn, sau đó đem vứt xác hẳn trên một đường nhỏ tới bến tàu, vu oan hãm hại Trương tú tài, phải không? Trả lời ta?” A Tài đề cao thanh âm, trong lúc nói nghiêng thân về phía trước, chậm rãi tới gần Hoàng Bá, dừng lại cách hẳn mười cm.

“Ta, ta không cố ý, là, là hẳn, là hẳn nói nương tử của hẳn chuẩn bị cho hẳn rất nhiều ngân lượng lên kinh thành dự thi, luôn nói nương tử của hẳn thật tốt, thật hiền lành. Ta đã nhiều tuổi, những người kia đều chê ta nghèo, không có người đồng ý gả cho ta, ta, lúc ấy ta chỉ là bị ma quỷ ám ... Ta....” Hoàng Bá vừa khóc vừa nói, Lý nương tử bên cạnh xông tới, vừa đánh vừa khóc, “Người trả lại tướng công cho ta, trả lại tướng công cho ta....”

A Tài đứng lên, đối với một người tâm lý không vững, rất dễ dàng bị người khác áp bách, nhất là người đã nắm giữ mọi chuyện.

Án tử đột nhiên vì A Tài xuất hiện mà thay đổi lớn. Bởi vậy được mọi người vô cùng chú ý, người đầu tiên muốn cùng hẳn hảo hảo nói chuyện chính là Huyện lệnh đại nhân của chúng ta.

“Hôm nay, nếu không phải nhờ người, án tử này khả năng sẽ biến thành án oan.” Ngô Viêm ngồi nhìn thiếu niên trẻ tuổi trước mắt, Hứa Ngụy ngồi một bên.

Nhìn thấy thức ăn đầy trên bàn, A Tài nuốt nước miếng, “Có thể vừa ăn vừa nói được không? Ta, buổi sáng chưa ăn cơm.”

“Ngạch... Thỉnh dùng.” Ngô Viêm vừa dứt lời, A Tài nhanh chóng gấp một cái đùi gà đến chén của mình, bắt đầu cắn xé.

Ngô Viêm và Hứa Ngụy cũng sờ ngồi một bên, đồng thời hiện lên một ý niệm trong đầu: Hẳn hẳn không phải là chỉ có bữa sáng không ăn.

Cơm nước no nê, A Tài mới phát hiện hai người bên cạnh không hề động đũa, cũng không nói chuyện, bị tướng ăn của hắn hù sợ sao? “Thật xấu hổ, mỗi lần đói quá mức, ta mới ăn như vậy...” Mắt nhìn mặt bàn bị hắn quét sạch, xấu hổ nói, “Có vẻ khinh khủng.”

“Không sao.” Hứa Ngụy nhanh chóng phản ứng, “Người căn cứ vào câu kia của Hoàng bá kết luận hắn là hung thủ sao?”

“Đương nhiên không phải, thi thể đưa tới, Tiểu Hồ nói lại án tử với ta, câu nói kia chỉ khiến ta hoài nghi, sau đó ta... Cẩn thận kiểm tra thi thể của Lý tú tài, phát hiện có hiện tượng bị di chuyển, sau đó ta lại đến nơi phát hiện thi thể, theo tới nhà hắn, không có nơi nào có nước, nhưng trên giày của hắn có nước bùn, chỉ có thể nói hắn đến gần nơi có nước, tỷ như, bến tàu. Như vậy di chuyển thi thể hắn là che dấu hiện trường án mạng đầu tiên.” Nhìn ra nghi hoặc của hai người, “Ngạch, chính là nơi đầu tiên xảy ra án mạng.” Thấy hai người gật đầu, A Tài nói tiếp, “Như vậy, chuyện này giải thích rõ vì sao Hoàng bá biết rõ Lý tú tài không ở nhà. Tổng hợp lại, ta mới kết luận hắn là hung thủ.”

Nghe xong A Tài giảng giải, Ngô Viêm và Hứa Ngụy nhìn thoáng qua nhau, “Người có đồng ý đến nha huyện làm ngổ tác không?” Ngô Viêm

thằng thần đề nghị với hắn.

“Có thể, nhưng ta có mấy yêu cầu.” A Tài không lo lắng nhiều, trực tiếp trả lời.

“Chỉ cần ta có thể làm được, sẽ tận lực đáp ứng người.” Ngô Viêm nhận lời.

“Ta hy vọng nha môn bao ăn bao ở, mỗi ngày ít nhất phải có thịt, lương tháng năm lượng bạc. Để không ảnh hưởng tới điều kiện đầu tiên khi làm ở nha môn, ta có thể kiêm chức khác, ngạch, chính là có thể làm một số công việc khác.”

“Năm lượng?” Hứa Ngụy kinh ngạc. Một huyện lệnh, bổng lộc mỗi tháng cũng chỉ 5 lượng 2 mà thôi, ngỗ tác lại muốn năm lượng, còn muốn mỗi ngày có thịt ăn.

“Không thành vấn đề, ta đều đáp ứng người. Người trở về thu thập hành lý trước, chúng ta sẽ bảo người tới đón người.” Ngô Viêm nhận lời.

Đợi A Tài rời đi, “Đại nhân, hắn,....”

“Cũng không sánh được với việc oan uổng một mạng người, người không biết là năm lượng quá lời sao?” Ngô Viêm nhìn bóng lưng A Tài rời đi, hắn đáng giá!

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGỔ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ân Mạng Trong Tiệm Hồn Đồn

Đến giúp A Tài dọn nhà chính là Vương Tiểu Hồ và Cao Hành.

“A Tài, người chỉ có thể này sao?” Vương Tiểu Hồ thấy trong tay A Tài chỉ có một bọc hành lý.

“Ân, đồ có thể sử dụng không nhiều lắm.” Đây là lời nói thật, trông giữ nghĩa trang mà thôi, cái gì cũng không có, chỉ có thi thể là nhiều nhất, hẳn chọn lấy vài bộ y phục, dụng cụ đánh răng tự chế, đây là toàn bộ gia sản của A Tài, chờ phát tiền công rồi hăng mua mấy bộ y phục mới.

Xem ra thuê xe ngựa tới chỉ cần chở người mà thôi. “Ta giúp người cầm a.” Nói xong, Vương Tiểu Hồ đành lấy bao vải trong tay A Tài, A Tài cũng không cự tuyệt. Trên xe, Vương Tiểu Hồ và A Tài ngồi cạnh nhau, Cao Hành ngồi đối diện.

“A Tài, không ngờ người lợi hại như vậy, mới nghe câu đầu tiên đã biết ai là hung thủ. Nghề ngổ tác là người học được từ ai?” Sau khi án tử kết thúc, Vương Tiểu Hồ vô cùng sùng bái A Tài, trực tiếp bỏ qua “Thần tượng” quá khứ là ca ca của Cao Hành – bộ khoái Cao Chí.

“Ngạch, học từ Tiên thúc.” Cũng không thể nói cho hẳn biết, là học được ở đại học, sau đó xuyên tới đây a. Dù sao Tiên thúc đã chết rồi, đẩy lên người hẳn là tốt nhất, chết không có đối chứng.

“A, trước kia không biết Tiền thúc lợi hại như vậy. Ai, đáng tiếc thúc ấy đã chết.” Về mặt Vương Tiểu Hồ đầy tiếc nuối.

Vương Tiểu Hồ là người đơn thuần dễ tin lời nói của người khác, nếu Tiền thúc thật sự có chút tài, vì sao luôn ở trong nghĩa trang, phải biết rằng địa vị của ngỗ tác tuy không cao, nhưng bổng lộc không tệ lắm, chắc chắn tốt hơn là làm việc ở nghĩa trang. “Vì sao trước kia Tiền thúc không làm ngỗ tác?” Cao Hành mặt không biểu tình hỏi, hắn thấy, A Tài nhất định là mèo mù gặp được chuột chết, trùng hợp mà thôi. Suy luận dễ hiểu như vậy, nếu cho mọi người một chút thời gian, bọn họ sẽ nghĩ đến. Dù sao án tử này cũng do “Người ngoài nghề” phá án, hắn và ca ca của hắn cũng không quá quan tâm, bọn họ vốn sinh trưởng ở bộ khoái thế gia.

Nghe ra giọng nói của Cao Hành bất thiện, A Tài ngáp một cái nói, “Ta không biết, Tiền thúc không nói với ta.” Nói một cách khác chính là, nếu người muốn biết, chỉ có thể xuống dưới hỏi hắn.

Cao Hành cứng miệng, không nói thêm gì nữa.

Lúc này cũng chỉ có người trì độn như Vương Tiểu Hồ mới không nhìn ra khói lửa giữa hai người, tiếp tục “Khờ dại” nói A Tài “Lợi hại”.

Mà A Tài thì hợp thời cười cười, không trả lời cái gì.

Rất nhanh, một đường đến nha môn, Ngô Viêm, Hứa Ngụy, Cao Chí tự mình xuất môn nghênh đón, dàn xếp ổn thỏa cho A Tài, thêm Cao Hành, một nhóm năm người cùng ăn cơm tối, xem như tiệc hoan nghênh A Tài.

Gần kết thúc bữa ăn, Ngô Viêm nhìn A Tài nói, “Ngày mai bắt đầu phá án, công việc có cần gì không?”

“Ta cần một trợ thủ, ngạch, chính là người giúp đỡ, lúc ta nghiệm thi cần người ghi chép, cho nên người đó nhất định phải biết chữ.” A Tài nuốt xuống ngụm súp cuối cùng.

“Ân, ...” Ngô Viêm đang nghĩ nên chọn người nào thì Cao Chí nói, “Đại nhân, xá đệ được không?”

Cao Hành không thể tin nhìn tam ca của mình, bảo hã làm người giúp đỡ nghiệm thi, hã đường đường là một bộ khoái a.

Ngô Viêm nhìn Cao Hành nói, “Như thế rất tốt, người có bằng lòng không?”

“Không tốt.” Cao Hành chưa kịp từ chối thì bên cạnh đã truyền đến giọng nói, không ngờ có người lên tiếng cự tuyệt. Bốn người đang ngồi đều nhìn A Tài.

“Ngạch, Cao Hành đường đường là một bộ khoái, làm người giúp đỡ ta, ủy khuất cho hã a.” Hã cũng không muốn lúc nghiệm thi còn phải thời khắc đề phòng một kẻ luôn nghi thần nghi quỷ.

Nhưng lời này nghe vào tai Cao Hành, liền biến thành chính mình bị một ngõ tắc nhỏ nhỏ ghét bỏ, lập tức mắt bốc lên lửa giận, ôm quyền hướng Ngô Viêm nói, “Đại nhân, Cao Hành đồng ý.” Hừ, muốn tránh hã, hã càng muốn theo.

“Cao Hành đã đồng ý, A Tài cũng không nên từ chối, phải biết rằng số người trong nha môn biết chữ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Nghe thế, A Tài cũng không tiếp tục cự tuyệt, người biết viết chữ không nhiều lắm, vậy không còn cách nào, nhưng Cao Hành lại đồng ý, vượt ngoài dự đoán của hã, hã tưởng rằng trong mắt hã đã thể hiện rõ, ta ghét người. Hơn nữa hã tin rằng, cho dù Cao Hành đáp ứng, cũng không có hảo tâm.

Mà sở dĩ Cao Chí đề cử đệ đệ của mình làm trợ thủ cho A Tài, một mặt là muốn nhìn một chút “Thực học” của A Tài, dù sao hã mới biết “A Tài”, ngày hôm qua vượt xa dự liệu của hã, hã chỉ lo là người bên kia

phải tới. Tiếp theo, nếu A Tài thực sự có bản lĩnh, như vậy để Cao Hành ở bên cạnh cũng có thể học được chút gì đó.

Ngô Viêm thì thật cao hứng vì có thêm một bang thủ đặc lực.

Sư gia Hứa Ngụy thì một mực đau lòng vì mười hai tháng bồng lộc, xem ra phải tiết kiệm các khoản khác.

Vì vậy mọi người đều mang tâm sự, hàn huyên một lúc, tự tán đi nghỉ ngơi.

Từ lúc A Tài nhậm chức đến nay, huyện Đạo Hà đột nhiên yên bình trở lại, mỗi ngày đều là việc lông gà vỏ tỏi, không hề cần đến hãn. Khiến mỗi ngày hãn đều bị Cao Hành nhìn với ánh mắt khinh bỉ, tựa như đang nói: Không làm gì, không biết xấu hổ cầm nhiều bồng lộc như vậy, mỗi ngày thịt cá, lại tuyệt không cảm thấy xấu hổ.

“Nếu người muốn ăn đùi gà trên bàn, không cần phải nhìn chăm chăm vào ta như vậy a.” Mỗi ngày bị người khác nhìn “đầy ắp thâm tình” như vậy, dù cho da mặt dày cũng cảm thấy mất tự nhiên .

Cao Hành hừ lạnh một tiếng, hãn thật sự không hiểu đại nhân nghĩ thế nào mà mời cái tên vô lại này làm ngõ tã, mỗi ngày trừ ăn uống vui đùa ra, tên này luôn làm việc kỳ quái, sau đó lại vào phòng mò mẫm. Càng không hiểu tại sao tam ca muốn hãn đi theo bên cạnh người này, nói là cùng hãn học tập, học tập sống phóng túng, hay học tập làm lưu manh?

Vương Tiểu Hồ ở một bên không dám nói gì, hơn nửa tháng nay hãn luôn bị kẹt giữa hai người, cho dù hãn trì hoãn nhưng khoảng thời gian này cũng đủ để hãn biết hai người không hợp nhau cỡ nào, mà càng về sau hãn càng tin tưởng vững chắc lời A Tài nói, cái gì mà “Im lặng là vàng”.

“Không làm gì cũng cầm tiền, người không biết xấu hổ?” Cao Hành châm chọc.

“Không chết người là chuyện tốt a.” A Tài lại xé một cái cánh gà gặm.

“Người.....” Một câu khiến Cao Hành không thể nào phản bác.

Giữa ba người, ngoại trừ thanh âm nhấm nuốt thì không còn thanh âm nào khác. A Tài cầm lấy “khăn tay” một bên xoa xoa, đương nhiên đó là chuẩn bị cho hăn, “Ta ăn no, đi ra ngoài dạo, Tiểu Hồ có đi không?”

“Ngạch....” Vương Tiểu Hồ có chút khó xử nhìn hai người, cuối cùng vẫn quyết định cùng A Tài ra ngoài, hăn cảm thấy khó ở chung với Cao Hành hơn, dù sao “cấp bậc” cũng khác nhau. “Được.”

Hai người đứng dậy đi ra nha môn, A Tài liền cảm giác sau lưng mình muốn thiêu thành hai cái động.

Trên đường người đến người đi, khắp nơi là thanh âm rao hàng của người bán hàng rong. Tuy huyện Đạo Hà không quá lớn, nhưng cũng là thành trấn náo nhiệt, nam lai bắc vãng, buôn bán không tẻ.

“Thơm quá, người có người thấy không?” A Tài nhắm mắt lại, ngửi ngửi, trong không khí tràn ngập mùi thơm làm hăn rất muốn ăn một chén.

“A? Chúng ta vừa ăn cơm xong.....”

“Ta còn đói, đi, ta mời người ăn hồn đồn.” Nói xong A Tài trực tiếp đi về hướng một tửu lâu.

“Khách quan, bên trong mời.” Một tiểu nhị rất nhiệt tình đi ra, dẫn bọn họ đến bàn trống cạnh góc, kéo xuống khăn trên bả vai, xoa xoa bàn, “Mời ngồi. Không biết hai vị muốn ăn gì?”

“Hồn đồn, hai chén.” Nhìn chung quanh một vòng, mọi người đều ăn hồn đồn, hăn là món ăn chiêu bài.

“Ngạch, một chén thì tốt hơn, ta no.” Vương Tiểu Hồ tranh thủ nói.

“Còn thêm món khác nữa không? Thức ăn ngày hôm nay cũng không tệ.” Tiểu nhị giới thiệu.

“Cái này thôi a.” A Tài cầm lấy bát trà, rót cho mình và Tiểu Hồ mỗi người một chén.

“Hảo, một chén hồn đồn.” Hưởng nhà bếp quát to một tiếng, tiểu nhị rời đi phục vụ người khác.

“Không cần thay ta tiết kiệm tiền, hồn đồn thơm như vậy nhất định phải nếm thử.” A Tài uống một ngụm trà, nói.

“Giống như đều là ta trả tiền.” Vương Tiểu Hồ nghĩ thầm, lần đó đi ra ngoài không phải cũng là mình trả tiền sao.

“Chờ ta nhận bổng lộc, chuyện thứ nhất chính là trả lại người tiền, chuyện thứ hai chính là mời người ăn cơm.” Về mặt A Tài đầy thành ý.

Đang chờ đợi, trong tửu lâu có ba người khí chất bất phàm đi vào, được tiểu nhị dẫn đến chỗ ngồi gần cửa sổ. Cũng gọi ba chén hồn đồn, ba người không nói chuyện gì với nhau, tuy cùng ngồi, nhưng rõ ràng nam nhân y phục thanh sắc có vẻ là “Lão đại”, bởi vì hai người khác rất là cẩn trọng. Như phát giác được A Tài nhìn chăm chú, người nọ quay sang nhìn A Tài, trong lòng A Tài huyết sáo, oa a, nam nhân này rất tuyệt, ngũ quan cương nghị, là loại hãn thích, tuy bị bắt được “Rình coi”, nhưng A Tài rất tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, vừa vặn lúc này một chén hồn đồn được bưng lên. Trước khi đến đây, A Tài chính là một gay thực sự, chỉ có điều bởi vì công việc, không có thời gian ra ngoài “Lêu lổng”. Đến nơi này, tuy không phải triều đại hãn biết rõ, nhưng nam nam chi luyện không thịnh hành. Mà hãn cảm thấy chuyện tình cảm, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Nam nhân là Triển Cảnh Nham cảm thấy có một cổ ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, trực giác quay đầu lại, ngoài ý muốn thấy được một nam hài thanh tú tái nhợt, nhìn vào ánh mắt, đó là một đôi mắt hãn chưa

bao giờ thấy qua, thâm thúy nhưng thanh tịnh. Nhìn lên bị bắt, vừa vặn, đối phương rất tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, Triển Cảnh Nham nhú mày, có chút kinh ngạc vì sự trấn định của đối phương.

“Thiếu gia?” Thạch Mặc theo hướng ánh mắt của Triển Cảnh Nham nhìn nam hài, cho là khác thường.

“Không có việc gì.” Thu hồi ánh mắt, nhấp một ngụm trà. “Đêm nay nghỉ ngơi tại huyện Đạo Hà, ngày mai tiếp tục lên đường.”

“Vâng.” Thạch Mặc, Lâm Khiêm thấp giọng gật đầu.

“A.... Chết người, cứu mạng a,.....” Một tiếng hét từ trên lầu truyền đến, ngay sau đó một tiểu nhị lão đạo chạy ra khỏi phòng.

Bản năng nghề nghiệp khiến A Tài và Vương Tiểu Hồ liền chạy vội lên lầu.

Thanh Mặc nhận được ánh mắt của thiếu gia, cũng đứng dậy chạy lên xem xét.

Bên kia, lúc A Tài mở cửa phòng ra, thấy một nữ nhân treo cổ trên xà nhà.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tự Sát? Bị Giết?

Tự sát? Bị giết?

Bên kia, lúc A Tài đẩy cửa phòng ra, thấy một nữ nhân treo cổ trên xà nhà.

A Tài bước nhanh đến nâng người nữ nhân lên, Vương Tiểu Hồ vội vàng đỡ nữ nhân xuống đất, A Tài dò xét hơi thở của nàng, sờ soạng mạch đập nơi cần cổ, lật đồng tử, người đã chết.

A Tài xoay mặt hướng chương quỳ theo lên lầu, nói, “Ta là ngỗ tác của nha môn, người lập tức tìm người đến nha môn báo án, gian phòng này chúng ta sẽ phong tỏa.”

Chương quỳ thấy trong phòng có người treo cổ, nghe được lời nam hài trước mắt liền gật đầu.

“Người đứng ở cửa canh chừng, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.” A Tài nói với Vương Tiểu Hồ.

Vương Tiểu Hồ gật đầu, “Ta biết.” Sau đó đi ra cửa, chặn những người tò mò muốn vào xem bên ngoài.

A Tài nhìn quanh cả gian phòng, lấy vải thắt cổ xuống, nhìn chiếc ghế bị lật ngửa một vòng, trà cụ đặt trên bàn chưa được sử dụng. Đệm chăn

chỉnh tề gấp trên giường, bên cạnh gối đầu có một tay nải màu xanh, những nơi khác cũng chỉnh tề, không có dấu vết đánh nhau nào.

Ngô Viêm nhanh chóng nhận được báo án. Cùng Cao Chí, Cao Hành và một đám nha dịch đi tới hiện trường, ba người vào phòng, thấy nữ nhân đã nằm trên mặt đất, A Tài ngồi xổm một bên. Ngô Viêm hỏi: “Thế nào?”

A Tài không ngẩng đầu, nói, “Ta và Tiểu Hồ lên tới thì người đã chết, trên người không có vết thương rõ ràng, trước mắt chỉ có vết dây trên cần cổ, đoán chừng là hít thở không thông dẫn đến tử vong. Hai gò má và tứ chi của thi thể đã lạnh, bắt đầu xuất hiện thi ban và thi cương, thời gian tử vong hẳn là một canh giờ, tình huống cụ thể phải đợi kiểm tra thi thể mới biết được.” Nghe A Tài phán đoán rất chuyên nghiệp, Cao Hành không thể không thừa nhận, hẳn có chút ngốc nghếch. Bất quá...

“Thi ban, thi cương?” Cao Hành không rõ lắm, tuy hẳn xuất thân từ bộ khoái thế gia, nhưng đây là mới là lần thứ hai hẳn gặp án tử mà thôi..

“Người sau khi chết, máu trong thân thể không còn lưu động, từ từ sẽ hình thành màu sắc lốm đốm.” A Tài cầm lấy cánh tay người chết, trên mặt da đã bắt đầu xuất hiện vết lốm đốm. “Giống như vậy.” A Tài đơn giản giải thích. “Trước tiên đem thi thể về nha môn a.”

“Là tự sát sao?” Ngô Viêm nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất.

“Sơ bộ thì đúng vậy, nhưng còn cần một bước nghiệm thi mới biết được.” A Tài hồi đáp.

Ngô Viêm gật đầu, sau đó nói với Cao Chí, “Thu chứng đi.”

Cao Chí nhẹ gật đầu, nhìn chung quanh cả gian phòng, dây thắt cổ, chiếc ghế lật một vòng, trà cụ đặt trên bàn chưa được sử dụng. Đệm chăn chỉnh tề gấp trên giường, tay nải màu xanh đặt bên cạnh gối đầu, mở ra, trong đó có một số y phục để thay, một ít bạc vụn, tờ ngân phiếu 200 lượng

cùng với một trâm bạc thoạt nhìn rất mộc mạc. Những nơi khác chỉnh tề, trong phòng không có dấu hiệu va chạm, cửa sổ được đóng chặt từ bên trong. Cao Chí lại xem xét cánh cửa, cũng không có dấu vết bị cạy ra. Gọi tiểu nhị phát hiện người chết đầu tiên, biết được lúc hăn gõ cửa, cửa mở một đường nhỏ, sau đó hăn thấy người treo cổ, liền kêu to lao xuống lầu.

Đúng lúc này một tiểu nha hoàn đẩy Vương Tiểu Hồ ra, bổ nhào quỳ gối bên cạnh nữ nhân đã chết, vừa lay vừa khóc hô, “Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?”

A Tài kéo người ra, “Nàng đã chết rồi.”

“A... Sẽ không , không có khả năng , tiểu thư.... Ô ô.....” Tiểu nha hoàn không thể tin được, lúc nàng đi ra ngoài tiểu thư còn tốt, tại sao trở về đã chết.

Cao Chí kéo người sang một bên, bảo Cao Hành đem thi thể ra ngoài, ngay sau đó bắt đầu hỏi thăm.

Hóa ra người chết là tiểu thư của tiền trang Lý gia – Lý Viện Viện, cha mẹ ép gả nàng cho biểu ca của nàng là Trương Đào, nhưng nàng yêu thương hạ nhân A Đức trong nhà, cha mẹ mãnh liệt phản đối, vì vậy nàng thừa dịp cha mẹ không chú ý, lén chạy đi. Bảo tiểu nha hoàn Hà Hoa nói cho A Đức, nếu đồng ý mang nàng đi, giờ Mùi tới phòng thứ 3 chữ thiên của khách *** này tìm nàng. Nhưng Lý Viện Viện đợi đã lâu cũng không thấy A Đức, vì vậy Hà Hoa xuất môn tìm người, không thể ngờ được Lý Viện Viện lại chết.

“Thiếu gia, trong phòng khách trên lầu có một nữ nhân treo cổ.” Thạch Mặc trở về báo cáo.

“Nam hài chạy lên đầu tiên là ai?”

“Hắn tự xưng là ngỗ tác của nha môn.” Ngỗ tác? Vượt xa sự tưởng tượng của Triển Cảnh Nham, rất khó liên hệ nam hài kia với công việc này.

Thấy thiếu gia không tiếp tục hỏi, Thạch Mặc cũng im lặng.

Tuy không biết tại sao thiếu gia lại hỏi về nam hài kia, nhưng Thạch Mặc biết rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

A Tài, Cao Hành, Vương Tiểu Hồ trở lại nha môn. Đứng bên cạnh thi thể, A Tài tiến lên, thành khẩn nói, “Đặc tội, thỉnh thứ lỗi.”

Cao Hành cầm giấy bút có chút thâm ý nhìn hắn một cái. Vương Tiểu Hồ học A Tài, cũng nói, “Đặc tội.”

Sau đó, lúc A Tài chuẩn bị cởi bỏ y phục người chết, “Người làm gì vậy?” Vương Tiểu Hồ tiến lên ngăn cản.

A Tài nhìn Tiểu Hồ, “Ta cởi y phục, xem trên người nàng có vết thương khác hay không? Người cho rằng ta có thể cách vách nhìn đồ vật sao.”

“Không thể....” Người chết là nữ nhân a, trong lòng Vương Tiểu Hồ nói thầm. Nam nữ ở thời đại này thụ thụ bất thân, xem ra, dù là người đã chết, cũng không thể mất quy củ, nhưng cũng không thể trách hắn làm như thế.

“Trước mắt chúng ta không phải nam nhân hay nữ nhân, nàng chỉ là người bị hại. Trách nhiệm của chúng ta là làm cho thi thể ‘Mở miệng’, nói cho chúng ta biết chuyện nàng trải qua trước khi chết.” A Tài đẩy tay Vương Tiểu Hồ đang ngăn cản hắn ra.

Tiểu Hồ kinh ngạc nhìn A Tài, mắt Cao Hành lóe lóe, trong nội tâm có nhiều thứ hiện lên.

Vương Tiểu Hồ chỉ có thể giương mắt nhìn nóc phòng, hiện tại hẳn không thể giúp cái gì, lại càng không dám nhìn thẳng thi thể.

A Tài vừa kiểm tra vừa nói, “Người chết chỉ có một vết dây trên cần cổ, hiện lên màu tím do tụ huyết, không có vết thương khác, nguyên nhân tử vong là hít thở không thông.” Kiểm tra đến bụng thì, “Di?”

“Làm sao vậy?” Cao Hành dừng bút ghi chép.

“Người chết bụng trướng thật.” A Tài rờ lên xác định. “Có mang ngoài ba tháng, nhưng nhìn bên ngoài không quá rõ ràng, có trong khoảng 5 tháng.”

“A!” Cao Hành cùng Vương Tiểu Hồ xôn xao, một thi thể hai mạng.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời dần dần thay thế ánh trăng, chiếu vào trong phòng. Vương Tiểu Hồ gục lên bàn bên cạnh, nhất thời không yên, thiếu chút nữa té xuống ghế, vô thức xoa xoa miệng.

“Mệt mỏi thì về ngủ đi.” A Tài chăm chú nhìn dây thắt cổ và tay nải màu xanh mang về từ hiện trường. Cuối cùng thở dài, kiểm tra cẩn thận như vậy làm gì, cho dù phát hiện lông tóc cũng không thể xét nghiệm. Bất quá, hẳn vẫn theo thói quen thu thập mọi thứ, dùng giấy gói lại, để ở một bên.

A Tài duỗi lưng một cái, “Tốt lắm, nghỉ ngơi thôi.”

Cao Hành thấy mắt dưới của A Tài thâm quầng, một đêm không ngủ giúp hẳn thay đổi cách nhìn về A Tài. Người này bề ngoài tái nhợt gầy yếu, bình thường già mồm, nghèo túng, nhưng khi làm việc khiến người khác quên tuổi của hẳn, cho người khác cảm giác hẳn làm việc vô cùng chuyên tâm và chuyên nghiệp, “Ân, người cũng hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Ngạch?” Tiểu tử này uống lộn thuốc, A Tài kỳ quái nhìn hẳn.

Nhận thấy ánh mắt kỳ quái của A Tài, Cao Hành cũng cảm giác có chút xấu hổ, “Ta đi trước.”

Nhìn Cao Hành vội vàng rời đi, thật sự là uống lộn thuốc.

Ngô Viêm, Hứa Ngụy, Cao Chí đều xem qua “Báo cáo khám nghiệm tử thi” của A Tài, thêm cả Cao Hành, năm người ngồi trước bàn cơm, bốn người khác đã ăn xong ngồi yên ở chỗ của mình, đàm luận vụ án.

“Không có dấu hiệu gãy dựa, cửa sổ cũng không có dấu vết cạy mở, người thấy thế nào, Cao bộ đầu?” Ngô viêm nhìn Cao Chí, hỏi.

“Nha hoàn Hà Hoa của người chết nói rằng, lúc nàng đi ra ngoài, tinh thần của Lý Viện Viện rất không ổn định. Có thể vì mang thai cộng thêm bị người mình yêu mến vứt bỏ, nhất thời luẩn quẩn mà tự sát.”

“Không phải tự sát.” A Tài giải quyết xong phần thịt bò thứ ba, nói.

“Vì sao khẳng định như thế?” Ngô Viêm hỏi, ba người khác cũng đều nhìn hẳn.

“Nàng là hít thở không thông mà chết, nhưng trước khi bị treo lên thì đã tắt thở.” A Tài giải thích. “Ta cần người làm mẫu.” A Tài xoa xoa tay.

Cao Hành rất “tự giác” hỏi, “Làm như thế nào?”

“Người ngồi yên ở đó là được.” A Tài đứng dậy đi ra sau lưng Cao Hành, lấy một dây vải từ trong ngực, quấn quanh cổ Cao Hành.

“Nếu như người chết là thắt cổ chết, như vậy là vì sức nặng của thân thể, nên sẽ có dạng này.” Một phen đề đầu Cao Hành xuống, “treo” trên dây vải. “Sự khác biệt, nếu như nàng bị người khác bóp cổ chết, nàng sẽ vì muốn gãy dựa, hai tay cầm lấy dây vải, cổ có thể như vậy.” Tiện tay kéo cổ Cao Hành ngửa lên trên. “Đổi lại, nếu người chết và đối phương đều đứng,

đầu cũng sẽ ngửa lên, chỉ là độ cao ngửa lên khác nhau mà thôi. Mà ta kiểm nghiệm được kết quả là vế sau.” Gỡ dây vải khỏi cổ Cao Hành, “Cám ơn.”

Cao Hành không vì A Tài đưa đầu của hắn đẩy lên đẩy xuống mà tức giận, ngược lại còn suy nghĩ lời A Tài vừa nói, ba người khác cũng như vậy.

“Còn có một điều có thể chứng minh nàng bị treo lên sau khi chết.” Ánh mắt bốn người lại hướng về A Tài, “Ta không biết các người hiểu rõ cơ thể người bao nhiêu, đầu tiên, kiểu chết khác nhau luôn dẫn đến những kết quả khác nhau, bị bóp chết và treo cổ cũng như vậy, bị bóp chết là khí quản bị tắc nên hít thở không thông. Mà treo cổ là bị từ nơi này..” A Tài chỉ chỉ cổ của mình, “Bị chặn khiến não thiếu dưỡng khí mà chết.” Thấy vẻ mặt mọi người khó hiểu. “Được rồi, đơn giản chính là, bị bóp chết, dấu vết hiện lên có màu tím do tụ huyết, mà treo cổ không tụ huyết.”

Mọi người sau khi nghe được lời giải thích này mới bừng tỉnh đại ngộ. “Dưỡng khí là gì... Ngạch, làm sao người biết?” Cao Hành hỏi, nghe giống như rất chuyên nghiệp, nhưng hắn thật sự không rõ.

“Tiền thúc dạy ta.” A Tài lại cầm lên hai cái bánh bao, “Đã không phải tự sát, cũng không có khả năng người ngoài xâm nhập, khẳng định là người quen biết, bắt người là do các người, ta mang bánh bao cho Tiểu Hồ.” Nói xong lấy ra một tờ giấy gói số bánh bao còn lại, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“... Hình như Tiền thúc hiểu biết rất nhiều.” Cao Chí tổng kết, những người khác cũng sờ gật đầu.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khoa Học Mới Là Đạo Lý

“Cốc cốc...” Thạch Mặc gõ cửa phòng thiếu gia nhà mình, Lâm Khiêm mở cửa, thấy người tới là Thạch Mặc liền cho hẵn vào phòng.

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xong.” Thạch Mặc báo cáo.

“... Ân, xuất phát.” Mặc dù sản sinh hiếu kỳ với nam hài kia, nhưng không thể vì thế mà chậm trễ chính sự.

Cao Chí và huyện lệnh Ngô Viêm tới nhà Lý lão gia, “Huyện lệnh đại nhân, hôm nay sao ngài rảnh rỗi quang lâm hàn xá?” Lý lão gia đi thẳng vào vấn đề.

“Lý lão gia, hôm qua chúng ta phát hiện Lý tiểu thư tại khách *** Lai Phúc.” Ngô Viêm nói.

“Cái gì? Đứa con gái bất hiếu kia...” Lý lão gia vẫn còn tức giận vì việc nữ nhi trốn nhà đi.

“Các ngài tìm được Viện nhi ?” Lý phu nhân mong đợi hỏi, Ngô Viêm trầm mặc gật đầu.

“Vậy hôm nay đại nhân đến là đem tiểu nữ về phải không?” Lý lão gia rất nhanh chóng đem phần nộ áp xuống dưới.

“Thực ra, chúng ta phát hiện thi thể của Lý tiểu thư tại khách *** Lai Phúc.” Cao Chí nhìn ra đại nhân không đành lòng, trực tiếp thông báo.

“A....” Lý phu nhân sau khi nghe được, bởi vì chịu không nổi kích động mà ngất xỉu, được nha hoàn bên cạnh đỡ lấy. “Phu nhân, phu nhân...”

Lý lão gia cũng nhất thời khó có thể tiếp nhận tin dữ này, thân hình lão đảo, tuy giận nàng, nhưng đó là nữ nhi của mình, là cốt nhục của mình a.

“Các người dìu phu nhân vào trước.” Lý lão gia ổn định lại một chút sau đó nói với tỳ nữ.

“Lý lão gia, thỉnh nén bi thương.” Ngô Viêm tiếc nuối an ủi.

“Nữ nhi của ta chết như thế nào? Là ai hại chết nó.” Lý lão gia nhin xuống bi thống, lý tính hỏi.

“Lúc phát hiện là treo cổ, qua nghiệm thi khẳng định là bị giết, sau đó ngục tạo thành tự sát. Trước mắt, chúng ta còn đang điều tra, cho nên muốn hỏi một số chuyện về Lý tiểu thư, hy vọng sớm ngày tìm ra hung thủ.”

“Nữ nhi của ta sao có thể tự sát? Các ngài nhất định phải tra rõ ràng.” Lý lão gia không tin nữ nhi của mình sẽ tự sát.

“Lúc chúng ta phát hiện Lý tiểu thư thì, nàng đã có mang trong khoảng ba đến năm tháng. Lý lão gia, vì sao Lý tiểu thư trốn nhà đi?” Mặc dù có tổn hại đến khuê danh Lý tiểu thư, nhưng Cao Chí vẫn bấm báo chi tiết.

“Tên súc sinh kia lại....” Nếu như A Đức trong này, chắc chắn Lý lão gia có thể đem hãn thiên đao vạn quả, câu dẫn nữ nhi của hãn không nói, lại.... Lý lão gia nhắm mắt che dấu sát khí, mở mắt ra thì chỉ còn lại bi thống, “Nó không hài lòng việc hôn nhân ta sắp đặt, từ xưa việc hôn nhân của nữ nhi đều là cha mẹ quyết định, chẳng lẽ chúng ta lại hại nó.” Lý lão gia có chút ghen ngào.

“A Đức là?” Cao Chí hỏi tiếp.

“Là một đứa ở của nhà chúng ta, nữ nhi của ta không muốn gả cho biểu ca của nó đều là vì hăn.” Nói đến người này, Lý lão gia thật sự là hận thấu xương.

“Vậy bây giờ hăn ở đâu?”

“Từ lúc tiểu nữ trốn nhà đi, ta đã đuổi hăn, người như vậy ta sao có thể lưu lại chứ, hiện tại đang ở đâu, ta cũng không biết.”

Ngô Viêm và Cao Chí liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy nói, “Chúng ta cáo từ trước. Nếu có tin tức của A Đức, xin cho chúng ta biết.”

Lý lão gia đứng dậy đưa tiễn, “Nữ nhi của ta?”

“Cái này phải đợi án kiện kết thúc, các người mới có thể đến nghĩa trang mang về. Cáo từ.” Nói xong, Ngô Viêm và Cao Chí rời khỏi nhà Lý lão gia.

Dọc theo đường đi, Ngô Viêm hỏi, “Về chuyện Lý lão gia nói, ngài thấy thế nào?”

“Nữ nhi của mình rời nhà trốn đi, liền đuổi A Đức đi, không phải dễ dàng để hai người bỏ trốn sao, cái này không hợp lý.” Cao Chí phân tích. “Ta hỏi qua Tổng quản gia cùng đứa bé giữ cửa vừa rồi, bọn họ nói, sau khi tiểu thư trốn đi, xác thực không còn nhìn thấy A Đức nữa. Như vậy có khả năng là Lý lão gia biết nữ nhi trốn đi, lo lắng nàng cùng A Đức bỏ trốn, cho nên liền nhốt người lại.”

“Ân...” Ngô Viêm đồng ý, nhẹ gật đầu, đột nhiên dừng lại, “Không tốt, vừa rồi chúng ta nói Lý tiểu thư chết, còn có mang, Lý lão gia nhất định sẽ giận chó đánh mèo lên A Đức, nếu như A Đức thật sự trong tay hăn....”

“Ta lập tức quay lại Lý phủ.” Ngô Viêm gật đầu, “Có tình huống gì, sai người báo về nha môn.”

“Vâng.” Nói xong, Cao Chí nhanh chóng quay lại.

Một trong những chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này, chính là ngủ đến lúc muốn tỉnh, trong lòng A Tài tràn đầy thư sướng, ngồi dậy, giơ hai tay lên duỗi lưng một cái, “Thật là thoải mái....”

“Heo cũng không ngủ như người.” Thanh âm đột nhiên vang lên dọa A Tài nhảy dựng, lập tức phản bác, “Quý cũng không dọa người như người.”

“Người....” Cao Hành lần nữa á khẩu không trả lời được, khẳng định năng lực của người này là một chuyện, chán ghét người này là một chuyện khác. Nghe Vương Tiểu Hồ nói tên nhóc này đã ngủ 4 canh giờ. Gõ cửa cũng không có người trả lời, hẳn chỉ có thể nghĩ “những biện pháp khác” [trực tiếp mở cửa] vào gọi người, vừa vặn thấy người này tỉnh lại.

“Chủ nhân chưa cho phép đã tiến vào phòng, nếu ta là hoàng hoa khuê nữ, người chờ lấy ta về a.” Nói xong, A Tài y phục không chỉnh tề bước xuống giường rót cho mình một chén nước.

Cao Hành hít sâu một hơi, ngăn chặn cơn tức của chính mình, “Ngô đại nhân tìm người.”

“Chuyện gì?” A Tài buông chén nước, chỉnh y phục của mình, mặc áo ngoài vào.

“Chúng ta tìm được A Đức, đại nhân chuẩn bị thẩm tra án tử này.”

“Nhanh như vậy sao? Hiệu suất làm việc của Ngô đại nhân thật sự không tệ a.” Cầm lấy bàn chải đánh răng tự chế, bắt đầu vệ sinh sạch sẽ.

Thấy A Tài cầm cái gì đó kỳ quái, thoáng thoáng “hoạt động” trong miệng, Cao Hành gằn từng chữ từng chữ, “Tất cả mọi người đang đợi người.”

A Tài súc miệng xong, sau đó nói, “Người phải biết rằng, ta đi ra ngoài cũng là bộ mặt của nha môn, sao có thể không để ý hình tượng của mình, một mình ta mất mặt là chuyện nhỏ, khiến mọi người cảm thấy người trong nha môn không chú trọng sạch sẽ mới là chuyện lớn, rất không tốt.” Trong khi nói chuyện, hắn đi đến chậu nước, rửa mặt sạch sẽ, sau đó chải lại mái tóc dài của mình.

Lúc Cao Hành sắp bộ phát tới cực điểm thì, A Tài rốt cục hoàn thành tất cả “hạng mục vệ sinh”.

“Đi thôi.”

“A, người nhắc nhở ta, phải đem thanh gỗ chặn cửa chuyển thành thanh sắt.” Tránh việc tùy tiện dùng một thanh đao cũng có thể cạy mở.

Lúc A Tài tới, nhìn thấy một người trẻ tuổi từng bị đánh đập, một trung niên và nha hoàn Hà Hoa quỳ dưới công đường. Phía ngoài là một nữ nhân trung niên hai mắt đỏ bừng ứa lệ, đang được một nam nhân còn trẻ đỡ, nhẹ giọng an ủi, “Di mục, yên tâm đi, di phụ không có việc gì.”

Cao Hành tiến lên một bước, “Đại nhân, ngỗ tác đã đến.”

Ngô Viêm nhẹ gật đầu, “Ngỗ tác, trước tiên người nói về việc kiểm tra thi thể.”

“Đại nhân, căn cứ vào việc kiểm tra thi thể, ta phát hiện, người chết chỉ là bị ngụy trang thành tự sát mà thôi, chết vì hít thở không thông, nhưng mà không phải treo cổ, mà là bị người bóp chết sau đó treo lên. Thời gian tử vong là khoảng giờ Thân hôm qua.”

Nghe đến đó, Lý phu nhân không chế không nổi, thấp giọng nức nở.

“Ân. Theo kết quả điều tra trong khách ***, không có bất luận dấu vết va chạm nào, cửa sổ cũng không có dấu hiệu bị cạy mở, cho nên hung thủ là người Lý tiểu thư quen biết, mới có thể vào phòng.” Ngô Viêm nhìn nha hoàn Hà Hoa, hỏi, “Tiểu thư nhà người đến khách *** Lai phúc, có ai biết?”

“Bẩm đại nhân, trước khi tiểu thư rời đi có hẹn gặp A Đức ở sau hoa viên, tiểu nữ đứng ở cửa ra vào canh chừng, lúc đầu tiểu nữ không nghe được gì, nhưng sau đó hình như bọn họ cãi nhau, thanh âm càng lúc càng lớn, tiểu nữ loáng thoáng nghe được tiểu thư nói, nàng không thể đợi nữa, nàng muốn A Đức mang nàng lập tức rời đi, còn nói nàng sẽ rời đi trước, sau đó chờ hẵn tại khách *** Lai phúc. Sau đó không biết A Đức nói cái gì, tiểu thư bình tĩnh lại. Lúc ra thì kéo tiểu nữ đi, về phòng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Chúng ta rời nhà không nói với bất luận kẻ nào. Ngày hôm qua tiểu thư còn lo lắng A Đức không biết phòng sẽ tìm không thấy, bảo tiểu nữ chờ ngoài cửa khách ***.” Hà Hoa thành thật kể lại.

“Nói cách khác, trừ người, cũng chỉ có A Đức biết rõ các người ở tại khách *** Lai Phúc?”

“Đúng vậy, đại nhân, chúng ta chưa nói với bất luận kẻ nào.”

“A Đức, giờ Thân hôm qua người ở đâu?”

“Ngày hôm qua thảo dân theo hẹn ước với Viện.. Tiểu thư đi tới khách *** Lai Phúc, sắp đến đó đã bị Lý lão gia bắt trở về, căn bản không gặp được tiểu thư.”

“Phải không?” Ngô Viêm xoay mặt nhìn về phía Lý lão gia.

“Lúc ấy là chất nhi của thảo dân và quản gia thấy hẵn ở gần khách *** Lai Phúc, ai biết hẵn muốn đi vào, nói không chừng là hẵn giết nữ nhi của

thảo dân rồi đi ra.” Lý lão gia hung hăng trợn mắt nhìn A Đức.

“Lão gia, ta sẽ không giết tiểu thư, nàng có mang con của ta, ta...” A Đức hai tay bị buộc phía sau, di động hai đầu gối hướng Lý lão gia giải thích.

“Người câm miệng, nếu không vì người, Viên nhi sẽ không rời nhà, lại càng không chết thảm....”

“Ba” Mộc phách vỗ xuống, Ngô Viêm nghiêm túc nói, “Trên công đường không được ồn ào. A Đức, người biết ai có thể chứng minh người không vào khách *** Lai Phúc không?”

“Thảo dân, lúc ấy, lúc ấy thảo đi trên đường, xung quanh người đến người đi, tất cả mọi người không biết.... Thảo dân....” A Đức cẩn thận nhớ lại, bối rối nói.

“Nghĩa là không có ai làm chứng. Nói như thế” Ngô Viêm nói tiếp.

“Đại nhân?” A Tài đột nhiên chen vào. “Tiểu nhân có mấy lời muốn nói riêng với đại nhân.”

Ngô Viêm nhìn A Tài, “Có liên quan đến bản án?”

“Liên quan rất lớn.” A Tài nhận định.

Ngô Viêm nhìn A Tài một lát, “Hảo, trước tiên giam A Đức lại, tạm thời thoái đường.”

Nhóm người Ngô Viêm đi vào đại sảnh bên cạnh, “Nói đi, hiện tại đều là người trong nhà.” Ngoại trừ Ngô Viêm đang ngồi, ba người Hứa Ngụy, Cao Chí, Cao Hành đều đứng ở một bên, bốn người tám đôi mắt đều chăm chăm nhìn A Tài.

“Đại nhân, vừa rồi ngài dựa theo nguyên tắc có tội phán án phải không?” A Tài nhíu mày hỏi, nếu không nhìn thấy Ngô Viêm xử án, hẳn thiếu chút nữa không ý thức được triều đại không tồn tại trong lịch sử này cũng dựa theo nguyên tắc có tội phán án, hẳn từng cho rằng chỉ có thời kì văn cách mới thế.

“Đúng vậy.” Hắn đương nhiên phải dựa theo pháp lệnh phá án.

“Đại nhân, kỳ thật... Tiền thúc từng nói với ta, nguyên tắc có tội phán án rất dễ dàng tạo thành án oan.”

“Người đang nói cái gì?” Cao Hành là người đầu tiên nháy ra, “Các triều đại đều căn cứ vào cái này xử án.”

“Các triều đại đều căn cứ vào cái này thì sao?”

“Người...” Cao Hành muốn nói nhưng bị Cao Chí giơ tay ngăn lại. “A Tài, rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

“Giả thiết trong vụ án hôm nay, A Đức đổi thành Cao Hành, cùng Lý tiểu thư hiểu nhau yêu nhau cũng là Cao Hành, mà Lý lão gia cũng muốn đem nữ nhi gả cho người khác, ở vào tình huống giống như A Đức, dựa theo nguyên tắc có tội phán án, chắc chắn Cao Hành chính là hung thủ. Bởi vì trên đường không có người quen biết với hắn, có thể làm chứng cho hắn. Đương nhiên, chúng ta rất hiểu Cao Hành, biết rõ hắn chắc chắn sẽ không giết người. Như vậy A Đức cùng Cao Hành giống nhau phải không? Cái này chẳng phải cũng là án oan.” Nhóm người Ngô Viêm vì lời của A Tài mà lâm vào trầm tư.

“Nhưng chỉ có một mình A Đức biết rõ tiểu thư Lý gia ở tại khách *** Lai Phúc, không phải hắn thì là ai?” Cao Hành giải thích.

“Ai nói?” A Tài hỏi lại.

“Hà Hoa vừa nói trên công đường, người không nghe thấy sao?”
Người này....

“Hà Hoa không phải người sao?”

“Người.... Chẳng lẽ người muốn nói hung thủ là Hà Hoa?”

“Làm sao người biết không phải?”

“Sao nàng phải giết tiểu thư của mình?”

“Nàng ghen ghét tiểu thư của mình, hoặc là nàng cũng yêu mến A Đức, cho nên hạ sát thủ với Lý tiểu thư. Hay hoặc là lúc A Đức cùng Lý tiểu thư ở phía sau hoa viên cãi nhau, không chừng bị người khác nghe được, đó cũng là một khả năng, nếu như vậy, không phải chỉ có A Đức cùng Hà Hoa biết rõ Lý tiểu thư ở tại khách *** Lai Phúc.”

“Người... Người đang ngụ biện, đây đều là giả thiết của người.”

“Đúng, là giả thiết của ta, nhưng A Đức nói hắn vừa đến khách *** Lai Phúc đã bị biểu thiếu gia và quản gia của Lý gia bắt được, người cho là hắn giết người sau đó đi ra thì bị bắt, đây chẳng phải cũng là giả thiết của người? Người thấy hắn giết người, hay có người thấy hắn giết người? Nhiều nhất, chỉ có thể xem hắn là nghi phạm mà thôi.” A Tài hỏi những câu có lý.

“Người....” Cao Hành bị A Tài chặn miệng, tức giận mặt đỏ lên.

“Nói như thế, quả thật có vài phần đạo lý.” Nghe A Tài và Cao Hành tranh cãi một phen, Ngô Viêm tán thành.

“Đại nhân, phán án hắn nên dựa theo nguyên tắc suy đoán vô tội.” A Tài vội vàng đem “khoa học lý luận” nói ra.

“Nguyên tắc suy đoán vô tội?” Ngô Viêm lặp lại, “Đây là ý gì?”

“Ý là không thăm lí và phán quyết có tội trước, mà suy đoán bị cáo vô tội trước.”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nghi Phạm Thứ Hai Hiện Thân

“Ý là không thăm lí và phán quyết có tội trước, mà suy đoán bị cáo vô tội trước.” Đây là nguyên tắc suy đoán vô tội của hiện đại, lời nói ra, bốn người khác trước sau như một ngơ ngác nhìn A Tài, vì sao mỗi lần A Tài nói loại lời này, cũng cảm giác sau lưng hắc hắc như là có hào quang, hình tượng rất là cao lớn.

Theo thường lệ, Ngô Viêm kịp phản ứng trước tiên, “Ngạch.... Bị cáo là cái gì?”

“Nói đơn giản chính là người bị tình nghi như A Đức.” Mọi người lĩnh hội gật đầu.

“Ân... Cần thận nhận thức, lời của A Tài không phải không có lý.” Cao Chí rất cảm khái nói. “Nhưng án này chỉ có một mình A Đức là nghi phạm...”

“Trừ phi chứng minh được A Đức chính là hung thủ thực sự, nói cách khác đương nhiên là tiếp tục điều tra, khẳng định còn cái gì mà chúng ta chưa phát hiện hoặc bị xem nhẹ không.” A Tài tiếp lời. “A Đức đã biết rõ Lý gia tiểu thư có mang cốt nhục của hắc hắc, hơn nữa không chê hắc hắc là đứa ở, sẵn sàng cùng hắc hắc bỏ trốn, sao hắc hắc phải hung ác hạ sát, ghì chết tiểu thư Lý gia? Động cơ là gì?”

“Động cơ?” Hắc hắc không nên dùng nhiều từ kỳ quái như vậy, Cao Hành nghĩ thầm.

“Động cơ chính là nguyên nhân hãm giết người.” A Tài giải thích, thăm nghĩ cổ nhân thật phiền toái. “Vì sao hãm giết người? Nguyên nhân giết người thường có ba nguyên nhân chính, thứ nhất vì tình, thứ hai vì tiền, thứ ba vì cừ. Nếu A Đức là vì tình? Nói không thông, hãm vốn cùng Lý tiểu thư lưỡng tình tương duyệt, nam nhân dù nghèo hèn, cũng không muốn nữ nhân mình yêu bị gả cho người khác a, huống chi còn mang thai con của mình. Vì tiền? Càng không thể, cùng tiểu thư Lý gia bỏ trốn còn có được một số ngân lượng nàg mang ra...”

“Hơn nữa trong tay nải của Lý tiểu vẫn còn hai trăm lượng bạc....” Cao Chí nhớ tới tay nải kia.

“Đúng vậy , cũng không phải là tiền. Vì cừ? Có thể là Lý tiểu thư cường bức A Đức làm cho mình mang thai?” A Tài nói đến cái này, nếu như mọi người còn cho rằng A Đức là nghi phạm thì thật sự quá đần.

“Bây giờ chúng ta...” Hứa Ngụy cũng nhíu mày, không còn nghi phạm nào.

“Trở lại hiện trường án mạng, kiểm tra lại lần nữa, tìm kiếm những thứ bị chúng ta xem nhẹ.” A Tài cảm giác mình hãm nên cầm hai phần tiền lương, ngỗ tác kiêm bộ khoái, xem ta suy luận, cũng có tiêu chuẩn nhất định.

“Cao bộ đầu....” Ngô Viêm nhìn Cao Chí.

“Vâng, ta lập tức quay lại khách *** xem còn bỏ sót gì không.” Cao Chí ôm quyền, sau đó quay sang nhìn A Tài, “Có thể thỉnh A Tài đi cùng, nói không chừng sẽ phát hiện cái gì mới.”

“Ta là ngỗ tác, cái này... Vượt quá chức phận không tốt.” Nhận thấy sự tức giận của Cao Hành, hãm cũng không muốn làm không công a.

“Chỉ là muốn mau chóng tìm ra hung thủ, vượt quá chức phận thì như thế nào, quan hệ đến một cái mạng.” A Tài nghe Cao Chí nói như vậy, chối từ cũng không quá tốt, “Có thể không giúp đỡ được lại thêm gánh nặng, ta cũng không dám cam đoan.”

Cao Chí nở nụ cười hiểm có, “Vậy đi thôi.”

“Ngay bây giờ?” Hãn còn chưa ăn cơm .

Đội bọn người A Tài rời đi, đại sảnh chỉ còn lại Ngô Viêm cùng Hứa Ngụy, “Đại nhân, về nguyên tắc suy đoán vô tội của A Tài vừa nói, nếu như quan trên tiếp nhận, nói không chừng ngài có thể sớm ngày trở lại kinh”

“Việc này ta tự có chừng mực.” Hãn hiểu ý tứ của Hứa Ngụy, chỉ cần có thể nhanh chóng trở lại kinh, bất kể là dùng phương pháp nào. Ngô Viêm xuyên qua cửa sổ, kiên định nhìn về kinh thành nơi phương bắc.

Hứa Ngụy thức thời lui xuống.

Đến khách *** làm việc cũng có chỗ tốt, có thể lấp đầy bụng bất cứ lúc nào.

A Tài dưới ánh mắt “quan ái” của Cao Hành, cắn xé gà quay vừa mới được bưng lên, “Tướng ăn của ta mê người vậy sao? Mỗi lần đều nhìn chăm chăm ta ăn.”

“Không phải người đến hỗ trợ sao?” Cao Hành chất vấn.

“Đúng vậy a.” Nhấp một hớp súp, thật sự là tiên a.

“Hỗ trợ ăn chứ gì.” A Tài liếc nhìn Cao Hành đang nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như hãn nói đúng, người này có thể nhào lên cắn hãn hay

không. Vì tránh làm người này kích động, A Tài lựa chọn cầm đùi gà trong tay giải quyết hết rồi nói sau.

“Tiểu nhị...” A Tài ném đi xương gà trong tay.

“Đại nhân, còn muốn gì sao?” Biết rõ bọn họ là quan gia, tiểu nhị rất cung kính.

“Không cần, ta muốn rửa tay.” A Tài giơ lên hai tay đầy mỡ, cũng hướng Cao Hành ý bảo hãy rửa sạch tay mới có thể làm việc.

“Ngài đi qua nhà bếp ra sau hậu viện, có thể nhìn thấy giếng nước.” Tiểu nhị chỉ vào một cánh cửa bên cạnh quầy hàng.

“Cám ơn.” Không ý thức được bởi vì lời cảm tạ của chính mình mà tiểu nhị sững sờ, A Tài trực tiếp đi về hướng hậu viện.

Cao Hành căng bước đi theo, “Người còn sợ ta chạy sao? Rửa cái tay người cũng muốn đi theo a. Đợi tí nữa ta muốn đi nhà xí người có muốn theo vào xem không?”

Cao Hành cũng hiểu được chính mình có chút quá phận, dừng lại cước bộ, “Người nhanh lên, chúng ta chờ người trên lầu.”

A Tài khoát tay. “Được rồi, rửa sạch tay ta lập tức quay lại.” Sao lúc trước không phát hiện người này có tính cách đặc biệt của một lão già a.

Nước ở cổ đại không bị ô nhiễm thật là tốt, nước trực tiếp múc lên từ giếng còn có vị ngọt. Rửa tay, súc miệng. Đi ngang qua nhà bếp thì, bên cạnh hỏa lò có một cái đai lưng bị thiêu phân nửa khiến A Tài chú ý, trực giác làm hắn cảm thấy khác thường, đầu bếp sẽ không dùng cái này châm lửa.

“Đầu bếp của các người tự đốt đai lưng của chính mình sao?” A Tài cầm lấy khăn bố, hỏi một tiểu nhị đang thái rau bên cạnh.

“Không phải, tối hôm qua ta nhìn thấy nó trong bếp lò, xem chất liệu rất tốt, nghĩ là khách nhân nào đó không cẩn thận để rơi vào, nên dùng một con lấy nó ra, sau đó đặt một bên.” Tiểu nhị giải thích.

Khách nhân? Không có khả năng, rơi cũng không thể trùng hợp rơi vào bếp lò như vậy, trừ phi....

“Người đến xem vào giờ Thân sao?” A Tài hỏi.

Tiểu nhị suy nghĩ một chút, “Không sai biệt lắm, lúc đó ta vừa rửa sạch thức ăn, chuẩn bị dùng cho buổi tối.” A Tài đưa đai lưng bị thiêu phân nửa cất kỹ, nói câu đa tạ rồi rời khỏi nhà bếp, đi đến khách phòng trên lầu.

“Hắn đang làm gì?” A Tài đứng bên cạnh Cao Chí, nhìn Cao Hành đang vươn nửa người ra ngoài cửa sổ.

“Ăn no ?” Trong giọng nói không có bất luận trách cứ gì, lại có thêm một tia trêu chọc.

A Tài thu liễm, “Ân, hiện tại nhiệt tình mười phần a.”

“Trong phòng sạch sẽ, không thấy bất luận cái gì hữu dụng, cho nên hắn nhìn xem trên phòng có cái gì không.” Cao Chí khoanh hai tay trước ngực, nhìn chung quanh gian phòng.

“Bản thân ta phát hiện một thứ thú vị.” Nói xong, A Tài lấy đai lưng bị thiêu phân nửa trong ***g ngực ra.

Cao Chí nhận lấy, nhìn nhìn, “Đây là?”

“Tiểu nhị của nhà bếp nói, giờ Thân hôm qua thấy nó trong hỏa lò , hắn nghĩ khách nhân nào đó làm rơi, dùng một con lấy ra.” A Tài cũng học

Cao Chí, khoanh hai tay trước ngực, “Người nói xem, hung thủ có thể dùng đai lưng ghìm chết Lý tiểu thư hay không, sau đó đem nàng ngụy trang thành tự sát, rồi ra ngoài bằng cửa sau của khách ***, đi ngang qua nhà bếp, hắt ném nó vào bếp lò, muốn thiêu ‘hung khí’, không khéo chính là tiểu nhị của nhà bếp lại phát hiện, hơn nữa còn lấy ra....”

“Đai lưng này hẳn là người bình thường mua không nổi.” Cao Chí phân tích, “Ta đã nói, mang người theo nhất định sẽ có phát hiện mới.”

A Tài tỏ vẻ không có gì, “Cái này gọi là mèo mù gặp được chuột chết.” Trùng hợp mà thôi.

“Cái gì cũng không có.” Cao Hành dò xét ngoài cửa sổ trở về, vỗ vỗ bụi đất, thấy đai lưng trong tay Cao Chí, “Đây là cái gì?”

“A Tài phát hiện đầu mối mới.” Cao Chí nhìn A Tài, cười nói.

Cao Hành nhìn về phía A Tài, “...”A Tài nhún vai. Gặp may như thế, hẳn cũng rất bất đắc dĩ.

Rời khỏi khách *** Lai Phúc, trên đường náo nhiệt sầm uất, A Tài nhìn cái này một chút, cái kia một chút.

“Người không định đi dạo trong lúc này chứ?” Cao Chí nhìn vẻ mặt rất ngạc nhiên của hắn.

“Không có a, ta trước... Trước kia luôn ở nghĩa trang, cũng không ra ngoài. Lần trước ta và Tiểu Hồ ra ngoài nhưng không đi qua nơi này.” A Tài đột nhiên ý thức được mình như mỗ mỗ đi dạo đại viện, nhìn Cao Chí, xấu hổ cười cười.

Lúc này trong mắt Cao Chí, A Tài giống như hài đồng nhà bên, ngây thơ đáng yêu, ai có thể ngờ một hài tử bề ngoài vô hại như vậy lại là một ngỗ tác của nha môn. Hắn là bộ đầu độc lập phá án đã 5 năm, chưa bao giờ

thấy một ngõ tác “trẻ tuổi chuyên nghiệp” như vậy, mặt khác, hài tử này cũng rất nhạy cảm trong việc điều tra án. Nếu như lúc bắt đầu để Cao Hành đi theo bên cạnh chủ yếu là dò xét lai lịch, như vậy hiện tại hẳn càng hy vọng Cao Hành có thể học được gì đó từ người này. Một hài tử còn có nhiều bí ẩn về thân thế, hẳn càng mong đợi những ngày sắp tới.....

“Bây giờ chúng ta phải làm gì?” Đây không phải đường trở lại nha môn a.

“Đi xem đai lưng này thuộc về ai .” Cao Chí nói, rất nhanh hai người tới một tiệm vải.

“Hai vị khách quan, bên trong mời, hôm nay chúng ta có vải mới tới, nhìn xem thích hay không.” Tiểu nhị rất nhiệt tình đón chào.

“Chúng ta muốn tìm chưởng quầy của các người.” Cao Chí nói rõ ý đồ đến.

“A.... Ta gọi chưởng quầy đến.” Tiểu nhị thấy trên tay cao chí là kiếm. Dưới ban ngày ban mặt chỉ có bộ khoái mới có thể mang đao kiếm. Rất nhanh, chưởng quầy đi ra, “Hai vị đại nhân, không biết tìm tiểu nhân có chuyện gì?”

Cao Chí đưa đai lưng cho chưởng quầy, “Không biết chưởng quầy có thể nhận ra đai lưng này?”

Chưởng quầy nhìn kỹ vật liệu của đai lưng, “Loại này không phải người bình thường mua nổi, hơn nữa đây là hàng từ Tô Châu mới đến tiệm của tiểu nhân tháng trước, bởi vì giá cả cao cho nên mới bán được một cây vải.”

A Tài cùng Cao Chí liếc nhau, may mắn như vậy!

“Người nhớ rõ người bán cho ai không?” A Tài truy vấn.

“Đương nhiên nhớ rõ, là bán cho tiền trang Lý gia, bởi vì biểu thiếu gia rất thích vải trong tiệm của tiểu nhân. Ngài nói, kẻ có tiền chính là không giống người thường, người ta thích may y phục, hẳn thích may đai lưng, vải thừa còn lại thì cho chúng ta may y phục.” Chương quỳ không suy nghĩ, trực tiếp trả lời.

Hiển nhiên nghi phạm thứ hai đã hiện thân, xem ra bọn họ phải tìm vị biểu thiếu gia này nói chuyện rồi.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đây Là Quan Trường

“Không phải các người đã bắt được hung thủ giết nữ nhi của ta sao? Không nhanh chóng phán án định tội, còn làm gì?” Đối với chuyện huyện lệnh Ngô Viêm đột nhiên dừng thẩm lí và phán quyết A Đức, Lý lão gia rất không hiểu.

“Lý lão gia, chúng ta phát hiện một số đầu mối mới, cho nên hôm nay tới, là muốn tìm biểu thiếu gia của quý phủ hỏi một vài vấn đề.”

“Hiên nhi? Các người tìm Hiên nhi làm gì? Cái này có quan hệ gì với nó?” Lý lão gia cảm thấy kỳ quái.

“Làm phiền gọi hần ra trước.”

Nhìn ra sự kiên trì của Cao Chí, Lý lão gia bảo quản gia một bên, “Đi gọi biểu thiếu gia.”

“Vâng, lão gia.”

“Di phụ, tìm cháu có chuyện gì?” Thấy hai bộ khoái của nha môn ở đây, Phùng Hiên đầu tiên là sửng sờ, sau đó vội trấn định lại.

“Là hai bộ khoái này có chút vấn đề muốn hỏi người.” Lý lão gia dùng cái cằm hất về phía Cao Chí, Cao Hành.

“Hai vị bộ đầu đại ca tìm ta có chuyện gì?” Phùng Hiên khách khí nói.

“Xin hỏi đây là đai lưng của Phùng thiếu gia?” Cao Chí lấy cái đai lưng phát hiện ở khách *** Lai Phúc ra.

Phùng Hiên nhận lấy, nhìn kỹ, sau đó nói, “Đúng, bất quá đai lưng của ta đã bị mất, xin hỏi sao lại trong tay hai vị?”

“Thật đúng là trùng hợp, ta phát hiện được nó trong nhà bếp của khách *** Lai Phúc, xin hỏi giờ Thân hôm qua Phùng thiếu gia ở đâu, có nhân chứng không?” Cao Hành hỏi tiếp.

“Các người cho ta là hung thủ sao?” Phùng Hiên cảm thấy rất nực cười.

“Xin hỏi giờ Thân hôm qua người ở đâu?” Cao Hành nghiêm túc hỏi lại vấn đề

Nhìn thấy đối phương nghiêm túc, Phùng Hiên thu hồi vẻ mặt vui đùa, “Giờ Thân hôm qua ta đi tuần sát tiền trang, sau đó về đến nhà nghe quản gia nói A Đức chạy thoát, ta theo cùng, đi tìm hắc. Sau đó thấy hắc ở gần khách *** Lai Phúc, sau khi dẫn hắc trở về, ta luôn ở trong nhà, người của tiền trang và người nhà có thể làm chứng.”

“Hiên nhi không có khả năng giết nữ nhi của ta, A Đức kia là hung thủ giết người, các người không nhanh chóng phán quyết hắc lại nói Hiên nhi nhà ta là hung thủ? Các người...” Nói đến đây, cơn giận của Lý lão gia lại nổi lên.

“Lý lão gia, chúng ta nghe từ chủ tiệm vải, trong huyện thành chỉ có Phùng thiếu gia làm loại đai lưng này, mà hắc hết lần này tới lần khác xuất hiện ở gần khách *** Lý tiểu thư chết đi, cho nên chúng ta có lý do tin rằng án tử này có liên quan đến Phùng thiếu gia.” Cao Hành dựa vào chứng cứ nói chuyện.

“Người không nghe Hiên nhi nói đai lưng đã bị mất? Nói không chừng là ai đó cố ý.” Lý lão gia giải thích thay hân. Nữ nhi chết đã là đả kích rất lớn, ông chỉ vô ý thức bảo vệ người nhà của mình.

Cao Hành còn muốn nói gì đó, bị Cao Chí ngăn lại, “Như thế, chúng ta cáo từ trước, hy vọng trong khoảng thời gian này Phùng thiếu gia không rời khỏi huyện lỵ, cần gì chúng ta sẽ đến tìm người.”

“Ta hiểu.” Phùng Hiên nói, đợi hai người rời đi, hân đầy thâm ý nhìn theo bóng lưng bọn họ.

“Ca, người cảm thấy Phùng Hiên kia có phải hung thủ không?” Cao Hành cẩn thận ngẫm nghĩ lời của A Tài về A Đức, động cơ gây án. “Nếu nói đến động cơ, Phùng thiếu gia tuyệt đối có lý do giết người, nếu hân tình cờ nghe được A Đức và Lý tiểu thư nói chuyện ở phía sau hoa viên, vị hôn thê của mình có mang hài tử của nam nhân khác, lại chuẩn bị cùng hân bỏ trốn, như vậy có thể vì giận dữ mà dùng thắt lưng của mình giết chết Lý tiểu thư. Sau đó theo đường hậu viện rời khỏi khách ***, thấy hỏa lò của nhà bếp, nên muốn thiêu đai lưng kia, không khéo bị tiểu nhị phát hiện.”

Cao Chí nhìn đệ đệ, cười gật đầu, “Suy đoán của đệ rất hợp lý, có khả năng này.”

Cao Hành gãi gãi đầu, đột nhiên được huynh trưởng khích lệ, có chút xấu hổ.

“Đệ phải nhớ kỹ, suy đoán, cần phải chứng thực. Nghĩ biện pháp tìm ra chứng cứ chứng minh suy đoán của đệ.” Cao Chí dặn dò.

“Ân.” Cao Hành nhẹ gật đầu.

“Tiểu Hồ, chừng nào thì người trở về a, Tiểu Hồ của ta, ai.....” Cao Hành vừa đi vào tiểu viện của A Tài, liền thấy A Tài nằm bẹp trên bàn đá, hai tay bõ nhào trên mặt bàn, từng tiếng “trầm bổng” kêu Tiểu Hồ. Hắn đột nhiên cảm thấy muốn đến nghe ý kiến của người này là một chuyện sai lầm.

Lúc này Vương Tiểu Hồ từ phía sau Cao Hành chạy ra, trong tay bưng một chén hồn đồn, trong miệng hô, “Ta đến đây, ta đã trở về.”

A Tài ngồi thẳng dậy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm chén hồn đồn, “Ta thật sự rất yêu người, Tiểu Hồ.” Tha thứ cho hắn, mỗi lần vì ăn hắn đều có bộ dáng như vậy. Hắn không cách nào cự tuyệt thức ăn, càng không cách nào cự tuyệt mỹ thực, hắn thực sự không rõ, chỉ là một khách ***, vì sao hồn đồn lại ngon như vậy.

Nhận lấy chén trong tay Tiểu Hồ, hít sâu, mùi thơm của hồn đồn chậm rãi bay vào trong mũi, cảm khái nghĩ, còn sống thật là tốt. Đối với một chén hồn đồn, cảm khái như vậy, có phải quá mức hay không, với A Tài mà nói, tuyệt đối không. Nhưng có người không cách nào hiểu.

“Vì một chén hồn đồn mà người như vậy sao ?” Cao Hành không xem nổi bộ dáng của hắn. “Hơn nữa tất cả mọi người còn đang bận việc.. án tử này, người thì ở đây ăn uống.”

Đã quen việc Cao Hành độc mồm độc miệng, A Tài không thèm để ý, tiếp tục hưởng thụ mỹ thực.

Tiểu Hồ đứng ở một bên cảm nhận được không khí căng thẳng giữa hai người, liền bảo vệ A Tài, “Kỳ thật... Không phải, A Tài bảo ta tới xung quanh khách *** Lai Phúc tra hỏi, giờ Thân hôm qua có thấy người nào rời khỏi khách *** Lai Phúc từ cửa sau không, sau đó thuận tiện mang chén hồn đồn về cho hắn mà thôi.”

“A? Kết quả?” Cao Hành khoanh hai tay trước ngực, hắn thấy tiểu tử này chính là mượn cơ hội làm việc để ăn uống.

“Kết quả thật sự có người thấy, khách *** thường đem cơm thừa ra sau hậu viện vào giờ Mùi, có rất nhiều tên khất cái ở đó chờ ăn, hôm qua có một tiểu khất cái bởi vì tới trễ nên bị người khác đoạt hết, đành một mực mở mắt chờ ở đó, bị người đi từ cửa sau khách *** ra đánh gục, còn mắng hắn vài câu khó nghe. Vốn tiểu khất cái không để ý, bất quá người nọ rơi ngọc bội, tiểu khất cái nhặt lấy.” Vương Tiểu Hồ dứt lời.

“Tiểu khất cái kia ở đâu?” Cao Hành vội vàng hỏi.

“A Tài nói nếu tìm được thì đem người về, ta giao cho Cao bộ đầu.” Vương Tiểu Hồ nói.

Tiếp đó, Cao Hành vội vàng xoay người rời đi.

“Hắn làm gì mà vội vàng như vậy?” Vương Tiểu Hồ không rõ.

“Người giúp được chuyện lớn.” A Tài vừa vui vẻ ăn hồn đồn vừa nói.

Vương Tiểu Hồ gãi gãi đầu, vẫn cảm thấy có chút không hiểu.

Cái gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cũng bởi vì khối ngọc bội của tiểu khất cái này chứng thật Phùng Hiên có đến khách ***. Mà suy đoán của Cao Hành cơ bản không sai. Phùng Hiên xác thực vô tình nghe được Lý Viện Viện và A Đức nói chuyện ở phía sau hoa viên, vốn hắn muốn đến khách *** thuyết phục biểu mội trở về, bởi vì chỉ có cưới biểu mội của hắn, hắn mới có thể có được tiền trang, biểu mội lại quyết tâm ở cùng A Đức. Rơi vào đường cùng, hắn hạ sát thủ, ghìm chết người, sau đó dựng hiện trường tự sát. Lý Viện Viện chết, tiền trang sẽ rơi vào tay hắn.

Lúc Phùng Hiên nhìn đến ngọc bội thì không thể không thừa nhận tội của mình. “Thực sự không ngờ tới, ngọc bội biểu mội tặng ta lúc ta mười

chín tuổi lại bán đứng ta, báo ứng a....”

Nếu Phùng Hiên không sống một cuộc sống xa hoa, cả thành trấn chỉ có một cái đai lưng như vậy, có lẽ hăn cũng sẽ không trở thành người bị tình nghi.

Nếu như biểu muội của hăn không vì hăn mà làm một khối ngọc bội độc nhất vô nhị, nó cũng không thể trở thành chứng cứ quyết định hăn là hung thủ.

Có tiền có cái gì tốt.

A Tài thấy án kiện ở thời đại này không quá phức tạp, dù sao hình thái xã hội chưa đủ để tạo ra sát thủ biến thái, cho nên rất nhiều án kiện thật sự đơn giản. Ngẫu nhiên xuất hiện một án giết người như vậy sẽ khiến nha môn phấn khích không thôi.

Mà ngày hôm đó, một sự kiện đã làm cho cả thành trấn có chút kích động.

Trong hành lang nha môn, một vị công công cầm thánh chỉ tuyên đọc, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nay huyện lệnh Ngô Viêm của huyện Đạo Hà đưa ra ‘Nguyên tắc suy đoán vô tội’ có thể giúp án kiện giảm xuống oan án, ảnh hưởng sâu sắc. Nguyên tắc này chuẩn viết vào bộ luật, mở rộng khắp nơi. Luận công bản thưởng, triệu hồi kinh sư nhậm chức hình bộ thị lang, khâm thử.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Ngô Viêm quỳ lạy, hai tay tiếp thánh chỉ.

“Ngô đại nhân, chúc mừng chúc mừng a, đối với nguyên tắc người đưa ra, Hoàng Thượng cùng chư vị đại thần thảo luận qua, đặc biệt tán thưởng người.” Trác công công hướng Ngô Viêm chúc mừng. “Từ nay về sau làm tốt, đừng phụ lòng Hoàng Thượng.”

“Cám ơn Trác công công, ta nhất định sẽ làm tốt. Trác công công, đường đi vất vả, vào nội đường nghỉ ngơi một chút, để Ngô mỗ hảo hảo chiêu đãi ngài.”

“Không dám nhận, ta phải vội về kinh sư, không tiện ở lâu.” Trác công công từ chối.

“Vậy cung kính Trác công công.” Ngô Viêm nắm chặt thánh chỉ, hần có thể trở về kinh.

“Chúc mừng đại nhân, rốt cục có thể trở về kinh.” Hứa Ngự ở một bên chúc mừng.

Tiền viện vui sướng, sau hậu viện....

“Sao Ngô đại nhân có thể làm như vậy? Rõ ràng là A Tài nói ra.” Cao Hành tức giận, tuy hần không thích thái độ của A Tài, nhưng Ngô đại nhân cũng không thể chiếm dụng công lao của người khác.

“A Hành, đệ còn rất trẻ...” Cao Chí nhìn ngoài cửa sổ, biết là A Tài đưa ra thì như thế nào, Ngô đại nhân muốn mau chóng trở lại kinh, có một cơ hội như vậy bày trước mắt, sao có thể không bắt lấy.

“Trẻ thì như thế nào? Tối thiểu đệ vẫn phân biệt được thị phi. Việc này đệ phải nói cho cha, bảo cha vì A Tài...”

“A Hành, đệ cho rằng nói cho cha thì có thể thay đổi cái gì? A Tài chỉ là ngõ tác.” Nhớ tới thiếu niên yếu ớt kia, Cao Chí cũng bất đắc dĩ. “Đây là quan trường. Chuyện này tốt nhất đừng nói cho A Tài, đây là tốt cho hần, đệ hiểu chưa?”

Đúng lúc này A Tài và Vương Tiểu Hồ đi đến, “Các người đang làm gì? Nghe Tiểu Hồ nói hôm nay có thánh chỉ đến, là việc vui, không đi chúc mừng Ngô đại nhân sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, đại nhân thật là lợi hại, lại nhận được thánh chỉ.” Trong mắt Vương Tiểu Hổ, đó là chuyện quá xa vời, mà đại nhân của bọn họ lại nhận được thánh chỉ.

“A Tài....” Cao Hành nhin không được muốn nói hết mọi việc cho hẳn biết, vinh dự ngày hôm nay hẳn là của hẳn.

“A Hành!” Thấy Cao Chí nhìn về phía mình cảnh cáo, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

“Làm sao vậy?” Hôm nay hai huynh đệ này rất là lạ, A Tài nhìn hai người.

“Không có việc gì.” Cao Chí nói, “Nghe nói đại nhân được triệu hồi kinh sư, người có tính toán gì không?”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ly Biệt Tới

“Không có việc gì.” Cao Chí nói, “Nghe nói đại nhân được triệu hồi kinh sư, người có tính toán gì không?”

Lời của Cao Chí khiến Cao Hành và A Tài đều sửng sờ.

“Tam ca, ca nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đại nhân không định mang A Tài trở lại kinh?” Cao Hành không dám tin Ngô đại nhân có thể đối xử với A Tài như thế.

“A Hành...” Cao Chí không nhìn Cao Hành, chỉ cảnh cáo bằng cách gọi tên. Hẳn biết rõ chuyện này đối với một thiếu niên mà nói là quá mức tàn nhẫn, nhưng dưới tình huống này, sao đại nhân có thể dẫn A Tài trở lại kinh.

“Ha ha.....” A Tài cười có chút cứng nhắc, nửa năm qua, hẳn giúp đỡ đại nhân phá nhiều án, biểu hiện không kém a, nhưng nghe lời của Cao Chí, đại nhân hoàn toàn không có ý định mang hẳn theo, hẳn chỉ là người làm thuê, cho nên dù Huyện lệnh mới đến, hẳn cũng không cần phải ở lại nha môn như Tiểu Hồ. Đương nhiên hẳn cũng không ham đến kinh thành, kinh thành với hẳn mà nói chỉ là một nơi lạ lẫm, không có ý nghĩa gì. Hẳn chỉ không hiểu....“Tại sao đại nhân lại được triệu hồi kinh sư?” Dù chiến tích nửa năm qua rất tốt, nhưng cũng không có khả năng đột nhiên được thăng chức đến vị trí thị lang, chắc chắn có nguyên nhân khác....

“Bởi vì đại nhân hưởng Hoàng thượng nói ra một cách phá án hiệu quả.” Cao Chí chú ý đến biểu tình của thiếu niên trước mắt, bưng bình, giật mình, mất mát, nhưng không có tức giận. Sao thiếu niên này lại có thể bình thản như thế, không hề có biểu hiện căm tức hay không cam lòng, Cao Chí mơ hồ.

A Tài nhớ tới kiếp trước, hắn luôn giận dữ bởi vì vị thủ trưởng luôn làm rối tung phòng thí nghiệm, rồi lại chiếm thành quả của hắn. Hắn không tức giận vì Ngô Viêm chiếm dụng nguyên tắc suy đoán vô tội, dù sao lý luận này không phải do hắn tìm ra, có thể được mở rộng ở đây, giúp đỡ thêm nhiều người, hắn rất vui vẻ. Hắn chỉ thất vọng vì Ngô đại nhân cũng là loại người như vậy. Việc đã đến nước này, tính toán làm gì, hắn chỉ có thể thông suốt bản thân để không cảm thấy khó chịu.

“Ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta ăn đủ mỹ thực của huyện Đạo Hà, có lẽ sẽ đi thăm thú nơi khác.” Như là đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “A, đúng rồi, đêm nay đại nhân sẽ mở tiệc chiêu đãi chúng ta, ta phải ăn cơm trưa ít một chút để đến tối ăn được nhiều hơn, ta phải mặc quần cạp rộng càng tốt.” Bởi vì thói quen, A Tài không bao giờ bỏ ba bữa cơm, người chung quanh cũng đã quen với việc này.

Huỳnh đệ Cao gia kinh ngạc nhìn bóng lưng A Tài rời đi, Cao Hành không thể tưởng tượng được người này lại rộng rãi đến thế, nếu là mình, không nháo đến trước mặt hoàng đế chắc chắn không bỏ qua, có thể người này....

Cao Chí đã từng nghĩ phản ứng của A Tài sau khi biết chuyện, nhưng tuyệt đối không nghĩ sẽ là dạng này....

Đêm đó, Ngô Viêm mở tiệc chiêu đãi mọi người trong nha môn, sau khi ăn xong, mọi người đều rời đi, chỉ A Tài ở lại.

“Đây là tướng thưởng thêm cho người, cảm ơn người nửa năm qua giúp ta giải quyết nhiều án kiện như vậy.” Ngô Viêm không biết mình còn có thể nói cái gì, ngoại trừ tiền tài là cách đền bù tổn thất, hắn không biết làm thế nào.

“Đa tạ đại nhân khen ngợi.” A Tài không khách khí nhận lấy ngân lượng, giọng nói lễ độ mà xa cách. Hắn đã cho mình bạc thì sao không nhận. “Như vậy không còn chuyện gì, ta về nghỉ ngơi trước.”

Ngô Viêm nhìn hắn một lát, cuối cùng nói, “Được rồi, người lui đi.”

Ngô đại nhân đã rời đi nửa tháng, A Tài lại quay trở về nghĩa trang, mỗi ngày thành thói quen ngủ say, ăn cơm tiệm, một ngày ba chén hồn đồn, giống như dùng hết sức lực để ăn.

“Người nói, mỗi ngày đều đi theo ta, không trở lại kinh với ca của người, rốt cuộc muốn làm gì?” Ngày nào đó, A Tài không chịu được cái người mặt so với da trâu còn dày hơn – Cao Hành.

“Theo người học tập a.” Cái này gọi là gần son thì đỏ gần mực thì đen, đi theo vô lại học vô lại. Cao Hành cũng học A Tài, mặc ‘võng’ giữa hai cây trong nghĩa trang phơi nắng, hưởng gió.

“Bây giờ ta không phải là ngỗ tác, hơn nữa người là một bộ khoái, đi theo ta có thể học được cái gì.” A Tài buồn bực, không phải người này rất chán ghét hắn sao, có cơ hội rời đi lại không đi.

“Theo người học cuộc sống tự tại.” Khi hắn nói với Tam ca muốn đi theo bên cạnh A Tài học tập, mặc dù Cao Chí rất kinh ngạc, nhưng không ngăn cản, chỉ nói là không thể quá tùy hứng. Hắn không muốn cùng tên đại nhân dối trá kia trở lại kinh, tránh việc nhện không được mà mỗi ngày cười nhạo ông ta. Khiến Tam ca không thể tập trung làm việc. Nửa tháng nay,

hắn chưa bao giờ thích ý như vậy. Không thể không nói, người này rất biết hưởng thụ cuộc sống, nói cái này gọi là vãng gì đó, nằm ở trên, lay tới lay lui, thoải mái cực kỳ.

Đuổi đến nửa tháng cũng không đuổi được người này đi, A Tài từ bỏ, người này muốn đi theo hắn thì cứ theo, dù sao ăn uống không cần hắn bỏ tiền.

“Hôm nay chúng ta dọn dẹp một chút, đi nơi khác dạo chơi a. Hồn đồn kia ta không còn thấy ngon nữa.” A Tài nhắm mắt một lát, đột nhiên ung dung nói.

“Bịch....” Bởi vì phản ứng quá mạnh, không cẩn thận rơi xuống vũng, Cao Hành kích động nói, “Thật sao?”

A Tài mở một con mắt, “Không cần kích động như vậy. Người đã đi qua nhiều nơi, người nói ở đâu mỹ thực nhiều a?”

“Hảo, ta mang người đến nơi ăn ngon.” Cao Hành quần quýt lấy hắn.

“Ân, mọi phí tổn người trả.” Nói xong lại nhắm mắt.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta muốn tiết kiệm tiền mua nhà, hoặc là mỗi ngày tiếp tục ăn hồn đồn?” Đây là cách lừa bịp trắng trợn, người này biết rõ hắn không muốn tiếp tục đợi ở huyện Đạo Hà. Cao Hành cắn răng, “Đi.”

A Tài hai mắt nhắm nghiền, mỉm cười.

Kinh thành, trong hoàng cung

“Kế hoạch thuận lợi?” Nam nhân vận hoàng bào nhìn đệ đệ của mình.

“Ân.” Đối phương nghiêm túc gật đầu.

“Năm nay có thể ở kinh thành đón năm mới chứ? Người biết thái hậu rất nhớ người, ta van người, đừng để ta bị lão nhân gia nhắc mãi.” Triển Hoành Diệp nhớ lại, năm trước thái hậu hướng hân khóc lóc kể lễ suốt ba canh giờ, hân thật nhức đầu.

“Gần đây triều đình yên ổn?” Là Tam vương gia của thiên triều, là Ảnh bí mật của hoàng đế, Triển Cảnh Nham chuyển hướng câu chuyện.

“Ân, mọi việc đều ở trong lòng bàn tay.” Biết rõ hân nói sang chuyện khác, cũng không nhiều lời. “A, đúng rồi, năm nay Huyện lệnh của huyện Đạo Hà nói ra ‘Nguyên tắc suy đoán vô tội’ rất thú vị, ta cùng vài vị đại thần nghiên cứu qua, không tệ, ta đã đưa nó vào pháp lệnh.”

“Huyện Đạo Hà?” Nam hài bị quên lãng hơn nửa năm đột nhiên trở lại trong đầu hân.

“Ân, ta đã thăng hân lên chức hình bộ thị lang, không ngờ một huyện nho nhỏ còn có nhân tài như thế.” Nói xong, hoàng đế quay lại chủ đề, “Năm nay ở kinh thành đón năm mới a, đây là thánh chỉ.” Không nói như vậy, chắc chắn người này lại trốn, hân không muốn một mình đối mặt với thái hậu.

Nói đến hoàng đế của hân, từ nhỏ đã ra dáng tiểu đại nhân, luôn xuất sắc nhất trên mọi phương diện trong các huynh đệ, đến lúc mười tuổi thì được Ảnh tiên nhiệm chọn làm người kế nhiệm. Hoàng đế này đột nhiên trở nên bình thường, cũng rất nhanh bị loại khỏi khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế. Cho đến khi hân chính thức tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, hân mới biết được, hóa ra ngoại trừ hoàng đế là người có địa vị cao nhất Thiên triều, thì trong bóng tối còn có một Ảnh đế, cũng hiểu nguyên nhân hoàng đế đột nhiên trở nên “Bình thường”. Ảnh bài trừ mọi nguy hiểm cho hân, cũng

giám sát công việc của hãn, chỉ cần có gì uy hiếp đến Thiên triều đều loại bỏ, Ảnh là lưỡi dao sắc bén của hãn, lưỡi dao sắc bén vô hình.

“Thần đệ tuân chỉ.” Triển Cảnh Nham biết năm nay mình tránh không khỏi.

Nhìn biểu tình của hoàng đệ có chút rạn nứt, hoàng đế rất hưởng thụ uống một ngụm trà.

“Tiểu Cao a, ta thật sự là nhìn nhầm người.” Nhìn thấy ngoài cửa thành có đề hai chữ Lâm Dương, trong lòng A Tài thở dài. Nếu hãn không nghe ngóng, thì cũng không biết Lâm Dương chính là kinh thành.

Hai tháng đầy bực dọc, lúc này Cao Hành như được phóng thích, “Ở đâu mỹ thực nhiều nhất, đương nhiên là kinh thành . Yên tâm đi, người có thể ở tại nhà của ta, ăn ở nhà của ta.” Kỳ thật đây cũng là nhiệm vụ Tam ca giao cho hãn trước khi đi, “lừa gạt” A Tài đến kinh thành.

Đã tới thì an tâm ở lại, hãn chỉ có chút hiếu kỳ, vì sao Cao Chí bảo đệ đệ của mình đưa hãn đến kinh thành.

ĐƯỜNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Lai Sau Đám Cháy

Bất quá, kinh thành đúng là kinh thành, đường đều rộng rãi hơn so với nơi khác, nhà cửa cũng kiên cố hơn.

A Tài vén màn che của cửa sổ xe ngựa lên, nhìn hai bên đường. Kỳ thật hẳn không thích thành trấn lớn, nơi càng náo nhiệt, càng khiến hẳn cảm thấy cô đơn.

Đường xe ngựa chạy càng ngày càng ít người, rất nhanh dừng lại trước một căn nhà lớn.

Cao Hành vén màn xe, “Đến nhà của ta rồi.”

A Tài nhìn bảng hiệu trên cửa, Cao phủ. Sau đó, đi theo Cao Hành qua vài hành lang gấp khúc, tới một phòng khách.

Cao Hành nói với tỳ nữ bên cạnh, “Dâng trà, thêm điểm tâm.” Sau đó hướng A Tài nói, “Người ngồi đợi một chút, ta đi tìm cha ta.” Nói xong, để A Tài ngồi lại một mình, rời đi.

A Tài tùy tiện ngồi xuống một cái ghế, trong miệng lẩm bẩm, tìm gia trưởng để làm gì.

“Ta nghe nói tiểu đệ đã trở lại,” A Tài quay sang, “Như vậy chắc hẳn người cũng đến.” Cao Chí cười nói.

“Sau đó thì sao?”

“Cái gì?”

“Người bảo Cao Hành dẫn ta tới kinh thành, có mục đích gì?” Lúc này hai tỳ nữ đi lên, một người bưng trà, một người bưng điểm tâm, đặt ở trên bàn, sau đó lui ra ngoài.

“Không lừa gạt được người.” Cao Chí ngồi đối diện A Tài, “Xem ra trong khoảng thời gian này người rất tốt.” Tối thiểu, không tái nhợt giống trước kia.

“Ngược lại, người có vẻ tiêu tụy không ít.” A Tài cầm một miếng điểm tâm xanh biếc trên bàn lên, ân, mùi vị không tệ.

“Không có sự giúp đỡ của người, án tử tiến triển rất chậm.” Cao Chí nhìn A Tài nói.

A Tài đặt tay xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng Cao Chí, hỏi, “Đây là mục đích của người?”

“Đây là hi vọng của ta.” Cao Chí vẫn mỉm cười như trước.

“A Tài...” Cao Hành đi vào phòng khách thì thấy Cao Chí, “Tam ca, ca đã ở đây.”

Cao Chí gật đầu.

“Cha, đây là A Tài.” Cao Hành hưng phấn nói, lúc này A Tài mới thấy một người trung niên sau lưng Cao Hành. Mày kiếm xứng với ánh mắt sáng ngời, uy nghiêm cũng không bức người, thật sự là hình tượng bộ đầu điển hình. Vội vàng đứng dậy, ôm quyền nói, “Cao lão gia.”

“Không cần đa lễ, cứ ngồi.” Cao Thịnh Hùng đi đến thượng tọa ngồi xuống. “Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, A Chí đã nói về người với ta.”

Bị ánh mắt sáng ngời đầy hiền lành nhìn chăm chú như vậy, A Tài vi liễm. “Đâu có, đa tạ khích lệ.”

“Đêm nay xem như giúp các người tẩy trần, nghe nói người thích mỹ thực, chúng ta sẽ không ăn ở nhà, đến Nhất Phẩm Lâu.”

“Nhất Phẩm Lâu?” A Tài nghi hoặc hỏi.

“Tiểu tử, người có lộc ăn, Nhất Phẩm Lâu là nơi tập trung mỹ thực trong kinh thành, khiến người hận không thể đem đầu lưỡi nuốt vào. Muốn ăn tại đó phải đặt trước một tháng, nhưng cha ta đã mở miệng, không cần người đợi.” Cao Hành đặc ý nói.

“Chúng ta tranh thủ thời gian đi thôi.” A Tài đột nhiên đứng lên.

“Hiện tại mới buổi chiều.” Cao Hành bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

A Tài xấu hổ gãi gãi đầu, hăn giống như có vẻ vội vàng, những người khác thì bởi vì hăn quần bách mà cười ra tiếng.

Trở lại vương phủ, Triển Cảnh Nham trực tiếp đi vào thư phòng, thay đổi vị trí một bình hoa đặt ở ngăn tủ, giá sách tự động chuyển hướng, cầu thang hắc ám hiện lên, nhờ dạ minh châu trên tường mà có chút sáng. Qua tám chín chỗ rẽ, một bức tường xuất hiện ở trước mặt, hăn nhảy lên gõ vào một vật gì đó, thạch bích xoay chín mươi độ, hăn nghiêng người đi vào thạch thất, bên trong đã có bốn người chờ.

“Chủ nhân.” Bốn người cùng hành lễ.

Hăn trực tiếp đi đến chỗ duy nhất trước bàn ngồi xuống, “Tình hình bên Yến quốc thế nào?”

“Phong Vĩ đã thành công lên đến bên cạnh Chu Địch, mọi việc đều ở trong kế hoạch.” Hắc y nhân thứ nhất báo cáo.

“Ân. Còn Triệu quốc : nước Triệu giáp biên cảnh, những thổ phỉ kia đã điều tra xong?” Hắc nhẹ gật đầu, tiếp tục hỏi.

“Mỗi lần thổ phỉ cướp bóc đều dùng mê dược làm mọi người ngất đi, không giết người chỉ đoạt hàng hóa, đã truyền lệnh đến các trạm gác, trường tiêu vang lên thì tất cả mọi người nhanh chóng rút lui, nghiêm chỉnh huấn luyện, chống lại đám ô hợp, tình hình cụ thể còn đang điều tra.” Hắc y nhân thứ hai báo cáo.

“Trong ba ngày, ta muốn thấy kết quả.” Hắc lạnh giọng nói.

“Vâng.” Hắc y nhân thứ hai nói, nếu như cẩn thận quan sát sẽ thấy trên thái dương hắc có giọt mồ hôi chậm rãi trượt xuống.

Đợi bốn người báo cáo xong, trong phòng lâm vào yên tĩnh, không khí tràn ngập căng thẳng khiến hô hấp của người khác dần dần dồn dập.

“Lui ra đi.” Ba chữ đơn giản, giúp tim của bốn người sắp nhảy ra khỏi cổ họng trở về chỗ cũ. Chinh tề nói, “Vâng.”

Đợi bốn người rời đi, Triển Cảnh Nham nhìn bức tường, “Vào đi.”

“Công việc xong rồi, có thể ra ngoài đi dạo.” Âu Dương Húc đi vào thạch thất từ phương hướng khác với phương hướng của Triển Cảnh Nham và bốn hắc y nhân kia. “Người không biết là không khí trong này không đủ sao?” Hắc chán ghét nói.

“Bệnh tình của thái hậu như thế nào?” Không để ý đến đối phương phàn nàn, Triển Cảnh Nham hỏi.

“Vẫn như vậy, chỉ cần người nhanh chóng thú thê sinh con, lão nhân gia lập tức không được khỏi hẳn.” Nghề phụ của Âu Dương Húc là ngự y, nghề chính là một trong tứ ảnh, đột nhiên chuyển chủ đề, “Đêm nay tới Nhất Phẩm Lô a, nghe nói bọn họ lại có món ăn mới.” Đối phương im lặng cúi đầu suy nghĩ.

Mà theo thói quen của hắn, Triển Cảnh Nham im lặng nghĩa là ngầm đồng ý.

Buổi tối, tất cả nam nhân của Cao gia ngoại trừ lão nhị đều tụ tập tại Nhất Phẩm Lô.

Mọi người bàn chuyện trong bữa tiệc, nói về án kiện mới nhất được giải quyết. Cao lão đại hỏi A Tài đang chăm chú vào các món ăn trên bàn, “Nghe A Chí nói người từng phát hiện hung thủ nhờ câu nói đầu tiên của hắn?”

Đối phương gật đầu, nhưng hai mắt không rời khỏi cái bát trước mặt.

“.... Hắn là cái dạng này, nếu gặp được món ăn ngon, chui vào ra không được. Án tử kia, thật ra là....” Cao Hành tránh xấu hổ nên hướng đại ca của mình kể lại.

Nghe Cao Hành nói xong, Cao Văn tán thưởng, “Thật sự cẩn thận a, lẽ thường như vậy, xác thực rất dễ bị xem nhẹ.”

Nói vừa xong, tiếng la hét cắt đứt sự náo nhiệt của Nhất Phẩm Lô. “Cháy, cháy, mau tới cứu người a....”

Nhóm người Cao Văn nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, A tài nhìn thoáng qua món ăn trên bàn lần cuối, không hề do dự theo sát phía sau. Theo âm thanh truyền đến, mọi người đi vào hậu viện, chỉ thấy vài tiểu nhị

mang theo thùng nước, vội vàng hất vào ngọn lửa đang cháy hừng hực. Bọn họ cầm thùng nước để một bên lên. cũng gia nhập hàng ngũ dập tắt lửa.

Mà chung quanh cũng còn một số thùng nước, chậu ... và một số người không giúp gì, Triển Cảnh Nham cùng Âu Dương Húc chính là hai người trong số đó.

A Tài nhìn ngọn lửa không có xu hướng nhỏ đi, giữ chặt một tiểu nhị hỏi, “Bên trong có ai không?”

“Chường quầy, hình như chường quầy ở bên trong.” Tiểu nhị bối rối nói.

A Tài buông hẳn ra, “Đưa chần bông tới cho ta.”

“A?” Cầm chần bông làm gì vậy? Tiểu nhị nghĩ thầm.

A Tài không có thời gian cho hẳn sửng sờ, tóm lấy chậu gỗ trong tay hẳn, đẩy một cái, “Nhanh đi.”

Lúc này tiểu nhị mới kịp phản ứng, chạy vào khách phòng bên cạnh.

Lại là hẳn. Triển Cảnh Nham nhìn thiếu niên cầm chậu nước không ngừng dội lên người.

Lúc này, tiểu nhị ôm chần bông chạy đến trước mặt A Tài, A Tài cầm lấy, cũng đem nước trong chậu xối lên chần, lại giật lấy chậu nước trên tay Cao Hành, xối lên người. Mang chần bông ẩm ướt, trực tiếp xông vào đám cháy.

Mọi người chung quanh thở dốc vì kinh ngạc, nghĩ thầm, người này không muốn sống nữa.

Chờ Cao Hành kịp phản ứng gọi A Tài, người đã biến mất trong biển lửa. Vì vậy ôm lấy thùng nước ra sức dập lửa.

Triển Cảnh Nham dùng khinh công bay vào một phòng khác, học A Tài khoác một cái chăn bông ẩm ướt, đồng dạng xông vào đám cháy. Bởi vì chuyện xảy ra quá nhanh, Âu Dương Húc bên cạnh chưa kịp ngăn lại, tâm tình vốn muốn xem náo nhiệt tắt ngấm, Tam vương gia của hắn, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì. Nghĩ thầm, cũng ngăn một người bên cạnh lại, giật lấy thùng nước, gia nhập hàng ngũ cứu hoả.

Tiến vào đám cháy, bởi vì khói nồng nặc, khiến thị lực phi thường có hạn, càng muốn mở to hai mắt, càng bị khói cuốn cuộn làm nước mắt lưng tròng, mơ hồ không rõ.

“Có ai không?” A Tài kéo chăn che miệng mũi. Lúc này lửa càng lúc càng lớn, Kêu to nhưng không ai trả lời, ngược lại giúp Triển Cảnh Nham dễ dàng tìm được vị trí của A Tài. Một phen giữ chặt hắn, phi thân hướng ra ngoài, vừa rời đi một giây, giây sau xà nhà bị cháy rơi xuống, hai người thoát khỏi nguy hiểm trong tích tắc.

Thấy hai người bình an ra khỏi biển lửa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì lửa quá lớn, phòng ốc đã sụp đổ, cuối cùng mọi người chỉ có thể trở mắt nhìn cả phòng hóa thành tro tàn.

A Tài bị lửa đốt cháy quần áo, cả người nhiễm khói đen kịt, chưa kịp nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mạng, đã bị Cao Hành bắt lấy hai tay, “Người không muốn sống nữa sao, muốn hù chết chúng ta, chưa từng gặp qua người điên như ngươi, dám tùy tiện xông vào đám cháy?” Ngoài miệng mắng chửi, nhưng trong nội tâm vạn phần cảm thấy may mắn vì người này đã bình an, vừa rời, hắn có cảm giác trái tim đau đớn giống như bị ai đó bóp chặt.

Biết rõ Cao Hành lo lắng cho mình, A Tài cười sáng lạn, “Ta không có chuyện gì, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Cao phụ bên cạnh cũng nghiêm khắc nói, “Thật là xằng bậy, ta đã có tuổi, không chịu nổi bị người dọa như vậy.”

A Tài gãi gãi đầu.

Bên kia, Âu Dương Húc cũng nhìn Triển Cảnh Nham từ cao xuống thấp mấy lần, chỉ sợ có thương tổn gì, “Tam gia của ta, người để ta sống lâu thêm vài năm được không?”

Hai người cùng bị giáo huấn cách đám người nhìn nhau, A Tài im lặng biểu hiện lòng biết ơn, lập tức cười. Mà Triển Cảnh Nham cũng nhẹ nhàng cong khóe miệng, đường cong không rõ lại quá nhanh khiến A Tài cho rằng vừa rồi mình hoa mắt.

Sau đó Triển Cảnh Nham ngẫm lại, cũng không biết vì sao khi mình nhìn thấy A Tài xông vào cũng vào theo.

Lúc người của nha môn tới, cả phòng chỉ còn lại những thanh gỗ cháy chưa hết, cũng thấy một “Tiểu khất cái” cầm cái tiểu côn đảo đảo trong đồng hoang tàn, một nha dịch muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bị người ngăn lại, lúc này hắn mới thấy rõ, hóa ra là đầu mục đệ nhất kinh thành Cao Thịnh Hùng, vì vậy cùng những người khác ngoan ngoãn đứng một bên.

A Tài cẩn thận xem xét những thứ còn lại. Cuối cùng tới gần vị trí giường thì phát hiện một thi thể cháy đen.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGỔ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thủ Đoạn Tất Yếu

Cao Hành đứng ở một bên, nhìn thấy thi thể, nhin không được nói, “Sao mỗi lần người đi ăn cái gì đều đụng tới án mạng.” Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng huynh đệ Cao gia đều nghe được, liếc hăn một cái ý trách cứ.

Cao Hành lập tức thức thời im lặng.

Quần chúng đứng xem xung quanh nhỏ giọng bàn tán, “Hăn là ai a?”

“Ngổ tác, đương nhiên là ngổ tác.”

“Còn trẻ như vậy?”

“Cao bộ đầu? Hăn là?” Nha dịch Hoàng Hải nghi hoặc nhìn Cao Thịnh Hùng – người được Hoàng Thượng ban thưởng kim bài.

“Hăn là người ta tìm tới thay Trương lão đầu.” Hoàng Hải giật mình nhìn Cao Thịnh Hùng, lại nhìn về phía thiếu niên kia.

A Tài mở miệng xác chết ra, lại lật xem tứ chi, “Người này tắt thở trước khi bị thiêu.”

“Làm sao người biết?” Cao Hành hỏi, hăn không thấy như vậy.

“Nếu như người còn sống chết cháy, sẽ có dấu hiệu dầy giữa, tay chân sẽ co rút, hơn nữa vì muốn hô hấp, miệng sẽ hít vào bụi than trong không

khí. Người nhìn hăn xem, tứ chi mở rộng, trong miệng không có cái gì.”

Đây là lần đầu tiên Triển Cảnh Nham thấy bộ dáng của A Tài khi làm việc, chuyên chú, nghiêm túc..... Còn có một chút hấp dẫn.

“Tình huống cụ thể, ta còn phải nghiệm thi một bước nữa mới biết được.” Nói xong, A Tài ngẩng đầu, thấy mọi người nhìn hăn, lúc này mới nhớ tới hiện tại hăn không phải là ngỗ tác.

A Tài gãi gãi đầu, “Thật xấu hổ...” Bước nhanh trở về bên cạnh Cao Hành, bị vấp phải xà nhà đã cháy phân nửa, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cao Hành nhin không được bật cười, mặc dù đang là hiện trường án mạng, nụ cười này vô cùng không hợp.

Cao Thịnh Hùng ý bảo nha dịch điều tra xung quanh.

A Tài đột nhiên nhớ tới mình chưa nói lời cảm tạ, tìm được Triển Cảnh Nham trong đám người, đi tới trước mặt y, “Vừa rồi... Cám ơn.” Khoảng cách gần như vậy, cẩn thận nhìn đối phương, hăn có cảm giác quen thuộc, “Ta đã từng gặp người ở đâu sao?” Nói xong, thấy mình như cố ý bắt chuyện, vội vàng giải thích, “Ý của ta là nói... Ta thấy người rất quen.” Đối phương không có phản ứng gì, “Có thể là ta nhớ lầm, xấu hổ.” Chẳng qua là có khuôn mặt tai họa nhân gian, xem ra y cũng là người tầm thường.

“Không sao.” Triển Cảnh Nham đột nhiên mở miệng.

“Ngạch, xin hỏi tôn tính đại danh?” A Tài hữu lễ hỏi.

“Nghiêm Triển.” Thực ngắn gọn. Nhưng, làm gì mà nhìn hăn như vậy.

“.... Ta là A Tài. Ngạch... Ngày khác nhất định báo đáp ân cứu mạng hôm nay.”

“Ân.”

Khóe miệng A Tài có chút co rút.

“A Tài, đi....” Tiếng kêu của Cao Hành giống như tiếng trời, cứu hẩn khỏi tình cảnh xấu hổ.

“Bằng hữu của ta gọi, cáo từ.” Ôm quyền hương đối phương, sau đó không quay đầu lại, đuổi theo Cao Hành, nhưng hẩn vẫn cảm thấy đôi mắt sau lưng cứ nhìn theo hẩn, làm hẩn có cảm giác run sợ..... A Tài lắc lắc đầu.

“Người làm gì thế?” Cao Hành nhìn biểu hiện lạ lùng của A Tài.

“Không có.... Ta vừa đi nói lời cảm tạ.” A Tài nói.

“Phải hảo hảo cảm ơn người ta, bằng không người thật sự biến thành một chiếc quan tài thiêu.” Cao Chí nghe được, nhìn về phía “Ân nhân cứu mạng” của A Tài, bất quá chỉ nhìn đến bóng lưng y. Di? Là hẩn nhìn lầm rồi, người kia không có khả năng xuất hiện ở đây.

Sáng sớm hôm sau, “Cốc cốc... Cốc cốc... A Tài, A Tài.” Cao Hành đứng ngoài cửa hô.

A Tài mơ mơ màng màng rời giường, vừa ngáp vừa mở cửa, sau đó tựa vào cửa nhắm mắt nói với người đến, “Người có biết quấy nhiễu giấc mộng của người khác là chuyện rất thiếu đạo đức không. Sáng sớm người tới làm gì vậy?”

“Cứu mạng a.” Nói xong đẩy A Tài vào phòng, “Người mau mặc y phục, chờ người cứu mạng.”

A Tài không tình nguyện mặc y phục vào, “Sinh bệnh tìm đại phu, tìm ta làm gì?”

“Chuyện này chỉ có người mới giúp được, người nhanh lên.”

Một phút đồng hồ sau, A Tài đứng bên cạnh thi thể bị cháy đen ngày hôm qua, nhìn thi thể rồi lại nhìn Cao Hành, “Người cho ta là thần tiên sao, bị thiêu thành như vậy còn cứu mạng gì.” Nói xong, muốn rời đi, nhưng bị Cao Hành kéo lại.

“Không phải, là muốn nhờ người nghiệm thi.” Cao Hành thẳng thắn nói.

“Ta không phải là ngõ tác của nha môn kinh thành, ta nghiệm thi cái gì.” Lại không có tiền công.

“Kỳ thật, ngày hôm qua ta muốn mời người đến nha môn của chúng ta làm ngõ tác.” Cao Thịnh Hùng từ ngoài cửa đi vào.

“Cao bá bá?”

“Bởi vì Trương lão đầu – ngõ tác của nha môn chúng ta cáo lão hồi hương, cho nên hiện tại trong nha môn không có ngõ tác, án tử này đặc biệt như vậy, hy vọng người có thể đồng ý, chỉ cần trong khả năng của ta, yêu cầu gì ta đều đáp ứng người.” Thấy Cao bá bá thành khẩn mời mình như thế, A Tài gãi gãi đầu, lại nhìn Cao Hành, đối phương cho hắn một cái gật đầu thật mạnh, “Ta có thể tạm thời làm ngõ tác cho nha môn, chờ các người tìm được người thích hợp, ta sẽ rời đi ,”

Trong mắt Cao Thịnh Hùng tràn ngập ý cười, “Hảo.”

“Bất quá, các người giao tiền công theo từng án kiện, ta để nha môn các người mượn, một án kiện mười hai lượng bạc.” A Tài nói ra yêu cầu.

“Uy, người....” Cao Hành nghe xong rất là bất mãn.

“Có thể, còn gì nữa không?” Cao phụ trực tiếp cắt đứt lời nói của Cao Hành.

“Tạm thời không có, chờ ta nhớ ra rồi nói sau.” A Tài nghĩ nghĩ.

“Ân, cần gì thì cứ nói với A Hành.”

A Tài vừa lòng gật đầu. Cao Hành thì không vui gật đầu, về phần là thật không vui hay giả vờ không vui ... Chỉ có thể hỏi chính hần.

Đơn giản giới thiệu A Tài với Lưu đại nhân, Lưu đại nhân nói vài câu tốt đẹp, tin tưởng ánh mắt của Cao bộ đầu... Sau đó mang theo ***g chim của mình đi dạo nơi tĩnh mịch.

Hiển nhiên đây là một “ông chủ bỏ mặc công việc”.

Dù lãnh đạo là người như thế nào, người ta đã giao tiền, đương nhiên phải làm việc cho người ta. Rất nhanh, A Tài đưa bản ghi chép nghiệm thi cho Cao Thịnh Hùng, “A Hành đâu?”

A Tài vô tội nói, “Đang còn nôn. Đại khái là không quen tiếp xúc với thi thể bị thiêu.”

Cao phụ nhíu nhíu mày, không nói gì, tiếp nhận bản ghi chép nghiệm thi, trực tiếp nói ra:

“Thi thể bị thiêu khá nặng, người chết là vì một đao trước ngực, hạ từ trên xuống xuyên thẳng vào tim. Trừ chỗ đó ra, toàn thân người chết còn có 36 vết thương đổ máu, không phải hỏa thiêu, mà do hung thủ gây nên, chủ yếu tập trung ở bụng và ngực..” Thấy cái này Cao phụ dừng một chút, lập tức đọc xuống dưới, “Đầu người chết bị nghiền nát, do nhiều vật cứng rơi trúng. Mười hai cái xương sườn, bị chặt đứt chín cái, một cái có dính lưỡi đao đứt rời, thông qua miệng vết thương phán đoán, hung khí là chủy thủ không dài quá 5 tấc. Gân tay gân chân đều bị đánh gãy. Phần y phục dưới thi thể không bị đốt sạch, có thể dùng phân biệt với người khác.”

“Hung thủ vô cùng hận người này.” A Tài ngồi ở một bên bưng ly trà lên, vừa uống vừa nói. “Người chết khi còn sống bị nhiều ngược đãi. A, hung khí kia phải là chủ thủ có lưỡi chém không dài quá 5 tấc mới đúng.” Hiển nhiên lúc hăn “Khám nghiệm tử thi”, Cao Hành có chút thất thần.

Nói chuyện, A Tài không phát giác ánh mắt Cao Vấn nhìn hăn có thêm vài phần tôn kính, đối với bộ khoái mà nói, được những thông tin này giúp đỡ, rất có lợi khi phá án. Mà hăn chưa từng thấy qua bản ghi chép nghiệm thi tường tận như thế.

“Không ngờ dưới chân thiên tử, lại có người mất trí như ậy.” Cao phụ sau khi xem xong, oán giận, “Có biết thân phận người chết?”

Cao Vấn kịp phản ứng, “Trên thi thể có phát hiện một bàn tính nhỏ bằng bàn tay, được nhiều tiểu nhị nhận dạng, xác định là vật tùy thân của Từ chương quỹ. Chỉ là... Người làm thế nào biết trong cơ thể người chết có lưỡi đao đứt rời?” Không phải là hăn nghĩ như vậy chứ..

“Cái này ... Mổ thi.” Người chung quanh đều thở hốc vì kinh ngạc. “Nhưng các người yên tâm, ta đã may lại khe hở cho hăn. Ta không phải là người không tôn trọng người chết, phải biết rằng thi thể là chứng cứ, chúng ta phải tìm tòi sự thật, mới có thể minh oan cho người chết. Đây cũng là thủ đoạn tất yếu của một ngõ tác, nếu không làm sao phát hiện được mũi đao đứt rời.”

Cao phụ an ủi người khác và tự an ủi chính mình, “Có lý, có lý.... Thịnh, thịnh gia đình Từ chương quỹ, thịnh Từ phu nhân đến nha môn, nhận thức y phục và bàn tính.”

“Còn có thi thể.” A Tài bổ sung, thấy mọi người nhìn mình lần nữa, “Dù không nhìn thấy mặt, cũng có thể nhìn dáng người a.”

Lúc này Cao Hành mới đi đến, “Thực xin lỗi, ta tới chậm.” Hăn suy yếu nói.

“Người nôn xong rồi?” A Tài hỏi một câu quan tâm càng khiến Cao Hành tức giận. Người này, cũng không nói trước, xem hết mặt trước mặt sau thi thể, trực tiếp mổ thi thể ra, khiến hắn thấy nội tạng máu chảy đầm đìa, hắn mới nôn thê thảm như vậy.

Những người khác đầy đồng tình nhìn hắn.

A Tài giả bộ điềm nhiên như không: dời ánh mắt đi nơi khác.

“Tù phu nhân, thỉnh xem bàn tính này, của Tù chương quỹ phải không?” Cao Vấn đưa bàn tính cho nàng.

“... Đúng, là của lão gia nhà ta.” Tù phu nhân mặt không biểu tình nhìn thoáng qua, nắm chặt bàn tính nhỏ trong tay.

A Tài nhìn vị Tù phu nhân này, thật là kỳ quái, không giống như vợ có chồng vừa chết, hắn nghĩ thầm. “Tù phu nhân, đây là thứ ta phát hiện trên người thi thể, người xem có phải là ... của Tù chương quỹ không?” A Tài dùng một cái khay đựng phần y phục chưa bị cháy.

Hắn thấy nét mặt của Tù phu co rút, đó là tức giận, vì sao?

“Y phục của lão gia có nhiều như vậy, ta không nhớ rõ có cái này hay không.” Ngờ ngác của Tù phu nhân đầy bất thiện.

Cao Vấn chau mày. “Chúng ta cần Tù phu nhân một mình vào đây xem... Thi thể của Tù chương quỹ.”

Tù phu nhân gật đầu với tỷ nữ, một mình đi theo Cao Vấn và A Tài đến một tiểu viện.

A Tài đẩy cửa, đi đến bên cạnh thi thể Tù chương quỹ, “Bởi vì bị hỏa thiêu khá nghiêm trọng, cho nên thỉnh nhìn xem, đáng người có giống lão

gia nhà người không?”

Từ phu nhân nhìn thi thể được đắp vải trắng, lúc này mới lộ ra bị thương, “...Là lão gia nhà ta.” Hai giây sau nước nở nghẹn ngào.

“Thực xin lỗi, ta..” Chưa nói xong đột nhiên ngắt đi, Cao Vấn chẳng quan tâm nam nữ thụ thụ bất thân, vội vàng đỡ lấy.

Cuối cùng đành phải đưa Từ phu nhân trở về nghỉ ngơi.

Lúc Cao Vấn trở về, Cao Hành và A Tài đều ngồi trong đại sảnh, một người nhìn đối phương, người còn lại nhìn xà nhà. Thấy Cao Vấn đi vào, A Tài mới quay sang hỏi, “Từ phu nhân không sao chứ?”

“Mời đại phu, nói là thương tâm quá độ.” Cao Vấn ngồi xuống.

“Từ phu nhân kia thật là kỳ quái.” A Tài hồi tưởng, tâm tình người nọ biến chuyển thực nhanh.

“Kì quái như thế nào?” Cao Hành hỏi, nghĩ thầm quái thì chỉ có người này quái, mổ xác người....

“Xác thực cổ quái, thấy bàn tính của Từ chương quỹ, không có phản ứng gì, thấy y phục bị đốt cháy phân nửa, lại giống như rất tức giận, thế nhưng khi nhìn thấy thi thể Từ chương quỹ, lại ‘Thương tâm quá độ’ mà ngắt đi.” Cao Vấn giải thích.

Nghe xong lời của đại ca... Quả thật rất cổ quái. “Không phải là Từ phu nhân giết trượng phu của mình, rồi phóng hỏa chứ?” Cao Hành nói tiếp, hai người kia nhìn hẩn một cái.

Gì mà nhìn mình như vậy, Cao Hành nghĩ thầm.

“Ngày mai ta còn phải đến xem vị Từ phu nhân này.” Cao Vấn nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Không Có Nghi Phạm

“Người nhìn ta một canh giờ, có chuyện thì nói.” Triển Cảnh Nham tiếp tục lật xem công văn.

Âu Dương Húc ngồi một bên nhìn chủ tử của hắn như nhìn quái vật, “Người nọ là ai?”

“Ai là ai?”

“Chính là người được người cứu ra từ đám cháy.” Biết rõ còn cố hỏi.

“Không biết.”

“Không biết? Không biết thì người không để ý an nguy chạy vào đám cháy cứu hắn làm gì?” Hắn mới không tin.

“Cứu người.”

Âu Dương Húc không thèm truy hỏi y nữa, hắn biết rõ cố hỏi cũng không được gì, “Được rồi, người đã không muốn nói.... Ta về cung trước đây.” Nhưng hắn cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

Triển Cảnh Nham vẫn bảo trì tư thế xem công văn, có lẽ ngay cả chính y cũng không chú ý tới, đã rất lâu công văn chưa được lật sang trang khác.

Sáng sớm, Cao Hành đi theo Cao Vãn tới nhà Từ phu nhân, hai người được mời đến thính đường.

Một lát sau, Từ phu nhân mặc bạch linh, đầu đội bạch bố, được hạ nhân dìu đến chỗ ngồi của mình, “Khiến hai vị quan gia đợi lâu.”

“Không sao.” Cao Vãn nói, “Hôm nay chúng ta đến, là muốn hỏi một chút về Từ chương quỹ.”

“Mời nói.”

“Từ chương quỹ có kết thù với người nào không?”

“Phu quân ta là người làm ăn, làm việc luôn cẩn thận, làm người cũng khéo léo, ta không nghĩ ra có hận thù với ai.” Nói xong, Từ phu nhân cầm khăn tay lau lau nước mắt.

“Phu nhân, đại phu nói người không nên thương tâm quá độ.” Một người trung niên đứng ở bên cạnh Từ phu nhân lên tiếng.

“Vị này là?” Cao Vãn nhìn đối phương.

“A, đây là quản sự nhà ta, lão Chung, luôn giúp phu quân ta quản lý sinh ý.” Từ phu nhân giới thiệu.

Song phương nhẹ gật đầu xem như chào hỏi.

“Chung quản sự, xin hỏi, trong chuyện làm ăn, Từ chương quỹ có kết thù với người nào không?” Cao Vãn nói.

“Cùng làm ăn, nhiều ít đều có chút cấm kỵ, nhưng nếu nói là kết thù kết oán, cũng chưa đến mức.” Chung quản sự nhận xét khách quan.

“Hai vị thật sự không nghĩ được ai hận Từ chương quỹ, hận đến mức phải giết hãm sao?” Cao Hành hỏi.

Hai người đều lắc đầu.

“Đã như vậy, Từ phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không tiện quấy rầy.” Cao Vấn và Cao Hành đứng lên.

“Xin hỏi hai vị quan gia, khi nào ta có thể mang thi thể của lão gia trở lại.” Từ phu nhân nói.

“Thật xin lỗi, Từ phu nhân, trước khi án kiện điều tra ra manh mối, tạm thời không thể mang thi thể về, nhưng chúng ta sẽ nghĩ cách nhanh chóng phá án.”

“Như thế, làm phiền hai vị quan gia.” Từ phu nhân kính nhờ.

Hai người ra khỏi Từ phủ, “Đại ca, như vậy, án tử không hề có nghi phạm nào sao?” Cao Hành cau mày.

“Thu thập tư liệu, lúc này mới chỉ bắt đầu.” Cao Vấn nói.

“Sau đó?” Cao Hành hỏi.

“Hiện tại ta muốn đến Nhất Phẩm Lâu, đề nghị cách hỏi hạ nhân của Từ phủ, xem có thu hoạch gì không.” Vì vậy huynh đệ hai người chia nhau hành động.

Ăn xong cơm trưa, trong lúc rảnh rỗi, A Tài tìm hai cái cây rắn chắc trong tiểu viện của mình, treo võng lên.

“Người đang làm gì?” Cao Chí đi ngang qua, thấy chiếc võng trong tay A Tài. “Đây là cái gì?”

“Võng.” A Tài vừa buộc vừa nói. Hai bên đều buộc chặt, đem một cái ghế gỗ đến để bên cạnh, đặt một ít điểm tâm trên mặt ghế, trực tiếp nằm

xuống võng.

“Thích thú như thế.” Cao Chí nhìn hần thoải mái nằm trên võng, ăn điểm tâm. “Người rất biết hưởng thụ.”

“Nhân sinh khổ đoản, phải biết hưởng lạc.” A Tài nói, “Sao hôm nay người lại rảnh rỗi như vậy?” Quấy rầy hần ngủ trưa.

“Hiện tại Ngô đại nhân đã không còn nhúng tay vào án kiện, gần đây ta đều rảnh rỗi như vậy.” Nói đến đây, Cao Chí bất giác liếc nhìn A Tài, vội vàng nói sang chuyện khác, “Không nói chuyện này, giúp ta làm một cái như thế a, nhìn người nằm rất thoải mái.”

“Được, hai lượng bạc ta làm cho người.” A Tài biết hần suy nghĩ nhiều, không quan tâm, nói.

“Hai lượng bạc?”

“Đương nhiên, ta phải đi chọn dây thừng, phải bện thành võng, làm việc đương nhiên muốn được trả tiền. Huống chi, thứ này chỉ có ta biết làm. Chỉ hai lượng bạc mà thôi, đừng nhỏ mọn như vậy, không sợ mất thân phận của người sao?” Nghe xong lời của A Tài, Cao Chí dờ khóc dờ cười, “Hảo, ta trả hai lượng bạc.”

“Đúng rồi, đây mới là phong thái Cao bộ đầu nên có.” Nói xong, một tay ngả trước mặt Cao Chí.

Cao Chí buồn cười lắc đầu, móc hai lượng bạc từ đai lưng ra. “Đây, giữ cho tốt.”

A Tài lập tức bỏ vào trong ngực, “Đa tạ đã nhắc nhở.”

Lúc chạng vạng tối, Cao Vấn và Cao Hành đến nhà, báo cáo tiến trình của vụ án với Cao phụ.

“Hôm nay con hỏi thăm tất cả tiểu nhị trong Nhất Phẩm Lâu, mỗi người đều nói Từ chương quỹ hà khắc keo kiệt, tỷ như không cẩn thận làm vỡ chén đĩa, đều phải bồi thường gấp ba số tiền, hoặc là vì món ăn vài văn tiền mà tính toán chi li. Những tiểu nhị kia có vẻ không thích hẳn, nhưng không đến mức hận thấu xương. Bất quá, có gã sai vặt ở nhà bếp tên là Mộc Đầu, con hỏi hẳn, Từ chương quỹ có kết oán với người nào không, hẳn nói không có, hỏi hẳn cảm thấy Từ chương quỹ như thế nào, hẳn nói không tệ. Hẳn là người duy nhất không nói xấu Từ chương quỹ.” Cao Văn kể tình tiết phát hiện được ở Nhất Phẩm Lâu.

“Con ở Từ phủ nghe được, quan hệ giữa Từ phu nhân và Từ chương quỹ không tốt, ba ngày ầm ỉ, năm ngày đại náo, Từ chương quỹ rất ít về nhà, bình thường đều ở Nhất Phẩm Lâu. Nhất là việc Từ chương quỹ muốn thu nhận một tiểu nha hoàn của Từ phu nhân, Từ phu nhân rất tức giận, Nhất Phẩm Lâu là do nương gia của Từ phu nhân dựng lên, nàng uy hiếp Từ chương quỹ, nếu hẳn dám thu, nàng lấy lại số tiền kia, khiến Nhất Phẩm Lâu sụp đổ. Cuối cùng Từ chương quỹ đành phải đem tiểu nha hoàn kia cho một gã sai vặt ở Nhất Phẩm Lâu, việc này mới chấm dứt. Hình như gã sai vặt kia tên là Mộc Đầu, bọn hạ nhân còn nói tiểu nha hoàn kia rất đẹp, có thể lấy lão bà như vậy thật là có phúc khí. Trừ lần đó ra cũng không phát hiện ai có thâm cừ đại hận với Từ chương quỹ.” Cao Hành nói.

“Nói cách khác không có nghi phạm?” Cao phụ nhìn hai người, hai người đều lắc đầu, Cao Phụ đành phải quay sang nhìn A Tài, “A Tài, người nghĩ thế nào?”

Phiên ngoại 1

Lại là một ngày ánh mặt trời rực rỡ, A Tài ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường, cảm giác toàn thân vô cùng thoải mái.

“A Tài, A Tài....” Nghe được tiếng kêu kích động vang lên từ ngoài tiểu viện, A Tài biết chắc chắn không có chuyện tốt.

Quả nhiên vài giây sau, Cao Hành xuất hiện trong tiểu viện của hắc.

“Nhanh, đi mau, phát hiện thi thể.” Nói xong, kéo A Tài đi ra ngoài.

Sao người này thấy thi thể lại hưng phấn như vậy, A Tài buồn bực, một đường bị hắc kéo đến hiện trường.

A Tài ngồi xổm xuống nhìn thi thể nằm trên mặt đất, Cao Hành cũng ngồi xổm xuống theo.

“Lần này chắc chắn rất đau.” A Tài vuốt tóc trên trán người chết sang một bên, lộ ra vết thương bị vật cứng đánh. A Tài cúi sát đầu nhìn, trên trán người chết có bầm đá vụn, “Xem ra hắc bị người ta dùng tảng đá đập bể đầu.” Cao Hành cũng nhìn về phía trước.

“Người làm gì vậy?” A Tài nhìn Cao Hành, “Không ghi chép, nhìn cái gì?”

“Ca của ta và cha ta đều ra kinh, cho nên hôm nay ta là bộ khoái. Hôm nay hắc ghi chép giúp người.” Nói xong, chỉ vào một thư sinh bên cạnh.

Thư sinh thấy hai người nhìn mình, nhe răng cười.

“A, hóa ra là lão hổ không ở nhà, hầu tử xưng vương a.” A Tài cười nói.

“Người... Hừ, dù sao hôm nay ta là bộ khoái, án tử này do ta phụ trách, ta sẽ cho người biết ta là hầu tử hay là lão hổ.” Cao Hành đứng người lên.

Cao Hành nhìn quần chúng tụ tập xung quanh, “Các người, ai biết người này?”

“Hắc là du côn ở chợ rau này, tên là Tật Mao.” Một đại thúc đứng phía trên nói.

Cao Hành tiến lên, “Người biết hẩn?”

“Người nơi này đều biết hẩn, cách năm ngày hẩn sẽ đến chợ rau thu phí bảo vệ, không đưa thì bị đập bể sập. Bởi vì hẩn to cao, tất cả mọi người không dám ngăn hẩn.”

Cao Hành gật đầu, hóa ra là một tai họa.

“Hẩn... Hẩn đã chết?” Một quả phụ đẩy đám người ra, ngơ ngác nhìn nam nhân nằm trên mặt đất.

“Đúng vậy, người là...?” Cao Hành nhìn nàng.

“Ta, ta không cố ý , ô ô ô....” Quả phụ đột nhiên khóc lên, “Là hẩn, là hẩn động tay động chân với ta, ta, ta chỉ là phản kháng. Ta....”

“Người đừng khóc, từ từ nói.” Cao Hành an ủi nàng.

“Ta không phải, không phải cố ý , hẩn, hẩn muốn... Cho nên... Cho nên, ta chỉ tiện tay cầm tảng đá trên mặt đất, ta.... Không phải cố ý .. Thật sự.” Quả phụ vừa khóc sụt sùi vừa nói.

“Ý của người là người cầm tảng đá đập bể đầu hẩn?” Cao Hành lặp lại một lần nữa.

“Đúng, ... Nhưng không phải cố ý.” Quả phụ kêu gào.

Cao Hành liếc mắt nhìn nha dịch một bên, “Giải người đi.”

“Thần thám đại nhân, ta không thể không tiếc nuối nói cho người biết, vết thương trên đầu không đủ để giết người. Cần cổ của người chết còn có vết thương bị vết đao xẹt qua....” Lời của A Tài khiến cho hai nha dịch đứng một bên sững sờ.

“Thật vậy chẳng? Đa tạ đại nhân, đa tạ...” Quả phụ quỳ xuống đa tạ.

Cao Hành thì mặt mũi tràn đầy hắc tuyến. “Đao? Đao gì?”

“Có hương vị bánh chiên, còn có hạt vừng trên miệng vết thương.” A Tài lấy hạt vừng lên, nói.

“Bánh chiên? Ở chợ rau này ai bán bánh chiên?” Vừa dứt lời, một nam tử trong đám người đột nhiên bỏ chạy.

“Không được chạy...” Vì vậy Cao Hành nhanh như chớp truy người chạy trốn.

Rất nhanh, giải được người về hiện trường.

“Người có phải là do người giết?” Cao Hành nghiêm nghị hỏi.

“Tiểu nhân... Đại nhân tha mạng cho tiểu nhân, là hãn, là hãn theo tiểu nhân đòi tiền... Tiền của tiểu nhân đều mua gạo và mì, không còn, hãn muốn đập bể sập của tiểu nhân, tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là lấy đao hù dọa hãn mà thôi, đó là không cẩn thận, thật sự không cẩn thận mới trúng hãn.” Nam tử giải thích.

“Không cẩn thận? Trở về nói với đại nhân.” Cao Hành liếc mắt, hai nha dịch lập tức bắt lấy nam tử trong tay hãn.

“Thần thám đại nhân,” Thanh âm của A Tài vang lên từ phía sau. “Thật xin lỗi lần nữa vì quấy rầy ngài, vết thương nơi cần cổ của người chết không chạm đến động mạch, cho nên đó cũng không phải nguyên nhân hãn chết.”

Cao Hành trán nổi đầy gân xanh, tức giận đến không thở được, nam tử kia nghe được mình vô tội cũng không dám hướng ngỗ tác nói lời cảm tạ vào lúc này, lạng lẽ đi sang một bên, lẫn vào trong đám người.

“Người cố ý ?” Cao Hành trừng mắt.

A Tài liếc hẳn, vô tội nói, “Ta chỉ trình bày sự thật, không thể làm bẩn uy danh của đại nhân ngài a.”

“Đi?”

“Lại sao vậy?”

“Ta vừa mới phát hiện hai dấu răng trên chân người chết, xem dấu răng, người chết hẳn là từng bị rắn cắn” A Tài phân tích.

“Rắn? Nơi này là kinh thành, rắn ở đâu có...” Nói đến đây đột nhiên thấy một nghệ nhân diễn xiếc đứng ở bên cạnh, trong tay mang theo một ***g trúc. “Trong tay người là cái gì?”

“Là... Là rắn.” Nam tử trẻ tuổi run rẩy trả lời.

“A, là người đúng không, nhất định là Tật Mao cũng đòi người tiền, người bị đoạt, nên để rắn cắn hẳn, vì vậy....” Cao Hành vừa nói vừa đi đến chỗ nam tử, nắm cổ áo nam tử, ép hỏi.

“Không....” Nam tử còn chưa nói hết.

“Đương nhiên không phải, miệng vết thương bị rắn cắn không có độc, làm sao có thể giết người.” A Tài dùng ngân châm kiểm tra, sau đó nói.

“Đúng,, đúng vậy, đại nhân, răng của rắn đã sớm bị rút.”

“.....”

“A... Dưới bàn chân của người chết hình như có vật gì đó.” A Tài cầm lấy một tiểu đao, cắt bỏ một chút miệng vết thương nơi lòng bàn chân của người chết, lấy vật màu đen ra, nhìn kỹ, hình như là.... Vội vàng móc một khối nam châm ra, “A, là sắt. Xem ra chân đối phương bị dính sắt đâm, không xử lý vết thương tốt, bị uốn ván dẫn đến tử vong, thật là đáng thương a....” Nói đến đây, A Tài quay sang muốn nói cho Cao Hành lý do đối

phương chết, nhưng thấy biểu hiện của Cao Hành, hăn nuốt trở về. “Vậy, xong việc, ta đi ăn cơm trước.” Nói xong, ôm dụng cụ bỏ chạy.

Chỉ còn lại có Cao hành ‘Sư tử hồng’, “A Tài.....”

Ai bảo không chịu nghe hết kết quả nghiệm thi, sao có thể trách hăn.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nghi Phạm Hư Hư Thực Thực

A Tài nghĩ nghĩ, “Trước mắt, chúng ta biết được thời gian Từ chương quỹ tử vong là từ giờ Dậu tới giờ Tuất, vị trí phòng của Từ chương quỹ cũng không quá vắng vẻ, cách cửa sau có hai gian phòng, muốn đến tiểu viện phải đi qua nhà bếp và đại sảnh. Cho nên từ bên ngoài đem thi thể vào mà không bị người khác phát hiện, trên cơ bản là không thể. Nếu giết người trong phòng, bởi vì trước khi chết hẳn đã bị ngược đãi một thời gian ngắn, như vậy hung thủ chắc chắn phải ở hiện trường trong lúc đó. Nếu Từ phu nhân bị hiềm nghi, nàng là lão bản nương của Nhất Phẩm Lâu, nhất định sẽ có người thấy nàng?”

“Ta hỏi qua tiểu nhị, bọn họ nói Từ phu nhân không đến Nhất Phẩm Lâu, có việc gì cũng sai nha hoàn truyền lời. Nói như vậy.... chẳng phải loại bỏ Từ phu nhân khỏi danh sách nghi phạm?” Cao Hành nghi hoặc nhìn về phía A Tài.

“Không nhất định, Từ phu nhân không đến Nhất Phẩm Lâu, như vậy những người nhận ra nàng chắc chắn không nhiều, nếu nàng thay đổi cách ăn mặc một chút, nói không chừng không có người nhận ra.” Cao Vấn tiếp lời. “Hơn nữa, những tiểu nhị kia nói, không thấy có người xa lạ ra vào hậu viện, đến đó hầu hết là người trong tiệm, dù đến đưa hàng cũng chỉ chuyển vào trong cửa rồi rời đi. Nghe nói đây là quy củ của Chung quán sự, vì bảo đảm an toàn cho thức ăn ở Nhất Phẩm Lâu, đề phòng người cùng nghề giở trò.”

“Có lẽ chúng ta phải tìm là người thường xuyên ra vào Nhất Phẩm Lâu mà không khiến người khác hoài nghi.” Những người khác đồng ý gật đầu, nói xong, A Tài mới cảm giác hình như hần đã xem nhẹ cái gì đó.

“Nhìn không ra bản lĩnh nghiêm thi của A Tài là số một, đối với việc phá án cũng rất giỏi a.” Cao phụ cười nói.

“Ngạch, một chút mà thôi.” A Tài gãi gãi đầu, hần không sợ người khác phê bình hần, chỉ sợ người khác khích lệ hần, thường thường nghe lời nói như thế, hần không biết phản ứng như thế nào.

“A Hành, đệ cần phải học hỏi A Tài.” Cao Vấn cũng nói.

“.....” Học hỏi hần... Cao Hành không nói cái gì.

“Hôm nay đến đây thôi, ta còn có chút công vụ phải đến nha môn. A Vấn, con đi với ta.” Sau đó hai người rời đi.

“A Hành, chúng ta đến Nhất Phẩm Lâu lần nữa a.” A Tài đột nhiên nói.

Cao Hành nhìn A Tài, biểu tình nghiêm túc của người này khiến hần cảm thấy rất lạ lẫm.

“Đi lấp đầy bụng trước thì có.” Cao Hành nghĩ thầm, thiếu chút nữa bị nét mặt của hần lừa.

Thấy Nhất Phẩm Lâu vẫn náo nhiệt như trước, Cao Hành nói, “Xem ra lão bản chết cũng không ảnh hưởng tới sinh ý của nơi này.”

“Là người đều phải ăn cơm.” A Tài nhìn trái nhìn phải, hy vọng có thể tìm được chỗ trống.

Lúc này một tiểu nhị ra nghênh tiếp, “Hai vị, bên trong, mời....”

Tiểu nhị mang theo hai người tới một phòng trên lầu, sau khi gọi vài món ăn, A Tài hỏi, “Hiện tại ai quản lý Nhất Phẩm Lâu?”

“Là Chung quản sự của chúng ta.” Tiểu nhị cung kính nói.

“A, ngày hôm qua người ở hậu viện lúc cháy phải không?” A Tài tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, lúc ấy tiểu nhân vốn ở đại sảnh chào hỏi khách nhân, nghe tiếng kêu to liền chạy tới hậu viện, lúc đó lửa đã bốc cao, không thể tưởng được chương quỹ của chúng ta” Tiểu nhị tiếc nuối.

“Vậy người có biết là ai phát hiện lửa cháy trước tiên?”

“Cái này không chú ý, nghe được cứu hỏa, đoàn người trực tiếp chạy tới, đến nơi thì bắt đầu cứu hỏa, ai chú ý.”

“Người làm ở đây đã bao lâu?”

“Ta a, từ lúc Nhất Phẩm Lâu khai trương, đã lâu lắm rồi.” Tiểu nhị nói.

“Vậy người có thấy người nào hận chương quỹ của các người không?” A Tài hỏi.

“Cái này....” Tiểu nhị chần chừ.

A Tài móc ra hai lượng bạc, kín đáo đưa cho tiểu nhị, “Coi như tiền thưởng của bàn chúng ta. Người chỉ nói chuyện phiếm với chúng ta mà thôi.”

Tiểu nhị nói câu “thật ngại”, nhưng rất nhanh thu tiền vào. Mắt nhìn cửa phòng, nhỏ giọng nói với A Tài, “Nhất Phẩm Lâu là do nhà của lão bản nương mở ra, Chung quản sự cũng là người bên nhà lão bản nương, quan hệ giữa Chung quản sự và chương quỹ không tốt, chương quỹ một mực nói

Chung quản sự là người lão bản nương phái tới giám thị hăn. Có một lần, trong sổ sách thiếu hai trăm lượng bạc, Chung quản sự còn đi chất vắn chường quỹ, chường quỹ mắng Chung quản sự một trận, nói tiền này là hăn lấy đi, một quản sự nhỏ nhỏ mà dám quản hăn. Sau đó, việc này đến tai lão bản nương, cuối cùng thế nào ta không biết.”

“A.... Vậy các người có thể nhận ra lão bản nương không?” A Tài lại hỏi.

“Cái này, lão bản nương không đến tiệm, ta chưa có cơ hội gặp qua. Bất quá ta nghĩ lão bản nương chắc chắn rất đẹp.”

“Sao lại nói như vậy?” Cao Hành hỏi.

“Ta biết rõ lão bản nương có hai nha hoàn thường xuyên đến tiệm, một người tên là Đào Hoa, một người tên là Hạnh Hoa, hai người đều rất xinh đẹp, nhất là người tên Hạnh Hoa, thật đúng là hấp dẫn. Năm trước, chường quỹ muốn nạp nàng làm thiếp, bất quá lão bản nương không đồng ý, về sau bán cho Mộc Đầu. Người nghĩ xem, hai tiểu nha hoàn xinh đẹp như vậy xem, lão bản nương chắc chắn càng xinh đẹp hơn.”

“Mộc Đầu kia đã làm trong này bao lâu?” A Tài hỏi.

“Năm trước mới đến, chúng ta đều nói hăn có phúc khí, không cha không mẹ, còn có một đệ đệ nhược trí, lại có thể cưới cô nương xinh đẹp như vậy làm vợ.” Tiểu nhị rất hâm mộ nói.

Thấy A Tài không hỏi nữa, Cao Hành nói, “Ân. Tốt, người cứ làm việc của người, cần gì chúng ta sẽ gọi.”

“Được, có việc trực tiếp sai bảo a.” Nói xong, tiểu nhị lui ra ngoài.

“Xem ra Chung quản sự có chút hiềm nghi, hăn có thể tùy tiện ra vào Nhất Phẩm Lâu, hơn nữa quan hệ giữa hăn với Từ chường quỹ không tốt.”

Cao Hành nói ra ý nghĩ của mình.

“Động cơ? Ba mươi sáu đao không phải là cừu hận bình thường, nếu nói là vì quan hệ không tốt, có chút miễn cưỡng.” A Tài phản bác. “Ta cảm thấy nhất định có chuyện gì đó chúng ta không biết.”

Cao Hành nghĩ nghĩ, cũng có lý. “Đó là chuyện gì?”

“Đó là việc bộ khoái các người phải điều tra ra.” A Tài liếc hẳn.

“Không phải ta đang suy nghĩ sao?” Cao Hành lầm bầm.

“Manh mỗi không phải ngồi đây là có thể nghĩ ra được.”

“VẬY cũng phải ăn no mới có khí lực làm việc, đây không phải lời người nói sao?” Cao Hành dùng lời của hắn chặn hắn.

“Ồ, cái tốt của ta người không học, lại đi học cái lười biếng.” A Tài khinh bỉ.

Cao Hành lộ ra biểu tình “Người quản ta”.

Lúc này món ăn được đưa lên, hai người tạm thời dừng đấu võ mồm.

Cơm nước xong, Cao Hành và A Tài đến hiện trường vụ cháy, tìm tới tìm lui, cũng không tìm được cái gì hữu dụng. Vì vậy hai người ngồi ở tiểu hoa viên trong hậu viện nghỉ ngơi.

“Lửa lớn như vậy, ngay cả có manh mối thì cũng bị đốt không còn một mảnh.” Cao Hành có chút tức giận, đột nhiên phát hiện A Tài không phản ứng gì, mà đang lảng lảng nhìn phía trước, theo ánh mắt của A Tài, hắn thấy một nữ nhân xinh đẹp bưng một giỏ trúc đưa cho một nam nhân.

“Làm gì vậy ? Chưa thấy qua cô nương xinh đẹp sao.” Quả nhiên là từ trấn nhỏ tới.

“Nữ nhân kia không làm việc trong này, phải không?” A Tài hỏi.

“Nói không chừng là đưa cơm cho người nhà.” Cao Hành nói.

“Làm việc ở Nhất Phẩm Lâu, còn cần người nhà đưa cơm sao?” A Tài hỏi lại.

“Hình như không cần lắm.... Người quản người ta làm gì vậy.” Cao Hành nói.

“Bọn họ chính là Mộc Đầu và Hạnh Hoa?” A Tài nói.

“Hóa ra hai vị ở đây.” Thanh âm Chung quản sự vang lên.

Hai người đều quay mặt đi, vội vàng đứng dậy, “Hóa ra là Chung quản sự.”

“Nghe tiểu nhị nói có quan gia đến đây, cho nên ta tới nhìn một cái, xem có thể giúp đỡ được chút gì không.” Chung quản sự khách khí.

“A, chúng ta cũng chỉ tùy tiện xem xét mà thôi.” Cao Hành nói.

“Hai người kia là?” A Tài đột nhiên chỉ vào một nam một nữ phía xa xa, hỏi.

“Bọn họ a, nam là Mộc Đầu – làm việc vặt trong tiệm của chúng ta, nữ là nương tử của hắn – Hạnh Hoa, trước kia là thiếp thân nha hoàn của phu nhân. Mỗi ngày Hạnh Hoa đều đưa cơm đến cho Mộc Đầu, bởi vì tiểu nhị trong tiệm đều ăn cơm thừa của khách nhân, nếu không muốn ăn, thì người nhà mang đến.” Chung quản sự nói.

“A...” Chứng thực ý nghĩ trong lòng, A Tài gật đầu.

“Chung quản sự, ta nghe nói người và Từ chương quỹ không hợp nhau, có phải không?” Cao Hành đột nhiên đi thẳng vào vấn đề.

“Ngạch... Chỉ là có chút ý kiến không hợp nhau mà thôi, cũng không phải là mâu thuẫn gì lớn.” Chung quản sự đầu tiên là sững sờ, sau đó giải thích.

“Trước người là người nhà của Từ phu nhân, vì sao lại đến Nhất Phẩm Lô làm việc?” Cao Hành truy vấn.

“Cũng là nhận được sự tín nhiệm của phu nhân, cho nên dẫn ta tới đây, giúp Từ lão gia quản lý Nhất Phẩm Lô.”

“Lúc hỏa hoạn, người ở đâu?” Cao Hành lại hỏi.

“Ta ở phía sau viện kiểm tra hàng hóa, đột nhiên ngửi được mùi khói, quay người lại thấy phòng của Từ lão gia cháy, hơn nữa cũng lạ, hình như lửa cháy từ bên trong, lan tràn thật nhanh, chờ chúng ta bắt đầu dập lửa, thì lửa đã bốc lên cao, sau đó ta nghe tiểu nhị nói Từ chương quỹ ở bên trong.” Chung quản sự nói.

“Chung quản sự, ta hỏi người một câu, quan hệ giữa người và Từ phu nhân là như thế nào?” A Tài hỏi.

“Ngạch... Ta là con của quản gia ở nương gia của Từ phu nhân, cùng Từ phu nhân coi như là thanh mai trúc mã. Ngoài ra không còn gì, các người nghe được cái gì sao? Những lời kia không phải sự thật, ta và Từ phu nhân chỉ là quan hệ chủ tớ đơn thuần mà thôi.” Chung quản sự vội vàng giải thích.

“A, chúng ta đã rõ.” A Tài nói, “Trong nha môn còn có việc, chúng ta đi trước, nếu cần gì có thể sau này sẽ làm phiền đến người.”

“Ân, được, hai vị đi thông thả, ta không tiễn.” Chung quản sự nhìn hai người rời đi, liền xoay người rời khỏi Nhất Phẩm Lô từ cửa sau.

Trên đường về nhà, Cao Hành nói với A Tài, “Ta cảm thấy Chung quân sự có hiềm nghi, nghe cách hắn nói, chắc chắn hắn và Từ phu nhân có bí mật không thể nói cho ai biết, nếu không sao lại sợ chúng ta nghe được cái gì đó từ người khác. Người nói xem, có thể Từ phu nhân và Chung quân sự vốn là thanh mai trúc mã, hài tử vô tư, về sau Từ phu nhân bị cha gả cho Từ chương quý, hai người bị cắt đứt nhân duyên, nhưng Từ phu nhân gả cho Từ chương quý cũng không vui vẻ, vì vậy liền dẫn Chung quân sự theo cùng, muốn tiếp tục tiền duyên, không ngờ bị Từ chương quý phát hiện, vì vậy hai người liền sát hại hắn, phóng hỏa đốt thi.... Uy, người có nghe ta nói hay không?”

“Có hai lượng bạc không?” A Tài hỏi vấn đề không liên quan.

“A? Hai lượng bạc? Có a.” Cao Hành không hiểu.

“Đưa ta.” A Tài nói.

“Làm gì vậy?” Cao Hành hỏi.

“Đưa ta a.” Nói xong, muốn lục lọi trên người Cao Hành.

“Được rồi được rồi, ta đưa cho người.” Vì vậy lấy từ trong túi ra hai lượng bạc.

Sau khi A Tài nhận lấy, đi đến một quầy hàng bán dây thừng, xuất ra một lượng hai, “Ta mua những dây thừng này.” Hắn cầm lấy một bó dây thừng, nói.

“Người không định làm võng chứ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao lại dùng bạc của ta, còn lấy hai lượng?”

“Ai nói đây là bạc của người, bạc của người cho tiểu nhị Nhất Phẩm Lâu, đây là bạc của ta.”

Cao Hành không nói gì nhìn A Tài, mặt mũi đầy hắc tuyến.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lại Một Cổ Thi Thể

Ăn xong cơm tối, Cao Hành chưa trở về phòng của mình, ngồi ở tiểu viện của A Tài, nghĩ đến án tử, lại không có đầu mối. Xoay đầu nhìn A Tài, “Người đang nghĩ cái gì?”

A Tài gồi hai tay dưới đầu, nằm trên võng, nhìn trời đêm, may mà bây giờ là mùa xuân, bằng không cứ nằm ở bên ngoài như vậy, mùa hè sẽ bị muỗi cắn chết, mùa đông sẽ bị đông lạnh mà chết. “Người nói, sao Mộc Đầu kia lại tốt phúc thú được một nương tử xinh đẹp như vậy.”

“Người..... Ta còn tưởng rằng người đang nghĩ án tử, hóa ra là nghĩ đến nương tử của người ta.” Trong giọng nói của Cao Hành tràn đầy xem thường, cuối cùng hẳn cũng có ấn tượng tốt với người này, nhưng người này cứ làm chuyện khiến hẳn xem thường. “Ta về, tránh theo người học những thứ không nên học.” Châm chọc xong liền đi khỏi tiểu viện.

Mắt nhìn bóng lưng Cao Hành rời đi, A Tài không thêm để ý, tiếp tục tự hỏi vấn đề này. Tại sao Từ chương quý lại lựa chọn Mộc Đầu kia?

Càng nghĩ càng không rõ, hẳn quyết định phải đến Nhất Phẩm Lâu hỏi lần nữa.

Mà chuyện này có liên quan gì đến án tử? Cụ thể có quan hệ gì A Tài cũng không biết, nhưng hẳn có cảm giác hẳn cần biết rõ chuyện này.

Đứng ở trong đại sảnh của Nhất Phẩm Lâu, A Tài tìm kiếm tiểu nhị lần trước.

Chung quản sự thấy A Tài, nhận ra hắn là người nha môn, đi đến trước mặt hắn, “Vị quan gia này, tối ăn cơm hay là....”

“Ta tìm người.” Tìm không có kết quả, A Tài nói, “Lần trước ta và Cao bộ đầu tối dùng cơm, tiểu nhị phục vụ tại phòng của chúng ta đâu?”

“A.... Ngài nói Tiểu lục tử. Hôm qua hắn tối nói với ta là nghỉ việc.” Chung quản sự nói.

“Nghỉ việc ? Vì sao?” A Tài hỏi.

“Ai biết, nếu không phải hắn đã làm việc lâu trong tiệm, ta đã sớm đuổi hắn. Tên kia thích đánh bạc, còn thường xuyên lừa biếng, ta nghĩ hắn đánh bạc thắng lớn. Ngày hôm qua về thì cực kỳ kiêu ngạo, ta nói hắn nghỉ việc làm gì, còn muốn khuyên nhủ hắn, ai ngờ tiểu tử kia nói lại, hiện tại hắn có rất nhiều tiền, không muốn ở đây làm việc. Ta tức giận nên trả hết tiền công cho hắn, đuổi hắn.” Chung quản sự trả lời.

A Tài cảm thấy chuyện này có chút cổ quái, vội hỏi, “Bình thường Tiểu Lục Tử ở đâu?”

“Ở trong ngõ Vĩnh Đức, cha của hắn chết có lưu lại cho hắn một căn nhà.” Chung quản sự nói.

“A, cảm tạ..” Nói xong vừa định xoay người, đột nhiên nghĩ đến mục đích mình tới đây, “Chung quản sự, người có biết vì sao Từ chương quỹ bán Hạnh Hoa cho gã sai vặt Mộc Đầu không?”

Chung quản sự nhớ lại, “Lúc ấy Từ phu nhân phản đối chuyện Từ chương quỹ nạp Hạnh Hoa làm thiệp, sau đó Từ chương quỹ chặt đứt quan hệ, vì tránh nghi ngờ còn chủ động đưa Hạnh Hoa gả ra ngoài, trực tiếp bán

cho Mộc Đầu, cụ thể nguyên nhân vì sao, ta không rõ lắm, có lẽ thấy Mộc Đầu thành thật, trong nhà lại có một đệ đệ nhược trí, quá đáng thương, sợ tương lai hẳn không thú được thôi.”

“A.....”

“Chuyện này có liên quan tới chuyện Từ chương quỹ bị giết sao?”
Chung quản sự hiểu kỳ hỏi.

“A... A, không có, ta tùy tiện hỏi mà thôi, hiểu kỳ, thấy Mộc Đầu có thể lấy được nương tử xinh đẹp như vậy, ta quá hâm mộ , ha ha.” A Tài giả vờ xấu hổ, gãi gãi đầu.

“Ha ha...” Chung quản sự minh bạch cười cười.

“Ta còn có một số việc, đi trước.” A Tài cười nói.

“Có rảnh lại đến ngồi một chút.”

“Ân, nhất định.”

Ra khỏi Nhất Phẩm Lô, vừa vặn thấy Triển Cảnh Nham đi ngang qua.

“Ngạch, tới dùng cơm sao?” Nói xong, A Tài lại hối hận, dùng cơm thì đi vào bên trong, cái này rõ ràng là đi ngang qua . Vừa muốn hỏi lại, đối phương trực tiếp trả lời, “Đi ngang qua.”

A Tài xấu hổ cười hai tiếng. “Ha ha, thật khéo.”

“Người thì sao? Ăn cơm?” Triển Cảnh Nham nhìn ra hẳn mất tự nhiên.

“Không phải... Đến điều tra án tử.” Trong lòng A Tài mắng chính mình, không có tiền đồ, không phải chỉ gặp được nam nhân có tướng mạo

khá tốt sao, gì mà khẩn trương như vậy, người ta không nhất định cũng hảo nam sắc.... Ba... Nghĩ đi đâu rồi.

“Làm sao vậy?” Triển Cảnh Nham nhìn hắn vỗ lên đầu chính mình.

“A, không có việc gì, hôm nay người ra ngoài đi bộ một mình sao?” A Tài tận lực làm cho mình biểu hiện bình thường chút ít. Nhớ tới lần trước, hình như có người đi với y.

“Đi bộ?”

“A, chính là tản bộ, đi một chút cũng thú vị.” Thiếu chút nữa đã quên cách nói chuyện khác nhau.

“... Ân.” Y đi ra ngoài bàn bạc, không tiện nói rõ, đơn giản gật đầu. Liếc nhìn Nhất Phẩm Lô, Triển Cảnh Nham nói tiếp, “Là án tử về chuyện chương quỹ của Nhất Phẩm Lô bị sát hại”

“Đúng vậy.” Nhớ tới án tử này, A Tài cũng có chút đau đầu. “Không có đầu mối gì.”

“Bây giờ muốn đi đâu?”

“A, ta đang chuẩn bị trở lại Cao phủ.” A Tài cảm thấy hình như hai người bọn họ đã đứng trước cửa nhà người ta rất lâu.

“Nhà Cao bộ đầu?”

A Tài gật đầu.

“Vừa vặn tiện đường, cùng đi.” Nói xong, Triển Cảnh Nham bước đi trước.

Ngạch, A Tài nhanh chóng đuổi theo. “Người muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

“Thật khéo, hóa ra nhà của người cũng ở hướng này.”

“... Ân.” Kỳ thật khác biệt phương hướng.

“Ân tử có tiến triển gì không?”

“Không có nghi phạm, thoát nhìn thì có nghi phạm nhưng lại không có chứng cứ, có chút khó giải quyết. Hơn nữa lửa thiêu rụi tất cả, trên cơ bản không để lại manh mối gì.” A Tài nhú mày, lập tức giãn ra. “Bất quá, ta tin rằng thủ đoạn mưu sát cao thâm tới đâu cũng để lại dấu vết. Có người từng nói qua, ‘Chân tướng chỉ có một.’ chuyện dối trá nguy trang thành sự thật, cuối cùng cũng không phải sự thật.”

“Ân, ta tin rằng người có thể tìm ra hung thủ.”

Nghe được lời của Triển Cảnh Nham, A Tài có chút gì kinh hãi nhìn về phía y, còn y lại nhìn hắn một cái rồi nhìn về phía trước. Những lời này nghe....

“A...” Đang nghĩ ngợi, nhất thời không chú ý, bị vấp phải tảng đá dưới chân, A Tài nhắm mắt chờ đợi đau đớn vì tiếp xúc thân mật với mặt đất, không ngờ lại rơi vào cái ôm ấm áp. Hắn chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt cách Triển Cảnh Nham không đầy mười cm, thấy rõ ràng mọi biểu lộ trong mắt đối phương.

“Khụ....” Một tiếng ho khan kéo bọn họ trở lại.

Xoay đầu nhìn, người tới là Cao Hành.

Triển Cảnh Nham giúp A Tài đứng vững, thu hồi hai tay, “Đã đến Cao phủ, ta đi trước.”

Người ngoài đi xa, Cao Hành đi đến bên cạnh A Tài, “Vừa rồi các người làm gì?” Nếu như hần không nhìn lầm, nam nhân kia ôm A Tài vào trong lòng, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

“Ta vấp ngã, hần giúp đỡ.” A Tài nhún vai tỏ vẻ không có gì, cũng muốn bỏ qua sự đụng chạm vừa rồi khiến tim hần đập liên hồi, cùng với nhiệt độ còn lưu lại bên hông.

“Thật không?” Cao Hành hoài nghi.

“Thật.” Thấy Cao Hành còn muốn hỏi, vội vàng nói sang chuyện khác. “Ngày mai dẫn người đến tìm một người.”

“Người nào?” Lập tức bị dời đi chú ý, Cao Hành rất là ‘Phối hợp’ hỏi.

“Đương nhiên là người có quan hệ với án tử.” Nói xong, A Tài đi vào Cao phủ, Cao Hành theo sát phía sau.

“Ai vậy?”

“Ngày mai dẫn người đi, chẳng phải sẽ biết. Đã muộn, ta muốn đi ngủ, không được quấy rầy ta, bằng không ngày mai ta không có tinh thần mang người đi gặp người.”

“Người...” Cao Hành không thể làm gì, nhìn A Tài vừa ngáp vừa rời đi, vì sao mỗi lần cãi nhau, hần chỉ có kinh ngạc.

Sáng sớm hôm sau, “Chúng ta đi đâu?” Cao hành đứng ở cửa Cao phủ, hỏi A Tài.

“Ngõ Vĩnh Đức, người dẫn đường.” Không còn cách nào, ai bảo đây không phải “Địa bàn” của hần.

Hai người rất nhanh tới nơi. Trong ngõ Vĩnh Đức hầu hết là người nghèo khó, mấy nhà sống trong một đại viện. Trong một góc có vài tiểu hài tử tụ tập chơi đùa, nữ nhân thì giặt quần áo, hoặc thêu thùa. Mọi người cũng không để ý có hai người xa lạ vừa đi vào.

A Tài đi đến bên cạnh một đại thẩm, “Đại tỷ, xin hỏi Tiểu Lục Tử ở đâu?”

Một tiếng “Đại tỷ” gọi một người gần bốn mươi tuổi, đại thẩm mừng rỡ, “Góc Đông Bắc.”

“Cám ơn Đại tỷ.” Quả nhiên nữ nhân bao nhiêu tuổi cũng thích người khác nói mình trẻ.

“Hoa ngôn xảo ngữ.” Cao Hành nhỏ nhen nói.

“Người quản ta.” Bởi vì hiểu, A Tài cũng dần dần quen đấu võ mồm như vậy với Cao Hành.

Bọn họ đi đến trước phòng vị đại thẩm kia nói, gõ cửa, “Tiểu Lục Tử.” Không người trả lời.

Vì vậy lại gõ cửa, “Tiểu Lục Tử.” Như cũ không có người trả lời.

Cao Hành thử đẩy cửa, “Chi dát” Một tiếng, cửa mở. Hai người nhìn nhau một cái, đi vào phòng, phòng ở khoảng hai mươi mét vuông, góc đông nam đặt một giường lớn, chăn nệm lộn xộn nhét một bên, bên cạnh là một cái bàn, đối diện giường là một cái tủ, không có đồ dùng dư thừa, cách bài trí của cả gian phòng thu hết vào mắt.

“Xem ra người không ở đây.” A Tài nói.

Hai người ra khỏi phòng, đứng ở trong sân, Cao Hành kéo vị đại thẩm vừa rồi, “Đại thẩm, Tiểu Lục Tử...”

“Người gọi ta cái gì? Thật sự là không lễ phép, ta nhìn như đại thẩm chỗ nào, vị tiểu huynh đệ này gọi ta là đại tỷ, người không nghe sao?” Vị “Đại tỷ” kia có chút mất hứng.

Khóe miệng Cao Hành có chút run rẩy, “Đại tỷ....”

Lúc này “Đại tỷ” mới “mới “miễn cưỡng” trả lời, “Chuyện gì?”

“.... Xin hỏi Tiểu Lục Tử ra ngoài từ khi nào, người biết không?” Cao Hành nói.

“Ngày hôm qua hẳn ra ngoài chưa trở về.”

“Vì sao chắc chắn như thế?” A Tài hỏi.

“Tiểu tử kia bình thường nghèo hèn, hình như ngày hôm qua đột nhiên phát tài, mua cho mỗi tiểu hài tử trong nội viện một xâu mứt quả, còn mua rượu ngon cho Tôn đại thúc cách vách, còn cho ta một cây vải, tóm lại là mua rất nhiều, nói là cảm tạ mọi người ngày thường chiếu cố. Chúng ta vui đùa nói hăn phát tài, hẳn nói đúng vậy, chuẩn bị mua nhà lớn thú thê.” “Đại tỷ” nói.

“Cám ơn đại... Đại tỷ.”

Hai người rời khỏi đại viện.

A Tài cũng học khẩu khí vừa rời của Cao Hành nói câu, “Hoa ngôn xảo ngữ.” Sau đó nở nụ cười.

Cao Hành trừng mắt nhìn hăn một cái, nhin xuống tức giận.

“Lão bản chết, tiểu nhị phát tài, thật trùng hợp.” Cao Hành cảm thấy Tiểu Lục Tử này có vấn đề.

Đi đến bán đạo vừa vặn gặp được Cao Vãn và các huynh đệ cùng nha môn.

“Đại ca đi đâu vậy?” Cao Hành hỏi.

“Vừa có người báo án, nói là phát hiện thi thể trong ngôi miếu đổ nát tại thành bắc, A Tài ở đây, cùng đi chứ.”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hai Hung Thủ

“Cái gì? Lại xuất hiện một cỗ thi thể?” Cao Hành hô to một tiếng.
“Tranh thủ thời gian.”

Đoàn người nhanh chóng đến ngôi miếu đổ nát ở thành bắc, bị khung cảnh của hiện trường làm hoảng sợ.

Chỉ thấy máu trên mặt đất kéo dài từ cánh cửa vào trong miếu, trên tường cũng có máu bắn lên. Trong không khí tràn ngập mùi vị của tử vong. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ phía sau tượng Bồ Tát, càng tăng thêm vài phần u ám.

“Đừng nhúc nhích.” A Tài đột nhiên gọi, tất cả mọi người đứng nguyên tại chỗ.

A Tài tránh đi vết máu trên mặt đất, ngồi xổm xuống cạnh cửa.

“Người làm gì?”

“Nơi này có dấu chân máu, ai có giấy không?” Người đứng phía ngoài, người nhìn ta, ta nhìn người, đều lắc đầu.

“Người, nhanh đi tìm giấy.” Cao Hành tùy tiện chỉ vào một nha dịch.

“Tìm thêm một mộc côn cho ta.” A Tài bổ sung. “Người ở đây trông coi dấu chân này, đợi tí nữa giấy đến, dùng mộc côn ấn giấy xuống dấu chân, ta đi xem thi thể trước.”

“Uy, uy....” Hãn cũng muốn xem thi thể a, Cao Hành bấu môi.

Thấy thi thể, dù đã có nhiều kinh nghiệm nhưng Cao Vãn không nén được mà thở hốc vì kinh ngạc, một số nha dịch chịu không được, chạy vội ra bên ngoài ới lên ới xuống.

Thấy thi thể, A Tài nhú mày, tới nơi này gần một năm, chưa bao giờ gặp một thi thể “Nghệ thuật” như vậy.

“Ta muốn tẩy trừ thi thể trước, nếu người không chịu được, đợi tí nữa ta tẩy sạch sẽ, người hăng đến.” A Tài nghiêm túc nhìn sắc mặt tái nhợt của Cao Hành.

“.....” Cao Hành mím miệng thật chặt, “Xong thì bảo ta.” Nói xong cũng chạy khỏi gian phòng. Mỗi khi nghiệm thi là lúc Cao Hành vô cùng bội phục A Tài, dù thi thể có dạng gì, hãn cũng dám xử lý.

Hai canh giờ sau, trong phòng truyền ra tiếng, “Vào đi.”

“Căn cứ vào độ cứng và thi ban của thi thể, người chết tử vong khoảng giờ Tuất tối hôm qua, chết vì mất máu quá nhiều. Đầu và tay chân của người chết đều bị chặt đứt, miệng vết thương chằng tề. Xem ra khí lực của hung thủ rất lớn, hoặc là thường xuyên dùng đao.”

Cao Hành đứng quay lưng về phía thi thể, chuyên chú ghi chép, tận lực khống chế không nhìn vào thi thể.

“Trên người có hơn mười vết đao cắt, không có vết thương trí mạng, xem ra trước khi chết hãn cũng phải chịu ngược đãi. Thân thể không có gì quá đặc biệt.”

“Cũng phải chịu ngược đãi? Có thể liên quan đến cái chết của Từ chương quỹ hay không?” Cao Hành hỏi.

“Không biết.” A Tài đi đến chậu nước bên cạnh, dùng “Xà phòng tẩy mùi thi thể” tự chế rửa tay. “Từ chương quỹ là bị giết sau đó đốt thi thể, còn thi thể vô danh này là bị giết sau đó chém đầu và tứ chi. Thủ pháp gây tội của hai người, ngoài trừ tàn nhẫn thì không có bất luận cái gì giống nhau.”

Lúc này Cao Vấn đi đến “Có kết quả chưa?”

A Tài gật đầu, Cao Hành giao bản ghi chép nghiệm thi cho đại ca.

“Rốt cuộc hung thủ và người chết có hận thù gì mà tàn nhẫn như thế?” Cao Vấn nhớ lại những gì hôm nay chứng kiến trong miếu.

“Cái này chỉ có thể chờ bắt được hung thủ, sau đó hỏi hẩn.” A Tài nói.

“Đại ca, án tử của Từ chương quỹ có tiến triển không?” Cao Hành hỏi.

“Chúng ta có nghe được quan hệ của Từ phu nhân và Chung quản sự trước khi nàng xuất giá, hai người thường lén lút gặp nhau, sau đó bị cha của Từ phu nhân phát hiện, liền đem Từ phu nhân gả cho Từ chương quỹ, lúc đó nhà của Từ chương quỹ bắt đầu sa sút, nhưng so với gả cho một hạ nhân vẫn tốt hơn. Có thể đó là lý do Chung quản sự giết người, nhưng lúc đó hẩn đang ở đại sảnh, bọn tiểu nhị đều có thể làm chứng.” Cao Vấn cũng cảm thấy đi vào ngõ cụt. “Ta đi dán thông cáo, xem gần đây có nhà ai trong kinh thành có người mất tích không, hy vọng mau chóng tra ra thân phận của thi thể kia.”

“Chúng ta cũng ra ngoài.” A Tài nói.

“Đi đâu?”

“Nhất Phẩm Lâu.”

Cao Hành và A Tài ngồi ở một bàn trong góc của Nhất Phẩm Lâu, lấp đầy bụng xong, A Tài đề nghị tới hậu viện.

Vừa vặn lại gặp được Hạnh Hoa đưa cơm cho Mộc Đầu, “Đây là nương tử của người a?” A Tài đột nhiên tiến đến hỏi thăm.

“Đúng... Đúng vậy.” Mộc Đầu trả lời.

“Nương tử đối với người thật tốt, mỗi ngày đều đưa cơm cho người.” A Tài cười nhìn về phía Hạnh Hoa.

Hạnh Hoa trốn sau lưng Mộc Đầu.

“Chúng ta không phải người xấu, chúng ta là bộ khoái.” Cao Hành nhận thấy Hạnh Hoa sợ hãi, liền giải thích.

“Bái kiến quan gia.” Mộc Đầu và Hạnh Hoa cùng nói.

“Nghe nói trước kia người là nha hoàn của Từ phu nhân?” A Tài hỏi.

“Vâng, trước khi xuất giá nô tỳ là thiếp thân nha hoàn của Từ phu nhân.” Hạnh Hoa nói.

“Vậy phu nhân nhà người không tiếc khi gả người ra ngoài sao?” A Tài nói tiếp.

“Phu nhân thấy nô tỳ tới tuổi, mới khai ân mới cho phép nô tỳ lập gia đình.” Hạnh Hoa nói, nhìn về phía Mộc Đầu, lấy khăn tay lau thức ăn nơi khóe miệng của hắn. “Ăn từ từ.”

Mộc Đầu cười nhẹ gật đầu.

A Tài nhìn động tác của hai người, “Theo người, Từ chương quỹ có thể có cừu oán với người nào?”

Mộc Đầu và Hạnh Hoa vì lời của hắn mà sững sốt một chút, lập tức khôi phục bình thường, “Ta không rõ.”

“Hạnh Hoa, đệ đệ của ta ở nhà chờ nàng, nàng mau trở về trông chừng nó a.” Mộc Đầu chen vào.

“Ân. Hai vị quan gia, không còn việc gì, ta đi trước.” Hạnh Hoa nói.

“Ân, đi thông thả.” A Tài mỉm cười đưa tiễn.

“Hai vị quan gia, ta cũng phải trở về làm việc.” Mộc Đầu áy náy.

“Ân.” Nhìn Mộc Đầu đi, A Tài lâm vào trầm tư. Sau đó nhanh chóng tiến lên phía trước, đứng ngoài nhà bếp, quan sát những việc Mộc Đầu làm, đầu tiên là đốn củi, sau đó rửa thức ăn, sắp xếp món ăn. Làm xong những cái này, Mộc Đầu đi đến tiền thính nói cái gì đó với Chung quản sự, sau đó cất tạp dề, rời khỏi Nhất Phẩm Lâu.

“Đi theo hắn.” A Tài vừa đi vừa nói.

“Đi theo Mộc Đầu? Đi theo hắn làm gì?” Cao Hành khó hiểu, “Hắn có liên quan gì tới án tử?”

“Ta chưa thể xác định, vừa rồi chúng ta hỏi Hạnh Hoa, Từ chương quý có thể có cừu oán với người nào thì phản ứng của nàng có chút lạ, có lẽ đi sẽ biết.”

Hai người đi theo Mộc Đầu tới trước cửa một ngôi nhà.

“Biết khinh công không? Tìm phòng bọn họ, đưa ta lên nóc nhà,” A Tài nói.

Vì vậy Cao Hành bay lên nóc nhà trước, xác định vị trí của hai người, sau đó quay lại đưa A Tài lên nóc nhà, hai người dỡ một mảnh ngói, nghe được Mộc Đầu nói với Hạnh Hoa. “Nàng đừng tự dọa mình, bọn họ chỉ

thuận miệng hỏi một chút mà thôi, trước kia mỗi tiểu nhị trong tiệm cũng bị hỏi như vậy, những việc chúng ta làm không có ai phát hiện, nàng yên tâm đi.”

“Có thể, nhưng thiếp sợ, vừa rồi, ánh mắt hai người kia nhìn thiếp tựa như biết gì đó, chúng ta vừa mới được yên ổn, thiếp, thiếp không muốn....” Hạnh Hoa nước nở.

Mộc Đầu nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, “Nàng yên tâm đi, cây đuốc đã thiêu rụi tất cả, không có ai nghi ngờ chúng ta.”

Nghe thế, Cao Hành và A Tài nhìn nhau. Tiếp đến, Cao Hành mang A Tài phi thân vào trong nội viện, đẩy cửa phòng ra, hai người đang ôm nhau càng hoảng sợ, thấy hai người đến là quan gia, sắc mặt Hạnh Hoa thoáng cái trắng bệch.

“Lời các người vừa nói chúng ta đều nghe được, hóa ra các người chính là hung thủ sát hại Từ chương quý.” Cao Hành nói.

“Không phải, mọi việc đều là ta làm.” Mộc Đầu di chuyển về phía trước, đứng chắn trước mặt Hạnh Hoa.

“Không, không phải như thế....” Hạnh Hoa lắc đầu.

“Nàng hãy nghe ta nói, giúp ta chăm sóc đệ đệ của ta.” Mộc Đầu bắt lấy hai vai Hạnh Hoa, gắt gao nhìn nàng.

“Mộc Đầu....” Lúc này Hạnh Hoa đã rơi lệ đầy mặt.

Mộc Đầu nhẹ gật đầu với nàng, sau đó nói với hai vị quan gia, “Ta và các người đi.”

Bởi vì Từ chương quý chết thảm gây ảnh hưởng xấu trong kinh thành, lần này quyết định công khai thẩm tra xử lí.

Trên công đường là phủ doãn giả vờ nghiêm chỉnh. Mộc Đầu quỳ dưới công đường, Từ phu nhân ngồi một bên. Ngoài công đường có nhiều dân chúng đến xem, nhỏ giọng bàn luận.

Mộc Đầu thẳng thắn thú nhận việc sát hại Từ chương quỹ, hỏi nguyên nhân thì hắn nói: “Thảo dân nhìn không vừa mắt Từ chương quỹ luôn hà khắc với mọi người, cho nên giết.” Loại lý do này, dù là phủ doãn nghe xong cũng không thật tin tưởng.

Phủ doãn quay sang hỏi, “Cao bộ đầu, người thấy thế nào?”

“Đại nhân, thuộc hạ cảm thấy lý do này quá miễn cưỡng.”

“Ân, bốn quan cũng cảm thấy như vậy. Mộc Đầu, người cần phải hiểu rõ, án tử này là tội mất đầu, chứ vì người khác mà đánh mất tính mạng của mình.” Phủ doãn khuyên bảo.

“Đại nhân, người là thảo dân giết, dù phán quyết như thế nào, thảo dân đều không dị nghị.” Mộc Đầu kiên trì.

Lúc này, A Tài tiến lên, “Đại nhân, hung khí của án tử vẫn chưa tìm được, như thế không cách nào xử án.”

“Đúng vậy, người nói người là hung thủ, hung khí đâu?” Được nhắc nhở, đại nhân vội hỏi.

“Ta, ta đặt phía dưới bếp lò trong nhà bếp.” Mộc Đầu có vẻ khẩn trương.

“Đại nhân, vậy không bằng đợi tìm được hung khí rồi tiếp tục thẩm tra xử lí.” Cao bộ đầu nói.

“Được, đi tìm hung khí trước.” “Ba” một tiếng, lần đầu tiên thẩm tra xử lí đã xong.

Nhóm người Cao Vấn xông vào nhà Mộc Đầu, xông vào phòng bếp, quả thật tìm được thanh chủ thủ khoảng năm tấc dưới bếp lò. Hạnh Hoa lo lắng đứng ở một bên.

Nhìn chủ thủ nguyên vẹn không sút mẻ gì, trong lòng mọi người đều hiểu, cái này không phải hung khí.

A Tài đi đến bên cạnh Hạnh Hoa, cố ý nói, “Hung khí đã tìm được, như vậy thì có thể xử án.”

Hạnh Hoa nuốt nước miếng, “Tướng công nhà ta sẽ thế nào?”

“Còn hỏi, đương nhiên là mất đầu, giết người thì phải đền mạng.” A Tài nói.

“.....” Hạnh Hoa cắn chặt môi, nhịn xuống tiếng khóc.

“Chúng ta tranh thủ thời gian, đừng để đại nhân đợi lâu.” A Tài lớn tiếng nói với mọi người, trừng mắt nhìn Cao Vấn, Cao Vấn hiểu ra liền phụ họa, “Đúng vậy, chúng ta nhanh trở về, hôm nay thẩm tra xử lý hết, ngày mai có thể đem phạm nhân hành hình.” Nói xong, mang theo mấy người và “Hung khí” rời đi.

Hạnh Hoa nắm chặt khung cửa, hoàn toàn không nhận ra vì lực quá lớn mà móng tay đứt gãy.

Án tử tiếp tục thẩm tra xử lý, Cao Hành đứng ở một bên, thấp giọng hỏi A Tài, “Người nói, Hạnh Hoa có tới không?”

“Không biết.” A Tài nói.

“A?” Hẳn cho là người này đã nắm chắc, nếu cứ như vậy, hung khí..... Đang lúc hẩn lo lắng, bên ngoài vang lên tiếng hô to.

“Đại nhân, Mộc Đầu oan uổng” Hạnh Hoa đã đi vào công đường, quỳ gối bên cạnh Mộc Đầu.

“Nàng tới làm gì?” Mộc Đầu tức giận nói.

“Thiếp không thể nhìn chàng bị chém đầu, thiếp không thể....” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Dưới công đường là người nào?” Đại nhân vỗ mộc phách hỏi.

“Đại nhân, dân phụ tên là Hạnh Hoa, Từ chương quỹ là dân phụ giết.” Một câu của Hạnh Hoa, khiến dân chúng đều cả kinh, sao lại có thêm người đến nhận tội.

“Vì sao người nói người giết người?” Đại nhân hỏi.

“Dân phụ có hung khí.” Nói xong, lấy bao vải, móc ra một chủy thủ, là chủy thủ bị đứt lưỡi.

A Tài nhận lấy, gắn vào lưỡi đao, quả nhiên đồng nhất.

“Là hung khí chúng ta muốn tìm, đại nhân.” A Tài hài lòng nói.

“Không phải, người là thảo dân giết.” Mộc Đầu kích động kêu to, nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống. “Ngài tin thảo dân, người là thảo dân giết, đại nhân”

Mọi người xung quanh đều rất kinh ngạc, sao còn có người tranh nhau nhận mình là hung thủ giết người chứ?

“Mộc Đầu....” Hạnh Hoa giữ chặt hăn, khóc, lắc đầu.

“Ba.”

“Công đương không phải là nơi các người ồn ào, từng người nói, Hạnh Hoa, người nói trước, vì sao người nói người là người giết Từ chương quý?”

“Từ Hữu Đức chết chưa hết tội, hắn không bằng cầm thú.” Trong giọng nói tràn đầy hận ý, “Trước kia dân phụ còn là thiếp thân nha hoàn của Từ phu nhân, mỗi lần phu nhân không có mặt, hắn luôn nghĩ cách sàm sỡ dân phụ, sau đó còn nói với phu nhân muốn nạp dân phụ làm thiếp, mặc dù Hạnh Hoa xuất thân nghèo hèn, nhưng phu nhân đối với dân phụ ân trọng như núi, năm đó nếu không có phu nhân, dân phụ đã sớm chết đói đầu đường, sao dân phụ có thể cùng phu nhân chung một phu, thương tổn phu nhân. Ai ngờ Từ Hữu Đức lại chủ động muốn gả dân phụ ra ngoài, chỉ cần không thương tổn phu nhân, thế nào dân phụ cũng đồng ý, sau đó dân phụ được gả cho Mộc Đầu.” Nói xong, nhìn Mộc Đầu, Mộc Đầu nắm chặt tay nàng.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đó Chỉ Là Một Hải Tử

“Dân phụ cho rằng có thể sống một cuộc sống an ổn, ai ngờ, đó là lúc cuộc sống địa ngục của dân phụ bắt đầu.” Vẻ mặt của Hạnh Hoa lúc này khiến mọi người cảm thấy một loại cam chịu, một loại tuyệt vọng.

“Dân phụ gả cho Mộc Đầu, đêm hôm đó, gỡ khăn voan của dân phụ xuống lại là Từ Hữu Đức. Tên súc sinh kia, hần....” Lời của Hạnh Hoa không hết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ người kia làm cái gì.

“Dân phụ hỏi Mộc Đầu, tại sao chàng lại đối xử với dân phụ như vậy, hóa ra đệ đệ của Mộc Đầu nằm trong tay người kia, chàng không có cách nào, đệ đệ là thân nhân duy nhất của chàng. Lúc đó dân phụ thật sự muốn chết, chết mấy lần đều bị Mộc Đầu cứu, chàng nói cho dân phụ biết nếu như dân phụ chết đi, đệ đệ không về được. Sau đó dân phụ giống như những nữ nhân trong kỹ viện kia, mặc hần đùa bỡn vũ nhục.” Hạnh Hoa nắm thật chặt vạt áo, ánh mắt trống rỗng khiến mỗi người ở đây đều cảm thấy đau lòng.

“Sau đó, dân phụ muốn Mộc Đầu buông lỏng cảnh giác, dân phụ an phận một thời gian ngắn, còn đề nghị mỗi ngày đi đưa cơm cho chàng, chàng thả dân phụ, dân phụ thừa dịp chàng không chú ý, đến tiệm rèn một chủy thủ. Ngày người kia chết, vốn dân phụ định đưa cơm cho Mộc Đầu, không ngờ bị người kia thấy được, hần uống rượu kéo dân phụ vào phòng, lúc ấy dân phụ giãy dụa, hần bịt miệng dân phụ, dân phụ hô không ra tiếng.... Sau đó dân phụ đột nhiên nhớ tới chủy thủ trong ống tay áo, dân

phụ rút ra, đâm lên người hấn, không ngừng đâm, thật nhiều đao, lúc dân phụ lấy lại tinh thần, tên súc sinh kia đã chết rồi. Lúc ấy dân phụ rất sợ hãi chạy ra ngoài, vừa vặn thấy Mộc Đầu, chàng thấy toàn thân dân phụ là máu, hỏi xảy ra chuyện gì, dân phụ nói cho chàng, chàng kéo dân phụ trở lại phòng đó, tìm một bộ y phục của người kia, dân phụ thay xong, Mộc Đầu để dân phụ đi trước, chàng sẽ xử lý, lúc ấy dân phụ rất loạn, nên trở về, sau đó nghe nói chương quỹ của Nhất Phẩm Lâu bị chết cháy, dân phụ mới biết được, hóa ra Mộc Đầu phóng hỏa. Nhưng, dân phụ không hối hận vì giết hấn, bởi vì hấn không chết, người chết là dân phụ.” Hạnh Hoa nói một cách quyết liệt.

“Không phải, không phải như thế, là ta giết người, là ta giết Từ chương quỹ, không phải Hạnh Hoa.... Không phải....” Mộc Đầu kêu gào, “Ta có lỗi với nàng, người là ta giết, là ta.....”

Nghe xong cả quá trình, mọi người đang ngồi đều chấn kinh, cái này hoàn toàn vượt qua suy đoán của mọi người. Ngay cả phủ doãn cũng phải mở miệng nói, “Không thể tưởng được còn có nhiều khúc chiết như vậy. Nhưng dù như thế nào, người giết người là sự thật.....”

“Đại nhân, ta có một chuyện muốn hỏi hai người này.” A Tài chen vào.

“A.....” Phủ doãn thấy Cao bộ đầu nhẹ gật đầu, liền nói, “Người hỏi, người hỏi.”

“Người chém Từ chương quỹ rất nhiều đao, sau đó bỏ chạy khỏi phòng ... phải không?”

“Phải.” Hạnh Hoa không lo lắng, trực tiếp gật đầu.

“Mộc Đầu, người đợi Hạnh Hoa đi, sau đó trực tiếp thiêu cả gian phòng đúng không?”

“Không phải, người là ta giết, sau đó trực tiếp phóng hỏa.” Mộc Đầu biện luận.

“Đại nhân, hai người này không phải là hung thủ.” Cao bộ đầu ôm quyền nói.

“A? Cao bộ đầu có ý gì?” Hai người dưới công đường đều cả kinh.

“Đại nhân, bản ghi chép nghiệm thi của ngũ tác có ghi rõ, Từ chương quỹ bị đánh gãy tay chân, rồi sau đó mới bị đâm ba mươi sáu đao, đao đâm vào tim là đao đoạt mệnh. A Tài hỏi bọn họ, nhưng bọn họ đều không biết việc này. Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ không phải hung thủ.”

“Không phải, đại nhân, là dân phụ làm, dân phụ, vừa rồi dân phụ quên... Nhất thời không nghĩ ra.... Là, là dân phụ đâm hấn, sau đó đánh gãy tay chân, để hấn từ nay về sau không thể chạm vào dân phụ... Cho nên....”

“Đại nhân, là thảo dân, là thảo dân giết người sau đó đánh gãy tay chân của...” Hai người đều tranh nhau nói là mình làm.

“Các người chỉ muốn bảo vệ hung thủ thật sự mà thôi, các người muốn bảo vệ ai?” A Tài nhìn hai người này. “Kỳ thật dù hai người các người không nói, cái này cũng không khó đoán, người nào có quan hệ với các người, người các người muốn bảo vệ chỉ có một, không phải sao?” A Tài nhìn Mộc Đầu, nói từng chữ từng chữ, “Đệ đệ của người.”

Nghe được lời của A Tài, hai người từ từ xui lơ sang một bên. Bi thiết, phần nộ, thương tâm, toàn bộ biểu hiện trên mặt Mộc Đầu, hấn hung hăng đâm một quyền xuống mặt đất.

“Tên kia đáng chết.” Hạnh Hoa bắt lấy tay Mộc Đầu, cuống quýt xé xuống một tấm vải băng vết thương đang chảy máu của hấn.

“Kỳ thật, đã gần một năm tên súc sinh kia không tới tìm Hạnh Hoa, lúc đầu chúng ta đều cho rằng hắn đã chán. Vì vậy mấy ngày hôm trước ta tới tìm hắn, muốn hắn trả đệ đệ cho ta, nhưng tên súc sinh kia lại chẳng biết xấu hổ nói, sở dĩ hắn không đến tìm Hạnh Hoa, không phải là do hắn chán, mà là hắn đã tìm được một hảo vật thay thế, các người biết là ai không? Chính là đệ đệ của ta. Hắn.....” Mộc Đầu khóc không thành tiếng, không cách nào nói tiếp. Hạnh Hoa giữ chặt hắn, như là cho hắn chèo chống. “Đệ đệ của ta, nó, nó chỉ phản ứng chậm hơn so với người thường một chút.... Nó, năm nay mới mười ba tuổi, mới mười ba tuổi a.....”

“Các người biết rõ vì sao hắn chọn ta không? Bởi vì ta vừa được mười lăm tuổi, vẫn chưa trưởng thành (ta chẳng biết dùng chữ nào cho hợp lý, trong QT dùng từ ‘phát dục’), các người không thể tưởng tượng được hắn không bằng cảm thú đến cỡ nào...” Hạnh Hoa tức giận nói. “Loại người này chết không đáng tiếc, chẳng lẽ vì chúng ta là hạ nhân mà phải chịu đựng?”

Sau đó Mộc Đầu nói, ngày đó là đệ đệ của hắn toàn thân đầy máu từ trong phòng chạy ra, lúc ấy hắn và Hạnh Hoa ở phía sau nội viện ăn cơm, bọn họ giật nảy mình, sau đó hắn vào phòng, thấy thi thể Từ Hữu Đức, vội vàng tìm một bộ y phục sạch sẽ cho Thổ Đậu [đệ đệ của Mộc Đầu] thay, rồi bảo Hạnh Hoa tranh thủ thời gian dẫn nó rời đi, tiếp đến hắn phóng hỏa thiêu cả gian phòng.

Sau nữa, nha dịch tìm được đệ đệ của Mộc Đầu trong một căn phòng khóa chặt phía sau nhà, đây chẳng qua chỉ là một hài tử thương tích đầy người.

A Tài không ngờ kết quả sẽ như vậy, lần đầu tiên hắn ý thức được, đây là một giai cấp xã hội, không có pháp chế hoàn hảo, không có nhân quyền,... Có, chỉ là người ăn thịt người, người khinh người, người áp người.... Đây là thế giới này.

Cao Hành nhìn A Tài nửa chết nửa sống đơng đưa văng, “Uy, người làm sao vậy?”

A Tài không nhìn hẩn, vẫn nhìn chăm chăm vào một chỗ trên mặt đất. “Ta có thể gặp đệ đệ của Mộc Đầu được không?”

Cao Hành sững sờ, “A, có thể. Ta mang người đi.” A Tài nhẹ gật đầu,

“Ngay bây giờ được không?” A Tài lại gật đầu. Nhìn A Tài như vậy, Cao Hành cảm thấy không quen, hẩn biết rõ người này còn nghĩ đến án kiện. Vì thế hẩn cũng cảm thấy khổ sở, nhưng hẩn không biết khuyên bảo A Tài như thế nào, đành phải nói, “Có đôi khi, có chút chuyện chúng ta không hy vọng xảy ra, nhưng không cách nào không chế, cũng không giúp được.” A Tài không nói gì.

Trên đường hai người đi tới nhà lao, A Tài đột nhiên nói, “.... An ủi rất tệ.”

Cao Hành lúng túng, chỉ nghe A Tài nói thêm, “.... Nhưng, cảm tạ.”

Cao Hành hơi bất ngờ, cuối cùng đành phải gãi gãi đầu, “.... Đừng khách khí.”

Đứng ở ngoài phong giam nhìn hài tử núp mình trong góc, trái tim của hẩn xiết chặt, lông mày nhíu lại, “Mở cửa lao ra.”

Đợi nha dịch mở cửa, A Tài đi vào, Thổ Đậu lui vào góc tường. A Tài cũng không đến bên cạnh nó, nói với những người phía sau, “Các người ra ngoài trước, ta ở lại với nó một chút, các người ở đây khiến nó sợ hãi.”

Cao Hành nhìn hẩn, lại nhìn Thổ Đậu, “Ta chờ người bên ngoài.”

Đợi trong phòng giam chỉ còn lại hai người, A Tài ngồi xuống, cách xa chỗ của Thổ Đậu.

“Người là Thổ Đậu phải không? Cái tên rất đáng yêu, người có một ca ca tốt, trước kia trong nhà của ta cũng chỉ có mình ta, không có huynh đệ tỷ muội, cảm giác, có chút cô đơn.....”

Có lẽ trên người A Tài tản mát thiện ý, lại ngồi rất xa, sẽ không tạo thành uy hiếp với nó, dần dần Thổ Đậu không còn thu mình lại.

A Tài bảo trì tư thế này hàn huyên với Thổ Đậu hai canh giờ.

Lúc Cao Hành tiến vào, khoảng cách giữa A Tài và Thổ Đậu chỉ là một cánh tay. Hắn lặng lẽ đứng một bên, không quấy rầy bọn họ.

“..... Thổ Đậu, theo ta ra ngoài được không? Ngày mai ta mang người đến gặp ca ca được không?” A Tài chậm rãi bắt lấy tay Thổ Đậu, nhẹ nhàng nắm, cảm thụ được thân thể da bọc xương, trong lòng hắn tràn đầy bi thương.

Thổ Đậu sợ hãi nhìn vị đại ca ca trước mắt, nhẹ gật đầu. A Tài cười càng sáng lạn.

Nghe thế, Cao Hành muốn ngăn cản, vừa đứng dậy thì khiến Thổ Đậu hoảng sợ núp sau lưng A Tài.

Cao Hành ý thức được mình dọa nó, đành nhỏ giọng nói, “... Bây giờ nó là hung thủ giết người, người không thể dẫn nó ra ngoài. Ta biết rõ người thương hại nó, nhưng.....”

“A Hành, nó không phải hung thủ, nguyên nhân cụ thể ta sẽ nói cho người biết.” A Tài che chở Thổ Đậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt ống tay áo của hắn, an ủi, “Không sao, không sao.”

“Nhưng...” Nhìn Thổ Đậu, Cao Hành lại nhỏ giọng nói, “Ta cũng phải nói trước với đại nhân một tiếng.”

“Thân thể của nó không chịu nổi đại lao, một đêm nhiễm phong hàn cũng có thể lấy mạng của nó, ta không thể bỏ mặc một hài tử ở đây gặp chuyện.”

Thấy ánh mắt kiên định của A Tài, lại nhìn Thổ Đậu, Cao Hành thỏa hiệp, “...Được rồi, có vấn đề gì thì ta và người gánh chịu.”

A Tài cười mang Thổ Đậu ra ngoài, đi qua chỗ Cao Hành, vỗ vai của hắn, nhỏ giọng nói câu. “Đây mới là huynh đệ”

Cao Hành nghĩ thầm, huynh đệ hoạn nạn.

Sau khi A Tài sắp xếp tốt cho Thổ Đậu ở tiểu viện của mình, Cao Hành hỏi, “Được rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết vì sao nó không phải hung thủ chứ.”

“Kỳ thật khi ta nhìn thấy Thổ Đậu, ta đã nghĩ, một cái hài tử như vậy, sao có thể khống chế một nam nhân lớn gấp đôi mình?” A Tài hỏi.

Đúng vậy.... Nhưng, “Có lẽ nó thừa dịp hắn ngủ say....”

“Dù ngủ say, một đao cũng đau đến tỉnh, sao Từ chương quỹ có thể ngoan ngoãn nằm để nó đâm, không phản kháng, không kêu to?”

Cao Hành há hốc mồm, lại không có lý do phản bác hắn, “Còn có, chủ thủ ở đâu ra?” A Tài truy vấn.

“Tuy nó quả thật có mười phần lý do giết người này, nhưng nó không có cách nào giết hắn.” A Tài nhìn cửa phòng, tưởng tượng đến hài tử đang cuộn mình ngủ say.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGỔ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thân Phận Của Cổ Thi Thể Vô Danh

“Người đã nghe chưa, án tử của chương quý Nhất Phẩm Lâu đã bắt được hung thủ.” Âu Dương Húc ngồi thành thoir trong thư phòng nói với Triển Cảnh Nham.

“Hóa ra người người cứu là ngổ tác, hình như rất có bản lĩnh.” Âu Dương Húc thấy đối phương không phản ứng, liền nói tiếp.

Triển Cảnh Nham lại lật Nhất Hiệt Thư.

“Ta nghe nói người nào đó từng cùng...”

“Nếu như người rất rảnh rỗi, có thể đến quân doanh giúp một chút, phải biết rằng đại phu ở đó luôn luôn thiếu.” Triển Cảnh Nham cắt đứt lời của hắn.

Nghe ra ý cảnh cáo của y, Âu Dương Húc ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng một phút trôi qua, “Ta cảm thấy người tên A Tài kia rất thú vị, làm bằng hữu cũng không tệ. Ai nha, nhìn người bận rộn xem công văn, ta ở một bên quấy rầy người thật sự là có lỗi, ta lập tức rời đi, người từ từ xem a.” Nói xong liền rời đi.

Triển Cảnh Nham buông công văn, cầm văn kiện khác bên cạnh bàn lên xem, trên đó ghi rõ ràng từ đầu đến cuối án kiện.

Cao Hành nhanh chóng nói suy nghĩ của A Tài cho cha và đại ca.

“A Tài nói vô cùng có lý, chúng ta đều vì án tử này mà cảm thấy phần nộ, khổ sở, lại xem nhẹ điều gì đó, ở điểm này, chúng ta đều không lý tính như A Tài.” Cao phụ nói.

“Đúng vậy, A Tài có nói tiếp theo sẽ làm như thế nào không?” Cao Vấn hỏi.

“A Tài nói, ngày mai hẳn đưa Thổ Đậu đi gặp ca ca và tẩu tử, hy vọng có thân nhân, hẳn có thể hỏi Thổ Đậu chuyện gì đã xảy ra.” Cao Hành nói.

“Như thế có quá tàn nhẫn với một hài tử hay không?” Cao Vấn quan tâm.

“A Tài nói, đây là manh mối còn sót lại để chúng ta tìm ra sự thật.” Đang lúc mọi người thảo luận, Cao Chí đi đến, “Cha, muộn như vậy mọi người còn chưa nghỉ ngơi?”

“Vì án tử Nhất Phẩm Lâu.” Cao Hành phiền não.

“Ta nghe nói, đã bắt được hung thủ rồi mà?” Cao Chí không rõ.

Cao Hành lặp lại lời A Tài lần nữa.

“..... Ân.” Cao Chí đồng ý gật đầu. “Hài tử kia ở đâu?”

“Ở trong tiểu viện của A Tài, không biết hôm nay hẳn nói cái gì đó với hài tử kia, nói hai canh giờ, hiện tại chỉ có A Tài mới có thể đến gần nó.” Nghĩ tới bộ dáng hài tử kia trốn sau lưng A Tài khi thấy mình, trong lòng cảm thấy tức giận, một hài tử như vậy, lại có người nhẫn tâm đối xử tàn nhẫn với nó. Nếu không phải kẻ đó đã chết rồi, hẳn cũng sẽ xông lên trước làm thịt kẻ đó.

A Tài nhẹ nhàng đi vào phòng, ngồi ở bên giường, đem cánh tay của Thổ Đậu bỏ vào trong chăn. Người kia chỉ để lại cho Thổ Đậu một khuôn mặt vẹn toàn, còn toàn thân đều là vết máu ứ đọng, là dấu vết quanh năm suốt tháng tích lũy mới có, còn sau lưng.....

“... Ngô... A....” Đột nhiên Thổ Đậu mở mắt ra, thấy một người ngồi trước giường, trong nháy mắt thu mình vào góc, “Không, không muốn..... Ô ô.....”

A Tài tiến lên ôm chặt lấy nó, nhẹ giọng trấn an, “Không sao, không sao....”

Sau một lát Thổ Đậu bình tĩnh trở lại, lẳng lặng đem mặt tựa vào ngực A Tài.

“Quá khứ đã trôi qua, sẽ không ai thương tổn người.....”

Thổ Đậu cho rằng lời của A Tài là hát ru, nhanh chóng đi vào ngủ, A Tài kéo chăn qua, đắp cho hai người, ôm Thổ Đậu, dần dần hẳn cũng ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, A Tài cảm giác cánh tay phải của mình tê dại, mở mắt, vừa vận thấy Thổ Đậu mở to mắt nhìn mình, thấy hẳn tỉnh lại, lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Khóe miệng A Tài giương mười lăm độ, sau đó chậm rãi đem Thổ Đậu dời sang một bên, từ hai tay nắm chặt vào nhau của nó có thể thấy rõ nó đang lo lắng. Đắp kín chăn cho nó, hẳn đứng dậy đi ra ngoài.

Đợi cửa đóng lại, Thổ Đậu chậm rãi mở mắt, trên mặt của nó xuất hiện một tia hoang mang.

Một lúc sau, A Tài bưng cháo vừa nấu đầy cửa vào, đem khay để trên bàn, bưng chén đi đến giường, “Thổ Đậu, dậy ăn cơm, ta nấu cháo thịt rất ngon a.”

Thổ Đậu đã sớm tỉnh lại, giương mắt nhìn nhìn bát cháo còn bốc khói, trong mắt tràn đầy khát vọng, “Ta, ta....”

Nghe được lời của Thổ Đậu, A Tài sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn nghe Thổ Đậu nói chuyện, “Người làm sao vậy?”

“Ta... Không có, không có làm... Tối hôm qua... Có thể, có thể ăn cái gì?” Nghe xong lời của Thổ Đậu, A Tài rất nỗ lực mới có thể khống chế chính mình, cơ hồ muốn bóp nát chén trong tay, hít sâu, không thể dọa đến Thổ Đậu, Từ Hữu Đức... Hắn thật muốn đến nghĩa trang cho tên súc sinh kia thêm vài đao.

“Có thể, đương nhiên là có thể, đây là ta làm riêng cho Thổ Đậu.” A Tài đưa thìa đặt ở bên miệng thối thối, rồi đưa đến trước mặt Thổ Đậu. Thổ Đậu nhìn thìa cháo, vô ý thức hé miệng.

Cứ như vậy ăn từng miếng từng miếng, rất nhanh chén chỉ thấy đáy .“Còn muốn ăn không? Còn có một bát tô a.”

Thổ Đậu nhẹ gạt đầu, A Tài đứng dậy lấy cho nó thêm một chén nữa.

Cho đến khi Thổ Đậu lắc đầu nói no rồi, A Tài mới đưa chén để một bên.

“Cốc cốc....” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai?” A Tài hỏi.

“Ta mang ca ca và tẩu tử của Thổ Đậu đến.” Cao Hành đứng ở ngoài cửa nói.

A Tài mở cửa, để ba người vào, Mộc Đầu đi vội đến bên giường, nhìn Thổ Đậu từ trên xuống dưới, rất kích động,

Mà Thổ Đậu thấy ca ca, “Ca.... Ô ô ô.....” Trực tiếp ôm hăn khóc, Hạnh Hoa cũng đứng một bên rơi lệ.

Cao Hành cảm giác khoe mắt mình có chút ướt át, “Thân nhân nhà người ta gặp mặt, người khóc cái gì.” A Tài hạ giọng.

“Ta không có khóc.” Cao Hành cố chấp nói.

“A, vậy là người bị hạt cát bay vào mắt?” A Tài cho hăn một bậc thang, không giấu cợt hăn.

“.... Đúng, chính là hạt cát bay vào mắt.”

Bên kia chỉ nghe Mộc Đầu vừa khóc vừa nói, “Thổ Đậu, ca ca không giúp được đệ, ca ca thực xin lỗi đệ.”

“Kỳ thật, các người cũng không nên từ bỏ sớm như vậy.” A Tài nói.

Chuyện đó khiến ba người đều nhìn về A Tài, “Có ý gì?” Hạnh Hoa hỏi.

Cao Hành giải thích một lần.

“Vậy có phải Thổ Đậu nhà ta.. Sẽ không có việc gì?” Mộc Đầu kinh hỉ.

“Cũng không phải.” Bên kia vừa vui mừng trở lại, đã bị A Tài gọi cho một thùng nước lạnh. “Chúng ta cần biết rõ ràng, ngày đó Thổ Đậu đã thấy chuyện gì xảy ra, trước mắt, nó vẫn là nghi phạm lớn nhất. Đây cũng là mục đích hôm nay ta gọi các người tới, ta nghĩ Thổ Đậu ở cùng các người sẽ thoải mái hơn, tuy bắt nó nhớ lại chuyện ngày đó nó sẽ rất thống khổ, nhưng đó phương pháp duy nhất để cứu nó.”

Mộc Đầu và Hạnh Hoa nhìn Thổ Đậu, Thổ đậu cảm giác được ánh mắt của ca ca, cũng quay sang nhìn bọn họ.

“Thổ Đậu, đệ nhớ lại xem, ngày ca ca mang đệ về, trong phòng xảy ra chuyện gì?” Mộc Đầu chậm rãi chỉ dẫn nó.

“Ngủ, ngủ.” Thổ Đầu nghiêng đầu trả lời.

“Ngoại trừ ngủ?” Mộc Đầu lại hỏi.

Thổ Đậu lắc đầu, “Ngủ.”

Mộc Đầu có chút sốt ruột, “Trước khi ngủ thì?”

“Ăn cơm.”

“Người ăn cơm xong, sau đó ngủ một giấc phải không?” A Tài hỏi.

Thổ Đậu nhìn A Tài, nhẹ gật đầu.

“Xem ra, có lẽ lúc ấy nó bị hạ được.” A Tài thở dài.

“Vậy làm sao bây giờ, đệ đệ của ta phải làm sao bây giờ?” Mộc Đầu luống cuống, hẳn không thể mất đi Thổ Đậu.

“Mộc Đầu, quan gia nhất định sẽ có biện pháp, chàng yên tâm.” Trong lòng Hạnh Hoa cũng không an ổn.

“Chúng ta sẽ hết sức. Các người ở lại với Thổ Đậu một lúc, chúng ta ra ngoài trước.” A Tài nói.

Hai người đi vào trong viện, “Làm sao bây giờ? Hoàn toàn không có manh mối.” Cao Hành đâm vào cổ thụ trước mặt, trút lửa giận.

“Uy, vông của ta dưới hai cây này.” A Tài thấy một quyền kia, lá trên cây rụng và cái.

“Giờ là lúc nào, người nghĩ chính sự được không?” Cao Hành tức giận nhìn A Tài, không phải vẫn còn rất lo lắng cho Thổ Đậu sao, bây giờ lại

còn có tâm tình trông nom một thân cây. “Ngay từ đầu chúng ta nghi ngờ Từ phu nhân, nhưng hạ nhân có thể làm chứng nàng luôn luôn ở nhà, Chung quản sự, tiểu nhị trong tiệm có thể chứng minh hã ở đại sảnh, bây giờ chúng ta không có một chút manh mối, sao có thể giúp Thổ Đậu....”

Nghe thế, A Tài cảm thấy có gì lóe lên trong đầu, “Người vừa nói cái gì?” A Tài vội hỏi.

“Ta nói bây giờ chúng ta không có một chút manh mối....” Cao Hành khó hiểu.

“Không phải câu này.”

“Ta nói ngay từ đầu chúng ta nghi ngờ Từ phu nhân, nhưng hạ nhân có thể làm chứng nàng luôn luôn ở nhà, Chung quản sự, tiểu nhị trong tiệm có thể chứng minh hã ở đại sảnh...”

“Chính là câu này.” A Tài giật mình, mỉm cười.

“Câu này làm sao vậy?” Cao Hành không hiểu lời của A Tài có ý gì.

“Người đã quên, trước kia người nói có một người rất cổ quái.” A Tài nhắc nhở.

Cao Hành suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ tới, “A, người nói Tiểu Lục Tử.”

“Đúng, sau khi Từ chương quỹ chết, Tiểu Lục Tử đột nhiên có tiền, có phải hã biết cái gì hay không....”

“Sau đó hung thủ muốn ngăn chặn miệng của hã, cho hã một số tiền....” Cao Hành tiếp lời.

“... Không xong.” A Tài đột nhiên nói.

“Làm sao vậy, chúng ta đã có manh mối, không xong cái gì?” Cao Hành hỏi.

“Ta hỏi người, nếu như người là hung thủ, có người nắm giữ bí mật của người, vì diệt trừ hậu hoạn, người sẽ làm như thế nào?”

“A.... Giết người diệt khẩu.” Cao Hành kinh hô.

“Đúng..... Đi, đến nghĩa trang.” Nói xong, A Tài chạy ra ngoài.

Xốc vải trắng lên, hai người nhìn thi thể không đầu không tay chân, “Người đang nghĩ gì?” Cao Hành hỏi.

“Ta nghĩ chuyện người nghĩ.” A Tài nói.

“Người cũng cảm thấy như vậy?” Cao Hành lại hỏi.

“Nếu như Tiểu Lục Tử thật sự biết cái gì đó, như vậy thi thể vô danh này có thể chính là hắn.” A Tài đo độ dài của thi thể một chút.

“Nếu không muốn người khác nhận ra người này là Tiểu Lục Tử, chém đầu của hắn là được rồi, vì sao còn chém cả tay chân?” Cao Hành khó hiểu.

“Theo chiều cao, người này rất có thể là Tiểu Lục Tử.” A Tài thu hồi thước đo. “Ngoại trừ đầu người, còn có rất nhiều nơi có thể chứng minh thân phận, nếu như trên cổ một người có một nốt ruồi, trên đùi có bớt, người quen thuộc với hắn cũng có thể không cần nhìn mặt mà nhận ra hắn, như vậy chém đi tay chân cũng có thể che dấu thân phận.”

“Ta đến đại viện Tiểu Lục Tử sống tìm hiểu xem, trên tay hay chân của hắn có cái gì đặc biệt không.” Cao Hành hiểu được, liền đi ra ngoài.

A Tài nhìn thi thể, nghĩ thầm, với những tin tức trước mắt, hiềm nghi lớn nhất vẫn là Từ phu nhân và Chung quản sự, nhưng hai người này đều

có người chứng minh bọn họ không ở hiện trường vụ án, nếu suy luận vừa rồi của mình là chính xác, như vậy chờ A Hành trở về, phải nghĩ cách phá giải chứng này.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tập Trung Nghi Phạm

Hiện tại nghĩ về chứng cứ chứng tỏ Từ phu nhân và Chung quản sự không có mặt tại hiện trường.

Từ phu nhân: “Khi đó ta đánh đàn trong phòng, Tiểu Đào luôn ở bên cạnh ta, ta nghĩ hạ nhân làm việc gần đó cũng nghe được tiếng đàn.”

Tiểu Đào: “Phu nhân ở trong phòng đánh đàn, ta luôn hầu hạ bên cạnh.”

Hạ nhân làm việc gần đó: “Đúng vậy, mỗi ngày ta đều quét dọn sân, ngày đó ta có nghe được tiếng đàn của phu nhân, phu nhân đàn từ lúc ta bắt đầu làm việc đến khi kết thúc, khoảng một canh giờ.”

Hạ nhân làm việc gần đó: “Có gián đoạn hay không? Có a, ngừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục, nhưng hình như thay đổi thủ khúc, có vẻ phu nhân không quá quen thuộc, bởi vì đàn hơi đứt quãng.”

Chung quản sự: “Lúc ấy ta ở trong quây, công việc bận rộn, đôi khi món ăn đến chậm, ta sẽ xuống nhà bếp thúc thúc giục.”

Tiểu nhị giáp: “Ta luôn ở dưới lầu, hình như Chung quản sự luôn ở trong quây.”

Tiểu nhị giáp: “Khẳng định ? Cái này... Người cũng biết, chúng ta rất bận rộn, nhưng mỗi lần ta nhìn thì hẳn đều ở đây, có phải luôn ở hay không,

ta không biết.”

Tiểu nhị ất: “Đúng vậy, đến thúc giục mấy lần, lúc đó là lúc người đến dùng cơm đông nhất, bình thường nếu Chung quản sự thấy thức ăn mang lên tương đối chậm thì sẽ đến thúc giục . Kỳ thật là do người làm của chúng ta không đủ....”

Tiểu nhị ất: “Hậu viện? Không có, Chung quản sự thúc giục nhưng vẫn không thấy món ăn được đưa lên sẽ tự mình bưng đi, bưng món ăn không thể ra hậu viện. Mà nhà bếp bận rộn như vậy, ai có thời gian nhìn chăm chăm vào Chung quản sự.”

Nghe cái này hoàn toàn có thể chứng minh bọn họ không ở hiện trường, nhưng muốn tìm lỗ thủng, đầu tiên là tiếng đàn đình chỉ sau đó đứt quãng, cũng có thể là nha hoàn Đào Hoa của Từ phu nhân gây, đương nhiên phải xác định Đào Hoa biết đánh đàn. Mặt khác, những người trong đại sảnh có vẻ là nhân chứng rất có lợi, nhưng không ai thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm vào Chung quản sự, như vậy giết người rồi trở lại đại sảnh, cũng có khả năng.

Nghĩ vậy, A Tài cảm giác có gì đó đang trở nên rõ ràng.

“Ta nghe từ đại tỳ trong đại viện kia, hóa ra Tiểu Lục Tử từng làm đầu bếp, lúc chặt thịt không cẩn thận chặt phải ngón giữa, cho nên ngón giữa tay trái của hắn không có đầu ngón tay.” Cao Hành hưng phấn.

“Đại tỳ?” Thấy biểu tình của Cao Hành cứng lại, “Nghĩa là qua ngón tay chúng ta mới có thể nhận ra đó là Tiểu lục tử.” A Tài nói.

“Đúng.” Cao Hành nói.

“Không biết Tiểu Lục Tử phát hiện cái gì, biết cái gì?” A Tài đang đưa vông.

“Người hỏi ta?” CaoHành gãi gãi đầu.

“Đúng rồi, lần trước phát hiện dấu giày trong miếu, dấu giày?” A Tài đột nhiên nghĩ đến, “Người đến nhà Tiểu Lục Tử lần nữa, cầm giày của hắn so với dấu giày kia, nhìn xem có kết quả gì, nói không chừng là hung thủ lưu lại.”

“Đúng a, ta thiếu chút nữa quên dấu giày kia, ta đi ngay lập tức.”

Cao Hành rời đi, A Tài quyết định đến Nhất Phẩm Lâu kiểm tra lại.

Lúc A Tài mang theo Thổ Đậu vào Nhất Phẩm Lâu, thấy từ lâu bình thường kín người hết chỗ, hôm nay lại trống rỗng, trừ bọn họ ra không có.... A, không, còn có một người khác, đợi A Tài dắt Thổ Đậu ngồi vào chỗ, nhìn không được quay lại nhìn người nọ, dù sao thấy được “Khổng tước nam” như vậy, hiếm có người không để ý. Một thân tư lụa hoa lệ, thắt lưng mang ngọc bội tinh mỹ, tay cầm quạt xếp, mỉm cười nhìn A Tài. Người này không phải ai khác, chính là Âu Dương Húc, hắn rất hứng thú đối với những thứ có thể khiến Triển Cảnh Nham để ý, a, không, cho dù là người có thể khiến Triển Cảnh Nham dõi mắt theo, hắn cũng có hứng thú.

A Tài thu hồi ánh mắt, hai tay bị Thổ Đậu nắm chặt, hắn cảm nhận được sự lo lắng của Thổ Đậu, vỗ vỗ lưng nó, “Không cần sợ, hôm nay ta mang người đến đây ăn ngon.”

A Tài nhìn một cái, tiểu nhị rất lạnh lợi tiến lên phục vụ. “Nhị vị muốn dùng gì?”

A Tài nhìn Thổ Đậu hỏi, “Thổ Đậu muốn ăn cái gì?”

Thổ Đậu nhìn nhìn A Tài, lại nhìn nhìn tiểu nhị, như là được cố vũ, “Ta... Ta muốn bánh màn thầu.”

Tiểu nhị sửng sốt một chút, “Bánh màn thầu?” Thật chứ?

“Đúng vậy, Thổ Đậu nhà ta muốn ăn bánh màn thầu.” A Tài cười nói với Thổ Đậu, “Cho ta một số món ngon của tiệm các người.”

“Trước kia Thổ Đậu đã tới đây?” A Tài thử hỏi.

Thổ Đậu nhìn bốn phía, lắc đầu.

“Nơi này có món ngon nhất kinh thành.”

Rất nhanh món ăn được bưng lên bàn, dù sao chỉ có hai bàn khách nhân.

Thổ Đậu nhìn A Tài đang cười với mình, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Vậy ăn đi.” Ngay sau đó A Tài không chút khách khí, không để ý hình tượng vừa ăn vừa nói. Thổ Đậu miệng mở rộng, giật mình nhìn tướng ăn của hắn.

Như là ý thức được cái gì, đột nhiên A Tài dừng lại, xấu hổ nhìn Thổ Đậu, “Ha ha, đối với mỹ thực, ta rất khó kháng cự. Hơn nữa ăn ngon thì phải tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế).”

Thổ Đậu ngại ngùng cười cười.

Miệng Âu Dương Húc cũng mở rộng đến mức có thể nhét được cả quả trứng vịt vào, hắn bị tướng ăn của A Tài dọa. Người này không ăn cơm mấy ngày sao? Món ăn của Nhất Phẩm Lô là muốn người tinh tế thưởng thức, hắn ăn như thế quả thực là chà đạp danh tiếng.

Lại ăn vài miếng, A Tài phát hiện Thổ Đậu không hề động đũa, “Sao không ăn?”

Sắc mặt Thổ Đậu không được tự nhiên, sau đó lắc đầu, “Hương vị, không thoải mái.”

A Tài đột nhiên ý thức được, trước đó nó toàn ăn thức ăn ở Nhất Phẩm Lâu.... Hắn cầm lấy bánh màn thầu, lau lau khóe miệng đầy mỡ, sau đó nhét vào trong miệng.

“Thực xin lỗi.” A Tài thành khẩn nói, hắn thật không ngờ điểm ấy.

Thổ Đậu nghi hoặc nhìn hắn, “Vì sao lại xin lỗi?”

“Rất nhiều chuyện.” A Tài nắm tay Thổ Đậu.

Mới từ bên ngoài vào, Chung quản sự thấy bàn A Tài ngồi, mà vị trí của Thổ Đậu thì vừa vặn bị ngăn tủ và bình hoa che đi.

Chung quản sự đi lên trước bắt chuyện với A Tài, “Quan gia, mang bằng hữu tới dùng cơm.” A Tài quan sát phản ứng của Chung quản sự, không có chút khác thường nào.

“Chung quản sự, gần đây có tốt không?”

“Người cũng thấy đấy, trên cơ bản không có người đến.” Chung quản sự bất đắc dĩ nói.

“.. Sau này có tính toán gì không?” A Tài hỏi thêm một câu.

“Phu nhân muốn bán nơi này đi, nơi này khó có khả năng khôi phục quang cảnh trước kia.” Trong giọng nói của Chung quản sự tràn đầy tiếc hận. “Ngạch, không quấy rầy nhị vị dùng cơm, ta còn có một số việc....”

“Ân, người đi a.” A Tài vội vàng nói.

“Nhị vị chậm dùng.”

A Tài nhìn Chung quản sự, đại não bắt đầu vận chuyển.

“Hai vị hảo, không biết ta có thể ngồi đây hay không?” Nói xong, Âu Dương Húc đi đến bàn A Tài, ngồi đối diện với Thổ Đậu.

Bị cắt đứt suy nghĩ, A Tài nhìn vị khách không mời mà đến. “Đương nhiên có thể.” Sau đó móc ra ngân lượng đặt lên bàn, kéo Thổ Đậu, nói, “Chúng ta đang định rời đi.”

Âu Dương Húc nhìn hai người rời đi, khóe miệng hiện lên một đường cong đẹp mắt.

Trở lại Cao phủ, A Tài xông vào trong phòng bếp, bắt đầu binh lách cách bành “Hoạt động”. Sau một lát, bưng một chén cơm chiên trứng đến trước mặt Thổ Đậu.

“Ừ, nếm thử, ta làm cơm chiên trứng.” A Tài chờ mong nhìn Thổ Đậu.

Thổ Đậu cầm lấy thìa, ăn một miếng, liên tục gật đầu, “Hảo, ăn ngon.” Bởi vì cơm tràn đầy cả khoang miệng, khiến lời Thổ Đậu nói ra hơi ngọng.

“Ngon thì ăn nhiều một chút.”

“Ta đã trở về.” Cao Hành không hề báo trước đẩy cửa tiến đến, thấy Thổ Đậu ở đây, áy náy cười. Trên thực tế, hiện tại Thổ Đậu đã khá hơn so với trước kia, tối thiểu nhìn thấy hành động lỗ mãng của Cao Hành, cũng sẽ không bị dọa.

“Kết quả thế nào?” A Tài hỏi.

“Bằng dấu giày của Tiểu Lục Tử. Xem ra không phải của hung thủ.” Cao Hành có chút tiếc nuối.

“Tuy không phải hung thủ, nhưng ít nhất có thể chứng minh, có lẽ Tiểu Lục Tử từng đến hiện trường.” Dù sao dựa vào dấu giày, cả kinh thành

không có hơn một ngàn thì ít nhất cũng phải trăm người giống thế. Hơn nữa những suy luận này muốn chứng tỏ cỗ thi thể kia là Tiểu Lục Tử.

Với phản ứng của Chung quản sự khi thấy Thổ Đậu, hẳn là hẳn chưa từng gặp qua nó, dù sao mọi người đều cho rằng án tử đã kết thúc, nếu hẳn từng hãm hại nó, không có khả năng không phản ứng gì.

Xem ra Từ phu nhân là nghi phạm lớn nhất.

“.... Uy? Uy?” Cao Hành vươn tay quơ quơ trước mặt A Tài.

“A, cái gì?” A Tài thoát khỏi suy nghĩ của chính mình.

“Lời ta vừa nói người không nghe được sao?” Ánh mắt Cao Hành phóng ra sát khí.

“... Ngạch, ta nghĩ án tử.”

“A? Nói nghe một chút?” Cao Hành tỏ vẻ rửa tai lắng nghe.

“Tiểu Đào có biết đánh đàn hay không?”

“A? Cái gì? Tiểu Đào nào?”

“Nha hoàn Tiểu Đào của Từ phu nhân.”

“Ta làm sao biết.”

“Vậy nhanh đi điều tra rõ.”

“Cái này có quan hệ gì đến án tử?”

“Quan hệ rất lớn.”

“Quan hệ rất lớn là quan hệ gì?”

“Người cứ đi hỏi rõ, ta sẽ nói cho người biết sau.” Thấy Thổ Đậu đã ăn sạch sẽ chén cơm, “Thêm một chén nữa, ta bới cho người.”

Nói xong nhanh chóng chạy đi.

Nhìn A Tài chạy so với thỏ còn nhanh hơn, Cao Hành không nói gì, xoay đầu, vừa vặn thấy ánh mắt đơn thuần của Thổ Đậu nhìn hắn, hắn cười hữu hảo, sau đó cũng rời khỏi phòng.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Làm Kẻ Trộm Cõi Chường Hồng

Cơm tối xong, người Cao gia và A Tài tụ lại một chỗ, “Ngày mai Thôi đại nhân muốn thẩm tra xử lý án kiện này.” Cao phụ nói.

“A? Cha, sao lại nhanh như vậy?” Cao Hành hỏi.

Mấy người đều nhìn về Cao phụ, Cao phụ thở dài, “Án kiện lần này bên trên rất xem trọng, áp lực của đại nhân cũng rất lớn, Từ Hữu Đức dù sao cũng là một cái mạng, nhân chứng đặc biệt, việc cân nhắc hình phạt cũng khiến đại nhân lo lắng.”

“Nhưng căn cứ theo suy đoán thì Thổ Đậu của chúng ta không phải là hung thủ a, chỉ cần cho ta thêm một ít thời gian, chúng ta.....” Cao Hành nóng lòng nói.

“Bao lâu?” Cao phụ hỏi.

“.... Cái này...” Cao Hành không cách nào hứa hẹn thời gian, kéo kéo A Tài, bảo hẩn hỗ trợ mình.

“Làm gì?” A Tài hỏi.

“Người nói một câu đi.” Trước kia hẩn rất quan tâm chuyện của Thổ Đậu, sao đến thời khắc mấu chốt lại giả ngu.

“A.” A Tài nói.

“A? A cái gì chứ?” Cao Hành nói thầm, đây là muốn giết chết hần.

“A Hành, chuyện này đại nhân đã quyết định.” Cao Văn thấy A Tài không có gì muốn nói, hần là cũng không còn cách nào.

“Vâng.” Cao Hành đợi cha cùng đại ca đi xa, “Sao người không khuyên cha ta?”

“Ăn tử sớm muộn gì cũng thẩm án.”

“Ít nhất chúng ta phải kéo dài thời gian, đợi tìm được chứng cứ chứng minh Thổ Đậu không phải hung thủ.” Ngày mai thẩm án, Thổ Đậu sẽ không tránh khỏi hình phạt, Cao Hành nghĩ thầm.

“Nếu như không có cách nào giúp Thổ Đậu, sao ta có thể đồng ý thẩm án.” Có đôi khi thoát nhìn rất thông minh, sao lúc này lại ngu ngốc như vậy, A Tài khó hiểu.

“Người có chủ ý? Vậy người không nói sớm, làm hại ta lo lắng muốn chết.” Cao Hành nén giận nói. “Vậy người biết rõ hung thủ là ai sao?”

“Thiên cơ bất khả lộ, ngày mai người sẽ biết.” Thấy A Tài thừa nước đục thả câu, hần thật muốn bóp cổ người này đến khi khai ra.

Hôm sau tất cả mọi người dậy thật sớm, Thôi đại nhân đối với án tử khó khăn này một đêm không ngủ ngon, hai mắt gấu mèo ngồi trên công đường, Cao Hành biết A Tài có cách, nhưng vẫn lo lắng mà khó ngủ.

“Oa, sao người cũng như vậy? Đại nhân lo lắng xử án không tốt, ngủ không ngon thì thôi, sao mắt người cũng biến đen như thế?” Thấy Cao Hành, A Tài lại càng hoảng sợ. Đen, quá đen, không phải đen bình thường a.

“Ai bảo ngày hôm qua người không nói với ta , hại ta suy nghĩ một đêm cũng không ra người sẽ rửa sạch tội danh cho Thổ Đậu như thế nào.” Thấy vẻ mặt giễu cợt của A Tài, Cao Hành liếc hẳn.

“Nếu ta nói có cách, đương nhiên thật sự có cách, làm sao ta có thể nói giỡn loại chuyện này.” A Tài nói.

“Tốt nhất là người thật sự có cách.” Cao Hành nói.

“Ba”, Thôi đại nhân rất uy nghiêm vỗ ngực phách, “Đối với vụ án Từ chương quỹ của Nhất Phẩm Lâu bị giết, hiện tại thẩm tra xử lí một lần nữa.”

Thổ Đậu quỳ dưới công đường, Từ phu nhân ngồi một bên, nha hoàn Đào Hoa và Chung quản sự đứng bên cạnh hầu hạ.

“Về vụ án tất cả mọi người rất minh bạch, như vậy, Thổ Đậu, đối với án mưu sát Từ Hữu Đức, người có nhận tội?” Thôi đại nhân hỏi.

Thổ Đậu nhìn A Tài, dựa theo lời dạy của hắn, Thổ Đậu kiên định nói, “Đại nhân, ta, ta oan uổng.”

Lúc này một trận xôn xao, lần trước thẩm án đã chứng thật Thổ Đậu giết người, sao giờ lại là oan uổng?

“A? Căn cứ lần trước ca ca và tẩu tử người nói, ngày ấy người toàn thân đầy máu cầm đao ra khỏi phòng Từ Hữu Đức, cái này là giả?”

“Không, là, là thật.”

“Nếu là sự thật, vì sao người nói mình oan uổng?”

“Đại nhân,” Cao Hành ôm quyền đi về phía trước một bước.

“Có chuyện nói thẳng.” Thôi đại nhân chấp thuận.

“Đại nhân, căn cứ lời khai lúc trước, lúc ấy Thổ Đậu ăn cơm xong liền mê man, chờ hăn...tỉnh lại thì phát hiện trong tay mình nắm đao, và Từ Hữu Đức đã chết. Cho nên chúng ta hoài nghi có người hạ được Thổ Đậu, sau đó sát hại người, cố ý vu oan hãm hại Thổ Đậu.”

“A? Có chứng cứ gì? Như vậy hung thủ chính thức là ai ?” Thôi đại nhân hỏi.

“Tất cả mọi người đều nhìn ra, Thổ Đậu nhỏ yếu như vậy sao có thể khống chế người lớn gấp hai lần mình.” Cao Hành nói.

“Có lý.” Thôi đại nhân gật đầu.

“Cũng có thể Thổ Đậu một đao sát hại tướng công nhà ta, cho nên khiến tướng công nhà ta không có sức phản kháng.” Từ phu nhân đột nhiên nói.

“Điều đó không có khả năng.” A Tài nói.

“Sao lại không có khả năng?” Từ phu nhân hỏi lại.

“Vết thương được tạo thành trước hay sau khi chết đều có thể phân biệt được. Trước khi chết vết thương tạo thành là màu đỏ, sau khi chết tạo thành màu đen, cái này có thể thấy rõ ràng trên thi thể, những vết thương kia là trước khi chết tạo thành, tướng công của người không phải là đầu gỗ, nhiều đao như vậy mà không phản kháng.”

“Hừ, trừ hăn ra, còn ai có thể là hung thủ?” Từ phu nhân cười lạnh.

“Trừ hăn ra, cũng có thể là Từ phu nhân người.” A Tài nói.

“Ha hã, nực cười, chẳng lẽ ta mưu hại tướng công của mình?” Từ phu nhân trả lời một cách mỉa mai.

“Kỳ thật lúc bắt đầu ta cho rằng hung thủ là Chung quản sự. Hôm qua ta còn cố ý mang Thổ Đậu đến Nhất Phẩm Lâu ăn cơm, thấy những mỹ thực kia, Thổ Đậu chỉ cảm thấy chán ghét, hóa ra trước kia Từ Hữu Đức cho nó ăn những món ăn này, cho nên ta nghĩ, như vậy ai có thể hạ được trong thức ăn của Từ Hữu Đức và Thổ Đậu, không thể nghi ngờ là Chung quản sự rất thuận tiện, thế nhưng khi Chung quản sự thấy Thổ Đậu lại không phản ứng chút nào, cái này nói rõ Chung quản sự không biết Thổ Đậu, dù sao khi đó mọi người đều biết Thổ Đậu chính là hung thủ, một nghi phạm bị nhốt trong đại lao làm sao có thể xuất hiện tại tửu lâu. Cho nên người vu oan giá họa cho Thổ Đậu không phải là Chung quản sự.” A Tài vừa nói vừa đi đến. Cuối cùng đứng hơi lệch so với vị trí của Từ phu nhân. “Sau đó ta nghĩ tới phu nhân.”

Từ phu nhân nhìn thẳng phía trước, căn bản không nhìn A Tài. “Thật là vớ vẩn, tại sao ta phải giết tướng công của ta?”

“Trước tiên ta kể một chuyện cũ, có vị tiểu thư và quản sự trong nhà yêu thương nhau, nhưng cha của tiểu thư không đồng ý chuyện của hai người, liền đem vị tiểu thư này gả cho một người làm ăn, giúp đỡ hẳn mở một tửu lâu lớn nhất kinh thành, dưới áp lực và sự uy hiếp của phụ thân, vị tiểu thư này không thể không từ bỏ tình cảm của mình với quản sự kia, nàng quyết định cùng tướng công hảo hảo sống bên nhau, hai bên tương hỗ, cùng cả đời. Nhưng hai người không yêu, tính cách cũng bất hòa, vì vậy mỗi ngày hai người đều cãi nhau, có một ngày vị lão gia kia nói cho phu nhân, hẳn coi trọng thiếp thân nha hoàn của nàng, muốn thu làm thiếp, phu nhân rất tức giận, hai người cãi nhau một hồi, sau đó vị lão gia kia rất thông minh, vì trấn an phu nhân của hẳn, liền đem nha hoàn bán cho một tiểu nhị, lúc này hai người mới hòa hảo. Trên thực tế vị chương quỹ này muốn đem nha hoàn nuôi bên ngoài. Nhưng tiểu nhị đâu chịu làm loại chuyện này, vì vậy vị lão gia đó liền bắt đệ đệ của tiểu nhị uy hiếp, không lâu sau, lão gia này lại coi trọng đệ đệ của người ta, cũng bức tới quan hệ bất chính. Nhưng giấy không gói được lửa, vấn đề này bị vị phu nhân này phát hiện, vị phu

nhân này có thể nói là giận dữ, lửa giận đốt hết tất cả lý trí, nghĩ thầm: Ta từ bỏ tình cảm lúc trước, lấy hấn, hấn đầu tiên là muốn nạp thiếp, bây giờ lại còn cùng một chỗ với nam tử. Đột nhiên cảm giác những hy sinh của mình đều không đáng, phi thường không cam lòng. Vì vậy liền sắp đặt mưu kế vu oan giá họa. Ngày nào đó, vị phu nhân này giả vờ ở trong nhà đánh đàn, sau đó bảo thiếp thân nha hoàn giả mạo mình, mà nàng thì cải trang, đi vào trong tiệm của vị lão gia kia, bởi vì nàng chưa bao giờ đến, cho nên hầu hết tiểu nhị trong tiệm không nhận ra nàng. Vì vậy nàng thừa dịp người không chú ý, hạ được vào trong thức ăn của vị lão gia kia, khiến lão gia kia và đệ đệ của tiểu nhị hôn mê. Đợi hai người kia hoàn toàn bất tỉnh, liền vào phòng vị lão gia kia, đánh gãy chân tay hấn, sau đó dùng dao chém giải hấn. Rồi đem hung khí giết người để vào tay nam hài đang mê man, cuối cùng nàng bỏ trốn trở lại phủ giả vờ tiếp tục đánh đàn. Rồi sau đó nam hài tỉnh lại, phát hiện dao trong tay, cùng vị lão gia đã chết, bầy hồn dọa mất sáu phách, liền chạy ra bên ngoài, lúc này vừa vặn thấy ca ca và tẩu tử của mình, bọn họ thấy chường quỹ như vậy cũng tưởng lầm là đệ đệ mình giết người, sau đó ca ca bảo tẩu tử mang đệ đệ đi trước, chính mình phóng hỏa.” Nói xong, A Tài nuốt nước miếng, hảo khát. “Phu nhân, ta nói có đúng không?”

“Ha ha.... Rất đặc sắc, người nói là ta làm, chứng cứ?” Từ phu nhân rất khinh thường liếc nhìn A Tài.

“Phu nhân, chém nhiều như vậy trên thân có không ít máu a, chắc hấn người mang theo y phục đến hiện trường, giết người sau đó thay y phục dính máu, thay một thân sạch sẽ mới rời đi, đúng không? Nhưng y phục dính máu kia người xử lý như thế nào?”

Trong lòng Từ phu nhân cả kinh, nhưng mặt không đổi sắc nói. “Có chứng cứ thì lấy ra? Nói nhảm như vậy làm gì.” Từ phu nhân tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất, ta xem người có thể lấy ra cái gì.

“Nếu như y phục dính máu bị người khác phát hiện, mọi người sẽ biết rõ hung thủ là người, cho nên sau khi trở về khẳng định người tìm cơ hội nhanh chóng xử lý bộ y phục, tỷ như vứt bỏ?” A Tài nhìn trứ Từ phu nhân, còn cố tình kéo dài bốn chữ cuối cùng.

“Hừ.” Từ phu nhân trào phúng cười lạnh một tiếng.

“Đương nhiên không có khả năng.” A Tài căn cứ vào phản ứng của Từ phu nhân, nhanh chóng thay đổi, “Vứt bỏ bị người khác nhặt được thì làm sao. Bảo đảm nhất, đương nhiên là... Thiêu hủy.”

Lúc này Từ phu nhân cứng đờ.

“Nhưng Từ phu nhân, lúc đốt đi, người và Tiểu Đào có xử lý sạch sẽ không?” A Tài nghiêng người tới gần Từ phu nhân hỏi, hẳn cảm giác được rõ ràng hô hấp của đối phương bắt đầu dồn dập.

“Đại nhân, thỉnh xem.” Nói xong, A Tài lấy một bao bố từ trong lòng ra.

Cao Hành nhận lấy, giao cho Thôi đại nhân.

Thôi đại nhân mở ra, sắc mặt cả kinh, “Đây là?”

“Không sai, đây là y phục chưa đốt hết của Từ phu nhân mà ta phát hiện được.” A Tài khom người nói.

“Ba”, chỉ thấy Từ phu nhân tát Tiểu Đào một cái, “Có chút chuyện nhỏ người cũng làm không xong, còn nói với ta đã xử lý tốt, không để ta phải lo lắng, thật sự là không có ai đáng tin cậy.”

Tiểu Đào bụm mặt, mắt hiện lệ quang, đứng sững tại chỗ.

Lời này vừa nói ra, người ở đây xôn xao lẫn lộn.

“Phu nhân?” Chung quán sợ vẻ mặt không thể tin nhìn Từ phu nhân, đây là người nhu thuận động lòng người trong trí nhớ của hắn sao?

Từ phu nhân chậm rãi đứng người lên, “Không sai, người là ta giết. Suy đoán của ngũ tác đại nhân cũng không sai là mấy.”

“Phu nhân...” Tiểu Đào hô to nhưng không thể ngăn cản Từ phu nhân thẳng thắn. “Phu nhân, y phục nhiễm máu của người, Tiểu Đào đốt sạch sẽ, ngay cả tro cũng ném xuống sông...” Tiểu Đào kêu gào.

“Cái gì?” Từ phu nhân lão đảo. “.... Trong bao bố là....?” Ngón tay xoắn lấy nhau hỏi đại nhân trên công đường.

“Thật xấu hổ, đó là vợ của bĩ nhân.” A Tài quay sang, thật có lỗi nói.

“Người.... Người lừa ta?” Từ phu nhân không thể tin được.

A Tài vô tội gật đầu.

Vẻ mặt Từ phu nhân đầy phẫn hận, trừng mắt nhìn A Tài. Tiểu Đào khóc, ngã xuống một bên, Chung quán sợ vẻ mặt mờ mịt. Thôi đại nhân thỏa mãn gật đầu, vài vị Cao gia chỉ có thể trợn tròn mắt sợ hãi nhìn A Tài.

Cuối cùng án tử kết thúc nhờ một màn hí kịch.

Sau đó, “Làm sao người biết nàng là hung thủ” Cao Vãn nói.

“Ngay từ đầu, lúc nhận thi thể, nàng chỉ bằng một bàn tính kết luận đó là tướng công nàng, khẳng định có vấn đề. Người nọ hoàn toàn thay đổi, thân nhân bằng hữu luôn ôm hi vọng, hi vọng sẽ có may mắn. Biểu hiện của nàng như vậy không hợp lẽ thường.”

Cao Vãn gật đầu, điểm ấy hắn đã từng nghĩ tới, thật là khả nghi.

“Vậy người làm sao biết nàng sẽ thiêu hủy y phục?” Cao Vấn hỏi.

“Xử lý y phục dính máu không phải vứt bỏ thì là thiêu hủy, ta nói vứt bỏ, nàng cười nhạo nhìn ta, nói rõ ý nghĩ của nàng là ta không biết cái gì cả, cho nên ta đương nhiên nói là thiêu hủy.”

Cao Hành kính nể nhẹ gật đầu, cái này phải quan sát cẩn thận cỡ nào mới có thể phán đoán a.

“Vậy người làm sao biết nàng sẽ đem y phục dính máu cho Tiểu Đào xử lý?” Cao phụ nói.

“Ta không biết, ta chỉ là nói nàng và Tiểu Đào xử lý, không chỉ rõ là ai làm. Nhưng nàng làm việc trái lương tâm như vậy, nhất định sẽ lo lắng mình có sơ hở không. Như vậy lúc người đoán đúng một số chuyện, trong lòng nàng đã sinh ra hoài nghi, có phải là ta đã biết tất cả, trong lòng nàng sẽ sinh ra cảm giác không xác định.”

Ba người nghe xong, gật đầu tán thán: Hẳn có thể cẩn thận phóng đoán lòng người như thế.

“Vậy sao người biết Tiểu Đào không đem chuyện xử lý như thế nào nói cho Từ phu nhân biết?” Cao Hành lại hỏi.

“Ta không biết a, trùng hợp mà thôi.” A Tài gãi gãi đầu nói. “Nhưng thật đúng là may mắn vì nàng không nói cho Từ phu nhân.”

Nhìn vẻ mặt cảm thấy đầy may mắn của A Tài, trán ba người đầy hắc tuyến.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thu Đồ Đệ

Ăn tử vừa vỡ, mọi người thật cao hứng chúc mừng Thổ Đậu, A Tài nói đích thân xuống bếp, sáng sớm liền vào trong bếp khai hỏa.

Thổ Đậu, Mộc Đầu, Hạnh Hoa ngồi ở bên bàn đá trong tiểu viện, trên bàn dọn một khay bát đĩa.

“Có tốt không?” Hạnh Hoa nói, “Để hăn một mình trong bếp.....”

“Ta vừa mới đi vào lập tức bị đuổi ra ngoài, hăn không cho nhúng tay, nói là càng giúp càng bẽ bộn.” Mộc Đầu bất đắc dĩ nói.

Thổ Đậu như đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi im lặng, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía nhà bếp.

“Món ăn đã đến....” Ba người đồng thời nhìn về phía A Tài, hăn vừa hét lớn vừa cẩn thận giữ vững khay.

“Gà Kungpao, trứng tráng sốt cà chua, cá mặn chưng thịt, và thịt kho tàu.” A Tài đặt khay lên bàn đá, sau khi ngồi xuống ghế thì nói với ba người, “Ăn nhanh a.” Nói xong cầm đĩa lên.

“Cái này... Tên của những món ăn này ta chưa từng nghe qua.” Mộc Đầu nhìn những món ăn tràn ngập hương vị hấp dẫn, nuốt nuốt nước miếng.

“Những thứ này là món ăn riêng của ta.” Sở trường của hắn là bốn món này.

Mộc Đầu không biết dùng từ ngữ nào để hình dung mỹ vị của những món ăn này, chỉ có thể không ngừng nói, “Ăn ngon thật...”

Mặc dù Hạnh Hoa và Thổ Đậu không nói gì, nhưng thông qua động tác không ngừng gắp món ăn cũng nhìn ra được bọn họ rất thích.

A Tài cầm bát đũa mỉm cười nhìn ba người bọn họ, bọn họ khiến hắn thật hâm mộ, có cảm giác gia đình. Vì mỗi một thành viên trong gia đình, bọn họ đều quên mình để bảo vệ nhau.

“Người, sao không ăn?” Thổ Đậu túm lấy ống tay áo của hắn, Mộc Đầu và Hạnh Hoa cũng dừng lại nhìn hắn.

A Tài cười nói, “Ta ăn a.” Sau đó gắp một miếng thịt kho tàu. Hắn đang nhắm nháp hương vị gia đình.

Sau khi mọi người ăn uống no đủ, Hạnh Hoa thu thập sạch sẽ, vào nhà rửa sạch bát đũa, cố ý nghiêm mặt nói ai cũng không được vào giúp, mọi người đành thuận theo nàng.

“Sau này có dự định gì?” A Tài hỏi.

Nói đến cái này Mộc Đầu buồn bã lắc đầu, Nhất Phẩm Lâu đóng cửa, hắn thì mất việc, mang theo Hạnh Hoa và Thổ Đậu đến tửu lâu khác cũng không dễ dàng.

“Nếu không, để Thổ Đậu theo ta học làm ngỗ tác.” A Tài nói.

“A?” Mộc Đầu giật mình nhìn A Tài. “Cái này... Thổ Đậu gốc như vậy.... Nó....”

“Ai nói Thổ Đậu ngốc.” A Tài cố ý mặt lạnh nói, “Nó chỉ là phản ứng chậm hơn người khác một chút, không phải trí lực có vấn đề, người như nó có đủ chuyên tâm, ta nghĩ tương lai nó có thể làm rất tốt.”

Mắt của Mộc Đầu đỏ lên, lập tức kéo Thổ Đậu quỳ trên mặt đất, dập đầu, “Đa tạ.. Nhanh đa tạ đại nhân...”

A Tài sợ tới mức bắt lấy tay của Mộc Đầu và Thổ Đậu kéo hai người lên, “Mau đứng lên, người muốn ta giảm thọ sao. Người cho rằng ngỗ tác là việc dễ dàng như vậy sao, đến lúc đó Thổ Đậu rất vất vả.”

“Ta không sợ khổ.” Thổ Đậu đột nhiên mở miệng nói.

A Tài giật mình nhìn Thổ Đậu, “Người nguyện ý làm ngỗ tác?”

Thổ Đậu gật đầu thật mạnh, “Ân.”

A Tài cười nói, “Hảo, từ hôm nay trở đi Thổ Đậu chính là đồ đệ của ta, gọi ta là sư phụ.”

“Ân, sư phụ.” Nghe Thổ Đậu gọi, A Tài nghĩ thầm, ai nói hài tử này phản ứng chậm.

Hạnh Hoa từ nhà bếp đi ra, đứng ở một bên, nghe được lời ba người, dùng tay áo lau lau nước mắt. Bọn họ khổ quá lâu.

“Các người làm sao vậy?” Cao Hành vào nội viện, thấy bốn người thì có hai người khóc, án tử đã xong, tất cả mọi người không sao, phải vui vẻ mới đúng chứ?

“Ta vừa thu đồ đệ, bọn họ cảm động.” A Tài nói.

“Người? Thu đồ đệ đệ?” Hãn nhìn nhìn Mộc Đầu, lại nhìn A Tài, “Cái này cũng quá lớn a, từ đầu bếp chuyển sang ngỗ tác?” Cao Hành kinh ngạc.

“Ta thu Thổ Đậu làm đồ đệ.” A Tài xem thường.

Cao Hành giật mình “A” một tiếng, thấy tất cả mọi người nhìn mình, xấu hổ ha ha cười, “Ngạch, không tệ, không tệ, ngộ tác là nghề không tệ.” Thu Thổ Đậu làm đồ đệ? Hắn đang đùa giỡn sao?

Biết rõ ý nghĩ trong lòng Cao Hành, A Tài không nói thêm gì, chỉ hỏi, “Người đến đây làm gì vậy?”

“A, đúng rồi,” Thiếu chút nữa quên việc chính, liếc nhìn nhóm người Mộc Đầu.

Mộc Đầu vội vàng cáo từ, “Chúng ta về trước, Thổ Đậu, nó....”

“Thổ Đậu tiếp tục ở lại chỗ này của ta, từ ngày mai ta bắt đầu dạy nó viết chữ.” A Tài nói.

Mộc Đầu lại nói lời cảm tạ một hồi, sau đó dẫn Hạnh Hoa rời đi.

“Nói đi.” Cao Hành liếc nhìn Thổ Đậu, nói, “Án tử của Nhất Phẩm lâu đã phá, nhưng thi thể không đầu trong miếu đồ nát còn đó, cho nên muốn hỏi người có ý kiến gì không?”

“Không có.” A Tài nói, bản ghi chép nghiệm thi đã giao cho bọn họ rồi mà.

“Người tốt xấu gì cũng nghĩ rồi hẵng trả lời ta.” Ứng phó với hắn như vậy.

A Tài ra vẻ trầm tư, ba giây đồng hồ sau, “.... Không có”

Cao Hành không nói gì, trên trán là ba đạo hắc tuyến.

Thả công văn trong tay xuống, khoe miệng Triển Cảnh Nham hơi nhếch lên cho thấy tâm trạng của y không tệ. Y rất ngạc nhiên, hoàn cảnh gì có thể dưỡng ra người như vậy, cũng khó trách từ lúc thấy hẳn y có chút chờ mong.

Lúc một nam nhân sinh ra hiếu kỳ với một nữ nhân, lúc hứng thú, hai người rất dễ dàng soạn một đoạn tình cảm lưu luyến.

Thế nhưng khi một nam nhân sinh ra hiếu kỳ với một nam nhân, lúc hứng thú, cái này báo trước sẽ phát sinh một loại quan hệ tất nhiên.

Sở dĩ A Tài nhận Thổ Đậu làm đồ đệ không hoàn toàn là do thông cảm với nó. Làm ngỗ tác, đầu tiên phải có đủ “Ba tâm”: Cẩn thận, kiên nhẫn và chuyên tâm. Cẩn thận kiểm tra từng bộ phận thi thể, kiên nhẫn hoàn thành tất cả quá trình, đồng thời khi kiểm tra phải đặc biệt chuyên tâm. Hơn nữa phải có nhận xét khách quan về tất cả mọi việc. Như vậy mới có thể trở thành một ngỗ tác.

Thổ Đậu tuổi nhỏ, nhưng vì sớm gặp chuyện, cho nên so với hài tử bình thường càng hiểu chuyện hơn, càng dễ dàng tập trung. Tuy phản ứng trì độn, nhưng nó có tính nhẫn nại, ngày thường không có gì tiêu khiển, dù ngồi không cũng có thể ngồi một ngày. Có lẽ là từng chịu thương tổn, trời sinh tính mẫn cảm, cho nên đối với những thứ xung quanh quan sát rất cẩn thận.

Tổng hợp lại, A Tài cảm thấy thu Thổ Đậu làm đồ đệ là quá phù hợp.

Nhưng, hiện tại có một vấn đề lớn bày ra trước mắt A Tài, nhớ lại việc mình viết chữ bằng bút lông, A Tài nghĩ thầm, không nên hại Thổ Đậu, tìm tiên sinh dạy Thổ Đậu viết chữ thì tốt hơn. Nhưng lo lắng đến tình huống hiện tại của nó, nếu tùy tiện tìm tiên sinh ở bên ngoài cũng không quá phù hợp. Làm sao bây giờ?

A Tài rất đau đầu ngồi ở vị trí gần cửa sổ của một tửu lâu.

“Nơi này có người sao?” Một giọng nam vang lên.

A Tài nâng cằm nhìn ngoài cửa sổ, không thèm để ý, “Không có.” Đối phương trực tiếp ngồi xuống.

“Gần đây khỏe chứ?”

Nghe được câu hỏi, lúc này A Tài mới quay sang, a? “... Cũng khỏe.” Sao lại là y.

“Khách quan muốn dùng gì?” Tiểu nhị một bên hỏi Triển Cảnh Nham.

“Người ăn cái gì?” Triển Cảnh Nham hỏi A Tài.

“.... Thịt bò.” A Tài đáp.

“Giống thế.” Triển Cảnh Nham nói, nhớ tới vừa rồi thấy A Tài cau mày, “Có việc gì sao?”

“Ngạch, không có gì.” A Tài gãi gãi đầu, sao y biết hẳn có việc?

“Vừa rồi thấy người cau mày.” Như là biết rõ ý nghĩ trong lòng A Tài, “Nói nghe một chút.” Triển Cảnh Nham nói.

A Tài nhìn y, thấy đối phương biểu hiện bộ dáng ta nguyện ý lắng nghe. “Ngạch, ta muốn tìm tiên sinh dạy Thổ Đậu viết chữ, nhưng với tình huống bây giờ của Thổ Đậu, không thích hợp tìm tiên sinh bình thường.” Đối với A Tài, hiện tại Triển Cảnh Nham tựa như một bằng hữu thích hợp để thổ lộ tâm sự, lúc thích hợp, y xuất hiện, hẳn rất tự nhiên đem vấn đề nói cho y biết. Nói xong, hẳn cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng mới gặp mặt hai lần, lại giống như quen biết đã lâu.

“Nếu người không chê, ta có thể giúp.” Triển Cảnh Nham nói.

“A? Thật sao? Ngạch, ngươi là tiên sinh?” Thoạt nhìn không giống.

“Ta đã từng dạy một số đệ tử.” Y từng là tiên sinh dạy hoàng tử.

“A? Nhìn không ra.” Nhưng hắc và y không quá thân quen, được y cứu mạng, hắc đã thiếu ân huệ của người ta, hiện tại lại làm phiền người ta.....

“Ta sẽ thu tiền.” Thấy hắc do dự, Triển Cảnh Nham nói tiếp.

“A?” Y đã nói đến cái này, không đồng ý thì sẽ làm mất mặt y? Nhưng, “Tiền công bao nhiêu?” Đây là trọng điểm, vạn nhất vượt qua khả năng trả tiền của hắc thì làm sao bây giờ.

“Mỗi tháng hai lượng bạc, mỗi ngày một canh giờ.”

A Tài không rõ thời đại này thỉnh một lão sư thì mất bao nhiêu tiền, nhưng điều kiện đối phương đưa ra, hắc có thể tiếp nhận, liền một lời đáp ứng: “Hảo.”

Nhân sinh của hai người ngẫu nhiên hay hữu ý mà giao nhau, nhưng cuối cùng vẫn quần quanh một chỗ.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lần Đầu Vào Kỹ Viện

A Tài dẫn Triển Cảnh Nham trở lại chỗ ở, vào tiểu viện thì thấy Thổ Đậu đang ngồi trên võng, đang đưa qua lại. Thấy A Tài vừa về, nó nhảy xuống, định chạy tới, nhưng nhìn đến người xa lạ phía sau liền dừng bước.

“Có phải chờ sư phụ đã lâu rồi không?” A Tài tiến lên sờ đầu Thổ Đậu.

Thổ Đậu lắc đầu, vừa nhìn A Tài vừa liếc người đứng phía sau.

“Ta giới thiệu, đây là Nghiêm tiên sinh sư phụ tìm tới cho người. Đây là Thổ Đậu, đồ đệ của ta.” A Tài giới thiệu hai người với nhau.

Trong thư phòng [gian phòng chất đống những tạp thư A Tài thu thập được], vừa vào cửa có thể nhìn thấy giá sách sát bức tường, chính giữa là một cái bàn hình vuông, vị trí gần cửa sổ có một giường nhỏ. Ba người ngồi xuống, Thổ Đậu ngồi đối diện với Triển Cảnh Nham.

Thổ Đậu rất thận trọng nhìn Triển Cảnh Nham.

“Trước người có từng học viết chữ?” Triển Cảnh Nham hỏi.

“Không có, nó chưa từng học qua.” A Tài trả lời.

“Biết viết tên của mình không?” Triển Cảnh Nham lại hỏi.

“Hôm qua ta vừa dạy nó, nhưng viết không đẹp, tốt nhất là người dạy lại.” A Tài lại đáp.

Triển Cảnh Nham nhìn hẩn một cái, tiếp tục hỏi. “Hôm nay ta dạy người một lần nữa, đầu tiên là viết tên mình, sau đó học viết tự, cuối cùng là đọc tự, được không?”

“Hào.” A Tài rất sáng khoái đáp ứng.

Triển Cảnh Nham và Thổ Đậu đều nhìn hẩn, ai là đệ tử?

“Những câu đối đáp thông thường cũng cần phải giúp đỡ.” Triển Cảnh Nham thản nhiên nói.

A Tài lập tức ngậm miệng, gãi gãi đầu, cuối cùng nói thêm câu, “Ta.... Là sợ nó khẩn trương.”

Triển Cảnh Nham không nói gì, tiếp tục nhìn hẩn.

“... Ta sẽ yên lặng” A Tài cam đoan, lúc này Triển Cảnh Nham và Thổ Đậu mới bắt đầu học.

Hẩn cũng không muốn nhàm chán nhìn chăm chăm hai người như vậy, nhưng hẩn lo lắng đột nhiên để Thổ Đậu ở cùng người xa lạ, nó sẽ sợ. Hẩn định tham dự vài buổi, xác định Thổ Đậu thích ứng được, hẩn sẽ để bọn họ tự học.

Triển Cảnh Nham dạy tư thế cầm bút chính xác, sau đó trên giấy viết hai chữ “Thổ Đậu”, để Thổ Đậu nhìn vào đó bắt chước theo. A Tài cũng nghiêng đầu xem, liên tiếp gật đầu, đúng là chuyên gia, dứt khoát, điểm là điểm, nét chữ khiến hẩn phải rửa mắt nhìn.

Khoảng thời gian tiếp theo đối với A Tài mà nói là dài đằng dặc, hẩn không tập viết chữ bằng bút lông, dù thế nào đi nữa hẩn không cần phải ghi

chép bản nghiệm thi của chính mình, chữ xấu cũng không sao. Tiện tay cầm sách trên giá sách lật xem, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Triển Cảnh Nham và Thổ Đậu, một người dạy bảo nghiêm túc, một người chuyên tâm học tập. Tại sao y lại nguyện ý dạy Thổ Đậu? Theo khí chất của y, tác phong, y phục, y không phải người bình thường, tiếp cận hẳn nhằm mục đích gì? Hẳn nghèo rớt mồng tơi, nhà chỉ có bốn bức tường. Bộ dáng cũng không phải thiên tư quốc sắc. Trên người hẳn có cái gì chứ? Cúi đầu nhìn chính mình, di, đột nhiên phát hiện tay của hẳn thật sự không tệ, so với tay nam tử bình thường trắng hơn rất nhiều, sờ thấy mềm mại, móng tay sạch sẽ, làm việc linh hoạt..... Ân, thật sự là một đôi tay không tệ.

A Tài miệt mài theo đuổi suy nghĩ, dù thế nào đi nữa hẳn cũng không có cái gì để mất.

“Hôm nay đến đây thôi.” Triển Cảnh Nham đứng dậy nói.

“Không ngồi nghỉ ngơi một chút?” A Tài vội vàng đứng lên, Thổ Đậu cũng đứng lên theo.

“Không cần, ngày mai ta sẽ tới vào giờ này.” Triển Cảnh Nham đi ra khỏi phòng.

“Thổ Đậu, mau nói với tiên sinh, ngày mai gặp.” A Tài vỗ vai Thổ Đậu.

“Ngày mai gặp.” Thổ Đậu nói.

Triển Cảnh Nham gật gật đầu.

“Ta tiễn ngươi.” A Tài đuổi theo y. “Ngươi trở về phòng trước.” Lại nói với Thổ Đậu.

Triển Cảnh Nham không từ chối, hai người im lặng đi đến cửa sau của Cao phủ.

Sao lúc nào hai người ở riêng một chỗ, hẳn cũng có chút không được tự nhiên, trong lòng A Tài kêu gào.

“Đến đây là được.” Triển Cảnh Nham mở miệng nói.

“A? A.” A Tài gãi gãi đầu. “Vậy ngày mai gặp.” Hắn nở nụ cười nhìn Triển Cảnh Nham.

Triển Cảnh Nham nhìn chăm chăm hắn. Cảm nhận được tầm mắt của y, A Tài cũng bình tĩnh nhìn lại y, chỉ nghe tim “Thịch thịch thịch” nhảy, Triển Cảnh Nham vươn tay lên đỉnh đầu của hắn, khi thu hồi thì trên tay có thêm một phiến lá cây.

“Ngày mai gặp.” Nói xong, đi ra Cao phủ.

Triển Cảnh Nham xoay người rời đi, vuốt vuốt lá cây trong tay, nhớ lại phản ứng khẩn trương của A Tài, khóe miệng mỉm cười.

Đợi người nọ đi xa, A Tài mới cảm thấy sự khẩn trương biến mất, hóa ra chỉ là một phiến lá cây, hô....

Nhưng nếu cẩn thận, A Tài sẽ phát hiện xung quanh không có cái cây nào.

Ngày hôm sau Triển Cảnh Nham xuất hiện trong tiểu viện của A Tài đúng giờ, trong thư phòng có ba người như cũ, chỗ ngồi như cũ, chỉ có tâm trạng khác nhau.

Sáng sớm A Tài đã chuẩn bị sách để xem, không quấy rầy bọn họ.

Một lúc lâu sau, trong phòng chỉ còn lại hai người, một người trên người choàng y sam đang nằm sắp ngủ, người này hiển nhiên là A Tài. Người còn lại hạ cằm nhìn hắn ngủ, người này rõ ràng là Thổ Đậu.

Cao Hành vào phòng thấy tình cảnh như vậy, Thổ Đậu nhìn hần, bảo hần yên lặng.

Cao Hành nhẹ gật đầu, nhỏ giọng hỏi, “Hần làm sao vậy?”

“Ngủ.” Thổ Đậu cố ý giảm thấp thanh âm.

“Ngủ.... Giờ này?” Vừa cất cao âm lượng, liền bị Thổ Đậu nhìn chăm chăm, vội vàng hạ giọng. Ngoan ngoãn, mới đi theo A Tài vài ngày, đã biết tròng người, thật sự là gần mực thì đen, Cao Hành nghĩ thầm.

Bất quá A Tài vẫn từ từ tỉnh lại, nâng thẳng lưng thu hồi cánh tay có chút tê dại, đột nhiên thấy y sam che trên người, không giống y phục của hần, lại càng không phải của Thổ Đậu, “Ân? Nghiêm tiên sinh đâu?”

“Đã về, nói không muốn quấy rầy người.” Thổ Đậu trả lời ngắn gọn, sau đó lại bổ sung, “Y phục, Nghiêm tiên sinh.”

“Ngạch? A....” Thật sự là thất lễ, nhân gia học, hần lại ở bên cạnh ngủ, “Lần sau nếu ta ngủ, nhất định phải đánh thức ta, như vậy là thất lễ với Nghiêm tiên sinh, biết không?” A Tài nói, thỏa mãn thấy Thổ Đậu gật đầu, nghĩ thầm, lần sau phải đổi sách khác, hiệu quả thôi miên của sách này quá rõ ràng.

A Tài duỗi lưng một cái, quay người lại thì thấy Cao Hành đứng cạnh cửa.

“Di? Sao người lại tới đây?” A Tài hỏi.

Hần không thể tới sao, nhưng bây giờ không phải lúc so đo. “Có án phát sinh.” Cao Hành nghiêm túc.

“Ta biết người tới chắc chắn không có chuyện tốt.” Về mặt A Tài “Người xem đi”, lửa giận của Cao Hành bốc lên, chỉ có thể cường chế

xuống.

A Tài ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên cửa, “Lệ Xuân viện”. Cái này, là kỹ viện?

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?” Cao Hành thấy A Tài nhìn bảng hiệu thật lâu, cho là hắn phát hiện cái gì đó, cũng ngẩng đầu xem.

“Không có.” A Tài liếc hắn, sau đó đi vào, Thổ Đậu chăm chú đi theo phía sau.

Cao Hành sững sờ một chút, lập tức cũng theo vào, nhìn cái gì mà lâu vậy chứ?

A Tài theo Cao Hành xuyên qua đại sảnh lên lầu hai, không thể không nói, kỹ viện này thật đẳng cấp. Đại sảnh gần trăm mét vuông, bên trái có một cái sân khâu ước chừng rộng tám thước cao ba thước, dùng hàng rào gỗ vây quanh, phía dưới đặt ba hàng mười hai cái bàn lớn. Phía bên phải của lầu hai cũng sắp xếp vài cái bàn trong một phòng trang nhã. Cả đại sảnh dùng màu sắc sỡ trang hoàng, vô cùng xa hoa. Bởi vì bây giờ là buổi chiều, cho nên trong đại sảnh ngoại trừ tạp công quét dọn thì không có khách nhân vào xem.

Đi qua đại sảnh tới cánh cửa bên hông sân khâu, đi vào một hành lang gấp khúc, bên trái hành lang gấp khúc là tường thành, hành lang kéo dài, bên phải là đình viện. Xung quanh đình viện, phía bắc là thủy trì, phía nam trồng các loại hoa kiêu diễm.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, rẽ trái thì có cổng vòm, tiến vào, liền thấy lầu các, xung quanh có bài trí hòn non bộ. Đối diện cổng vòm là lầu các sáu tầng, hai bên trái phải là lầu các năm tầng. Nơi giao giữa ba lầu các có hai thang lầu.

Theo thang lầu bên trái đi lên lầu hai, tới một gian phòng tận cùng, Cao Vấn đã chờ ở đó. Thấy bọn họ vào, “Ta đã phong tỏa nơi này, thi thể ở bên trong, ta không để bọn họ làm lộn xộn.”

A Tài gật đầu, nhìn chung quanh gian phòng, đây là khuê phòng của một cô nương, bên ngoài là tiểu sảnh, bên trong là phòng ngủ, chính giữa dùng rèm ngăn cách, hiện tại rèm bị kéo sang hai bên, cả gian phòng sạch sẽ, không một chút mất trật tự.

A Tài trực tiếp đi đến bên giường, nhìn nữ nhân nằm trên đó. Oa, hẳn tới nơi này đã lâu nhưng chưa từng thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy, dung mạo có thể so với Lâm Chí Linh ở hiện đại. Còn trẻ mà đã chết....

A Tài nhìn Cao Hành, ý bảo hẳn bắt đầu ghi chép.

“Người chết là nữ, tuổi khoảng 17, 18....”

“Nàng mười tám tuổi.” Nữ nhân trung niên bên cạnh nói.

A Tài nhìn nàng, “Ta là Trương mục mục, tú bà của Lệ Xuân viện.” Trương mục mục tự giới thiệu.

“Người ở đây làm gì?” Cao Hành cau mày hỏi.

“Vị quan gia này nói có chuyện muốn hỏi ta, bảo ta đợi ở đây.” Trương mục mục chỉ vào Cao Vấn.

“Nàng là người đầu tiên phát hiện thi thể.” Cao Vấn nói.

“Đúng vậy đúng vậy, buổi trưa ta bảo Xuân nha đầu gọi Dung cô nương dậy, nha đầu trở lại nói với ta là không có người trả lời, ta tưởng nàng còn đang ngủ, nên không gọi nàng. Nhưng đêm nay phải làm ăn, hôm nay nàng là nhân vật chính, thiếu ai cũng không thể thiếu nàng, ta bảo Xuân nha đầu đến gọi lần nữa, nhưng cũng không có người trả lời. Ta nghĩ

không phải đã xảy ra chuyện gì chứ, sau đó tự tới nhìn, cửa này khóa ta vào không được, ta bảo người phá cửa, thấy nàng nằm trên giường, ta gọi vài tiếng đều không phản ứng, đi đến trước mặt, lúc này mới phát hiện nàng không thở.” Trương mục mục vừa nói vừa dùng khăn lau khóe mắt. “Đêm nay là đêm đầu nàng đấu giá, thiếp đã phát, hiện tại người đã chết, ta phải nói với khách nhân như thế nào a.”

Những người khác trong phòng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn lão bà này, bà ta đâu có thương cảm cho người chết.

Bên kia A Tài cũng không dừng động tác, vén chăn lên, “Dung cô nương y phục chỉnh tề, trên người không có vết thương, không có dấu hiệu gãy dũa.” Nhìn sát người chết, kiểm tra ngón tay, A Tài vừa nói vừa chỉ cho Thổ Đậu xem bệnh trạng. “Môi tím đen, móng tay có màu xanh đen, đây là biểu hiện của trúng độc.” Thổ Đậu liên tiếp gật đầu, Cao Hành không ngừng ghi chép.

“Trúng độc?” Trương mục mục kinh hô. “Sao có thể trúng độc, nàng ăn mặc đều do nội viện của chúng ta quản, vì phòng ngừa loại cô nương này tìm chết tìm sống, bất kỳ vật dụng nguy hiểm hay độc vật đều khó có khả năng xuất hiện trong phòng. Sao có thể trúng độc?”

“Loại cô nương này? Nàng không tự nguyện vào đây?” Cao Hành hỏi.

“Quan gia, người thật biết nói giỡn, ai sẽ tự nguyện tới nơi này chứ, tất cả mọi người đều là bắt đắc dĩ, phần lớn vào đây là bị bán. Nàng a, trước còn là một thiên kim tiểu thư, cha nàng làm quan nhưng sau đó phạm tội, nam nhân trong nhà đều bị chém đầu, nữ nhân đều bị bán làm quan nô, ta thấy nàng xinh đẹp, nên mua vào viện của chúng ta.”

“Tên đầy đủ của nàng là gì?” Cao Vấn đột nhiên hỏi.

“Dung Tử Uyển.” Trương mục mục nói.

“Nàng chính là Dung Tử Uyên?” Cao Vãn kinh ngạc.

“Đúng vậy, chính là nữ nhi của đại quan Dung Xương.” Trương mục mục nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gặp Lại Cố Nhân

A Tài nghiệm thi xong, quay sang, “Chú ý.” Hẩn kinh hô, bởi vì Thổ Đậu lui về phía sau dẫm lên hài đặt bên giường, không đứng vững, sắp ngã, may mà Cao Hành tay mắt lanh lẹ, vớt giấy bút xuống đỡ được nó.

“Không sao chứ?” Cao Hành cảm nhận được người trong lòng tựa hồ thân chỉ còn xương cốt, nuôi lâu như vậy mà vẫn gầy?

Thổ Đậu lắc đầu, Cao Hành kéo nó ra, dặn dò, “Cẩn thận một chút.”

Thổ Đậu gật đầu.

A Tài ngồi xổm người xuống nhìn đôi hài bị Thổ Đậu dẫm lên, mũi giày chỉnh tề. Hẩn nhặt lên một chiếc hài đi vào chân của Dung cô nương, vừa vặn.

“Mang thi thể về.” A Tài nói với nha dịch đứng một bên, an ủi vỗ vỗ Thổ Đậu. “Sợ sao?”

Thổ Đậu mím môi lắc đầu.

A Tài xoa đầu Thổ Đậu, làm rối mái tóc ngắn của nó. Sau khi án tử kết thúc hẳn đã cắt cho Thổ Đậu một mái tóc ngắn “Suất khí”, mặc dù người khác nhìn thấy loạn thất bát tao. Bất quá ít nhất A Tài và Thổ Đậu đều rất hài lòng, cũng mang ý nghĩa, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu.

“Thi thể đã cứng ngắc, thời gian tử vong ngoài sáu canh giờ.” A Tài chạm đến lên thi thể.

“Tú bà nói, ngày hôm qua thấy nàng lần cuối là vào giờ Hợi [mười giờ tối], bây giờ là giờ Mùi [hai giờ chiều], vậy thời gian tử vong là từ giờ Hợi đến giờ Sửu [hai giờ sáng].” Cao Hành vừa tính toán vừa nói.

A Tài cởi hết nội y của người chết, cao thấp cẩn thận kiểm tra thi thể.

“Thân thể....” A Tài xác nhận lần nữa, “Thân thể hoàn hảo.”

“Có ý gì?” Cao Hành không hiểu.

“Không có bất kì vết thương nào, không có vết ứ đọng, không có dấu vết bị cưỡng hiếp.”

“A?” Cao Hành cảm thấy kỳ quái, “Chẳng lẽ nàng thật sự tự độ chết chính mình?” Nhưng ngẫm lại cũng hợp lý, một thiên kim tiểu thư gặp loại chuyện này, rất khó nghĩ thông.

“Không biết, giúp một tay, đỡ lấy nàng.” A Tài nhìn hướng Cao Hành.

Cao Hành buông bút ký và bút lông, đi đến bên cạnh A Tài, đỡ lấy bả vai người chết, xấu hổ nhắm mắt.

“Được rồi.” A Tài nhắc nhở.

“Sau khi chết thi thể sẽ sinh ra một loại thi ban, thi ban thường xuất hiện sau một tối hai canh giờ, lấy tay đè lên thi ban có thể khiến thi ban phai màu; Sau khi chết sáu đến mười hai canh giờ, thi ban bắt đầu khuếch tán, giống như vậy.” A Tài chỉ cho Thổ Đậu xem lốm đốm trên lưng người chết, Cao Hành cũng tò mò mở mắt nhìn. “Tình huống này nói rõ sau khi chết thi thể không bị di chuyển, là nằm ở trên giường mà chết. Đương nhiên, nếu ngồi gục xuống bàn chết, thi ban sẽ xuất hiện ở mông và ngực.

Cho nên thi ban có thể cho thấy, khi chết, người chết đứng, chết ngồi, hay chết nằm.”

“Người chết ngoài mười hai canh giờ thì màu sắc và vị trí của thi ban không thể thay đổi. Những mốc thời gian này nhất định phải nhớ chuẩn xác, không thể có bất kỳ sai lầm nào, biết không?” A Tài nghiêm túc nói với Thổ Đậu. Sau đó quay đầu sang nhìn Cao Hành, “Người cũng phải ghi lại chính xác, để Thổ Đậu dùng học tập.”

“Tại sao là ta?” Cẩn thận buông thi thể, Cao Hành hỏi.

“Bởi vì chữ của người dễ xem.” A Tài khen ngợi.

Cao Hành cố ý hiện ra khuôn mặt tươi cười, “Đa tạ khích lệ.”

“Đừng khách khí.” A Tài không chút ngại ngùng nhận cảm tạ của hắn.

“Người....” Hắn hoài nghi, mình ở cùng người này thời gian lâu, sẽ nhanh chết sớm, bị chọc giận mà chết.

“Chờ ta biết chữ, tự mình ghi.” Thổ Đậu diện vô biểu tình nói.

Cao Hành nhìn nó, khẩu khí rõ ràng yếu đi, “Ta muốn giúp người ghi, chờ người biết chữ nói sau....”

“Không miễn cưỡng sao?” A Tài cố ý hỏi.

“Không miễn cưỡng.” Cao Hành nói.

A Tài nhíu mày, “Đây mới là hảo đồng chí.”

“Cái gì?” Cao Hành nghe không hiểu.

“Ý của ta, đây mới là bằng hữu, giúp đỡ lẫn nhau.” Hắn cười nói.

“Sư phụ, hắn tiên sinh đã đến.” Thổ Đậu nói.

“A? Quên mất việc này. Đi mau, đi mau...” A Tài giật “Tạp dề” xuống, vội vàng rửa tay, kéo Thổ Đậu chạy tới tiểu viện của mình.

“Uy, các người....” Cao Hành còn chưa nói hết, hai người đã biến mất tăm.

Một đường chạy trở lại tiểu viện, thấy Triển Cảnh Nham đứng bên cạnh vũng, “O o....” Hai người ngừng lại, thở phì phò.

Triển Cảnh Nham nhìn hai người chống eo thở không nổi. “Có.. Có, có án tử.. Án tử phát sinh... Cho... Cho nên... Bận rộn...” A Tài cố gắng giải thích rõ.

“Không sao, nghỉ ngơi một chút.” Triển Cảnh Nham bảo bọn họ ngồi xuống trước.

Đợi hô hấp khôi phục bình thường, “Thật xấu hổ, hôm nay bận rộn nên đã quên thời gian.” A Tài gãi gãi đầu.

“Hôm nay nếu không rảnh, có thể đổi lại thời gian.” Triển Cảnh Nham nói.

“Không có, đã rảnh, vừa mới làm xong.” A Tài lắc đầu.

“Vào phòng a.” Triển Cảnh Nham đi vào “Thư phòng”.

“Ân, các người đi thôi, ta ở đây chờ các người.” A Tài nói.

Thổ Đậu quay sang nhìn hắn, “Nếu sư phụ ngủ tiếp, thì làm sao?”

“Ta ngồi ở đây, không đi, người có thể thấy ta từ cửa sổ. Ân?” A Tài dùng âm lượng chỉ có Thổ Đậu mới nghe được, liếc Triển Cảnh Nham, thấy y trực tiếp đi vào phòng.

Thổ Đậu chần chờ nhìn hăn, lại nhìn Triển Cảnh Nham, cuối cùng vẫn theo tiên sinh vào “Thư phòng”, ngồi ở vị trí đối diện cửa sổ.

Triển Cảnh Nham nhìn người ngoài cửa sổ đang nằm trên võng, khoe miệng cong lên, thu hồi ánh mắt, “Hôm nay học tiếp.....”

Bị ném sang một bên, Cao Hành nhanh chóng chạy tới tiểu viện của A Tài, thấy người ngủ trên võng, người này không làm việc, chạy tới đây ngủ nướng.

“Người che ánh mặt trời của ta.” A Tài híp mắt lại, bởi vì che bóng nên không nhìn rõ mặt đối phương.

“Người....” Cao Hành tức giận không thể nói.

Như là cảm nhận được đối phương tức giận, A Tài ngồi dậy, lúc này mới thấy bộ dáng kiềm chế tức giận của Cao Hành.

Hăn lắc đầu, khuyên bảo, “Tâm tình kích động lớn như vậy, dễ dàng già nhanh, nhìn khoe mắt của người đi, sách.... Tuổi còn trẻ, đã có nếp nhăn ...” Vẻ mặt ghét bỏ, nói xong, liền chuyển đề tài, “Là phần ghi chép nghiệm thi nào không rõ sao?”

“Người....” Cao Hành hít sâu, cưỡng chế tức giận, “Như vậy đã nghiệm thi xong rồi?”

“Đã kiểm tra thân thể xong.” A Tài nói.

“A?” Có ý gì?

“Thì chỉ còn y phục và đồ dùng chưa kiểm tra. Nhưng ta phải đợi Thổ Đậu hết khóa mới có thể đi, không thể để nó ở đây một mình.” A Tài nói.

Cao Hành nhìn hai người đang học, thỏa hiệp, “Vây được rồi.”

“Ân? Sao nói đến Thổ Đậu, người dễ dàng gật đầu như vậy?” A Tài hỏi.

“Kẻ yếu cần được bảo vệ ... Nó còn nhỏ như vậy, lại... Người biết mà?” Cao Hành không được tự nhiên nói.

“Đúng vậy.... Vây từ nay về sau người cần phải hảo hảo bảo vệ nó.” A Tài cười nói. Hắn đương nhiên biết rõ, A Hành là người cổ đại điển hình, mang chủ nghĩa nam tử hán sâu sắc, gặp ác bá thì mạnh mẽ, thế nhưng khi đối mặt với người nhỏ bé như Thổ Đậu, trong nội tâm tràn đầy thương tiếc.

Cao Hành gật đầu, lại cảm thấy lời của A Tài có vẻ là lạ

“Dung cô nương kia là ai?” A Tài đột nhiên chuyển chủ đề.

“Ta nghe ca ca nói, nàng là nữ nhi của Thượng Thư đại nhân tiền nhiệm – Dung Xương.” Cao Hành nói.

“Nữ nhi của thượng thư? Dung đại nhân kia phạm vào chuyện gì?” A Tài lại hỏi.

“Nghe nói phạm vào tội tham ô lớn. Năm trước Nam Hà xảy ra lũ lụt, mười mấy huyện bị ngập, Hoàng thượng phát một trăm vạn lượng trợ giúp thiên tai. Đại thần được giao nhiệm vụ lúc đó là Dung Xương, có người cấp báo trạm dịch xảy ra chuyện, ngoại trừ Dung Xương, những người khác đều trúng độc mất mạng, lúc quan huyện địa phương đến, phát hiện Dung Xương đang ở gần xe vận chuyển ngân lượng, thạch tín tìm được trên người hắn.”

“Những người kia đều ăn thạch tín mà chết?” A Tài nói, nghĩ thầm, cầu huyết như vậy...

“Không sai, hơn nữa một trăm vạn lượng bạc không cánh mà bay, Dung Xương nói đêm qua hắc ngủ rất say, sau khi tỉnh lại phát hiện tất cả mọi người đều chết, liền đi tới kiểm tra xe chở ngân lượng, lại bị bắt được, hắc nói cũng không ai tin tưởng hắc. Hơn nữa án phát hơn mười ngày, cha ta thu được mệnh lệnh phối hợp với Lữ thái sư đến phủ của Dung Xương điều tra, lúc ấy bọn họ chủ yếu bảo vệ bên ngoài, sau đó thấy nhóm người Lữ thái sư khiêng một rương gỗ ra ngoài, về sau mới biết được, đó là một ngàn lượng bạc tìm được trong phòng của Dung phu nhân.”

“Danh tiếng của Dung Xương thế nào?” A Tài nói.

“Cha ta nói hắc là người cứng nhắc nhưng chính trực, trong triều không phe không phái, cho nên chuyện lần này xảy ra, có ít người biện hộ cho hắc, hơn nữa số bạc còn lại chưa tìm được, mà chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực. Lúc ấy Hoàng thượng tức giận, liền đem toàn bộ nam nhân của Dung gia chém, nữ nhân bán làm quan nô.”

A Tài càng nghe càng thấy giống chuyện thanh quan bị vu oan.

“Kỳ thật ca ca của ta nói, án này rất kỳ lạ, nhưng không bằng không chứng, cũng không thể giúp đỡ.” Cao Hành nói. “Ngẫm lại, Dung tiểu thư cũng đáng thương. Nếu như là ta, biến cố phải lưu lạc kỹ viện, hơn nữa sắp bị bán đêm đầu.... Có thể sẽ tự sát.”

A Tài cũng thấy có lý, nhưng có vài điểm không thông, độc vật từ đâu mà đến? Vì sao chịu nhục đã hơn một năm, bây giờ mới tự sát? Còn đôi hài kia, người thời đại này hầu như không có người nào leo lên trên giường, dù Dung cô nương thích leo lên trên giường, hài cũng không thể đặt chỉnh tề như vậy, bình thường cởi hài đi ngủ, gót hài hướng vào phía trong mới đúng, nhưng đôi hài Thổ Đậu dẫm lên lại có mũi hài hướng vào trong.

Cao Hành thấy A Tài đang suy nghĩ, yên lặng đợi một bên không quấy rầy hắc, quay đầu thì vừa vặn thấy một người đứng cạnh cửa, “Tam ca?”

Đến đây sao không vào?

A Tài cũng ngãng đầu.

“A Tài.... Có người muốn gặp người.” Cao Chí nói.

Ân? “Ai vậy?” A Tài hỏi.

Cao Chí nghiêng người.

Thấy người tới, A Tài và Cao Hành đều sửng sờ.

“Đã lâu không gặp, A Tài.” Ngô Viêm và Hứa Ngụy từ sau lưng Cao Chí đi ra.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nguy Cơ Ẩn Núp

“Thị lang đại nhân đại giá quang lâm có chuyện gì không?” Trong giọng nói của Cao Hành tràn đầy địch ý.

“A Hành.” Cao Chí nhìn hẩn một cái.

Ngô Viêm cười nhìn thẳng A Tài, “Gần đây có khỏe không?”

“... Vẫn khỏe.” A Tài không thích loại gượng gạo này. “Có việc thì nói thẳng.”

Ngô Viêm ngưng cười, “Ta có thể nói chuyện một mình với người không?”

“Thật xấu hổ, Thổ Đậu đang học, ta không thể rời tầm mắt khỏi nó.”

Ngô Viêm thoáng ngập ngừng, nói: “... Được rồi, nghe nói các người đang tra án tử của Lê Xuân viện....”

“Đúng vậy.” A Tài đoán không ra hẩn hỏi cái này nhằm mục đích gì.

“Đã có tiến triển chưa?” Ngô Viêm hỏi.

“Người dùng thân phận gì để hỏi ta vấn đề này?” A Tài hỏi lại.

Ngô Viêm hiểu ý của hẩn, nếu là dùng thân phận Thượng Thư đại nhân, vậy vượt quyền . Nếu dùng thân phận bằng hữu, đó là nếu người này

còn xem hẩn là bằng hữu, trong án kiện có quy định, không thể lộ ra tình huống án tử. “Ta hiểu, người có thể không cần nói cho ta biết tiến triển của án tử, nhưng ta chỉ muốn nói, cho dù người nghiệm thi có khúc mắc gì, Tiểu Dung tuyệt đối không thể tự sát.”

“Tiểu Dung?” Cao Hành lặp lại xưng hô này.

“Ta từng là môn sinh của Dung Xương Dung đại nhân.” Đáp án này vượt ngoài dự đoán của Cao Hành và A Tài. “Dung đại nhân đối với ta có ơn tri ngộ, nếu không có hẩn sẽ không có ta ngày hôm nay. Án tử của Dung đại nhân xảy ra, ta chỉ là một đệ tử học tại nhà hẩn, lúc đó ta lại hồi hương, khi ta nghe nói chuyện này vội vàng trở lại kinh thành, Dung đại nhân đã bị chém, Dung phủ bị dán giấy niêm phong. Ta tìm hiểu nhiều phen mới biết được thiên kim tiểu thư của Dung đại nhân – Dung Tử Uyển bị bán vào Lệ Xuân viện. Ta nhiều lần muốn giúp nàng chuộc thân, nhưng đều bị nàng cự tuyệt. Năm trước ta khảo thủ công danh tiến vào quan trường, chính là hi vọng có cơ hội lật lại bản án lần nữa, tra ra án tử năm trước.”

Nói đến đây Ngô Viêm thở dài, “Sau khi được bằng nhãn, ta bị điều đến hộ bộ nhậm chức, ta nghĩ tất cả biện pháp nhưng không thể tiếp xúc với án tử, muốn tìm chứng cứ mà không khiến đối phương hoài nghi, căn bản là khó càng thêm khó. Về sau không cẩn thận đắc tội Lữ thái sư, trực tiếp bị giáng chức chuyển tới huyện Đạo Hà. Khi đó ta chỉ có thể cố gắng tạo công trạng, tranh thủ sớm ngày trở lại kinh. Nhưng ta vô cùng rõ ràng, vì ta đắc tội với Lữ thái sư, cho nên ngày trở lại kinh quá xa xôi.”

Hẩn thành khẩn nhìn A Tài, “Đây cũng là lý do vì sao ta nghe được nguyên tắc phá án của người thì chiếm dụng nó, chỉ cần có thể nhanh chóng trở lại kinh, ta sẵn sàng dùng bất cứ cách nào. Ta hiểu rõ Dung đại nhân, hẩn tuyệt đối không thể biến thủ ngân lượng, chắc chắn có người vu oan hãm hại.”

“Sao người biết Dung Tử Uyển không tự sát?” Đối với chuyện mang đến con đường thẳng quan tiến chức, A Tài không quá để ý, nghe Ngô Viêm giải thích, hắn cũng không nghĩ nhiều.

“Ta trở lại kinh, từng đến Lệ Xuân viện đi tìm Tiểu Dung, khi đó nàng rất vui vẻ, nàng nói nàng tìm được một số manh mối, cần chút thời gian điều tra. Ta khuyên nàng, chuyện này ta sẽ xử lý, tránh cho nàng gặp phải nguy hiểm. Nhưng ý muốn báo thù của nàng kiên định, ta không thể lay chuyển, chỉ có thể dặn dò nàng mọi sự chú ý. Tối hôm trước, ta đến tìm nàng, nàng nói nàng đã biết ai hại cha nàng, sắp có được chứng cứ, nói đêm nay giao cho ta, không ngờ....” Ngô Viêm thương tâm nắm chặt tay, “Cho nên, nàng không tự sát, ta nghĩ, có người giết người diệt khẩu.” Hắn tha thiết nhìn A Tài, “Ta biết rõ năng lực của người, ta cũng tin rằng người có thể tìm ra hung thủ. Hung thủ này không chỉ là hung thủ sát hại Tiểu Dung, mà còn có thể là người đứng sau màn hạ độc thủ cướp ngân lượng. Chỉ cần án tử này có thể tra ra, ta sẵn sàng trả lại công trạng kia cho người.”

“Ta sẽ tra ra hung thủ là ai, không phải vì người, cũng không phải vì công trạng kia, chỉ là vì người chết.” A Tài thản nhiên nói, hắn không ngờ Ngô Viêm xem hắn là hạng người như thế.

“.... Đa tạ.” Hắn biết rõ hắn hiểu sau A Tài, tại quan trường lăn lộn đã hơn một năm, nhìn những người kia thấy người sang bắt quàng làm họ, tiểu nhân nịnh nọt, hắn gần như đã quên “Nhân chi bản tính”, nhìn đôi mắt trong vắt của A Tài, hắn cảm nhận được một tia xấu hổ. “Nếu cần giúp đỡ, thỉnh nói ta biết.”

A Tài gật đầu.

“.... Ta cáo từ trước.” Ngô Viêm nói.

“Đại nhân, ta sẽ trở về sau.” Cao Chí nói.

Ngô Viêm gật đầu mang theo Hứa Ngụy ly khai.

“A Tài, đại nhân cũng có nỗi khổ tâm riêng...” Cao Chí nói.

“Tam ca, người đứng bên kia sao?” Hãn vẫn bất mãn chuyện Tam ca tiếp tục làm việc bên cạnh Ngô Viêm, bây giờ lại nói giúp cho người này.

“Đây không phải vấn đề đứng bên nào, ta chỉ nói sự thật.” Cao Chí cho thấy lập trường của mình.

“Sự thật chính là Ngô Viêm dựa vào ‘Nguyên tắc suy đoán vô tội’ thăng quan.” Cao Hành trừng mắt nhìn Tam ca.

“A Hành....” A Tài gọi hãn lại.

“Với ta mà nói, tất cả người chết chỉ có một thân phận, là người bị hại. Ta sẽ không vì thân phận khác nhau mà đối xử khác nhau, nếu như người lo lắng điểm ấy thì không cần.” A Tài nhìn Cao Chí.

“Ta không có ý này....” Cao Chí muốn giải thích.

“Sự phụ....” Thổ Đậu hết giờ học đứng ở cửa thư phòng, trong lúc vô tình cắt ngang lời Cao Chí.

“Ân.” A Tài mỉm cười, “Lát nữa ta kiểm tra y phục và vật dụng, nhanh chóng hoàn tất bản nghiệm thi.”

Nhìn ra A Tài không muốn nói tiếp, Cao Chí thở dài, “Ân, ta đi trước.” Nhìn Cao Hành, “Đệ theo ta ra ngoài một chút.”

Cao Hành tỏ vẻ “Đi thì đi” theo sau lưng Cao Chí.

Nhìn Cao Chí rời đi, Triển Cảnh Nham từ thư phòng bước ra, “Không sao chứ?”

Lúc này A Tài mới hạ vai, ôm Thổ Đậu, không có tinh thần đem cái cảm đặt trên đỉnh đầu nó, “... Không sao.”

“Sư phụ... Ta có việc.” Thổ Đậu nhăn không được, “Đầu sư phụ quá nặng...”

A Tái lập tức đứng thẳng thân, vò vò đầu Thổ Đậu, “Sư phụ sai rồi, đã quên Thổ Đậu còn đang lớn, không thể đặt lên như vậy, vạn nhất không cao là xong.”

“Sau này cho sư phụ đặt lên.” Thổ Đậu ngây thơ lại nghiêm túc nói.

A Tái nở nụ cười sáng lạn, “Hảo đồ đệ của ta....” Sau đó sờ loạn trên đầu Thổ Đậu.

Thấy A Tái vui vẻ, Triển Cảnh Nham nhin không được cũng sờ lên đầu của hắn. “Đừng nghĩ quá nhiều.”

Động tác này khiến A Tái ngốc lảng tại chỗ, y đang làm gì chứ? Sờ đầu của hắn? Vì sao?.... Nguyên một đám dấu chấm hỏi liên tiếp nảy ra.

A Tái ngây ngốc nhìn Triển Cảnh Nham, cảm giác trong mắt của y có dòng nước xoáy, giống như muốn đem hắn cuốn vào trong đó, làm hắn choáng váng muốn dựa vào.

Triển Cảnh Nham cảm thụ được tâm trạng của hắn, cho nên mới tiến lên sờ sờ đầu hắn, chỉ có thể nói.... Xúc cảm không tẻ.

Nếu như có thể, y càng muốn ôm hắn vào trong lòng, cho hắn dựa vào.

“Sau này ta cũng muốn cao như Nghiêm tiên sinh vậy.” Thổ Đậu đột nhiên nói.

Lời của Thổ Đậu phá vỡ không khí quý dị giữa hai người.

“Vì sao?” A Tái thu hồi ánh mắt, ổn định tâm thần, hỏi.

“Như vậy ta sẽ có thể sờ đầu sư phụ.” Thổ Đậu khẽ mỉm cười.

“Sờ đầu sư phụ khiến người cao hứng như vậy ?” A Tài điểm điểm lên trán Thổ Đậu.

“Ân.” Thổ Đậu nghiêm túc gật đầu, không nhìn ra người bị sờ đầu “Chua xót”.

“Ân cái gì mà ân...” A Tài cố ý xụ mặt trêu đùa với Thổ Đậu.

“Ta sẽ sờ đầu sư phụ như sư phụ sờ đầu ta.” Nghe xong lời của Thổ Đậu, A Tài cười nói, “Thật sao, vậy từ nay về sau cần phải ăn thêm hai chén cơm mới có thể cao hơn sư phụ.”

“Ân.” Thổ Đậu gật đầu lần nữa.

A Tài nhin không được cười rộ lên, nhưng đồng thời cũng mừng rỡ vì sự thay đổi của Thổ Đậu, nó đã nói nhiều hơn lúc trước. Nghĩ vậy, cũng muốn cảm ơn Triển Cảnh Nham. Ngẩng đầu nhìn y, lại phát hiện đối phương đang nhìn mình. Y luôn luôn nhìn hắn sao? Lắc đầu, hắn suy nghĩ nhiều a? Chẳng lẽ là mùa xuân đến, hormone quá thừa, cho nên hắn yy vô hạn....

Triển Cảnh Nham lẳng lẳng nhìn, nhìn biểu hiện phong phú của người nọ. Người thoát nhìn ngây thơ như thế, lại là người đưa ra nguyên tắc “suy đoán vô tội”. Lúc nhóm người Cao Hành nói chuyện, y cũng nghe được. Người tập võ có nhĩ lực tốt hơn người thường rất nhiều. Nhưng, nếu như hung thủ của vụ án Lệ Xuân viện thật sự là người đứng sau án trộm ngân lượng triều đình, như vậy, không an toàn.

Cao Chí dẫn Cao Hành đến hoa viên, thấy bốn bề vắng lặng, dừng bước lại, xoay người nhìn hắn.

Cao Hành đi lên một bước nói rõ, “Đệ sẽ không nói cho ca biết tình huống án tử.”

Cao Chí nhìn đệ đệ này, đáy lòng thở dài, khi nào thì hắn mới có thể trưởng thành hơn một chút. “Ta có hỏi đệ tình huống án tử sao?”

“VẬY ca muốn nói cái gì?” Cao Hành bất mãn hỏi.

“Đệ lập tức chuyển vào tiểu viện của A Tài đi.” Cao Chí nói.

“VÌ sao?” Cao Hành không hiểu.

“Bảo vệ bọn họ.”

“Bảo vệ? VÌ sao? Có người muốn thương tổn bọn họ?” Cao Hành hoàn toàn bất ngờ.

“Án tử của chúng ta đệ cũng nghe, vì tốt cho bọn họ, tốt nhất là đệ ngay lập tức thu dọn đồ đạc chuyển vào.” Tuy hắn không xác định những người kia có thương tổn đến bọn họ hay không, nhưng phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, hắn không thể mạo hiểm.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bối Cảnh Như Vậy

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng Cao Hành tin rằng Tam ca sẽ không vô duyên vô cớ bảo hấn chuyển vào tiểu viện của A Tài.

Cho nên lúc A Tài thấy Cao Hành quay trở lại, thì thấy hấn dẫn theo vài hạ nhân giúp hấn chuyển gì đó đến gian phòng cách vách.

“Uy, người làm gì vậy?” Mua thêm gia cụ cho hấn sao? Nhưng hấn không thiếu giường cũng không thiếu chăn a.

“Chuyển đến ở.” Cao Hành vừa nói vừa chỉ huy, “Giường để ở đây.”

“Ai chuyển đến ở?” Có người muốn chuyển đến sao không chào hỏi chủ nhân tạm thời của nơi này là hấn chứ?

“Ta. Bàn và ghế đặt ở bên cạnh giường là được.”

“Người? Người có thể nói rõ rồi hẵng tiếp tục sắp xếp được không?” A Tài khoanh hai tay trước ngực nhìn hấn ...bận rộn.

“Tam ca của ta nói phải bảo vệ các người, cho nên bảo ta tốt nhất chuyển vào đây.” Cao Hành nói, hấn cũng có muốn chuyển vào đâu.

Nếu như là Cao Chí bảo hấn chuyển vào....

Nhìn Cao Hành, chuyển vào cũng tốt, vạn nhất có chuyện, còn có người hỗ trợ.

“Vậy người làm đi, ta chờ người bên ngoài.” Vẫn chưa kiểm tra những y phục kia.

Tiểu viện đột nhiên có thêm nhiều người, Thổ Đậu đứng bên cạnh nhìn bọn họ ra ra vào vào. Thấy sư phụ đi tới, hai ba bước chạy đến trước mặt, nắm tay áo của A Tài.

A Tài sờ đầu của nó an ủi, “Đừng để ý bọn họ, chuyển hết rồi bọn họ đi.”

Thổ Đậu gật gật đầu.

“A Hành sẽ ở đây với chúng ta, không quen thì không nhìn đến hần.” A Tài nói.

“Chúng ta đi thôi.” Cao Hành vừa ra khỏi phòng.

A Tài gật đầu.

A Tài đặt y phục và đồ dùng của Dung Tử Uyển trên bàn, đầu tiên là đưa lên mũi hít hà, “Y phục này hần là vừa mới giặt, trên mặt có hương vị của sừng, còn có....” Lại ngửi ngửi, “Hình như là mùi đàn hương.”

“Đàn hương? Nơi đó là kỹ viện, sao có thể có mùi đàn hương?” Cao Hành nói.

A Tài cầm hài của người chết lên, “Hài của nàng....”

“Sao vậy?” Cao Hành vội hỏi, có biến?

“Bây giờ các cô nương cũng có giày cao gót sao?” Nhìn xem độ cao phải từ 5 đến 7 cm.

“Giày cao gót? Là cái gì?” Cao Hành hỏi, người này lại bắt đầu nói những từ khó hiểu.

“Chính là chỗ này.” A Tài cầm ngược hài, chỉ vào gót hài.

“Được gọi là hài cao, thật không hiểu biết.” Cao Hành nói

“A, cái này gọi là hài cao.” A Tài nhìn Cao Hành, khiêu mi nói, “Người thật hiểu biết rộng nha, ngay cả vật dụng của cô nương cũng hiểu rõ.....” Dứt lời, Thổ Đậu cũng nhìn về phía Cao Hành.

“Ta... Muội muội của ta cũng có loại hài này, cho nên ta mới biết được.” Cao Hành giải thích, “Người nghĩ lung tung cái gì?” Liếc nhìn Thổ Đậu, cái này không phải là hủ danh dự của hãn sao.

“Ta nghĩ cái gì?” A Tài vô tội nói.

“Người.....” Cao Hành bị chọc giận nghiêng răng nghiêng lợi, chờ Nhị ca trở về nhất định phải tìm hãn giúp “Báo thù”, “Có manh mối gì không?”

“Không có, chỉ có thể chờ ca ca của người trở về, xem hãn có phát hiện gì ở hiện trường.” A Tài nói.

“Đang đợi ta sao?” Đúng lúc Cao Vãn đi đến.

“Đại ca.” Cao Hành nói.

“Bản ghi chép nghiệm thi đã xong?” Cao Vãn hỏi.

Cao Hành đưa bản ghi chép cho Cao Vãn, đợi hãn xem xong, A Tài mới hỏi, “Tại hiện trường có phát hiện gì không?”

“Trong phòng không phát hiện độc vật, trong ấm nước không có gì, trên bệ cửa sổ có một số lá trà, nhưng tú bà nói, Dung cô nương thường xuyên mua một số trà tươi rồi tự phơi, cũng không lạ lùng.”

“Trà gì?” A Tài vừa nói xong, thấy Cao Vãn lấy ra một bọc vải trắng trong ngực.

“Ta nghĩ người sẽ hỏi, là trà xanh Lục An.” Cao Vấn mở ra.

Cao Hành và A Tài lấy vài lá trà lên xem.

“Đây là trà gì? Sao đệ chưa thấy qua.” Cao Hành hỏi.

“Đây là cống trà, sao đệ có thể thấy qua.” Cao Vấn đáp.

“Loại trà này sinh trưởng ở phía bắc Trường Giang, dựa vào hai bên bờ Trường Giang mà tự sinh trưởng, nơi này núi cao vây quanh mây mù lượn lờ, thanh sơn bích thủy, trúc đại thành lâm. Là “trà xanh Lục An” sinh trưởng tự nhiên.” A Tài giải thích.

“Không sai.” Cao Vấn tán thưởng, “Không ngờ người cũng tìm hiểu về trà.”

A Tài gãi gãi đầu, “Thế thì không, chỉ nghe nói qua về loại trà này mà thôi.” Nếu như hỏi vì sao A Tài biết được, đó là bởi vì trong phòng thí nghiệm có một lão pháp y từng được người ta tặng loại trà này, quý trọng cực kỳ. A Tài hỏi ông, đó là trà gì, lão pháp y nói, “Đây là trà xanh Lục An, sau giải phóng, đây ra cống trà đặc biệt trong quân ủy trung ương.” Cho nên A Tài mới có ấn tượng đặc biệt về loại trà này. Nhưng, hẳn nhớ rõ, lão pháp y từng nói qua, trà xanh Lục An đạt chất lượng tốt là nhờ việc bảo quản nó, cần khô ráo kín gió. Sao Dung cô nương lại phơi trên bệ cửa sổ?

“Sao trong phòng Dung cô nương có thể có cống trà?” Cao Hành hỏi.

“Ta hỏi qua tú bà, trong nội viện không có loại này trà, có lẽ là khách nhân thưởng cho nàng.” Cao Vấn nói.

“Cống trà sao có thể tùy tiện tặng người? Hơn nữa, người có cống trà cũng không nhiều.” Chẳng lẽ thật sự như Ngô viêm nói.....

“Đại ca, hôm nay Tam ca mang Ngô Viêm đến nhà tìm A Tài.....” Cao Hành nói chuyện lúc chiều một lần.

“Nói như vậy, án tử này có liên quan tới chuyện mất trộm ngân lượng triều đình một năm trước?” Cao Vấn nhìn hai người, giống như đang hỏi thăm ý kiến.

“Có lẽ có, có lẽ không.” A Tài nói.

“Lời này ta cũng nói được.” Hắc còn tưởng rằng người này có cao kiến gì.

“Dù án tử này có quan hệ với chuyện mất ngân lượng triều đình một năm về trước hay không, việc bây giờ chúng ta phải làm là tìm ra hung thủ giết nàng.” A Tài nhìn về phía người chết.

Cao Hành và Cao Vấn theo tầm mắt của hắc, cũng nhìn về phía người chết.

“Nếu chúng ta đã biết rõ nàng bị giết, cũng biết nàng trúng độc mà chết, như vậy là trúng độc gì? Ai hạ độc? Trúng độc như thế nào?” A Tài nhìn Cao Hành rồi nhìn Cao Vấn.

“Ta sẽ truy tìm từ cổng trà, để xem có thể tìm được nghi phạm hay không.” Cao Vấn nói, cổng trà chỉ có hoàng thất mới được hưởng dụng, hắc cần xác nhận Hoàng thượng từng thưởng thưởng cho người nào, xem ra hắc phải báo cáo chuyện này cho đại nhân trước.

“Ta trở lại Lệ Xuân viện tìm xem?” Cao Hành có chút hưng phấn, nói không chừng đó là một đại án tử.

“Để A Tài đi với đệ, đây là mệnh lệnh.” Cao Vấn không để cho Cao Hành cự tuyệt.

Hắn nhìn đại ca rời đi, vì sao muốn hắn cùng đi với người này? Trong nội tâm Cao Hành gào thét.

Nhưng hắn chỉ có thể bất mãn nhìn về phía người còn đang nghiên cứu lá trà.

Lệ Xuân viện

“Ta nói, hai vị gia, các người tra án thì tra án, làm gì mà vây kín viện của chúng ta, nhiều người như vậy ở đây, khách nhân nào dám đến, cái này còn cho chúng ta làm ăn hay không.” Trương mục mục phi thường tức giận, phi thường bất mãn, nghĩ đến số bạc kia vượt khỏi tay, nàng vô cùng đau lòng.

Hoàn toàn không để ý tới đối phương, Cao Hành nhìn trái nhìn phải một cái, cuối cùng nhìn tú bà, “Trong phòng Dung cô nương có lư hương không?”

“Có a, ở đằng kia.” Tú bà tiện tay chỉ hướng khác sau lưng Cao Hành.

Cao Hành xoay người, đi đến án kỷ, mở nắp lư hương, cúi đầu ngửi. “Sao không có cái gì.”

“Quan gia, chúng ta là kỹ viện, trừ phi là mùa hè hoặc là khách nhân yêu cầu, bình thường không điểm lư hương.” Tú bà vung vẩy khăn lụa.

“Ở chỗ các người có người điểm đàn hương không?” A Tài hỏi.

“Chúng ta không phải từ miếu, sao lại điểm đàn hương.” Tú bà nói, “Ta nói, các người nhanh chóng phá án a, nếu không, cứ hai ba ngày các người đến một lần, ta thật sự phải đóng cửa.”

“Chúng ta cũng hy vọng sớm bắt được hung thủ, cho nên càng cần sự phối hợp của người.” Cao Hành nhìn những người đứng trong phòng, nâng

cao âm lượng, “Các người đi ra ngoài trước, người đến đây, ta có mấy vấn đề muốn hỏi. Hy vọng người không giấu diếm, nếu không sẽ xử tội đồng lõa.” Nói xong, Cao Hành cho mọi người một ánh mắt cảnh cáo. Đừng nói, thật sự rất uy hiếp.

Bọn nha dịch rời khỏi hiện trường, chỉ để lại A Tài, Cao Hành và tú bà.

“Càng sớm bắt được hung thủ, đối với người và ta đều tốt.” Cao Hành nói.

Tú bà gật đầu, “Ngài muốn biết cái gì cứ hỏi.”

“Người thấy Dung cô nương lần cuối là lúc nào?”

“Giờ hơi tối hôm qua, lúc đó ta đang ở đại sảnh chào hỏi khách khứa, Dung cô nương đánh đàn trên đài, diễn tấu hai khúc sau đó trở về phòng, bởi vì hôm sau nàng là nhân vật chính, cho nên ngoại trừ khách đã hẹn trước không thể từ chối, thì ta không để nàng gặp khách nhân.”

“Tối hôm qua nàng hẹn ai?” Cao Hành hỏi.

“Nhóm người Lữ công tử.” Tú bà nói.

“Lữ công tử nào?” Cao Hành truy vấn.

Tú bà nhìn hai bên một chút, xác định không có người, giảm thấp thanh âm, “Chính là Tiểu công tử Lữ khánh của Lữ thái sư.”

“Người nói là nhóm người, ngoại Lữ khánh còn có ai?”

“Còn có Tiểu công tử Lý Chí Nham của Ngự Sử Lý đại nhân, Tam công tử Hà Khiêm của Hình bộ Hà thượng thư, Đại công tử Vương Tiết của Hộ bộ thị lang Vương đại nhân.”

Nghe thế, A Tài nhin không được mà huyết sáo trong lóng, tăng thêm bộ binh và công bộ thì trên cơ bản là đầy đủ tất cả các bộ trong triều đình.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Có Đầu Mối

“Là bọn hần...” Cao Hành nói nhỏ. A Tài liếc hần một cái, tiếp tục hỏi, “Bọn họ rời đi khi nào, người biết không?”

“Gần một canh giờ sau, nhưng khi đó chỉ có ba người rời đi, Lữ công tử chưa đi, hơn nữa có nhiều khách nhân, hần đi khi nào, lúc ấy bận rộn nên ta không chú ý.” Tú bà nói.

“Mấy người này thường xuyên tìm đến Dung cô nương sao?” A Tài nói.

“Cũng không thường xuyên, một tháng tầm một hai lần, nhưng mỗi lần đến đều muốn Dung cô nương ở bên đánh đàn.”

Sau đó vào phòng của Mạc Thiên Thiên bên cạnh phòng Dung Tử Uyển, là một trong hai hồng bài của Lệ Xuân viện, thiện ca.

Một thân y phục hồng phấn tươi mát trang nhã, khăn choàng bạch sắc thêu hoa khoác trên vai, tao nhã lại linh động, một đôi mắt hạnh, hai hàng lông mày lá liễu, mặt như phù dung, nụ cười khéo léo, khí chất một chút cũng không giống nữ tử trong kỹ viện.

“Ngạch, danh tự?” Đầu tiên là sững sờ, lập tức khôi phục bình thường, Cao Hành bắt đầu hỏi.

“Mạc Thiên Thiên.” Thanh âm càng dễ nghe.

“Từ giờ hẹn đến giờ sửu hôm qua, người ở đâu?”

“Hôm qua, thân thể ta không khỏe nên ở trong phòng nghỉ ngơi, nha đầu Tiểu Đào hầu hạ bên cạnh.” Sắc mặt Mạc Thiên Thiên bình tĩnh, không nhanh không chậm trả lời.

“Vậy có nghe được thanh âm khác thường nào ở phòng bên cạnh không?” Cao Hành lại hỏi.

“Không có.” Nói xong, Mạc Thiên Thiên lấy khăn che miệng, ho khan mấy tiếng.

“Ngày thường có người nào tới tìm nàng?”

“Không chú ý.”

“Ngạch, không còn việc gì, người ra ngoài trước đi.” Cao Hành nói.

Mạc Thiên Thiên gật đầu, đứng dậy rời đi.

Thấy cửa phòng đóng lại, A Tài trêu đùa, “Nhìn không ra Cao bộ đầu của chúng ta rất là thương hương tiếc ngọc a.”

Cao Hành vi liễm, “Người ta không phải nghi phạm, hỏi xong không cho người ta ra ngoài thì giữ lại làm gì?”

A Tài cười không nói.

Ngay sau đó là một vị hồng bài cô nương khác vào, Đỗ Thi Nương, thiện vũ. Phòng ở ngay bên cạnh phòng Mạc Thiên Thiên. Y phục của người này hoàn toàn khác biệt với Mạc Thiên Thiên. Ngoại sam thêu hoa mẫu đơn, tán hoa thủy tiên hồng nhạt xen lẫn lục diệp uốn lượn trên váy, hai mắt sáng long lanh, lông mi dài, má phấn hồng, môi điểm chu anh, dịu dàng đi tới. Phong thái thi triển hết, cả người lộ vẻ quyến rũ.

A Tài cảm thán, quả nhiên là kỹ viện đệ nhất kinh thành.

“Không biết hai vị quan gia có gì cần hỏi?” Đỗ Thi Nương chủ động nói.

“Cái kia, tối hôm qua người nhìn thấy Dung cô nương lần cuối là lúc nào, ở đâu?” Cao Hành hỏi.

“Ta ở trên đài lúc Dung cô nương đánh đàn, vũ một khúc [phi tiên]. Sau đó không gặp qua Dung cô nương.” Khi nói chuyện mặt mày chuyển phong tình.

“Ngày thường người và Dung cô nương lui tới thế nào?” Cao Hành lại hỏi.

“Mọi người đều bận rộn, trên cơ bản không can thiệp lẫn nhau. Lúc nàng vừa tới, tính tình ngang bướng vô cùng, ăn không ít khổ, nhưng về sau đã có kinh nghiệm, lại phủ một tay cầm, Trương mù mù đem nàng thành cây hái ra tiền.” Đỗ Thi Nương vừa nói vừa xoắn xoắn tỉ quỳên trong tay.

Sau đó có hỏi một số cô nương và hạ nhân khác nhưng kết quả cũng tương tự, không có manh mối gì hữu dụng.

Cuối cùng là một nha đầu khoảng mười ba tuổi, vẻ mặt lo lắng.

“Danh tự?” Cao Hành nói.

“Tiểu Oánh.” Tiểu nha đầu run rẩy nói.

“Làm gì trong nội viện?”

“Ta là thiếp thân nha đầu của Dung cô nương.” Nhớ tới Dung cô nương, Tiểu Oánh đỏ hốc mắt.

“A? Tối hôm qua người nhìn thấy Dung cô nương lần cuối là lúc nào?” Cao Hành nói.

“Giờ Tý, ta hầu hạ Dung cô nương đánh đàn cho nhóm người Lữ công tử, sau đó Dung cô nương nói không thoải mái, Lữ công tử đưa nàng về hậu viện, các công tử khác về trước, Dung cô nương không để ta vào hầu hạ, nàng và Lữ công tử nói chuyện một hồi, không bao lâu Lữ công tử rời đi. Dung cô nương tiễn Lữ công tử ra cửa phòng, giao cho ta rót nước vào ấm, sau đó cho ta đi nghỉ ngơi, lúc rời đi ta còn nghe được tiếng cài cửa.”

Nghe xong lời của tiểu nha đầu, A Tài lâm vào trầm tư, nói như vậy, lúc Lữ Khánh đi, Dung cô nương còn sống..... Hắn cảm thấy là lạ ở đâu đó

“Lúc ấy Dung cô nương không thoải mái, có biểu hiện thế nào?” A Tài hỏi.

“Dung cô nương nói có chút chóng mặt, hơn nữa có vẻ muốn nôn, lúc ấy ta nghĩ nàng ăn gì đó hư bụng.” Tiểu Oánh đáp.

“Hôm qua Dung cô nương có ăn gì đặc biệt không?” A Tài tiếp tục hỏi.

“Không có, ta và Dung cô nương ăn giống nhau.” Tiểu Oánh cũng buồn bực, sao có thể trùng độ.

“Ngày thường có người nào đặc biệt đến tìm Dung cô nương?” Cao Hành hỏi.

“Người đặc biệt?” Tiểu Oánh khó hiểu.

“Đúng, tỷ như thường xuyên tới, hoặc là biểu hiện có vẻ kỳ quái.”

“Nhóm người Lữ công tử thường xuyên tới, ngẫu nhiên cũng tách ra tới, còn có một lão bản họ Hồ chế dượt, Dung cô nương đến viện, chịu qua mấy lần khổ, thân thể không phải rất tốt, cho nên thích cùng người nọ nói chuyện phiếm, hỏi một số cách chăm sóc thân thể. A, đúng rồi, còn có một công tử họ Ngô, mỗi lần hản đến, Dung cô nương đều ở một mình với hản, không để ta ở bên hầu hạ.” Tiểu Oánh vừa nghĩ vừa nói. Công tử họ Ngô này tám chín phần là Ngô viêm.

Hỏi xong, trong phòng chỉ còn lại Cao Hành và A Tài.

“Người biết bốn người mà tú bà nói đến?” Lúc này A Tài mới hỏi.

“Là năm người, thêm một cháu ngoại của Công bộ thị lang, Liễu Nghị, bọn họ được xưng là ‘Kinh thành ngũ công tử’, trong năm người này, chỉ mình Vương Tiết có công danh, ngày thường họ tụ tập một chỗ ăn chơi. Năm người bọn họ luôn đi cùng nhau.” Cao Hành khinh thường nói.

Xem biểu lộ của Cao Hành, không khó nhìn ra hản không có cảm tình với ‘Kinh thành ngũ công tử’.

“Bọn họ đắc tội với người?” A Tài hiếu kì hỏi.

“.... Không có.” Mắt Cao Hành lóe lên một cái.

A Tài thấy Cao Hành không muốn nói thì không hỏi nữa. Hản đứng lên, nhìn quanh cả gian phòng, gian phòng này thật sự quá sạch sẽ, nếu nói là bị giết, hoàn toàn không có dấu hiệu người ngoài xâm nhập. Nếu nói là tự sát, càng không có lý do. Rốt cuộc bọn họ đã để sót cái gì? Đồ đạc trong phòng liếc qua thấy ngay, ngoại trừ gia cụ, thì chỉ có đàn cổ, một ngọn nến cháy hết nửa, hai bên bàn đặt hai bình hoa gốm sứ, chính giữa đặt một lư hương trống không. Bên cửa sổ đặt ki phôi trà.

Trên thư trác đặt giấy và bút, trên giá sách có vài cuốn, và có một tủ áo.

A Tài nhào người về phía giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, từ nơi này có thể thấy đình viện và hoa viên. Cúi đầu nhìn, những lá trà này, quả nhiên là giống lá trà Cao Vấn mang về, đều là trà xanh Lục An, bốc lên một nắm lá trà, cũng không có gì đặc biệt.

“Đi thôi, trở về hỏi đại ca, có phát hiện gì không.” Cao Hành vỗ bả vai A Tài.

“A.” Tiện tay thả lá trà về, “Cống trà đặt ở đây không tốt.”

Cao Hành thấy cũng đúng, rút giấy trắng trên thư trác, bọc những lá trà này lại, “Di, có chút ẩm ướt.”

“Hôm nay không nắng sao có thể phơi khô.” A Tài nói.

Trở lại Cao phủ, Cao phụ và Cao Vấn đều ở trong nhà, lông mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

“Cha, các người làm sao vậy?” Cao Hành hỏi.

“Chúng ta lấy được bản ghi chép phân phát cống trà trong nội cung, ngoại trừ Hoàng thượng, có ba người được ban loại trà này.” Cao Vấn nói.

“Ai?” Cao Hành hỏi.

“Lữ thái sư, Ngự Sử Lý đại nhân, còn có một người là Tiêu Diêu Vương Tam vương gia.” Cao Vấn nói.

Nghe xong, Cao Hành cũng nhíu mày, hai vị trước là trọng thần trong triều, người còn lại là đệ đệ của hoàng thượng, cái này.....

“Chỉ là cái chết của một cô nương kỹ viện, ai dám làm phiền ba người bọn họ.” Cao phụ nói.

“Chúng ta không cần tìm bọn họ.” A Tài nói, thấy mọi người nhìn mình, “Phải biết rằng những người thường xuyên đến Lệ Xuân viện chính là nhi tử của bọn họ, chúng ta có thể bắt đầu từ ‘Kinh thành ngũ công tử’. Về phần Tiêu Diêu Vương, chúng ta chỉ cần xác định hai điểm, y không đi qua Lệ Xuân viện, hoặc là cống trà trong nhà không bị mất trộm, như vậy có thể loại trừ y.”

“Ý kiến hay.” Cao Hành cười nói.

Mỗi ngày trừ vài ít canh giờ tới Cao phủ dạy Thổ Đậu học, Triển Cảnh Nham dùng thời gian còn lại xử lý công việc, nhớ tới xế chiều hôm nay nghe A Tài nói về án mất trộm ngân lượng một năm trước. Trước kia y cũng thu được tin tức nói án tử có chút kì lạ, nhưng lại không thu thập đủ căn cứ chính xác chứng minh Dung đại nhân trong sạch, một trăm vạn lượng bạc tựa như bốc hơi, cho dù y phái ảnh vệ ra nhưng vẫn không tìm được. Hơn nữa lúc đó các nước láng giềng phân tranh, y đành tạm thời buông án tử.

Triển Cảnh Nham đưa lưng về phía thư trác, “Phái ảnh vệ đến Cao phủ, nhất định phải bảo đảm an toàn cho bọn hắn, không phải vạn bất đắc dĩ, không được hiện thân.”

Ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh, chỉ thấy một thân ảnh nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phát Hiện Bất Ngờ

“Nghe nói ‘Kinh thành ngũ công tử’ thường xuyên tụ tập tại trà lâu này.” Cao Vấn nói. Hấn và Cao Hành, A Tài ngồi ở vị trí có tầm nhìn dễ dàng trong trà lâu, nhưng không khiến người khác chú ý.

Cao Hành nhìn chằm chằm cửa ra vào, A Tài cúi đầu uống trà, “Thế nào? Trà này thế nào?” Cao Vấn cười nhìn A Tài.

“Ngạch, ta không tìm hiểu về trà.” A Tài gãi gãi đầu, “Nhưng cái này đã uống một hai bình, uống có vẻ nhiều.”

Nụ cười cứng lại trên môi Cao Vấn, Cao Hành nhin không được cười ra tiếng, “Đại ca, hấn chỉ thành thạo về thi thể và phá án mà thôi.”

“Chuyên tâm thành thạo trong công việc, người cần phải học tập A Tài mới đúng.” Cao Vấn khôi phục lại cười nói.

Cao Hành nhìn xuống chén trà uống xong rồi nhìn A Tài, không nói tiếp. Xác thực, người này có ưu điểm như vậy.

“Bọn họ đến.” Cao Vấn ngưng cười nhìn về phía cửa ra vào, A Tài và Cao Hành cũng nhìn lại.

Chỉ thấy năm nam tử cao thấp khác nhau y phục chỉnh tề tiến vào, chưởng quỹ trực tiếp nghênh đón, dẫn năm người lên lầu hai, vừa vịn trong tầm mắt của bàn A Tài, dùng tốc độ nhanh nhất dọn trà cụ.

“Từng người trong bọn họ là ai?” A Tài hỏi.

“Ngồi đối diện chúng ta là Lữ Khánh, bên trái hẳn lần lượt là Lý Chí Nham, Hà Khiêm, bên tay phải lần lượt là Vương Tiết và Liễu Nghị.” Cao Vấn nói rõ.

“Đại ca, bây giờ chúng ta đến hỏi chứ?” Cao Hành hỏi.

“Ân, đi.” Nói xong, Cao Vấn đứng lên trước, Cao Hành và A Tài theo sát phía sau, ba người lên lầu hai.

“Quấy rầy một chút.” Cao Vấn khách khí nói.

“Người là ai? Về mặt Liễu Nghị không kiên nhẫn, chỉ liếc nhìn ba người một cái rồi dời mắt, tiếp tục xem Lữ Khánh pha trà, mà Lữ Khánh chẳng hề ngẩng đầu lên, chỉ nhìn bình trà trong tay.

Cao Hành vừa định lên tiếng, lại bị A Tài giữ chặt, chỉ nghe Cao Vấn nói, “Tại hạ là bộ đầu của phủ Lâm Dương, Cao Vấn.”

“Bộ đầu?” Liễu Nghị “Cáp” Một tiếng, “Sao vậy, chúng ta uống trà ở đây là phạm pháp?”

“Đương nhiên không phải, chúng ta muốn thỉnh giáo các vị về án tử Dung Tử Uyển cô nương ở Lệ Xuân viện.” Cao Vấn không giận không vội, hiển nhiên là đã quen ứng phó với những kẻ quyền quý ở kinh thành.

Tay Lữ Khánh dừng lại một chút, sau đó tiếp tục rửa chén.

“Người hoài nghi chúng ta giết người sao?” Liễu Nghị nhìn về phía bọn họ cười rộ lên, như là nghe được một chuyện nực cười.

“Theo người ở Lệ Xuân viện chứng thực, người Dung cô nương nhìn thấy cuối cùng trước khi chết là Lữ công tử, cho nên chúng ta chỉ theo lệ tới đây hỏi thăm.” Cao Vấn nói.

“Ý người là....” Lữ Khánh buông ấm trà, giơ tay lên ngăn cản lời của Liễu Nghị.

“Người muốn hỏi điều gì?” Lữ Khánh diện vô biểu tình ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Cao Vãn.

“Xin hỏi đêm hôm trước, người đưa Dung cô nương về phòng thì xảy ra chuyện gì?” Quả nhiên hồ phụ sinh hồ tử, mặc dù mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, trước kia nhìn thấy hắc tử xa, từng cho rằng hắc tử chỉ là một công tử bề ngoài tuấn mỹ bất phàm, không ngờ hắc tử tuổi trẻ lại có ánh mắt như thế, khiến người ta không dám đối mặt.

“Nàng hướng ta nói tạ ơn, sau đó ta liền rời đi.” Lữ Khánh nói.

“Chỉ như vậy?” Cao Hành không tin chuyện đơn giản như hắc tử nói.

“Nếu không?” Lữ Khánh hỏi lại.

“Xin hỏi trà xanh Lục An trong phòng Dung cô nương là Lữ công tử tặng?” A Tài nhìn Lữ Khánh hỏi.

Lúc này Lữ Khánh mới chú ý, bên cạnh Cao Hành còn có một thiếu niên văn nhược, “Đúng vậy, trà thơm tặng mỹ nhân không được sao?” Hắc tử chưa bao giờ nhìn thấy loại ánh mắt này.

“Tặng cống trà cho một cô nương Lệ Xuân viện, cái này không quá thích hợp?” Cao Vãn nói.

“Ta rất thưởng thức cầm nghệ của Dung cô nương, nàng đã mở miệng, ta đây đương nhiên phải nghĩ cách đạt thành nguyện vọng của mỹ nhân, khiến mỹ nhân thất vọng, là chuyện ta không làm được.” Chỉ thấy Lữ Khánh lộ ra nụ cười xấu xa của nam nhân, A Tài nghĩ thầm, người này trở mặt thật đúng là nhanh.

“Hôm qua Dung cô nương đánh đàn cho các vị, có biểu hiện gì khác thường không?” Cao Vấn lần lượt nhìn năm người, lại hỏi.

“Giống như thường ngày, không có gì khác.” Vương Tiết nói.

“Đa tạ các vị đã hợp tác, chúng ta không quấy rầy nữa.” Cao Vấn ôm quyền.

Chuẩn bị rời đi, A Tài đột nhiên nói, “Ngạch, ta còn một câu hỏi cuối cùng, Lữ công tử đưa Dung cô nương trở về phòng, nàng có mời người uống trà không?”

“Không.” Lữ Khánh đáp.

“A, đa tạ.” A Tài cười nói tạ ơn, sau đó xoay người đuổi theo Cao Vấn và Cao Hành.

Năm người trầm mặc vài giây, Liễu Nghị đột nhiên nói, “Người nọ là ai?”

“Ngỗ tác mới tới của phủ Lâm Dương.” Người duy nhất đang ở quan trường, Vương Tiết đáp.

“Hắn? Ngỗ tác?” Ngỗ tác nghiệm thi?

“Ta cảm thấy Lữ Khánh có vấn đề.” Cao Hành nói, một đám vô công rồi nghề, lãng phí lương thực.

“Ta cảm thấy....” A Tài nói một nửa.

“Người cảm thấy gì? Làm gì mà chỉ nói nửa câu.” Cái này không phải khiến hắn tò mò sao.

“Ta cảm thấy người có thành kiến với hân.” A Tài liếc hân, nói.

“Ta....” Cao Hành giận đến không thở nổi.

“Xử án coi trọng chứng cứ, không thể bởi vì người nhìn ai không vừa mắt mà áp đặt suy đoán, cái này sẽ hạn chế phán đoán của người.” A Tài nói. “Nếu như Dung cô nương phát hiện manh mối vụ án triều đình mất trộm ngân lượng, vậy vì sao nàng có thể nắm chắc sẽ đem chứng cứ giao cho Ngô đại nhân vào ngày hôm sau? Cả ngày nàng đều ở hậu viện của Lệ Xuân viện, sao có được chứng cứ?”

“Nàng không ra khỏi cửa, trừ phi có người khác đưa cho nàng.” Cao Vấn dự đoán.

“Khách nhân nàng gặp hôm qua chỉ có ‘Kính thành ngũ công tử’, không phải là bọn họ thì ai có thể đưa nàng chứng cứ?” Cao Hành cũng bắt đầu suy nghĩ.

“Hoặc là đối phương phát hiện nàng còn đang điều tra án tử năm trước, liền giả ý muốn cung cấp chứng cứ, kì thực là muốn giết người diệt khẩu, chấm dứt hậu hoạn.” A Tài phân tích các khả năng.

“Dạo qua một vòng lại tập trung trên năm người bọn họ.” Cao Hành tỏ vẻ “Ta đã nói bọn họ không phải người tốt”.

“Những cái này cũng chỉ là giả thiết.” A Tài nhắc nhở.

“Giả thiết lớn mật, chú ý chứng thực. Ta biết.” Cao Hành xoa xoa tay, nghĩ thầm, hân sẽ tìm ra chứng cứ.

Tách khỏi hai huynh đệ Cao gia, A Tài nhớ tới lát nữa Thổ Đậu còn phải học, vì vậy trên đường về nhà liền rẽ vào Phúc Vượng cư mua chút điểm tâm.

Trở lại tiểu viện, thấy Thổ Đậu ở trong nội viện luyện chữ, không quấy rầy nó, trực tiếp đi vào thư phòng dọn điểm tâm ra bàn, nghĩ thầm, pha chút trà tốt hơn. Sau đó A Tài đến phòng bếp, dùng trà gì mới tốt, a, có, A Tài lấy ra trà xanh Lục An mang về từ Lệ Xuân viện, tuy nói trà càng kín gió càng tốt, nhưng cống trà dù kém thế nào vẫn hơn trà thường a. Nghĩ vậy liền mở bọc trà ra. Nhưng, dù sao nó cũng được lấy từ hiện trường án tử, không tốt lắm. Vì vậy bọc lại, nhưng nghĩ lại, đây không phải là phòng thí nghiệm lúc trước của hần, thiết bị gì cũng không có, ngoại trừ những thứ mắt thường nhìn thấy, căn bản không thể nào kiểm nghiệm, giữ lại cũng không có tác dụng, dùng cũng tốt. Nghĩ đến đây, A Tài lại mở bọc giắt ra, bốc lên một nắm, bỏ vào trong ấm, pha nước hảo, rồi rót trà vào hai chén.

Di? A Tài cúi đầu nhìn lá trà trong hai chén, sao không giống?

A Tài dùng chiếc đũa kẹp ra một lá trà lớn hơn, đặt ở trong tay. Lại kẹp ra một lá trà nhỏ hơn một chút, cẩn thận so sánh, hai lá trà này khác nhau. Lại nghiên cứu lá trà gói trong bọc giấy, phần lớn đều là lá trà bé, số lượng lá trà lớn rất ít. Chẳng lẽ.....

Nghĩ đến đây, A Tài gói kỹ bọc giấy, chạy ra sân, nói với Thổ Đậu, “Sư phụ đi ra ngoài một lát, lập tức quay lại.”

Thổ Đậu nhẹ gật đầu, tiếp tục luyện chữ.

A Tài chạy đến tiền viện của Cao phủ, vừa vặn gặp được Cao Chí, “Người đi đâu mà vội vàng như vậy?”

“Ta có việc phải ra ngoài một chút.” Cao Chí nhìn hần chạy ra ngoài, chuyện gì mà vội vậy chứ?

A Tài đi trên đường, nhìn biển hiệu của các cửa hàng, thẳng đến khi xuất hiện chữ trà.

“Chưởng quỹ.” A Tài kêu lên.

Chưởng quỹ trà trang xoay người, “Khách quan, muốn trà gì?”

“Ta muốn hỏi ngài một chút, đây là trà gì?” A Tài lấy ra lá trà nhỏ hơn từ bao trà, đưa cho chưởng quỹ.

Chưởng quỹ vừa nhìn vừa nói, “Phiến trà bình triển, thuận thẳng, ngay ngắn, lá lưng cuộn, không mang theo cuống, màu bảo lục, được sương phủ, mượt mà. Cái này.... Đây là trà xanh Lục An, đây là cống trà a. Khách quan, chỗ chúng ta cũng không có loại trà này.” Chưởng quỹ sợ hãi nói.

“Đây là trà gì?” A Tài lấy ra lá trà lớn hơn trong bọc giấy, đưa cho chưởng quỹ.

“Cái này.... Nhìn qua thì giống trà xanh Lục An, nhưng không phải.” Chưởng quỹ nói.

“Ngài có biết đây là trà gì không?” A Tài vội hỏi.

“Ta kinh doanh trà trang hơn mười năm, chưa bao giờ thấy hay nghe đến loại trà này.” Chưởng quỹ trả cho A Tài.

A Tài kinh ngạc cất kỹ hai bọc giấy, “Đa tạ chưởng quỹ.”

Quả nhiên không phải lá trà.

“Chưởng quỹ, ở gần đây có tiệm dược nào không?” A Tài hỏi.

“Qua con đường này là có.”

“Đa tạ.”

Vào tiệm dược, A Tài trực tiếp tìm chưởng quỹ, đem lá cây không rõ cho hắn.

“Đây là lá cây trúc đào.” Chưởng quỹ cẩn thận quan sát, sau đó nói.

“Người xác định?” A Tài hỏi.

“Lão phu xác định.” Chương quỹ khẳng định.

Là lá cây trúc đào..... A Tài nghĩ thầm. A, xong rồi.... Vừa rồi uống nước hơi nhiều.

“Chỗ của người có mao phòng (đại khái là wc) không? Mượn một chút.”

“A?” Chương quỹ hiển nhiên không theo kịp lời A Tài.

“Có mao phòng không?” Khí thế có chút mãnh liệt.

“Ngạch, bên trong.” Chương quỹ nói.

“Đa tạ.” A Tài kẹp lấy hai chân bước nhanh về hướng chương quỹ chỉ.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kịch Thích Lớn

Từ tiệm dược đi ra, A Tài vừa đi vừa nghĩ, xem ra Dung cô nương chết do độc của cây trúc đào. Nhưng vấn đề là trà do Lữ khánh tặng, hản thân là nhi tử của thái sư, muốn một người chết, có rất nhiều cách, không cần đích thân hản ra tay. Hoàn toàn không tất yếu trộn lẫn cống trà, đây không phải nói cho người khác biết, người là do hản giết. Hay là có người muốn mọi người nghĩ như vậy.

Bất tri bất giác A Tài đã về tới Cao phủ, trở lại tiểu viện, thấy Triển Cảnh Nham ngồi trên ghế đá trong nội viện, dạy Thổ Đậu tập viết.

“Di, sao các người không ở thư phòng học?” A Tài hỏi.

“Trên bàn bày điểm tâm, không thể trải giấy.” Triển Cảnh Nham nói.

Ngạch, hản muốn cho bọn họ ăn chút gì đó, lại đã quên không quá thuận tiện cho việc học. A Tài gãi gãi đầu, xấu hổ cười, “Ta đi thu thập cho các người.”

“Không cần, hôm nay khí trời tốt, học xong vào nhà ăn chút gì đó cũng được.” Triển Cảnh Nham thản nhiên nói.

“A.” A Tài gật đầu. Không nói được lời nào, ngồi một bên, nghĩ đến chuyện mới phát hiện.

Nếu quả thật có người muốn mọi người nghĩ như vậy, mục đích là gì? Lúc này, A Tài đột nhiên nhớ tới từng xem qua một bộ phim [Thời niên thiếu của bao thanh thiên], trong đó có một danh án là “Ly miêu hoán thái tử”, tập phim nói về một cung nữ trong nội cung tự sát lại ngục trang thành bị giết, giả họa cho một Vương gia, Bao Chứng từng bước điều tra, cuối cùng tra ra vụ án, cũng dẫn đến mật án cung đình. Dung cô nương này có mục đích như vậy không? Nếu như đúng, vậy.....

“Sư phụ? Sư phụ?” Tiếng gọi của Thổ Đậu cắt đứt suy nghĩ của A Tài, “....Ngạch, chuyện gì?” A Tài ngẩng đầu thấy Thổ Đậu và Triển Cảnh Nham đều nhìn mình.

“Tiên sinh nói, nghỉ ngơi một chút, hỏi người có muốn vào dùng chút điểm tâm không.” Thổ Đậu lặp lại.

“A, được.” Đứng dậy đi theo Thổ Đậu vào thư phòng.

“Suy nghĩ án tử?” Triển Cảnh Nham hỏi.

“... Đúng vậy.” A Tài nhìn y, gật đầu.

“Tra án không phải chuyện của bộ đầu sao, để bọn họ nghĩ là được.” Triển Cảnh Nham nói. Căn cứ vào tin tức của ảnh vệ, đã có người bắt đầu chú ý hành động của hắn.

“Có một số chuyện ta chưa nghĩ thông suốt, tựa như ăn cơm ăn được một nửa, ăn không đủ no rất khó chịu.” A Tài nói.

“Người từng chịu đói?” Triển Cảnh Nham hỏi.

“.... Ân.” Ở kiếp trước, hắn thường xuyên thí nghiệm và kiểm tra thi thể, trắng đêm không ăn không ngủ, đến nỗi dạ dày thủng, cảm giác đau đớn đó, thật sự là vô cùng sâu sắc. Cho nên có được thân thể khỏe mạnh lần

nữa, hẩn tránh bệnh bao tử, một ngày ba bữa, đúng giờ ăn cơm, không bỏ sót.

Y biết rõ hẩn lớn lên ở nghĩa trang, muốn thỏa mãn ấm no cũng rất khó khăn, nhìn hẩn, trong mắt của y hiện lên một tia thương tiếc.

“Nhưng, hiện tại sẽ không. Hơn nữa mục tiêu của ta chính là ăn hết mỹ thực khắp thiên hạ, chờ ta dành đủ ngân lượng sẽ mua một căn nhà, sau đó đem số bạc còn lại làm lộ phí.” A Tài khoái ý nói.

Triển Cảnh Nham khôi phục vui vẻ, “Đến lúc đó người có thể buông xuống sao?”

Nghe được lời của y, A Tài sững sờ, đúng vậy, lúc trước nếu không phải Ngô viêm “Sa thải” hẩn, hẩn sẽ không cùng Cao Hành thành thoi hai tháng. Nếu như án mạng xảy ra, hẩn có thể bỏ mặc sao? “Chuyện vẫn còn rất xa xôi, ai biết được.”

“Sư phụ, ăn ngon.” Thổ Đậu vừa ăn vừa nói, không ngừng nhét điểm tâm vào miệng.

“Người là con mèo tham, chậm một chút, coi chừng nghẹn.” Ngại Triển Cảnh Nham, A Tài mới dè nén ham muốn với thức ăn của mình, cầm lấy một khối điểm tâm đưa tới trước miệng Triển Cảnh Nham. “Cái này cũng ăn được, người nếm thử.”

Triển Cảnh Nham nhìn những ngón tay xanh nhạt cầm điểm tâm trước mặt.

A Tài cho là y có bệnh “Thích sạch sẽ”, vừa định đem điểm tâm trên bàn giao cho y.

Ai ngờ Triển Cảnh Nham đến gần tay của hẩn, cắn một cái, gật gật đầu nói, “Quả thật không tệ.”

“Oanh” Cả mặt và cổ A Tài thay đổi nhan sắc trong nháy mắt, y, y, y.....

Thổ Đậu mở to mắt nhìn sư phụ lại nhìn tiên sinh, “Sư phụ, ta cũng muốn.” Nói xong liền hé miệng, chờ đợi sư phụ “Phục vụ”.

“Tự, tự, tự mình ăn, ta đi bưng trà.” Nói xong A Tài vút điếm tâm vừa bị cắn một miếng trên bàn, chạy trốn chết tới phòng bếp.

“Sư phụ làm sao vậy?” Thổ Đậu vâng theo nguyên tắc có vấn đề khó hiểu thì hỏi tiên sinh, nhìn xem Triển Cảnh Nham.

“Sư phụ người khát.” Triển Cảnh Nham điềm nhiên như không, cầm lấy điếm tâm vừa rồi. Kích thích lớn? Triển Cảnh Nham cong khóe miệng.

Nhìn tiên sinh cười có chút “Kỳ quái”, Thổ Đậu “A” Một tiếng. Đương nhiên những từ hình dung sự quý dị như thế, Thổ Đậu còn chưa học được, chỉ có thể dùng từ kỳ quái để hình dung.

Trong phòng bếp, A Tài đi tới đi lui.

Hắn vẫn cho là những biểu hiện mập mờ kia là ảo giác của hắn, vừa rồi, vừa rồi..... Tỉnh táo! Tỉnh táo!

Thiên sứ A Tài: Có lẽ động tác vừa rồi chỉ là vô ý.

Ác ma A Tài: Nhưng cũng không tất yếu trực tiếp ăn trong tay người a.

Thiên sứ A Tài: Có lẽ là tay rất gần y, cho nên y mới “Thuận miệng” cắn.

Ác ma A Tài: Nhưng dù đưa đến bên miệng, bằng hữu cũng không làm như vậy.

Thiên sứ A Tài: Có lẽ, có lẽ.....

Ác ma A Tài: Không cần có lẽ , thừa nhận đi, hai người các người có JQ....

A Tài: Không có, cái gì cũng không có! Chấn chấn vì mình là cong, mới cảm giác chuyện đó bất thường, loạn thất bát tao .

Ác ma A Tài: Cho nên?

A Tài: Cho nên cái gì đều không có, chỉ là ta suy nghĩ nhiều.

Trái lương tâm thuyết phục chính mình, A Tài cầm lấy chén trà trên bàn, một ngụm uống sạch.

Trà lạnh xuống bụng, một đường mát đến dạ dày, A Tài cũng cảm giác lý trí chậm rãi khôi phục lại.

Hô.... A Tài thở dài một hơi, cúi đầu nhìn chén trà, di?.....

“A

~~”

Tiếng thét vang lên khiến Triển Cảnh Nham giật mình, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?

Y vận khởi khinh công mấy chạy tới phòng bếp, y còn nghĩ có thích khách, nhưng chỉ thấy A Tài dùng tay bỏ vào miệng, làm cho mình nôn mửa.

“Người, đang làm gì?” Triển Cảnh Nham nhìn một lúc cũng không hiểu, lên tiếng hỏi thăm.

A Tài nhìn Triển Cảnh Nham, vỗ y một cái, sau đó chỉ vào miệng của mình, còn nhin không được tiếp tục nôn. Luống cuống tay chân khiến Triển Cảnh Nham càng không hiểu. Chỉ là động tác khoa trương của hắn, làm Triển Cảnh Nham muốn cười.

“.... Người, người....” Hắn trúng độc, y còn cười, A Tài trợn hai mắt tràn đầy lên án nhìn đối phương: “Ta trúng độc, người cười cái gì?”

Triển Cảnh Nham tiến lên bắt lấy cổ tay A Tài, xem mạch đập. “Người biết xem bệnh?”

“Trúng độc ở đâu?” Triển Cảnh Nham cau mày hỏi.

“Ta, không có trúng độc?” A Tài hỏi.

“Mạch đập vững vàng, không có dấu hiệu trúng độc.” Thật sự là bị hắn hù chết.

Sao lại thế? Vừa rồi hắn rõ ràng không cẩn thận uống trà có lẫn lá cây trúc đào..... “Chẳng lẽ uống trà có trộn lẫn lá cây trúc đào sẽ không trúng độc?” A Tài nhỏ giọng nói thầm.

“Uống nhiều đương nhiên độc, hoặc là ăn nhầm trúc đào cũng độc.” Triển Cảnh Nham giải thích.

“A, hóa ra là như vậy....” A Tài thụ giáo gật đầu, đột nhiên thấy cổ tay của mình còn đang trong tay y, vội vàng rút trở về. “... Đa tạ.”

Triển Cảnh Nham cũng rút tay về, “Không sao.”

Xấu hổ, không khí xấu hổ, hai người xấu hổ, không đúng, là một người xấu hổ.

“Sự phụ, đã xảy ra chuyện gì?” Thổ Đậu vẻ mặt lo lắng hỏi.

Thổ Đậu, người thật sự là cứu tinh của sư phụ.....“Không có việc gì, sư phụ không có việc gì.” A Tài ôm đầu Thổ Đậu.

“Sư phụ vừa mới hết mà?” Thổ Đậu hỏi, nó nghe được tiếng thét chói tai.

“Ngạch.... Sư phụ, sư phụ thấy con chuột .” A Tài “Vô hại” nói dối.

“Con chuột?” Thổ Đậu làm bộ muốn tìm tìm.“Con chuột ở đâu?”

“Con chuột đã bị tiếng thét của sư phụ người dọa chạy.” Triển Cảnh Nham tựa tiểu phi tiểu nói.

A Tài trừng mắt liếc y một cái.

“Từ nay về sau sư phụ thấy thì bảo ta, ta giúp sư phụ đánh con chuột.” Thổ Đậu “Dũng mãnh” nói.

“Ân. Đồ đệ hảo.” A Tài nhin không được lại chà đạp tóc Thổ Đậu một phen.

“A Tài, A Tài....” Cao Hành chạy vào tiểu viện, thấy nhóm người A Tài ở phòng bếp, tiến lên kéo A Tài chạy ra ngoài.

“Người kéo ta làm gì?” A Tài hỏi.

“Bắt được hung thủ.” Cao Hành vui vẻ nói.

“Hung thủ nào?” A Tài lại hỏi.

“Chính là hung thủ sát hại Dung cô nương ở Lệ Xuân viện.” Cao Hành đáp.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ai Là Nghi Phạm

“What?” A Tài kích động, thốt ra tiếng Anh.

“Cái gì?” Cao Hành bị tiếng Anh của hắn hù dọa, sững sờ một chút.

“Không phải.... Ta định nói ai là hung thủ?” A Tài hỏi.

“Lữ Khánh.” Đã sớm nói bọn họ không phải người tốt.

“Hắn? Ai nói hắn là hung thủ?” A Tài vội hỏi.

“Tam ca của ta nói.” Cao Hành đáp, “Ai nha, bị người kéo dài thời gian, đại ca và Tam ca đã đem Lữ khánh đến nha môn, đang thẩm tra xử lý án tử này, đi mau, đi mau.”

“Thổ Đậu, lát nữa sư phụ sẽ trở lại.....” Nói còn chưa nói hết, hai người đã biến mất ở cửa ra vào.

Triển Cảnh Nham quay sang nói với Thổ Đậu, “Chúng ta tiếp tục học.”

“A.” Thổ Đậu gật đầu, ngoan ngoãn theo Triển Cảnh Nham vào thư phòng.

“Cao bộ đầu, người xác định hắn là hung thủ? Hắn là nhi tử của Lữ thái sư. Nếu như người không nắm chắc.....” Thôi đại nhân hỏi Cao phụ.

“Cái này....” Cao phụ nhìn Cao Chí.

“Đại nhân, chúng ta phát hiện trong trà xanh Lục An Lữ Khánh tặng cho Dung cô nương có trộn lẫn lá trúc đào, ta đã xác nhận .” Nghe Cao Chí nói như vậy, Thôi đại nhân vẫn không an tâm, người muốn thẩm tra chính là nhi tử của thái sư, nếu thật sự có tội, hẳn phải phán thế nào? Nếu là vô tội, bắt Lữ khánh đợi như vậy, phải kết thúc ra sao? Nghĩ vậy Thôi đại nhân không khỏi nén giận nhìn Cao Chí.

Người đã bắt tới, cũng chỉ có thể tiếp tục.

Thôi đại nhân vỗ ngực phách, hô, “Thăng đường.”

“Mang Lữ Khánh đến.” Dứt lời, Lữ Khánh đi lên, hai nha dịch theo phía sau.

“Lữ Khánh, ngươi có biết tội của ngươi không?” Thôi đại nhân cố ý bỏ qua chuyện Lữ Khánh không quỳ, trực tiếp thẩm tra án tử.

“Lữ Khánh muốn hỏi đại nhân có ý gì? Sao ta đột nhiên thành phạm nhân?” Về mặt Lữ Khánh không hề sợ hãi.

Thôi đại nhân nhìn thoáng qua Cao Chí, nói tiếp, “Bốn quan đã tra ra, Dung cô nương của Lệ Xuân viện uống trà xanh Lục An có trộn lẫn lá trúc đào do người tặng mà chết. Người có gì giải thích?”

“Trà xanh Lục An là cống trà Hoàng thượng ban cho, sao có thể bị trộn lẫn lá trúc đào?” Lữ Khánh ngụ ý, cũng chỉ rõ: Ta lấy trà xanh Lục An từ Hoàng thượng, ý người muốn nói Hoàng thượng hạ độc trong trà?

“Cái này.....” Thôi đại nhân không phải người ngu ngốc, sao không nghe ra ý tứ trong đó.

“Lữ Khánh, người đem trà Hoàng thượng tặng người khác, đối với hoàng thượng không phải là đại bất kính?” Cao Chí nói một lời, đem “Bất kính” chụp lên người hắn.

Lữ Khánh đầy thâm ý nhìn Cao Chí. “Vị này là?”

“Đây là Cao bộ đầu.” Thôi đại nhân vội vàng nói.

“Nguyên lai là Cao bộ đầu, Hoàng thượng đã đem trà xanh Lục An thưởng cho ta, ta đương nhiên muốn chia sẻ ơn trạch của Hoàng thượng với những người hiếu trà.” Lữ Khánh trở tay đẩy trở về.

“Một cô nương kỹ viện, cũng là người hiếu trà sao?” Cao Chí mĩa mai nhìn hắn.

“Lời của Cao bộ đầu tựa hồ đầy gièm pha. Dung cô nương mặc dù xuất thân từ Lệ Xuân viện, nhưng luôn giữ mình trong sạch, một tay hảo cầm, đối với trà đạo cũng có tìm hiểu, tại hạ chỉ ngưỡng mộ tài năng của Dung cô nương, mới cùng chia sẻ trà xanh Lục An.” Lữ Khánh không nhanh không chậm giải thích, hợp tình hợp lý.

“Dung cô nương xác thực là chết do uống trà xanh Lục An người tặng, cái này không thể phủ nhận?” Cao Chí nhẫn khí nói.

“Vậy làm phiền Thôi đại nhân và Cao bộ đầu, nhất định phải tra ra người nào động tay động chân với trà, trả lại sự trong sạch cho tại hạ và tiếng tăm cho Hoàng thượng.” Lữ Khánh ôm quyền.

“Người....” Cao Vãn giữ chặt Cao Chí đang kích động.

Hắn nhìn đại ca, biết mình vội vàng.

“Đương nhiên, đây là đương nhiên” Thôi đại nhân nhin không được xoa xoa trán đầy mồ hôi, gật đầu xác nhận.

“Nếu như không còn chuyện gì, Lữ Khánh cáo từ trước.” Mắt nhìn Cao Chí, Lữ Khánh chuẩn bị rời đi.

“Đi thông thả, đi thông thả...” Thôi đại nhân khách khí nói.

“A, đúng rồi, hôm nay ta đến phủ nha này ‘Làm khách’, cha ta còn chưa biết, có lẽ không cần quấy rầy lão nhân gia.” Lữ Khánh cho Thôi đại nhân một ân tình.

“Đúng, đúng, chút chuyện nhỏ không cần phải quấy rầy thái sư.” Thôi đại nhân liên tiếp gật đầu.

Lữ Khánh rời đi, Thôi đại nhân nhẹ nhàng thở ra, xoay người, trừng mắt với Cao phụ, “Sau này phải được sự đồng ý của ta mới có thể bắt người, may mà Lữ công tử không truy cứu, nếu không đại nhân ta có vài cái mũi ô sa cũng không chịu được.” Sau đó lại nhìn Cao Chí, “Tuy người là người Cao gia, nhưng hiện giờ người làm việc dưới tay Ngô đại nhân, từ nay về sau án tử trong phủ của ta không cần người phải nhúng tay vào.” Nói xong, Thôi đại nhân hất tay áo, rời khỏi công đường.

Các nha dịch khác cũng lui ra, chỉ còn lại ba phụ tử Cao gia.

“Cha.....” Cao Chí đầy áy náy nhìn Cao Phụ.

“Không cần phải nói . Các người nhớ kỹ, nơi này là kinh thành, khắp nơi đều là đất của quý nhân, đừng khiến Thôi đại nhân khó xử. Lần này các người chưa được sự đồng ý của ta lén bắt người, trở về mỗi người đứng tấn hai canh giờ.”

Cao Vấn và Cao Chí nhìn bóng lưng Cao phụ rời đi.

“Lần này là đệ quá xúc động.” Cao Chí nói, “Đệ không ngờ Lữ Khánh điềm nhiên phủi sạch tội danh như thế, giống như hắn cũng là người bị hại.”

“Là đệ thành kiến quá sâu, ảnh hưởng đến phán đoán của đệ.” Cao Vấn hiểu rõ Tam đệ của mình, mỗi lần chỉ cần có chuyện liên quan tới Lữ Khánh, hẳn sẽ mất lý trí. (Sao ta thấy ba trăm quá)

“Đi? Người đâu?” Cao Hành và A Tài đến chậm đứng ở cửa ra vào, Cao Hành kỳ quái hỏi, không phải muốn thẩm tra Lữ Khánh sao, như thế nào chỉ còn Đại ca và Tam ca ở đây.

A Tài bị Cao Hành lôi kéo một đường, lần này cơ hồ sắp đoạn khí, mới đến được công đường. Giữa lúc hô hấp hẳn đều có thể nghĩ thấy được hương vị máu tanh trong miệng.

“Nếu như người hỏi Lữ Khánh, người đã đi.” Cao Vấn nói, nhìn bộ dáng của hai người, hẳn liền biết “Bảo bối” đệ đệ của hẳn hoàn toàn quên A Tài chỉ là người thường, không luyện qua khinh công quyền cước, làm sao có thể theo kịp tốc độ, nhất định là lúc này A Tài mới được buông lỏng.

“A, đi rồi sao, hẳn không phải hung thủ?” Cao Hành hỏi.

Nói đến đây, A Tài bắt lấy cánh tay Cao Chí, “Người, người, vì sao, người, nói, nói hẳn, hẳn, hẳn là, là hung thủ?” Một câu bị tiếng thở của hẳn làm đứt quãng.

Cao Chí nhìn hẳn một cái, “Giữa trưa, ta xem người cuống quýt chạy ra, ta nghĩ án tử có tiến triển, vì vậy liền theo người xem có gì cần hỗ trợ, thấy người vào trà trang lại đến tiệm dược, đợi người rời đi ta hỏi hai chương quỹ, người ở đó làm gì, bọn họ nói cho ta biết người hỏi về trà xanh Lục An và lá trúc đào..... Cho nên....” Như vậy, tất cả mọi người đều hiểu vì sao Cao Chí nói Lữ Khánh là hung thủ.

Đợi Cao Chí nói xong, hô hấp của A Tài cũng khôi phục bình thường.

A Tài không trách Cao Chí theo dõi mình, nhưng hẳn tin tưởng tài trí của Cao Chí, sao Cao Chí có thể cho rằng Lữ Khánh là hung thủ vì nguyên

nhân như vậy. “Sao hẳn có thể là hung thủ?”

“Sao không có khả năng? Trà xanh Lục An là hẳn tặng Dung cô nương, trong đó trộn lẫn lá trúc đào, nghi phạm đương nhiên là hẳn.” Cao Hành nói đương nhiên.

“Sao hẳn phải giết Dung cô nương? Trà xanh Lục An là hẳn tặng, nhưng Dung cô nương có thói quen phơi trà, nàng phơi bên bệ cửa sổ, mọi người đều có khả năng trộn lẫn lá trúc đào vào. Hơn nữa, Lữ Khánh là ai? Giết một cô nương của Lệ Xuân viện, hẳn cần tự mình động thủ sao? Hơn nữa cố gắng trà là do hẳn tặng, hẳn không phải là kẻ ngu ngốc.” A Tài nói những câu có lý, Cao Hành há miệng lại không thể nào phản bác.

Cao Vấn đồng ý gật đầu.

Cao Chí nghe xong A Tài phân tích, càng thêm ảo vì mang đến phiền phức cho Cao phụ.

“Nhưng lại có một việc.....” A Tài tiếp tục nói.

“Chuyện gì?” Cao Hành lăm bằm hỏi.

“Pha trà có lẫn lá trúc đào, một ly không đủ để trí mạng, trừ phi uống quá nhiều, nhưng nếu trúng độc trúc đào sẽ có phản ứng , hoặc là trực tiếp ăn trúc đào mới có thể trí mạng.”

“Cái này không hợp lý.” Cao Vấn ngẫm lại.

“Không hợp lý ở đâu?” Cao Hành vẫn chưa hiểu nguyên do.

“Còn nhớ rõ nha hoàn Tiểu Oánh của Dung cô nương đã từng nói qua, đêm đó Dung cô nương nói không thoải mái, nàng choáng đầu, muốn nôn, đây đều phản ứng bị trúng độc trúc đào. Điều này cũng nói rõ Dung cô nương trúng độc trong quá trình đánh đàn cho nhóm người Lữ Khánh, thử

nghi, đêm đó Dung cô nương và nhóm người Lữ Khánh ở trong phòng, ăn uống hẳn là giống nhau, vì sao chỉ có Dung cô nương trúng độc, những người khác lại không có việc gì?” A Tài phân tích.

“Người nói đến nha hoàn Tiểu Oánh kia?” Cao Chí nói.

“Đúng vậy, nàng hầu hạ trong phòng, bưng trà dâng nước khẳng định đều là nàng làm. Vụng trộm đổi trà cũng không phải không có khả năng.” A Tài nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thời Khắc Thoải Mái

“Người nói nha hoàn kia là hung thủ?” Cao Hành hỏi.

“Vô luận nàng là hung thủ hay không, nhưng tối thiểu, có chuyện nàng không nói cho chúng ta biết.” Cao Vấn nói.

A Tài gật đầu.

“Tại sao nàng phải làm như vậy?” Cao Hành không hiểu.

“Bắt nàng về hỏi một chút sẽ biết.” Cao Vấn nhìn Cao Hành.

“Ta và các người cùng đi, ta, không nhúng tay vào.” Cao Chí nói.

Cao Vấn nhìn hắn, cuối cùng vẫn gật đầu.

Ba người ra khỏi cửa, Cao Hành phát hiện A Tài không đuổi theo, quay đầu nhìn thì thấy hắn đi hướng ngược lại.

“Uy, Lệ Xuân viện ở bên này.” Cao Hành gọi.

“Ta biết rõ, nhà ta ở bên này.” A Tài nói.

“Người không đi cùng chúng ta?” Cao Hành hỏi.

“Bắt người là chuyện của bộ đầu, ta....” A Tài còn chưa nói hết, đã bị Cao Hành một phát bắt được, kéo đi Lệ Xuân viện.

“Ta nói với Thổ Đậu một lát sẽ trở về, ta không đi Lệ Xuân viện...” A Tài vừa nói vừa giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát được khỏi tay Cao Hành.

Gió nhẹ nhàng thổi.

“Tiên sinh, thật yên tĩnh.” Thổ Đậu hạ bút, nói.

“Bởi vì sư phụ người không ở đây.” Triển Cảnh Nham lật thêm một trang sách.

“A.” Thổ Đậu nghĩ, dù sư phụ không nói lời nào nhưng ở một bên đợi cũng có thể tạo ra rất nhiều thanh âm, tỷ như, tiếng ngáy, tiếng bước chân đi tới đi lui.....

“Tiên sinh, khi nào sư phụ trở về?” Thổ Đậu lại hỏi.

“Sẽ không trở về sớm.” Triển Cảnh Nham nói, đã có phát hiện mới, hẳn là sẽ ra ngoài tra án.

“A.”

“Viết xong rồi?” Triển Cảnh Nham quay đầu hỏi.

“Còn chưa.....” Thổ Đậu vội vàng cầm lấy bút tiếp tục viết chữ.

Thời gian dài yên tĩnh như vậy, không chỉ có là Thổ Đậu không quen, mà chính y cũng cảm thấy thiếu cái gì đó.

“Ta nói, các vị quan gia, lại đến có chuyện gì a?” Trương mục mục phe phẩy khăn lụa trong tay.

“Tiểu Oánh đâu?” Cao Hành hỏi.

“Tiểu Oánh? A, người nói nha hoàn Tiểu Oánh của Dung cô nương.” Trương mục mục giật mình, “Đi, gọi Tiểu Oánh tới đây.” Giao cho một hạ nhân, Trương mục mục đi lên phía trước, “Các vị quan gia ngồi chờ a.”

“Không cần.” Cao Hành vừa nói xong, A Tài đã đặt mông ngồi xuống.

“Ai u, vẫn là vị quan gia này dễ nói chuyện.” Trương mục mục uốn éo a uốn éo đi đến bên cạnh A Tài, “Hình như lần trước đã gặp vị quan gia này, không biết ngài tên gì a?”

“Gọi ta A Tài là được.” Cánh tay của A Tài liền thu ra phía sau.

Trương mục mục thất bại, không thể lôi kéo tay đối phương, có chút điều chỉnh biểu lộ, che dấu bất mãn, giả vờ nũng nịu, “Quan gia, án tử của các người khi nào thì tra xong, người nhìn xem, vài ngày nay, khách nhân không thấy, còn như vậy, ta thật sự phải đóng cửa.”

“Bắt được hung thủ là xong.” A Tài nói.

Nàng đương nhiên biết rõ bắt được hung thủ là xong, “Ta là hỏi còn bao lâu a?”

“Phải xem khi nào hung thủ để chúng ta bắt được.” Hắc không phải hung thủ, hắc làm sao biết.

“Người.... Ha ha, quan gia nói chuyện thực khôi hài.” Trương mục mục bị chọc giận, tổn hơi thừa lời.

“Ta chỉ nói thật.” A Tài không biết khôi hài ở chỗ nào.

Nhóm người Cao Hành nghe được hai người nói chuyện, rất nỗ lực nhin cười.

“Trương mục mục, Trương mục mục,.....” Hạ nhân vừa rồi được sai đi gọi Tiểu Oánh chạy trở về.

“Hô gì mà hô, người đâu?” Tú bà cau mày nói.

“Không thấy Tiểu Oánh.” Người nọ trả lời.

“Cái gì?” Tú bà tức giận nói.

“Vừa rồi ta vào trong phòng Tiểu Oánh, không thấy bóng dáng, hỏi vài nha đầu khác, bọn họ đều nói không thấy Tiểu Oánh.” Người nọ nơm nớp lo sợ.

“Ba.” Tú bà vỗ mạnh lên bàn. “Lệ Xuân viện của ta tới giờ không có người dám trốn, tìm cho ta, dùng sức tìm, tìm không thấy các người trở về lĩnh roi.”

Nói xong, quay sang nhìn A Tài, đột nhiên lại hiện lên khuôn mặt tươi cười, “Thật xấu hổ, các vị quan gia, các người phải đợi một chút, nếu không đợi được, chờ ta tìm được người rồi phái người đến nha môn thông tri cho các người, được không?”

“Tiểu Oánh này có thể chính là hung thủ sát hại Dung cô nương, tốt nhất người cẩn thận tìm.” Cao Vãn uy hiếp.

“A? Vâng, vâng, ta nhất định cẩn thận tìm.” Nói xong, tú bà xoay người tới hậu viện, hẳn là “Triệu tập nhân thủ”.

“Có phải Tiểu Oánh chạy án?” Cao Hành hỏi.

“Hoặc là bị diệt khẩu.” Cao Chí lạnh giọng nói.

Lúc mọi người trầm tư, “Chúng ta có thể về rồi chứ?” A Tài nhỏ giọng hỏi, tú bà đã nói tìm được người sẽ thông báo, hẳn có thể trở về.

“Người vội vàng trở về như vậy, có chuyện gì sao?” Cao Vãn hỏi.

“Ân, có việc.” A Tài gật đầu.

“Chuyện gì?” Cao Hành hỏi.

“Ta muốn trở về nấu cơm cho Thổ Đậu.” A Tài nghiêm túc nói.

Ba huynh đệ Cao gia khóe miệng run rẩy.

Trên đường về nhà, A Tài nói muốn đi chợ. Ba người khác ần nhần cùng đi một chuyến.

“Đại thúc a, hành bán thế nào?”

“A, sao lại tăng giá, ngày đó ta mua chỉ có hai văn.”

“Ta mua nhiều, người tính rẻ cho ta, ta khỏi phải đến nhà khác xem, được không?”

“Không thể rẻ hơn? Vậy người cho ta thêm một chút hành, được không?”

“Gia a, gia a, sau này ta sẽ còn đến mua.”

“Tạ ơn, a bá, lần sau còn mua của người, người có thể bớt một chút.”

Cao Hành nắm thật chặt kiếm trong tay, mặt Cao Chí xuất hiện trạng thái tê liệt, Cao Văn tránh ánh mắt hiếu kì của những người khác.

“Đại ca, hôm nay thịt có mới không?”

“Cắt thịt nạc cho ta.”

“Bao nhiêu bạc?”

“Mắc như vậy, ta không mua.”

“Người xem đằng sau còn muốn động thủ sao.” A Tài da mặt dày, chỉ chỉ ba “Cột trụ trời” phía sau.

“Bá vương thịt sao? Đương nhiên không phải, người tính rẻ cho ta một chút, ta sẽ cầm đi, dù sao người đã cắt xuống rồi, đúng không?”

“Không bán cho ta? Huynh đệ của ta đều hung dữ, yên tâm, ta sẽ không để người lỗ vốn, giá này là được rồi.” A Tài “Công chính” đưa cho đối phương một ít tiền đồng, cầm lấy khối thịt treo trên chuỗi kiếm của Cao Hành, đối phương đương nhiên không dám cướp về.

“Người a, từ nay về sau còn khi dễ không cho những người khác bày bán thịt, ta mỗi ngày đều đến ‘Chiếu cố’ quây của người.”

Cao Hành trừng mắt nhìn thịt heo, giống như đang suy nghĩ có nên ném nó lại cho A Tài không. Thái dương của Cao Chí hiện lên gân xanh nho nhỏ. Cao Vãn không nói gì nhìn trời.

“A bà, lê mới hái hôm nay phải không?”

“Là tôn tử của a bà hái, tôn tử của a bà bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi, tuổi còn nhỏ, nó nên đi học.”

“Bán lê vì lo tiền học sao? Lê này bán thế nào a?”

“A, bốn văn một cân? Sao có thể rẻ như vậy, a bà xem quả lê này, nhà nào có thể ngon bằng, người thấy đã thơm. Ta mua hết.”

“Không mắc như vậy? Tốt tốt.” Nói xong A Tài ôm lấy những quả lê kia nhét vào trong ngực Cao Chí, sau đó móc bạc ra giao cho a bà.

“A tỷ a.....” Hãn còn chưa nói xong, Cao Vãn đã vút xuống hai lượng bạc, nắm lên một con gà, lao ra khỏi chợ.

A Tài gãi gãi đầu, trong nhà còn có gà, hãn chỉ muốn cùng a tỷ bán gà chào hỏi mà thôi.

Vừa tới tiểu viện, A Tài liền hô, “Sư phụ đã trở lại, hôm nay cơm tối có món mới.”

“Thùng thùng đông.” Thổ Đậu chạy ra từ thư phòng, thấy thức ăn trong tay sư phụ, vội vàng lên giúp.

“Không cần không cần, không nặng.” A Tài cười nói.

“Những thứ kia đặt ở nhà bếp.” A Tài “Chỉ huy” ba người sau lưng.

“Phải cảm tạ Cao Vấn thúc thúc mua gà, Cao Chí thúc thúc chuyển lê, còn có Cao Hành thúc thúc cầm thịt.” A Tài nhỏ giọng chỉ bảo Thổ Đậu.

Ba người vào phòng bếp, Thổ Đậu tiến lên nói, “Cảm tạ gà của Cao Vấn thúc thúc, lê của Cao Chí thúc thúc, thịt của Cao Hành thúc thúc.”

“Khanh khách”.

“Lộp bộp”.

“Thịch”.

Chỉ thấy Cao Vấn định đem gà bỏ vào ***g, nghe được lời của Thổ Đậu, nhất thời thất thần, gà thoát khỏi khống chế, “Khanh khách” Bay lên.

Cao Chí vừa mở lê bỏ vào giỏ, nghe được lời của Thổ Đậu, nhất thời choáng váng, giỏ lệch sang một bên, lê “Lộp bộp” rơi xuống đất.

Cao Hành đã đem thịt đặt ở trên thớt, nghe được lời của Thổ Đậu, nhất thời cười to, thân thể không ổn định, bước sang một bên, vừa vịn dầm nát một quả lê rơi xuống, hắn chưa kịp phản ứng đã “Thịch” một tiếng té lăn trên đất.

A Tài uống một ngụm nước, nghe được lời của Thổ Đậu, trực tiếp phun ra. “Ha ha ha ha.....”

Thổ Đậu ngơ ngác nhìn “Phản ứng” của ba người trong phòng, nó nói sai sao? Vội vàng xoay người chạy đến trốn sau lưng sư phụ đang ôm bụng cười.

Trong thư phòng, Triển Cảnh Nham cũng nhin không được mà cười khê, đứng dậy nhìn A Tài đang ôm Thổ Đậu cười to. Người nọ ở đây, y không tiện lộ diện, vội vàng viết xuống giấy mấy chữ, xoay người từ cửa sổ rời đi.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhân Vật Mẫu Chốt Mất Tích

“Thổ Đậu, người gọi bọn hăn là thúc thúc còn chưa tính, ta chỉ hơn người vài tuổi, sao người cũng gọi ta là thúc thúc?” Cao Hành đứng dậy, nghĩ xưng hô thế này thật có vấn đề, đi vào sân thấy Thổ Đậu, Cao Hành lớn tiếng hỏi.

Thổ Đậu bị Cao Hành dọa sợ tới mức vùi đầu vào lưng sư phụ.

“Uy, làm gì mà hung dữ với đồ đệ của ta như vậy, người và ta không phải cùng thế hệ sao?” A Tài bảo vệ Thổ Đậu, chống lại Cao Hành.

“.. Phải.” Ý thức được mình dọa nó sợ, Cao Hành hạ giọng.

“Vậy đúng rồi, Thổ Đậu gọi ta sư phụ, gọi người là thúc thúc sai hay sao? Hay người muốn Thổ Đậu gọi người là đại ca, người gọi ta là thúc thúc?” A Tài thân cao không bằng Cao Hành, chỉ có thể nâng cằm biểu hiện khí thế.

“.....” Luận về tài ăn nói, Cao Hành không bằng A Tài, chỉ có thể ngượng ngùng im lặng, nhưng lại nhịn không được lẩm bẩm: “Đây không phải là bảo ta già rồi sao.”

“Người nói cái gì?” A Tài thấy miệng Cao Hành động, nhưng không nghe được hăn nói cái gì.

“Không có, không có gì.” Thấy bộ dáng A Tài như gà mẹ che chở con, Cao Hành thức thối im lặng.

Thổ Đậu ở sau lưng A Tài nghiêng đầu nhìn khuôn mặt thất bại của Cao Hành, nghĩ thầm, tương lai nó nhất định phải cường như sư phụ.

Trong nhà bếp, Cao Vãn và Cao Chí nhặt lê rơi lá tả trên mặt đất, bỏ vào giỏ.

Tài ăn nói của A Tài bọn họ đã được chứng kiến, hai người không có ý định sửa chữa lời của Thổ Đậu. Dù sao hai người bọn họ đều lớn hơn Thổ Đậu mười tuổi, bị gọi là thúc thúc cũng không có gì. Chỉ là vừa rồi mới nghe, bọn họ phản ứng không kịp.

“Đã sắp xếp xong, chúng ta về trước.” Cao Vãn nói.

“Hôm nay các người ở lại ăn bữa cơm?” A Tài nói.

“Không được, ta phải trở lại nha môn, chỉ dựa vào người của Lệ Xuân viện tìm kiếm, ta lo lắng.” Cao Vãn nói.

A Tài gật đầu, cũng không giữ.

“Ta còn có chút việc, lần sau rồi bàn.” Cao Chí nói, hắn còn phải trở về chịu phạt.

“Vậy được rồi.” A Tài cũng không miễn cưỡng. “Đi thông thả a.”

Đợi hai người rời đi, Cao Hành xấu hổ đứng trong nội viện.

“Được rồi, người cũng đừng xấu hổ, vào nhà cầm lê ăn đi.” A Tài biết rõ tính tình của hắn, nói.

“Ta đi gọi tiên sinh ăn lê.” Thổ Đậu chạy vào thư phòng.

A Tài chọn vài quả lê thoạt nhìn thơm ngon, rửa sạch sẽ, đưa cho Cao Hành một quả.

“Không thấy tiên sinh.” Thổ Đậu kinh hô.

“Cái gì?” A Tài hỏi.

“Vừa rồi tiên sinh còn đang ở đây, bây giờ không thấy.” Thổ Đậu cầm tờ giấy, “Chỉ có cái này.”

A Tài đặt lê xuống bàn, lau khô nước trên tay, cầm lấy xem: Tạm thời có việc, lần sau lại học.

“A, tiên sinh có chuyện đi trước.” A Tài nói.

“Tiên sinh đi khi nào?” Sao nó không thấy tiên sinh rời đi.

“Ngạch, đại khái là lúc chúng ta không chú ý, đến ăn lê.” Nói xong đưa cho Thổ Đậu.

Nghiêm tiên sinh này rốt cuộc có thân phận gì?

“Nghiêm tiên sinh kia có vẻ không giống tiên sinh dạy học bình thường.” Cao Hành cắn một miếng lê.

“Vậy người thấy y là gì?” A Tài lơ đãng hỏi.

“Là gì?” Cao Hành nghĩ nghĩ, “Không biết, ta thấy tiên sinh dạy học đều có bộ dáng văn nhược thư sinh, nhưng người nọ lại có loại, có loại... Dù sao không giống người dễ dàng tiếp cận. Y không phải người người quen biết sao?”

“Đúng vậy, ta nhận thức y trước mắt là tiên sinh dạy học.” A Tài đáp.

Cao Hành chỉ nghe đến ‘Đúng vậy’, sau đó lực chú ý chuyển sang Thổ Đậu, chỉ thấy Thổ Đậu hai tay cầm lê, hé miệng gặm một miếng nhỏ, nhai a nhai a nhai, lại hé miệng gặm một miếng nhỏ, nhai a nhai a nhai.... Cái này là dành cả cuộc đời mới có thể gặm hết quả lê a, Cao Hành nghĩ thầm.

Thổ Đậu đang gặm đột nhiên ngẩng đầu, thấy Cao Hành nhìn vào quả lê của nó, thấy trong tay đối phương chỉ còn lại hạt lê, cho là hẳn muốn ăn lê của mình, xoay người, đưa lưng về phía Cao Hành, nhanh chóng gặm, sợ bị người đoạt đi.

Cao Hành cũng lặng lẽ chuyển thân, tiếp tục theo dõi nó gặm.

Đợi đến khi Thổ Đậu gặm miếng cuối cùng, trong lòng nó và Cao Hành đều nói một câu: Rốt cục gặm xong rồi. Chỉ có điều người phía trước là vui vẻ, người phía sau là cảm khái.

Mà A Tài đang nghĩ tới “Nghiêm tiên sinh” hoàn toàn không chú ý hành vi của hai “Tiểu băng hữu”.

Ở một phòng tại khách *** nào đó trong kinh thành, “Cốc cốc cốc...”

“Ai?” Tiểu phụ nhân trong phòng ghé vào cửa hỏi, người này thật quen mặt, đi ra ngoài giả trang thành thục, búi tóc của người có chồng, không ai khác chính là Tiểu Oánh của Lệ Xuân viện.

“Là ta.” Người ngoài cửa đáp.

Nghe ra người quen, Tiểu Oánh vội vàng mở cửa phòng, nghiêng người để người nọ tiến vào. Đối phương nhìn hai bên không thấy người chú ý, liền nhanh chóng bước vào phòng.

“Thiếu gia.” Đóng cửa lại, Tiểu Oánh nói, “Hết thầy đều trong kế hoạch.”

Người nợ nhẹ gật đầu, “Trước mắt người đã bại lộ, ở trong khách *** không được ra ngoài, có việc ta sẽ truyền tin cho người, tiền thuê phòng ta đã thanh toán một tháng, người phải nhẫn nại một tháng nữa.” Người nợ kéo tay Tiểu Oánh, nói.

“Vâng, Tiểu Oánh biết rõ. Đừng nói là một tháng, dù thiếu gia bảo Tiểu Oánh đợi ở đây cả đời, Tiểu Oánh cũng không một câu oán hận, chỉ cần có thể giúp được thiếu gia.” Nước mắt liên tục rơi trên mặt Tiểu Oánh, nàng nhìn nam nhân trước mắt, người mua nàng, cứu nàng, khiến nàng yêu.

“Ân, trễ nhất một tháng nữa ta tới đón người, đến lúc đó kế hoạch hoàn thành, chúng ta có thể cao chạy xa bay.” Người nợ nói.

Tiểu Oánh cảm động gật đầu.

Lại nói, tú bà Trương mù mù của Lệ Xuân viện mang theo một đám hạ nhân, đầu tiên tìm Tiểu Oánh ở tiền viện và hậu viện, phát hiện nàng đã trốn đi, Trương mù mù thịnh nộ, “Trong viện của ta mới chết một người, nghỉ ngơi vài ngày, nên không xem quy củ ra gì phải không, để cho người ta chạy trốn, lần này là Tiểu nha đầu, lần sau có phải là đến cô nương trong nội viện.” Lời tú bà là nói với hộ viện, nhưng cũng nói cho cả người trong nội viện nghe.

“Tranh thủ thời gian bắt người về cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Trương mù mù ra lệnh một tiếng, hạ nhân trong nội viện chia nhau đi tìm, lục lọi hai bên đường, khiến cho người đi đường oán giận. Nhưng đối phương người đông thế mạnh, cũng chỉ dám nhỏ giọng chửi bới hai câu.

Thời gian phát sinh những chuyện này, Cao Vấn và Cao chí đang ở nhà chịu phạt. Hai người đứng tẩn, trong đầu vẫn suy nghĩ.

“Một nha đầu nhỏ sao biết lá trúc đào có độc? Sao nàng lại nghĩ cách trộn lẫn vào trà xanh Lục An để hạ độc? Ta cảm thấy Tiểu Oánh bị người sai sử.” Cao Vấn nói.

“Ngô đại nhân rất quan tâm án tử này, nhiều lần nhờ đệ hỏi thăm tiến triển phá án. Ca nói xem, án tử này có liên quan đến chuyện mất trộm ngân lượng không? Nói không chừng Tiểu Oánh là tai mắt của kẻ đứng sau chuyện này, một khi phát hiện Dung cô nương có hành động liên hạ sát thủ, loại bỏ nàng.” Cao Chí nói.

“Cũng có khả năng, nhưng hiện tại chuyện quan trọng là phải tìm được Tiểu Oánh.” Cao Vấn nhìn về phía trước.

“Nhưng, có một việc đệ không rõ.” Cao Chí nhíu mày.

“Chuyện gì?” Cao Vấn hỏi.

“Dung cô nương nói có chứng cứ muốn giao cho Ngô đại nhân, sau đó nàng bị giết vào ngày hẹn với Ngô đại nhân, rốt cuộc nàng có được chứng cứ từ đâu? Cô nương của Lệ Xuân viện không thể tùy ý đi ra ngoài, nếu người khác đưa cho nàng..... Sau khi gặp Ngô đại nhân, trước khi chết nàng tiếp xúc với những người nào?” Cao Chí phân tích.

“Tú bà nói qua, sau khi gặp Ngô đại nhân, Dung cô nương chỉ gặp bốn người trong nhóm ‘Kinh thành ngũ công tử’, thời gian còn lại đều ở trong phòng. Có thể là một trong bốn người đó cung cấp chứng cứ cho nàng?” Cao Vấn nghĩ.

“Vậy thì phiền toái.” Cao Chí nói, “Chắc hẳn cha sẽ không đồng ý cho ca đến quấy rầy bọn họ.”

“Ta không được, vậy để người khác đi.” Cao Vãn tính toán, cười nói.

Cao Chí hiểu ý gật đầu.

Lúc này ba người trong nội viện đã ăn xong cơm chiều, A Tài và Cao Hành đồng thời hắt hơi một cái.

Hai người nhìn đối phương, rồi sờ lên cái mũi.

“Có phải là người lây bệnh cho ta?” Cùng nhau nói.

“Không phải người lây bệnh cho ta sao?”

“Ta không cảm mạo.” Cùng nhau phủ nhận.

“Ta khỏe mạnh vô cùng.”

Hai người lại sờ lên cái mũi, thật trùng hợp a.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cái Gọi Là Chứng Cứ

Sáng sớm hôm sau, Cao Vấn tới tiểu việ của A Tài, đem chuyện hôm qua hăn bàn bạc với Cao Chí nói cho A Tài và Cao Hành, “Hôm nay ta tăng nhân thủ tìm kiếm Tiểu Oánh, hiện tại người không đủ, cho nên ‘Kinh thành ngũ công tử’ ngoại trừ người ngày đó không đến Lệ Xuân viện là ngoại sanh của công bộ thị lang – Liễu Nghị, những người khác giao cho đệ và A Tài đi dò hỏi, nhất định phải chú ý, đừng để người khác phát giác mục đích của các người, kinh động hung thủ, bọn họ sẽ nguy hiểm .”

A Tài và Cao Hành gật đầu. “Đại ca, ca cứ yên tâm giao cho chúng ta.” Cao Hành nói chắc như đinh đóng cột.

Cao Vấn thỏa mãn gật đầu, “Ân, ta đi trước.”

“Chúng ta phải tới gần mấy người kia như thế nào mà không khiến ai hoài nghi?” Cao Hành nhìn A Tài hỏi.

“Sao lại nhìn ta, ta đâu có biết, kinh thành này người quen thuộc hơn ta, phương pháp cũng nhiều hơn, tại sao lại hỏi ta. Vừa rồi, người nói chắc như đinh đóng cột ‘Yên tâm giao cho chúng ta’ cũng không phải là ta.” A Tài nói xong liền đi vào nhà bếp, chuẩn bị làm điểm tâm.

“Đại ca giao nhiệm vụ này cho ta và người, hơn nữa ta có lòng tin với người nên mới nói như vậy.” Cao Hành nhắm mắt theo đuôi A Tài, gần như nịnh nọt.

“Đừng nói thế, ta không dám đương nổi. Người chỉ huy, ta đi theo.” A Tài trưng ra bộ dáng tiểu binh.

“Người.... Hảo, ta chỉ huy.” Cao Hành đột nhiên cười tủm tỉm.

Nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Cao Hành, A Tài có loại dự cảm bất tường.

“Ta đây quyết định chúng ta ăn cơm xong rồi đi tìm Lữ Khánh, do người nghĩ biện pháp tới gần hănh, đây là mệnh lệnh.” Nói xong Cao Hành xoay người rời khỏi phòng bếp.

A Tài đang thái rau liền trượt tay, lại tạo lỗ thủng cho tiểu tử này chui vào.

Sau đó trên bàn cơm Cao Hành tiếp tục cười, rốt cục hănh cũng khiến A Tài làm con ba ba trong hũ một lần, sao có thể không vui.

Ngồi đối diện với hănh là Thổ Đậu, từ từ dịch sang chỗ sư phụ, nhỏ giọng hỏi, “Sư phụ, hănh không bị gì chứ?”

A Tài nhìn Cao Hành, “Không có việc gì, chỉ là dây thần kinh mặt mất cân đối, đừng để ý đến hănh.”

Thổ Đậu không hiểu cái gì là “Dây thần kinh mặt mất cân đối”, nhưng sư phụ nói không có việc gì, vậy không có việc gì.

Qua một lúc, đối phương còn chưa có dấu hiệu “Khôi phục bình thường”, Thổ Đậu nhin không được lại hỏi, “Sư phụ, có cần thỉnh đại phu không?”

A Tài đá Cao Hành một cước ở dưới bàn, “Đồ đệ của ta hỏi người, có cần thỉnh đại phu không?”

Cao Hành sờ sờ chân, thấy A Tài nổi giận, cười nói, “Ha ha, không có việc gì, không có việc gì, tiếp tục ăn, tiếp tục ăn.”

Theo Thổ Đậu thấy, Cao Hành mắc “Bệnh không nhẹ”, lặng lẽ đẩy nhanh tốc độ ăn cơm, “Ta ăn no.” Thổ Đậu buông chén.

“Ân, lát nữa người ở nhà hảo hảo học tập. Sư phụ cùng Cao Hành thúc thúc về muộn, ngoại trừ Nghiêm tiên sinh, không được tùy tiện cho người lạ vào tiểu viện, biết không?” A Tài dặn dò.

“Ân.” Thổ Đậu gật đầu.

“Nếu trưa sư phụ không trở lại nấu cơm, người ăn chút điểm tâm lót bụng trước, buổi tối sư phụ trở về nấu cơm cho người.”

“Ân.” Thổ Đậu lại gật đầu.

“Nghiêm tiên sinh đến đây, người chính là chủ nhân trong nhà, hảo hảo tiếp đãi biết không?”

“Ân.”

“Người không cần đông dài đến thế a, đâu phải xuất môn vài ngày không trở lại.” Thấy A Tài dặn dò, Cao Hành thật nghe không vào nữa.

A Tài không để ý tới, tiếp tục nói với Thổ Đậu. “Không được chạm vào bếp lò trong nhà bếp, nếu như Nghiêm tiên sinh muốn uống trà, người bảo y vất vả tự nấu nước, biết không?”

“.... Ân.” Thổ Đậu chần chừ một chút, không phải nên hảo hảo tiếp đãi Nghiêm tiên sinh sao, như thế nào lại bảo tiên sinh tự mình nấu nước uống trà? Nhưng thấy sư phụ đang đợi mình đáp lời, cuối cùng nó vẫn gật đầu.

Dặn dò hết việc, A Tài nói, “Đi thôi.” Lúc này hai người mới ra cửa.

Đứng ở cửa Cao phủ, “Chúng ta phải đi đâu?” A Tài hỏi.

“Ngạch, đến trà lâu lần trước.” Ngoại trừ nơi này, hẳn cũng không biết “Kinh thành ngũ công tử” thường đến chỗ nào.

A Tài liếc hẳn, không nói gì, trực tiếp đi theo “Lãnh đạo”.

Cao Hành và A Tài đi vào trà lâu, ngồi xuống đợi, may mắn là hai người vận khí không tệ, chưa uống xong một bình trà, đã thấy năm vị công tử hoa lệ xuất hiện, bọn họ lên vị trí trên lầu hai.

Cao Hành nâng chung trà lên, ngăn bên miệng, ghé sát vào A Tài hỏi, “Khi nào thì chúng ta lên?”

“Nếu như là nói chuyện với tất cả, hiện tại có thể đi lên. Nếu như muốn nói chuyện với một người, chỉ có thể chờ bọn họ tản ra, theo dõi từng người tìm cơ hội nói chuyện.” A Tài nhìn năm người kia nói.

Cao Hành gật đầu, “Chúng ta chờ bọn hắn tản ra rồi đi theo Lữ Khánh.”

A Tài đột nhiên cúi đầu nói, “Ta nghĩ không cần.”

“A? Không cần cái gì?” Cao Hành không nghe rõ, hỏi.

“Hai vị hảo, nếu ta nhớ không lầm, chúng ta từng gặp mặt ở đây.” Lữ Khánh đã đứng trước bàn hai người từ khi nào.

Cao Hành ngẩng đầu nhìn, ngạch, bị phát hiện, ra vẻ trấn định nói, “Có chuyện gì sao?”

“Ta còn tưởng rằng hai vị có chuyện tìm ta?” Lữ Khánh “Phong tao” mở chiết phiến thượng đẳng ra, quạt a quạt.

A Tài thấy Lữ Khánh một mình xuống lầu, liền không giấu diếm nói, “Lữ công tử, mời ngồi, đúng lúc chúng ta có việc muốn thỉnh giáo Lữ công tử.”

“A, nói nghe một chút.” Lữ Khánh không khách khí ngồi xuống.

“Xin hỏi đêm Dung cô nương bị giết, sao các người lại hẹn gặp Dung cô nương vào ngày đó?” A Tài hỏi.

“Năm người chúng ta coi như là khách quen của Dung cô nương, trước đó có một lần đến, thân thể nàng không khỏe, nàng nói thật xin lỗi vì khiến chúng ta mất nhã hứng, cho nên ước định ngày này xem như đền bù tổn thất.” Lữ Khánh đáp.

“Là Dung cô nương chính miệng định ngày?” A Tài lại hỏi.

“Không, là phát thiệp mời chúng ta.” Lữ Khánh lại đáp.

“Hẹn năm người các người?” A Tài tiếp tục hỏi.

“Đúng.” Lữ Khánh nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nhìn A Tài.

“Vậy đối với việc Liễu Nghị Liễu công tử không tới, nàng có phản ứng gì?”

“Không có phản ứng gì, a, hình như nha hoàn của nàng hỏi qua, sao Liễu công tử không tới.” Lữ Khánh đột nhiên nhớ đến, “Cái đó và chuyện Dung cô nương bị giết có liên quan sao?”

“Không có, ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” A Tài cười nói, “Quấy rầy ngài dùng trà, thật sự là xấu hổ.”

“Không sao, chỉ cần không biến ta thành hung thủ, hỏi mấy vấn đề này ta cũng sẵn sàng hợp tác.” Lữ Khánh ám chỉ.

“Ha ha, sao có thể, vậy không phiền ngài thưởng thức trà, chúng ta đi trước.” A Tài lôi kéo Cao Hành.

Lữ Khánh gật gật đầu, không nói gì.

A Tài đứng dậy đi hai bước, đột nhiên dừng lại, “A, Lữ công tử, ngài có biết Dung cô nương chính là nữ nhi của đại nhân Dung Xương đánh cắp ngân lượng triều đình năm trước không?”

Nghe được lời của A Tài, Lữ Khánh không có phản ứng gì, “Có nghe thấy.”

A Tài cười nói, “Cáo từ.”

Dọc theo đường đi, Cao Hành và A Tài đều trầm mặc.

Cao Hành đột nhiên nói, “Chuyện này hẳn là không liên quan tới Lữ Khánh.”

A Tài nhú mày, “A, nói thế nào?”

“Căn cứ vào lời hắn nói, ngày ấy bọn hắn đến Lệ Xuân viện là do nhận được thiệp mời, như vậy thiệp mời này có thể là từ Dung cô nương hoặc là từ nha hoàn Tiểu Oánh đang mất tích. Hơn nữa trong năm người thiếu một người, Dung cô nương không để ý, ngược lại Tiểu Oánh kia lại hỏi, hơn nữa theo lời người từng nói, ta cũng không nghĩ Lữ Khánh là kẻ ngu ngốc. Cho nên càng nghĩ càng cảm thấy Tiểu Oánh kia khả nghi.” Cao Hành nói ra suy đoán của mình.

“Vậy người cảm thấy có tồn tại cái gọi là chứng cứ không?” A Tài đột nhiên hỏi.

“Chẳng lẽ người cảm thấy không có cái gọi là chứng cứ?” Cao Hành hỏi lại.

“Nếu quả thật có một phần chứng cứ ở trên người một trong năm vị công tử kia, dùng thân phận và địa vị của bọn hã, muốn lật lại bản án, còn chắc chắn hơn giao cho một cô nương Lệ Xuân viện, đúng không? Dù sao Dung cô nương có thể cả đời không ra được, nếu như hã biết rõ sau lưng Dung cô nương còn có Ngô đại nhân, vậy không phải là làm điều dư thừa sao, hã có thể trực tiếp đem chứng cứ giao do Ngô đại nhân xử lý, đúng không?” A Tài nói.

Cao Hành ngẫm nghĩ lời của A Tài, “Có thể, nếu như không phải vì chứng cứ, tất cả chuyện này đều không thông. Vì sao Dung cô nương nói cho Ngô đại nhân là nàng sắp có được chứng cứ? Tại sao Dung cô nương lại chết?”

“..... Có lẽ tìm được Tiểu Oánh mới có thể biết rõ chân tướng.” Vấn đề Cao Hành đặt ra, hã cũng không rõ.

“Ta nói, hoàng đệ, muốn gặp người cũng không dễ dàng, phải dùng đến thánh chỉ mới được.” Trong ngự hoa viên, Hoàng thượng ngồi ở lương đình, Triển Cảnh Nham ngồi đối diện với hã.

“Không biết hôm nay hoàng huynh triệu thần đệ tiến cung là vì chuyện gì?” Triển Cảnh Nham quy củ nói.

“Ở đây không có người khác, không cần câu nệ như vậy.” Hoàng thượng nhìn Triển Cảnh Nham, “Ta nói, người trở về lâu như vậy, chưa tiến cung gặp thái hậu lần nào sao?”

“Bận rộn.” Triển Cảnh Nham nói.

“Dù bận rộn cũng không thể quên thường thường tiến cung gặp thái hậu a, phải biết rằng thái hậu nhắc tới người không chỉ một ngày hai ngày, mỗi lần ta đến, thái hậu đều nói ta giao công việc cho người ít đi, để người

nhANH chóng tìm một cô nương tốt, sớm ngày thú thê, cho nàng ôm tôn tử.”
Hoàng thượng cũng rất bất đắc dĩ, mỗi ngày bận rộn.. chính sự, còn bị thái hậu nhắc tới việc nhà.

“Vậy người có thể cố gắng chút nữa, sinh thêm tôn tử cho nàng ôm.”
Triển Cảnh Nham nói.

“Thái hậu muốn ôm nhi tử của người, dù sao ta cũng mặc kệ, ta đã sắp xếp cho thái hậu tới chỗ của người ở một thời gian ngắn, chắc bây giờ đã vào phủ của người.” Rốt cục tai của hắn đã được yên tĩnh, “Người cần phải chăm sóc nàng.”

“.....” Bảo người đến, rồi mới nói với y. Nhìn vẻ mặt hoàng đế có chút hả hê, Triển Cảnh Nham cũng đã có đối sách, nếu như y không ở trong phủ, chắc chắn thái hậu không ở lâu.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ở Chung?

Bên kia, A Tài và Cao Hành tiếp tục trầm mặc, sau một lát, A Tài gãi gãi đầu nói, “Dù sao bây giờ cũng nghĩ không ra, hay là về nhà trước.”

Cao Hành thấy cũng đúng, sau đó hai người trở về Cao phủ, còn chưa đi đến tiểu viện, đã thấy một luồng khói đen bốc lên.

Cao Hành nghĩ thầm, bếp lò không có đốt a, “Khói từ nơi nào đến vậy?”

A Tài cuống quýt đẩy cửa, lại phát hiện cửa đóng, hắn vừa xô cửa vừa hô, “Thổ Đậu, Thổ Đậu.....”

Lúc này Cao Hành mới kịp phản ứng, không phải là khói từ trong nội viện chứ, “Người tránh ra.”

A Tài vọt sang một bên, Cao Hành chuẩn bị phá cửa, nhưng sắp chạm đến cửa gỗ thì nó lại mở, sau đó Thổ Đậu xuất hiện trước mặt, Cao Hành vội vàng tránh sang bên cạnh, không tìm được điểm trụ, “Bịch” một tiếng té ngã trên đất.

Thổ Đậu mặt mũi đen nhẻm nhìn Cao Hành, trừng mắt hỏi, “Người đang làm gì ở đây?”

Vừa mới dứt lời, đã bị A Tài bắt lấy hai tay, “Hắn là ta hỏi người, người đang làm gì?”

Thổ Đậu ngơ ngác nhìn sư phụ, “Ta, nấu nước.”

Cao Hành chật vật đứng lên, nghe được lời của Thổ Đậu, nói, “Người tự mình châm lửa.”

Thanh âm của hắn hoàn toàn bị tiếng quát tháo của A Tài lấn át.

“Cái gì? Không phải ta đã nói người không được đụng vào lửa, có bị bỏng hay không?” A Tài khẩn trương hỏi, kiểm tra từ trên xuống dưới, sợ nó bị thương.

Thổ Đậu lắc đầu, “Tiên sinh đến đây, giúp ta châm lửa.”

“Tiên sinh?” Lúc này A Tài mới nhìn đến Triển Cảnh Nham đứng ở một bên, “Không phải ta đã nói, nếu như tiên sinh muốn uống trà, người bảo tiên sinh chịu vất vả tự mình châm lửa sao?”

“Tiên sinh châm lửa, ta xem” Thổ Đậu cúi đầu xoắn xoắn tay áo.

“.... Ngạch, phải không....” A Tài sờ đầu Thổ Đậu, nhẹ nhàng thở ra, “Chỉ cần không phải một mình người châm lửa là tốt rồi.”

Thổ Đậu cẩn thận hỏi, “Sư phụ sinh khí?”

“Sư phụ không sinh khí, là lo lắng. Nhớ kỹ từ nay về sau không thể tự mình châm lửa, biết không?” Thổ Đậu gật đầu thật mạnh. “Nhanh đi rửa mặt, sắp biến thành than đen.”

Nhìn hai người này, Cao Hành nhịn không được nói, “Xem ra sự dong dài của của người là cần thiết.”

A Tài quay sang nhìn Triển Cảnh Nham.

“Nó không đụng tới lửa.” Triển Cảnh Nham nói, “Trước sau ngăn cản không bằng dạy nó nhóm lửa thế nào, không phải người muốn nó giống hài

tử bình thường sao?”

A, đúng vậy, hắn không cho Thổ Đậu rời khỏi nhà, không cho nó tới gần người lạ, không cho nó tới gần nguy hiểm.... Lại đã quên, không bằng dạy nó biết những kỹ năng này, hắn đã quá bảo vệ Thổ Đậu.

“Ân....” Nguyên lai vấn đề ở trên người hắn, “... Đúng rồi, sao hôm nay người tới sớm như vậy?” Hiện tại mới buổi trưa.

“Có việc, cho nên hôm nay tới tương đối sớm.” Triển Cảnh Nham nhìn hắn nói.

“Chuyện gì?” A Tài nhin không được hỏi.

“Tiên sinh nói, muốn đến ở cùng chúng ta.” Thổ Đậu rửa mặt xong đứng ở bên cạnh, đáp.

“Cái gì?”

“Cái gì?” A Tài và Cao Hành đồng thời hô lên.

“Người hô cái gì?” A Tài liếc Cao Hành.

“Ta, ta không thể hô sao?” Cao Hành hỏi lại.

A Tài không để ý tới Cao Hành, nhìn Triển Cảnh Nham hỏi, “Tại sao người muốn đến chỗ chúng ta ở?” Không đúng, đây không phải vấn đề quan trọng, vấn đề là.....

“Trong nhà có thân thích tới, quá ảm ỉ, cho nên ta muốn đến đây một thời gian. Nếu không tiện, ta có thể dọn tới khách ***.” Về mặt Triển Cảnh Nham thành khẩn không muốn quây rầy mọi người, lại khiến A Tài cảm thấy xin lỗi, nói thế nào người ta cũng là tiên sinh của Thổ Đậu, đến ở cùng có thể dành nhiều thời gian dạy bảo Thổ Đậu, cũng không tệ.

Nhưng, nhưng....“Chúng ta và người không quen?” Cao Hành chen vào.

“Không quen ?” Triển Cảnh Nham nhìn thẳng vào A Tài, dây dưa trong mắt như muốn bao lấy hẳn.

Chỉ thấy A Tài sững sờ nhìn đối phương, rơi vào tính toán của người nào đó.

Cao Hành lay A Tài một cái, nghĩ thầm, phát gốc cái gì, trả lời đi.

“Ngạch.... Cũng không phải không quen.” Ánh mắt gì chứ, sao lại có cảm giác khuất phục.....

“Cái gì?” Cao Hành không dám tin rằng hẳn cho người này vào đây ở.

“Hô cái gì mà hô, cái này cũng không có gì không tốt, y là tiên sinh của Thổ Đậ, ở gần có thể dạy nó nhiều hơn. Mà tiểu viện này còn có một phòng trống, để không chỉ nuôi chuột, tiện nghi con chuột còn không bằng tiện nghi Nghiêm tiên sinh.” Nghĩ như vậy, xác thực không có gì không tốt, A Tài tự thông suốt cho mình.

“Tùy người, dù sao bây giờ nơi này là người làm chủ.” Cao Hành lầm bầm.

“Quyết định như vậy. Hai người các người đi quét dọn gian phòng kia, ta có lời muốn nói với tiên sinh.” A Tài chỉ huy.

“Vì sao ta cũng phải quét dọn?” Cao Hành chỉ vào chính mình.

“Nơi này không phải do ta làm chủ sao? Bảo người đi thì đi, nói nhảm làm gì.” A Tài nói.

“Nói nhảm.” Thổ Đậ và Cao Hành cùng lặp lại.

“Ta....” Bất đắc dĩ, hắn thỏa hiệp mang theo Thổ Đậu đi “Quét dọn” phòng cho người khác lần đầu tiên trong đời.

A Tài bảo Triển Cảnh Nham vào thư phòng, không nói lời nào nhìn y.

Triển Cảnh Nham ngồi ở trên ghế cũng nhìn hắn, đồng dạng không nói lời nào.

“Người có mục đích gì?” A Tài bại trận trước, con bà nó chân [A Tài thô tục], ánh mắt như thế?

“Người nghĩ ta có mục đích gì?” Triển Cảnh Nham khẽ mỉm cười.

“Ta biết thân phận của người chắc chắn không phải là tiên sinh dạy học đơn giản, ta không bắt buộc người nói cho ta biết, ta chỉ muốn xác định thân phận của người sẽ không mang đến bất cứ phiền phức gì cho tiểu viện của ta.” A Tài thẳng thắn.

“.... Sẽ không.” Triển Cảnh Nham đón ánh mắt của A Tài, cũng thẳng thắn nói.

“.... Tại sao lúc đầu người lại nguyện ý làm tiên sinh của Thổ Đậu?” Hắn hỏi trắng ra, không muốn vấn đề này quẩn quýt lấy mình.

“Bởi vì lúc đó người cần một tiên sinh.” Triển Cảnh Nham cũng nói trắng ra.

Nghe xong lời của y, A Tài cố gắng khống chế đại não không được suy đoán linh tinh những lời này, nhưng sắc mặt của hắn lại dị thường ửng hồng.

Triển Cảnh Nham nhìn người đang đỏ mặt trước mắt, y biết rõ hắn nghe hiểu, nhin xuống xúc động muốn ôm hắn vào lòng, y muốn chậm rãi thu vồng.

“A Tài?” Đột nhiên tiếng gọi to cắt đứt không khí mập mờ giữa hai người. Đáy lòng A Tài cảm khái, A di đà phật, cảm ơn vị đại thần này.

“A Tài?” Nghe ra thanh âm của Cao Vãn, “Ngạch, người đi sắp xếp trước, ta ra ngoài một chút.” A Tài không dám nhìn thẳng Triển Cảnh Nham, ra vẻ bình tĩnh đi ra ngoài, đến cánh cửa bị vấp một cái, hiển nhiên tâm tình của hắn không bình tĩnh như ngoài mặt.

“A Tài..” Thấy A Tài đi ra, Cao Vãn bước lên phía trước, “Vừa có người báo lại, hình bộ thượng thư Hà đại nhân chết trong nhà.”

Cao Hành đi ra khỏi phòng, vừa nghe được lời của đại ca, “Cái gì?”

“Thôi đại nhân bảo ta nhanh chóng đưa người tới Hà phủ.” Cao Vãn nói tiếp.

A Tài vào nhà lấy “Thùng dụng cụ”, nhìn Triển Cảnh Nham, “Nếu không, người chờ chúng ta trở về sẽ giúp người sắp xếp?”

Triển Cảnh Nham gật đầu, “Mau đi đi.”

A Tài dẫn theo Thổ Đậu và Cao Hành lên xe ngựa đợi ngoài Cao phủ, đi thẳng đến Hà phủ.

Vừa xuống xe vào Hà phủ, chợt nghe tiếng khóc của hạ nhân.

Đi theo Cao Vãn, xuyên qua mấy hành lang gấp khúc, cuối cùng đứng bên ngoài một tiểu viện, tiếng khóc từ bên trong truyền đến càng bi thiết, gọi, “Lão gia”, “Cha” không ngừng.

Cao Vãn nhỏ giọng nói, “Tử trạng của Hà đại nhân rất đáng sợ, chú ý một chút trước mặt người nhà hắn.”

Cao Hành, A Tài và Thổ Đậu đều gật đầu.

“Đại nhân, A Tài đã đến.” Cao Vãn tiến lên bẩm báo.

“Ân, mau bảo hắn đi vào.” Thôi đại nhân cũng đứng trong nội viện.

“Vâng.” Cao Vãn nói.

Lúc A Tài đi vào tiểu viện mới phát hiện, trong viện tử quỳ rất nhiều người. Hà Khiêm đang đỡ một phụ nhân, trong miệng hô “Lão gia”, chắc chắn là phu nhân của Hà đại nhân. Sau lưng Hà phu nhân còn có một nam tử trên dưới hai mươi đứng an ủi. Xa hơn phía sau là toàn bộ hạ nhân đang quỳ.

Nhóm người A Tài lướt qua những người này, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng hỗn độn, trên bàn bày một bầu rượu, hai chén rượu, món ăn đầy bàn ăn. Bốn chiến ghế bị ngã hai chiếc, vừa đúng vị trí đặt hai chén rượu.

Trên mặt đất loang lổ vết máu, nhưng không thấy thi thể Hà đại nhân, A Tài theo vết máu trên mặt đất đi đến phía sau tấm bình phong đối diện cửa phòng, thoáng chốc đứng sững tại chỗ.

Cao Hành đi theo sau lưng A Tài, khi thấy rõ tình cảnh sau tấm bình phong, thở hốc vì kinh ngạc.

Sắc mặt Thổ Đậu càng ngày càng trắng bệch.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Chết Của Thương Thư

Cũng không phải Hà đại nhân thiếu tay thiếu chân hay bị bầm thây máu rơi đầy đất, mà là tình cảnh kia quá mức “Chấn động”, chấn động đến mức buồn nôn, khái quát đơn giản là bị “Mổ ngực phá bụng”. Hà đại nhân ngồi ở trên ghế sau thư trác, hai mắt trợn lên, tràn ngập sợ hãi nhìn bụng mình. Máu nơi bụng đã khô cạn. Trên người mặc quan bào, ngực bị mở ra, hiện lên hình vuông, tim gan phế quản lộ ra ngoài, ruột kéo dài trên mặt đất, đường bài tiết cũng lộ rõ. Hai tay rũ xuống đặt trên đùi. Có lẽ hẳn muốn dùng tay bưng lấy phần ruột rơi ra.

Hình ảnh này lại phối hợp với mùi hôi thối trong phòng, Cao Hành nhin không được quay đầu lại, buồn nôn.

“Không chịu được thì đi ra ngoài, đừng nôn ở đây, nếu không người tự mình xử lý.” A Tài liếc hẳn.

Cao Hành lắc đầu, “Ta không sao.... Không có....” Còn chưa nói hết, mùi hôi thối truyền vào trong mũi, kích thích dạ dày của hắn hoạt động, hắn vội vàng buông bản ghi chép nghiệm thi và bút, lao ra khỏi phòng, tìm nơi nôn mửa.

A Tài nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thổ Đậu, “Người cũng ra ngoài đi.”

Như là được đặc xá, Thổ Đậu chạy vội ra ngoài, hình ảnh này đối với một hài tử mười mấy tuổi thật sự rất đáng sợ.

“Ta giúp người ghi chép.” Cao Vấn cầm lấy giấy bút.

A Tài gật đầu, lấy từ “Thùng dụng cụ” ra một bộ bao tay tự chế bằng vải trắng, mang lên, sau đó vuốt thi thể: “Thân thể người chết hoàn toàn cứng ngắt, tử vong ước chừng năm sáu canh giờ.”

Nhìn từ phần cổ xuống, “Bộ ngực.... Xác nhận bị lợi khí (vũ khí sắc bén) mở ra, vết dao phi thường lưu loát, hai dọc một ngang, đầu đuôi đục vào nhau hiện lên chữ ‘Khẩu’ thiếu đáy (Chữ ‘khẩu’ trong tiếng trung là 口). Da thịt xung quanh miệng vết thương xoắn lại, có vết máu, xác nhận bị cắt trước khi chết, sau đó bị người xé mở đến nỗi nội tạng lộ ra ngoài.... Đây cũng là nguyên nhân hấn chết.”

“Nếu như lúc sống bị mổ bụng, sao không ai nghe được tiếng hét?” Cao Vấn kỳ quái hỏi.

A Tài mở miệng người chết, cau mày nói, “Đầu lưỡi đã bị cắt. Muốn hét cũng hét không được, sao người khác có thể nghe thấy.”

A Tài cẩn thận nhắc lên da thịt bị rũ xuống của người chết, đem ruột nhét vào trong bụng, tối thiểu làm cho người chết nhìn bình thường một chút. A Tài móc ra kim may vá, khâu lại đơn giản, “Di, hình như trên mặt có chữ viết.” A Tài xoa xoa vết máu trên bụng, hiện ra chữ “Tội” được khắc bằng lợi khí.

Cao Vấn và A Tài nhìn nhau, không khỏi phỏng đoán, “Báo thù?”

A Tài nhìn bốn phía, cúi đầu tìm kiếm, “Di?”

“Sao vậy? Người đang tìm cái gì?” Cao Vấn cũng cúi đầu nhìn.

“Đầu lưỡi a, Sao đầu lưỡi của Hà đại nhân không thấy ở đây?”

Hai người tìm kiếm không có kết quả, “Có lẽ bị hung thủ mang đi?” A Tài hoài nghi, “Trước tiên đem thi thể về.”

Cao Vấn vuốt cằm sau đó gọi nha dịch tới, bảo họ mang thi thể về nha môn.

Đi ra tiểu viện, Hà phu nhân ghé vào thi thể Hà đại nhân kêu gào, cuối cùng bởi vì không chịu nổi đả kích, ngất đi, Hà Khiêm vội vàng gọi nha hoàn tới đỡ Hà phu nhân trở về phòng.

Hà Khiêm xoa xoa nước mắt, đi đến trước mặt Thôi đại nhân, “Làm ơn tra ra hung thủ sát hại cha ta.” Nói xong muốn hành đại lễ.

Thôi đại nhân vội vàng kéo hẳn, “Hiền chất không nên đa lễ, dân chúng bình thường uống mạng, ta cũng cố gắng tra ra hung thủ, hưởng chỉ cha ngươi và ta tương giao nhiều năm, ta càng tận tâm tận lực sớm ngày bắt được hung thủ.”

Hà Khiêm gật đầu.

Thôi đại nhân đi vào phòng, Hà Khiêm đi theo phía sau, hỏi Cao Vấn, “Có phát hiện được gì không?”

“Chúng ta phát hiện trên người Hà đại nhân có khắc một chữ ‘Tội’ bằng lợi khí, cho nên chúng ta nghi ngờ là do báo thù. Xin hỏi Hà công tử, lệnh tôn có cừ nhân không?”

Hà Khiêm lắc đầu đáp, “Ta nghĩ không ra, ngày thường cha ta rất hòa thuận với hạ nhân. Chuyện quan trường của ông, ta ít tiếp xúc, cũng không biết có đắc tội với người nào không.”

Thôi đại nhân nói tiếp, “Hà đại nhân nhậm chức Hình bộ, làm việc công chính liêm minh, ta cũng không nghĩ ra ai có thể hận Hà đại nhân như thế.”

A Tài cười “Bao tay”, quan sát cả gian phòng, nhìn rượu và món ăn trên bàn. Thuận miệng hỏi, “Hôm qua, các người thấy Hà đại nhân lần cuối là lúc nào?”

Hà Khiêm nói, “Giờ tuất [tám giờ] mỗi ngày, ta đều đến chỗ cha vấn an. Hôm qua cũng giống vậy, sau đó liền trở về phòng.”

“Vậy người là người cuối cùng nhìn thấy Hà đại nhân?” A Tài hỏi.

“Không phải, hôm qua ta rời đi, Hà Thuận còn đang ở đó.” Hà Khiêm đáp.

“Hà Thuận?”

“A, là quản gia nhà ta. Hà Thuận..” Hà Khiêm gọi người vào, người tới chính là nam tử trên dưới hai mươi tuổi lúc này an ủi Hà phu nhân.

“Thiếu gia gọi ta?” Trong thanh âm mang theo khăn khăn vì khóc.

“Là vị quan gia này có chuyện hỏi người.” Hà Khiêm chỉ vào A Tài.

“Hôm qua người là người cuối cùng nhìn thấy Hà đại nhân?” A Tài nhìn Hà Thuận từ trên xuống dưới, còn trẻ như vậy đã là quản gia.

“Hắn là vậy, hôm qua thiếu gia vẫn an rồi rời đi, lão gia đột nhiên bảo ta chuẩn bị rượu và thức ăn, nói là lát nữa có khách đến, ta còn cảm thấy kỳ quái, tại sao có người nửa đêm tới chơi, nhưng lại không dám hỏi nhiều, đi xuống phân phó phòng bếp chuẩn bị, sau đó lão gia bảo ta đi nghỉ, không cần hầu hạ. Đến buổi sáng, ta phân phó hết việc vặt trong nội viện, rồi đến thư phòng, phát hiện cửa khép, ta gọi vài tiếng không có người trả lời, đẩy cửa ra xem xét, trên mặt đất đều là máu, ta nghĩ đã xảy ra chuyện, quả nhiên ta thấy lão gia sau tấm bình phong.... Sau đó ta phái người đi tìm thiếu gia, đến nha phủ báo án.....” Hà Thuận nước mắt nói.

“Vì sao người không đến phòng ngủ gọi lão gia mà trực tiếp đến thư phòng?” A Tài lại hỏi.

“Là như vậy, lão gia đã ngủ tại thư phòng một thời gian ngắn, y phục cũng đặt ở đó, cho nên những ngày gần đây ta đều tới thư phòng gọi gia lão rời giường.” Hà Thuận đáp.

“A? Sao lão gia nhà người lại ở thư phòng nghỉ ngơi?” Cao Vấn nói.

“Cái này, ta không biết, chỉ là mấy ngày nay lão gia có vẻ thất thần, phòng vệ trong phủ tăng rất nhiều người, còn thường xuyên ngồi một mình ở thư phòng cả ngày.” Hà Thuận cũng cảm thấy kỳ quái nói.

“Vậy lão gia nhà người nói tối hôm qua có khách nhân tới, các người không thấy người tới sao?” Cao Vấn lại hỏi.

“Những điều này là Hà Thuận trở về rồi nói cho ta biết, mới đầu ta cũng cho rằng chuyện này có liên quan tới khách nhân thần bí kia, hỏi hạ nhân giữ cửa, hẳn nói đêm qua không ai đến, cha ta cũng không dặn dò chuyện để cửa đợi khách nhân.” Hà Khiêm giải thích.

“Nhìn rượu và món ăn trên bàn, hẳn là tối hôm qua có người tới. Đúng rồi, người nói người rời đi lúc nào?” A Tài hỏi Hà Thuận.

“Là giờ Hợi, bởi vì ta trở lại phòng thì nghe được tiếng gõ mõ.” Hà Thuận nghĩ nghĩ.

“Nói như vậy, thời gian Hà đại nhân tử vong là từ giờ Tý đến giờ Thìn.” Cao Vấn nói.

A Tài nhìn vết máu trên mặt đất, xem ra hung thủ vô cùng cẩn thận, không có dấu chân bùn đất hay dấu chân máu nào lưu lại, nhưng...

“Ai từng vào phòng này?” A Tài đột nhiên hỏi.

“Trước chỉ có ta vào, ta nhìn thấy xảy ra chuyện, đứng tại cửa phòng trông coi không dám cho bất kì ai tiến đến.”

“Ân, khó trách hiện trường không bị phá hư.” Cao Vấn nói.

Lúc này A Tài lại bị một vũng máu trước thư trác hấp dẫn, ngồi xổm người xuống nghiên cứu.

“Phát hiện gì sao?” Cao Vấn tiến lên hỏi.

“Người xem, theo dấu máu này, xác nhận cách vị trí nhỏ giọt không quá bốn tắc, theo suy đoán của ta, hẳn là hung thủ cầm hung khí đứng ở chỗ này, máu theo hung khí nhỏ xuống. Xem ra hung khí có lưỡi dài, tỷ như đao kiếm khoảng mười tắc”

“Cái này.... Sao người biết ?” Hà Khiêm hoài nghi hỏi.

A Tài đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy nghiên mực, mài mực, sau đó dùng bút lông chấm vào, “Nước mực cũng như máu, vị trí càng cao thì điểm mực càng nhỏ, sau đó dần dần tản rộng ra, giống như vậy....” A Tài đưa bút lông đến độ cao trước ngực, đầu bút hướng xuống, một giọt mực từ từ nhỏ xuống, quả nhiên như lời A Tài nói, điểm mực nhỏ, dần dần tản ra rất rộng, “Nếu như ở vị trí thấp, thì khác biệt, giống như vậy....” A Tài ngồi xổm xuống, đem đầu bút lông cách mặt đất bốn tắc, mực nước từ từ nhỏ xuống, lần này điểm mực lớn, tản ra rất nhỏ.

Hà Thuận tiến lên so sánh, sợ hãi than, “Quả nhiên như vậy.”

“Cho nên căn cứ vào chiều dài cánh tay của người bình thường, vết máu nhỏ từ vị trí cách mặt đất bốn tắc, hẳn là dùng một hung khí dài ước chừng mười tắc.” A Tài nói.

Tất cả mọi người gật đầu, “Ngõ tác đại nhân, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hà Thuận tán dương.

A Tài gãi gãi đầu, “Đâu có..... Ta đi xem Cao Hành và Thổ Đậu trước.” Đợi Thôi đại nhân gạt đầu, hắt ra khỏi phòng.

Chỉ nghe sau lưng, Hà Khiêm nói, “Nếu Thôi đại nhân được người này giúp đỡ, ta chắc chắn Thôi đại nhân sớm ngày bắt được hung thủ.”

Thôi đại nhân khách khí nói, “Nhất định, nhất định.”

A Tài ra khỏi tiểu viện, thấy Cao Hành và Thổ Đậu ngồi trên giả sơn, vẻ mặt suy yếu.

“Các người vẫn khỏe chứ?” A Tài cười hỏi.

Hai người cùng lắc đầu, “Đây là lần đầu tiên ta thấy ruột của một người, còn có những thứ kia.....”. Cao Hành nhớ tới đã cảm thấy buồn nôn.

“Ta cũng vậy.” Thổ Đậu nhăn mũi nói.

A Tài ngồi xuống cạnh Thổ Đậu, “Đây là công việc của ngũ tác, các người phải thích ứng. Thi thể là căn cứ đáng tin cậy nhất, bọn họ sẽ không gạt người. Các người càng hiểu rõ thi thể, càng thấy rõ những đau đớn của người chết, có đôi khi người sẽ thương tiếc, những thống khổ, bất đắc dĩ, tuyệt vọng mà người kia trải qua trước khi chết, đều khiến người không thờ nổi. Cái này sẽ thúc đẩy các người muốn giúp bọn họ bắt được hung thủ. Bây giờ các người mới gặp phải phản ứng sinh lý, từ từ còn có thể gặp phản ứng tinh thần.” Nói xong, A Tài nhớ tới lúc mình vừa bắt đầu làm pháp y, nhìn thấy người thấy những thứ kia, hắt cũng choáng váng buồn nôn, nhưng không biết từ lúc nào, đã quen với... Mùi vị của tử vong.

Cao Hành và Thổ Đậu nhìn hắt, trong bốn con mắt đều hiện lên dấu chấm hỏi.

A Tài quay đầu nhìn bọn họ, “Ha ha, về sau các người sẽ hiểu, chậm rãi thích ứng a. Kỳ thật các người có thể nghĩ những thứ kia là ruột heo

chúng ta hay ăn..., cảm giác sẽ tốt lên một chút?”

Nghe xong A Tài hình dung, Cao Hành nhớ tới trước kia mình có ăn qua món này, mùi vị đó....“Nôn.....” Xoay người tiếp tục nôn, hẳn thề không bao giờ ... ăn nữa.

Mà Thổ Đậu còn nghiêm túc tưởng tượng ruột heo có dạng gì, nó chưa thấy qua. Nhưng liên tưởng đến một mảnh trước ngực Hà đại nhân, “Nôn.....” Nó vĩnh viễn không muốn nhìn thấy.

“Ha ha....” A Tài nhìn phản ứng của hai người bên cạnh, trộm cười.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cái Chết Của Thượng Thư 2

Trở lại nha môn, Thôi đại nhân mở “Hội nghị khẩn cấp”.

“Lần này người chết không phải người bình thường, là hình bộ thượng thư, chuyện này ta đã thượng tấu hoàng thượng, cho nên các người để xuống tất cả án tử gần đây, chuyên tâm điều tra án tử của Hà đại nhân.” Thôi đại nhân chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui.

“A Tài, bọn người ghi chép kỹ càng việc kiểm tra thi thể của Hà đại nhân, rồi đưa cho ta xem. Còn Cao Vấn, người tra hỏi tất cả người trong Hà gia, động não cho ta, nhất định phải mau chóng tìm ra hung thủ.”

“Vâng.” Mọi người trầm miệng một lời.

“Ta đi nghỉ ngơi một chút, có tiến triển gì lập tức nói cho ta biết.” Nói xong Thôi đại nhân xoa xoa huyệt thái dương, đau đầu đi ra ngoài. “Ai, lão Cao lại xin nghỉ lúc này.....”

Trong phòng chỉ còn lại hai huynh đệ Cao gia và hai sư đồ A Tài, bốn người ngồi xuống bàn tròn, A Tài nhin không được hỏi, “Cao bá bá đi đâu?”

“Cha ta có việc, hôm qua rời kinh.” Cao Vấn giải thích. “Ta và các người cùng tới nghiệm thi, như vậy có thể nhanh biết kết quả hơn.”

“Ân.” A Tài liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Cao Hành khi nghe đến thi thể, “Vậy người có đi không?”

“Ta? Ta đương nhiên muốn đi, nếu không ai ghi chép cho người.” Cao Hành cậy mạnh nói.

“Không phải còn có đại ca người sao, người xác định người chống đỡ được chứ?” Ngữ khí của A Tài đầy hoài nghi, đả kích Cao Hành.

“Đương nhiên, làm bộ đầu sao có thể không chịu nổi điểm ấy. Ít nói nhảm, nắm chặt thời gian, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Cao Hành xung trận trước, ra cửa đi thẳng.

“Uy, phòng nghiệm thi ở bên trái.” A Tài “Hào tâm” nhắc nhở, cùng Cao Văn giấu cột hãn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thổ Đậu ngây ngốc, mặc dù không hiểu sư phụ đang cười cái gì, nhưng tất cả mọi người đều cười, nó cũng hòa vào mà cùng nhau “Cười khúc khích”.

Cao Hành xấu hổ liếc bọn họ, “.... Ta biết rõ.” Nói xong, rẽ trái tiếp tục đi.

Trong phòng nghiệm thi, A Tài thay bộ “Bao tay” mới, gọi Thổ Đậu tới một bên, “Đây là cơ hội học tập hiếm có, trước kia chỉ cho người xem bản vẽ thân thể người, hiện tại có một thân thể thực, nhìn cho kỹ.” Nói xong cầm lấy tiểu đao, cắt đứt chỉ khâu lúc trước.

Thổ Đậu khấn trương ngừng thở, nhìn sợi dây đứt rời.

“Yên tâm, sư phụ đã xử lý, không đáng sợ như trước.” A Tài vừa nói vừa mở da người ra, Thổ Đậu cố gắng mở to hai mắt nhìn.

Tiếp theo, A Tài dựa theo y học hiện đại chỉ vào các bộ phận, giới thiệu vai trò của chúng, cũng thêm vào một số hiểu biết của pháp y.

Đối với Cao Vấn và Cao Hành mà nói, đây cũng là một khóa học hữu dụng.

“..... Cho nên nói, nguyên nhân tử vong của một người, không thể đơn giản nhìn bên ngoài mà phán đoán, có đôi khi mổ thi là tất yếu.” A Tài nói xong lại đem da người đắp lên, “May vá.” Thổ Đậu vội vàng giúp đỡ. Lần này A Tài rất cẩn thận khâu da lại.

“Đắc tội.” Hai tay A Tài tạo thành chữ thập. Thổ Đậu cũng bắt chước theo.

“Kế tiếp bắt đầu nghiệm thi.” A Tài nói.

Cao Hành “A” Một tiếng. “Ta đều nhớ kỹ lời vừa rồi”

“Không liên quan, cái đó lát nữa ghi lại cho Thổ Đậu học tập.” A Tài nhìn hắn nói.

“A.” Cao Hành lật tờ khác chuẩn bị ghi chép.

A Tài bắt đầu kiểm tra thi thể, đầu tiên là tay, xác định không tổn hao gì, mắt miệng tai mũi, kiểm tra từng cái, cũng không phát hiện gì. Sau đó kiểm tra móng tay người chết, phát hiện có vật khác thường tồn tại, hắn dùng một cây gỗ được vót dẹt lấy vật trong móng tay ra, đặt trên tờ giấy trắng.

“Là cái gì?” Cao Hành cúi sát nhìn.

“Là da. Hắn là Hà đại nhân cào được trên người ai đó.” A Tài vừa nói vừa đưa cho Thổ Đậu xem, lại xem xét qua thi thể Hà đại nhân, “Trên người Hà đại nhân không có vết cào.”

“Nói như vậy, Hà đại nhân cào hung thủ bị thương.” Cao Vấn rút kết luận, “Nhưng vết thương ở đâu?”

A Tài đi đến trước mặt Cao Hành, “Giả như ta là Hà đại nhân, A Hành là hung thủ, hung thủ muốn xé mở ngực ta.... Người tới.” A Tài nói với Cao Hành.

“A.” Cao Hành kẹp bản ghi chép dưới nách, vươn tay làm động tác của hung thủ.

“Ta vì ngăn cản có thể như vậy.....” A Tài mang theo bao tay nên không thuận tiện trực tiếp cào Cao Hành, chỉ làm bộ cào. A Tài nhìn bàn tay mình đang giữ lấy tay Cao Hành, cái này.....

“Đã thương nơi mu bàn tay.” Cao Hành nói.

A Tài trở lại bên cạnh thi thể, xác nhận, “Đúng, chắc chắn mu bàn tay của hung thủ có vết thương, hơn nữa là bên tay trái.”

“Sao người biết?” Cao Hành hỏi.

“Vừa rồi người dùng tay phải hướng về phía ta, ngón cái nằm phía dưới bên trái, nhưng người xem, vùng ngực bị xé toang của Hà đại nhân có dấu ấn ngón cái nằm bên phải, như vậy hung thủ dùng tay trái.” A Tài chỉ rõ.

“A.... Hóa ra là như vậy” Cao Hành minh bạch gật đầu.

“A Tài quả nhiên cẩn thận.” Cao Vấn nhìn A Tài cười nói.

“Ngạch, đâu có...” Nguyên lý này rất phổ biến ở hiện đại, người biết đều dễ dàng phát hiện, A Tài được khen lại vô thức muốn vò đầu, nhưng bị Cao Vấn giữ cổ tay.

“Trên tay người còn mang bao nghiệm thi.” Cao Vấn nhắc nhở.

“Ngạch, đa tạ.” A Tài thu hồi tay, nhìn hẩn.

A Tài tiếp tục kiểm tra thi thể, hy vọng có thể tìm ra chút dấu vết để lại.

Một lúc lâu sau, “Nghiệm thi đã xong.” A Tài thở dài, “Không phát hiện gì.” Nói xong đi đến một bên, lôi kéo Thổ Đậu rửa tay sạch sẽ.

“Nhớ kỹ, nghiệm thi xong phải rửa tay sạch sẽ, thi thể cũng có ‘Độc’.” A Tài nói vì khuôn là độc, để Thổ Đậu dễ dàng hiểu.

“A.” Thổ Đậu ghi tạc trong lòng.

Cao Hành viết xong chữ cuối cùng, “Ta cũng nhớ kỹ.” Nói xong đưa bản nghiệm thi cho Cao Vấn.

Lúc này, chỉ nghe “Cô lỗ cô lỗ” một tiếng, mọi người quay đầu nhìn về phía A Tài, “Ngạch, ta chưa ăn cơm trưa.”

Cao Hành xem thường, “Chúng ta một ngày hai bữa cơm cũng không đói nhanh như người.”

“Cô lỗ cô lỗ” Lại tiếng bụng, mọi người lại nhìn về phía Thổ Đậu, Thổ Đậu xấu hổ vuốt bụng, A Tài lui về phía sau ôm lấy nó, “Tự hào” nói, “Chúng ta một ngày ba bữa cơm, đều đói nhanh như vậy.”

“Các người đi ăn cơm trước, ta đưa cái này cho Thôi đại nhân.” Cao Vấn giơ lên bản ghi chép nghiệm thi trong tay.

Trên đường trở lại Cao phủ, A Tài đề nghị, “Chi bằng chúng ta ăn ở bên ngoài rồi trở về? Về nhà còn phải làm cơm.” Hắn rất đói a....

“Tiên sinh trong nhà, chúng ta ăn xong mang về cho y chứ?” Thổ Đậu ngẩng đầu nhìn sư phụ.

A.... Sao hắn lại quên chuyện này, nhớ tới Triển Cảnh Nham, A Tài bối rối.

“Chúng ta ăn trước, sau đó mang về cho tiên sinh.” Hắc muốn lấp đầy bụng trước mới hảo hảo ngấm lại, muốn đại não hoạt động tốt phải bổ sung năng lượng.

Vừa vặn đi ngang qua một quán ven đường, A Tài nói, “Ở đây đi.”

“Ở đây?” Cao Hành hỏi.

“Đúng vậy, người có muốn ăn hay không?” Thấy Cao Hành chán ghét lắc đầu, A Tài lớn tiếng hét to, “Lão bản, cho hai chén.” Cùng Thổ Đậu chọn một bàn trống ngồi xuống.

“Hảo, có ngay.” Lão bản đáp.

Cao Hành cũng ngồi xuống.

A Tài nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Cao Hành, “Sao nào, ăn ở đây, mất bộ mặt của Cao bộ đầu sao?”

“Ta không có ý này....” Cao Hành vội vàng nói, càng nói càng nhỏ.

“Cái gì? Người nói lớn một chút, nghe không được....”

“Ý ta là, lần nào ta ăn ở đây cũng hỏng bụng.” Cao Hành xấu hổ nói.

“Người ăn phải tả được (thuốc xổ) sao?” A Tài không tin.

Đúng lúc lão bản bưng lên hai chén, “Hai vị, mời.”

“Ta.... Ta ăn cho người xem.” Cao Hành đoạt lấy một chén.

A Tài sững sờ nhìn hắc, sau đó đem một chén giao cho Thổ đậu, “Người ăn trước.” Rồi hô với lão bản, “Một chén nữa.”

“Muốn ăn thì nói, sao lại đoạt của ta.” A Tài một tay chống cằm, một tay gõ mặt bàn, vẻ mặt “Người chiếm tiện nghi ta” nhìn Cao Hành.

“Khụ khụ.... Khụ khụ....” Nghe xong lời của A Tài, Cao Hành không cẩn thận sặc nước, trong lòng ủy khuất nghĩ, người này không tin hẳn, cho nên hẳn mới ăn để chứng minh.....

Cuối cùng A Tài quyết định mua chút điểm tâm mang về, món này không tiện đóng gói.

Về đến nhà, Thổ Đậu ôm điểm tâm chạy vào tiểu viện trước, “Tiên sinh, chúng ta mang cho người một ít điểm tâm.” Gọi xong mới phát hiện không người trả lời.

Thổ Đậu vào phòng của tiên sinh, bên trong đã được quét dọn sạch sẽ, đệm giường cũng đã trải mới, bàn trà được lau sáng bóng, sách thường xem đặt trên mặt bàn, giấy và bút cũng đầy đủ hết, giống như luôn luôn ở đây. A Tài đi vào, hai tay khoát lên vai Thổ Đậu, “Xem ra Nghiêm tiên sinh đã thu thập xong, có lẽ đi đâu đó.”

“A.” Thổ Đậu có chút thất vọng.

“Đặt trên bàn của tiên sinh, lát nữa y về sẽ thấy.” A Tài vỗ vỗ, an ủi Thổ Đậu.

Thổ Đậu đặt bọc giấy trên bàn, theo sư phụ ra ngoài, “Đã qua thời gian lên lớp, tiên sinh sinh khí phải không?” Thổ Đậu có chút lo lắng hỏi.

“Tiên sinh biết rõ chúng ta đến nhà Hà đại nhân, sẽ không tức giận vì chuyện này.” A Tài xoa đầu Thổ Đậu, “Nhanh đi luyện chữ, ôn tập thêm chuyện hôm nay ta giảng.”

“Ân.” Thổ Đậu gật đầu vào thư phòng.

“Thổ Đậu rất yêu mến Nghiêm tiên sinh này?” Cao Hành đột nhiên lên tiếng, dọa A Tài nhảy dựng.

“Người đi đường không thể phát ra tiếng động sao, Nghiêm tiên sinh xem Thổ Đậu như một hài tử bình thường mà dạy dỗ, nghiêm khắc và khoan dung, ta nghĩ nên tôn kính nhiều một chút.” A Tài nói.

“A..... Ai u, không tốt.....” Cao Hành đột nhiên ôm bụng.

“Sao vậy? Muốn đi mao phòng?” Sẽ không thật như vậy chứ.

“Đã nói với người là ăn sẽ hỏng bụng, còn không tin....” Nói xong, không dám dừng lại, chạy tới mao phòng.

Nhìn Cao Hành túng quẫn, A Tài cười rộ lên.

Sau đó hắn xoay người lại nhìn gian phòng được thu thập sạch sẽ, y xem nơi này là nhà mình.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ranh Giới Mập Mờ

Thằng đến lúc Thổ Đậu và Cao Hành đã đi ngủ, Triển Cảnh Nham mới trở về, thấy thiếu niên còn nằm trên võng, y đi đến bên cạnh, “Tại sao còn chưa ngủ?”

“Người cũng như vậy.” A Tài ngồi dậy nhìn y.

“Có việc sao?” Triển Cảnh Nham nhận ra hắc có chút không hài lòng.

“..... Không có.” A Tài đột nhiên cảm giác mình như nữ nhân, chỉ một hai câu mập mờ của người ta mà đã suy nghĩ lung tung. “....Nghỉ ngơi sớm một chút.” Hắc đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng.

Lúc đi qua Triển Cảnh Nham, cánh tay bị y giữ lại, “Ta về nhà xử lý chút việc, tránh người nhà tưởng ta mất tích, cho nên trở về hơi muộn.”

“..... Ta không phải...” Hắc không định hỏi hành tung của y.

“Ta biết rõ, ta cũng không giải thích.” Triển Cảnh Nham nhìn hắc, “Lần sau, nếu ta về muộn, ta sẽ lên tiếng gọi, không cần để cửa cho ta.”

“.... Ân.” A Tài cúi đầu gật gật.

“Kỳ thật....” Kỳ thật cái gì? A Tài ngẩng lên, đột nhiên thấy gương mặt phóng đại của Triển Cảnh Nham, thoáng ngây người, ngạch, tiến triển quá nhanh đi.

Triển Cảnh Nham nghiêng thân về phía trước, nhẹ nhàng nói bên tai hăn, “Ta chuyển đến là có mục đích.”

Hơi thở vương vít bên tai, lúc A Tài vì rung động mà run nhè nhẹ, Triển Cảnh Nham buông hăn ra, trở về phòng, “Đi ngủ sớm một chút.”

Chỉ để lại thiếu niên đỏ mặt sừng sờ trong đêm tối, mở to mắt đứng ở nơi đó.....

Hôm sau, A Tài mang theo hai mắt thâm quầng ra khỏi phòng.

“Ai Tối hôm qua người gặp trở ngại với mao phòng sao?” Cao Hành xoay người, thấy A Tài, thật đúng là bị dọa nhảy dựng.

“Người mới gặp trở ngại.” A Tài hiện lên vẻ mặt ngủ không ngon, vu oan, “Là tiếng ngáy của người quá lớn, ồn ào khiến ta không ngủ được.” Hăn làm người hai thế, tình cảm vẫn trắng như tờ giấy, tối hôm qua Triển Cảnh Nham “Châm ngòi” như vậy, khiến hăn sừng sờ, một đêm mất ngủ.

“Ta ngáy? Sao ta không biết?” Trước kia hăn và ca ca ngủ chung, đâu nghe bọn họ nói gì.

Thổ Đậu đi sau lưng A Tài, lão đảo một cái, cũng là bộ dáng ngủ không ngon.

“Người cũng mất ngủ vì ta ngáy?” Hăn thật sự ngáy sao? Cao Hành hoài nghi chính mình.

“Không phải, là tối qua sư phụ lật qua lật lại, khiến ta ngủ không ngon.” Thổ Đậu ủy khuất, xoay người thì thôi, trong miệng còn lẩm bẩm, cũng không biết đang nói cái gì.

Nghe xong Thổ Đậu “Lên án”, A Tài xấu hổ sờ sờ đầu Thổ Đậu, “Ha ha, đợi tí nữa ăn điểm tâm xong, lại trở về ngủ, thêm giấc.”

“A, hóa ra có người nghĩ cái gì đó nên ngủ không ngon, còn vụ ta ngáy.” Cao Hành cố ý không chỉ tên, nhưng mọi người đều biết hắn đang nói ai.

Lúc này Triển Cảnh Nham vừa đẩy cửa phòng ra, thấy bọn họ, “Sớm.”

Thổ Đậu rất nhiệt tình hô, “Tiên sinh, sớm.”

A Tài ngoảnh đầu nhìn y, lại vội vàng quay mặt đi, thu hồi ánh mắt, tìm lý do khác giải thích với Cao Hành, “Ta, ta nghĩ án tử hôm qua, cho nên mới ngủ không ngon.”

“Thật sao? Vậy người suy nghĩ một đêm, nghĩ ra cái gì?” Cao Hành lĩnh giáo.

“Ta muốn sắp xếp lại suy nghĩ, đợi tí nữa nói cho người biết.” A Tài tiếp tục nói dối, vụng trộm nhìn Triển Cảnh Nham, phát hiện đối phương cong khóe miệng, bị giễu cợt.....

Lúc này có người gõ cửa, Cao Hành mở cửa, hóa ra là đại ca mang bánh bao đến, “Ta nghĩ các người chưa ăn điểm tâm, liền mua chút bánh bao về cùng ăn.” Cao Vấn vừa nói vừa đưa bánh bao cho Cao Hành, Cao Hành cầm vào nhà bếp tìm chén đĩa.

Cao Vấn đột nhiên nhìn thấy Triển Cảnh Nham, đầu tiên là sửng sờ, “Vị này là?”

A Tài giới thiệu, “Đây là tiên sinh của Thổ Đậu, Nghiêm tiên sinh – Nghiêm Cảnh. Đây là đại ca của Cao Hành – Cao Vấn.”

Hai người khách khí bắt chuyện, vừa lúc Cao Hành bưng bánh bao ra, “Ăn bánh bao.”

Thổ Đậu vươn tay muốn cầm, bị A Tài đánh một cái, “Rửa mặt rửa tay đánh răng.”

“A....” Đi theo sư phụ đến giếng đằng sau, vệ sinh cá nhân.

Bên này Triển Cảnh Nham, Cao Vấn, Cao Hành ngồi xuống trước.

“Xin hỏi, trước đây tiên sinh dạy học ở đâu?” Cao Vấn hỏi.

“Trước dạy một số đệ tử tại gia.” Triển Cảnh Nham đáp.

“A, không biết quý phủ của tiên sinh ở đâu?” Cao Vấn lại hỏi.

“Quê nhà Kính huyện.” Triển Cảnh Nham lại đáp. Cái này không giả, Triển gia bọn họ làm giàu ở Kính huyện, nhưng ít người biết rõ.

“Kính huyện là nơi tốt, ta nhớ rõ Thương Sơn ở chỗ này, là nơi đi săn tuyệt vời, ta và cha từng đi qua, thỏ rừng đúng là mỹ vị.” Cao Vấn cười nói.

“Thương Sơn ở Lâm Xuyên, không ở Kính huyện.” Triển Cảnh Nham cười đáp.

“A? Ta nhớ lầm, cũng đã nhiều năm.” Cao Vấn tiếp tục cười.

“Đang nói chuyện gì vậy?” A Tài đến ngồi giữa hai người, Thổ Đậu ngồi giữa Triển Cảnh Nham và Cao Hành.

“Đang nói đến Thương Sơn.” Cao Hành chen vào.

“Thương Sơn làm sao vậy?” A Tài kỳ quái hỏi.

“Không có, chúng ta đang nói, đó là nơi đi săn tuyệt vời.” Cao Vấn giải thích.

“A, chờ ta dành đủ tiền, ta cũng đi xem.” A Tài cầm lấy bánh bao, cắn một miếng.

Cao Vấn tạm thời không hỏi nữa, “Đúng vậy, có cơ hội thì đi xem một lần.” Hắn thấy Triển Cảnh Nham không giống tiên sinh dạy học, lúc này chuyển tới, chẳng lẽ liên quan tới án tử.

Triển Cảnh Nham bình tĩnh ăn bánh bao người khác mua. Y biết rõ Cao Vấn thử thăm dò mình, nhưng cũng đúng, là bọn họ suy nghĩ cho sự an toàn của A Tài.

A Tài thấy mọi người hòa thuận, ngồi cùng nhau ăn điểm tâm, cảm giác thật tuyệt, cảm giác, cảm thấy người trong nhà càng ngày càng nhiều. Về phần mập mờ với Triển Cảnh Nham, cứ thuận theo tự nhiên, nghĩ như vậy, cả người đều buông lỏng.

Cao Hành ăn bánh bao, nhìn Triển Cảnh Nham lại nhìn đại ca của mình, cảm thấy hai người bọn họ là lạ.

Thổ Đậu tập trung ăn, trong lòng nghĩ, nếu mỗi ngày Cao Vấn thúc thúc đều mang bánh bao đến thì tốt.

Mọi người mang theo tâm tư khác nhau ăn xong điểm tâm.

Sau khi ăn xong, Triển Cảnh Nham bắt đầu dạy Thổ Đậu học, bổ sung cho ngày hôm qua. Những người khác thì đến nha môn, người bị hại là mệnh quan triều đình, nên khắp nơi đều chú ý án tử này.

Trong thư phòng của Thôi đại nhân, mọi người trao đổi manh mối, trước mắt có thể xác định hung thủ có cừ oán với Hà đại nhân, hung thủ thuận tay trái, trên mu bàn tay có vết cào, hung khí là vật sắc bén dài ước chừng mười tấc. Hơn nữa hung thủ võ công cao cường, ít nhất không làm hộ vệ của Hà đại nhân chú ý mà có thể vào phòng giết người, còn có thể yên lặng rời đi.

“Cao Vấn, người có ý kiến gì không?” Thôi đại nhân nhíu mày hỏi.

“Đại nhân, nghi phạm quen dùng tay trái và mu bàn tay có vết thương, ta nghĩ bắt đầu tìm hiểu từ cừu nhân của Hà đại nhân.” Cao Văn đề nghị.

“Tìm hiểu thế nào?” Thôi đại nhân vội hỏi.

“Hà đại nhân chấp chương Hình bộ, cừu nhân của hãn có thể là những người bị hãn phán án?” Cao Văn nói.

“Ân, đó là một phương hướng, vậy người và Cao Hành, A Tài đến tra bản án ở Hình bộ, nhất là những kẻ từng học võ công, đều tìm cho ta, ta sẽ nói với bên kia.” Thôi đại nhân nói, “Những người khác đi tra số người trong thành có võ công bị thương ở mu bàn tay trái, một người cũng không thể lọt.”

“Vâng.” Mọi người lĩnh mệnh rời khỏi thư phòng.

“Đại ca, ca đang nói đùa sao, Hà đại nhân nhậm chức ít nhất đã hơn hai mươi năm, chẳng lẽ ca muốn chúng ta tra hết toàn bộ án kiện trong thời gian qua?” Cao Hành mới tưởng tượng đã cảm thấy công văn chất đầy một phòng.

“Mục tiêu của chúng ta là những đại án, một chút việc nhỏ không thể nào hận đến mức giết chết Hà đại nhân.” A Tài nói.

“Đại án? Thế nào thì tính là đại án?” Tiêu chuẩn này cũng quá mơ hồ.

“Tỷ như việc có liên quan đến tín mạng, hoặc là diệt môn, đánh đáng đến môn phái giang hồ ... Cái này đều là đại án.” A Tài giải thích.

“Hơn nữa không cần những án đã lâu năm, tìm những án kiện Hà đại nhân mới xử lý xong, chủ yếu là sau khi hãn nhậm chức ở kinh thành.” Cao Văn nói, “Chúng ta bắt đầu tìm từ năm nay trở lại.”

Vương phủ

“Là ai?” Hộ bộ thị lang Vương đại nhân ngồi trong thư phòng, chợt thấy bóng người hiện lên ngoài cửa sổ.

Wương đại nhân mở cửa phòng, “Sao người lại đến? Không có người thấy chứ?” Hãn vươn thân lên phía trước, kéo hắc y nhân vào trong thư phòng, “Hộ vệ của người sao có thể ngăn được ta.” Hắc y nhân khinh thường nói.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao Hà đại nhân lại chết thảm trong nhà? Chuyện của chúng ta đã bại lộ?” Vương đại nhân hỏi người đến, hy vọng có thể minh bạch mọi chuyện.

“Đừng lo lắng, hôm nay ta tới cầm bản vẽ.” Hắc y nhân nói.

“Bản vẽ? Sao lúc này lại lấy nó, chúng ta đã nói năm năm sau sẽ cùng đi lấy cơ mà?” Vương đại nhân hỏi.

“Chuyện bây giờ có biến, người chỉ cần đưa bản vẽ, ta sẽ đi.” Ngữ khí của hắc y nhân có chút không kiên nhẫn.

“Không, ta không thể đưa cho người, người nghĩ ta ngu ngốc sao, ta mà đưa cho người, ta còn giữ được mạng?” Vương đại nhân nói tiếp.

“Hừ, người không đưa cũng không còn mạng.” Lời chưa nói xong, kiếm hắc y nhân đã xẹt qua cổ Vương đại nhân.

Động mạch cổ của Vương đại nhân bị cắt đứt, máu phun trên vách tường, người ngã xuống, cổ họng bị cắt đứt khiến hãn không thể phát ra thanh âm nào, hãn phủ phục trên mặt đất, một tay ôm cổ, vọng tưởng máu không chảy ra ngoài, một tay duỗi về phía trước, như đang cầu cứu, cho đến khi chống đỡ không được nữa, Hắc y nhân thấy hãn đã đoạn khí, bắt đầu tìm kiếm bản vẽ, nhưng tìm cả thư phòng cũng không thấy, “Lão già chết tiệt, rốt cuộc giấu ở đâu.” Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng vang, Hắc y nhân vội vàng ngừng động tác, lặng lẽ trốn sau cửa.

“Cha, cha còn sinh khí sao?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Vương Tiết.

“Cha biết rõ con và Hà Khiêm là bằng hữu, sao con có thể nhân lúc cha hãn vừa mới chết, đã nghĩ cách thay thế vị trí của cha hãn, con biết rõ cha muốn tốt cho con, nhưng chí hướng của con không đặt trên quan trường, con.....” Vương Tiết còn đang xin lỗi cha mình vì chuyện lúc chiều thì nện đột nhiên tắt.

Vương Tiết bất đắc dĩ, cho là lúc này cha đang tức giận nên nghe không vào, “Vậy cha nghỉ ngơi trước, con trở về phòng.”

Đợi Vương Tiết rời đi, hắc y nhân mới nhẹ nhàng thở ra, không nên ở lâu.

Hắc y nhân vội vàng để lại một chữ trên lưng Vương đại nhân, tựa như lúc đến, lặng lẽ rời đi.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đầu Mối

Trong phòng Hồ sơ hình bộ.

Đêm đã khuya, Cao Hành vừa đọc hồ sơ án kiện vừa ngáp, nghe được tiếng gõ mõ bên ngoài, “Đã là giờ sừ, các người không định đi ngủ sao?” Nhìn hồ sơ chưa được động đến bên cạnh, Cao Hành nhut chí hỏi.

Trước mặt ba người đều bày ra hàng chông hồ sơ án kiện, “Nếu đệ mệt thì đi nghỉ ngơi trước.” CaoVấn nhìn hồ sơ trong tay, nói.

Cao Hành thấy hai người không có ý định dừng lại, sao hăn có thể không biết xấu hổ mà đi nghỉ ngơi, “... Ta ở lại xem.”

Bầu trời ngoài cửa sổ trở nên sáng rõ, nển trong phòng dần dần tàn lụi.

Không biết từ lúc nào Cao Hành đã vùi đầu vào đồng hồ sơ chông chất mà ngủ, trong phòng, ngoại trừ thanh âm trở mình nho nhỏ của hăn, thì chỉ có thanh âm lật giấy.

“Án kiện Dung đại nhân đánh cắp ngân lượng triều đình cũng do Hà đại nhân xử lý?” A Tài đột nhiên nói.

Cao Hành bỗng nhiên tỉnh lại, hồ sơ vướng trên người hăn rơi xuống một mảnh, mở mắt thấy đại ca và A Tài đều nhìn mình, xấu hổ gãi gãi đầu, “... Sao ta lại ngủ...”

Cao Vãn thu hồi ánh mắt, nhớ lại, “À, lúc trước Dung đại nhân có địa vị, quan địa phương không tiện thẩm tra, án này tấu lên Hoàng thượng, cuối cùng do Hoàng thượng sai Hà đại nhân đến thẩm tra. Sao vậy, người hoài nghi chuyện này có liên quan tới án tử?”

“Không biết, nhưng đây là đại án, ít nhất đã ở trong phạm vi hoài nghi. Hơn nữa Dung cô nương vừa mới bị giết.... Có phải là trùng hợp hay không....” A Tài có cảm giác hai chuyện liên quan tới nhau, tối thiểu cái chết của hai người đều có liên quan tới án mất trộm ngân lượng triều đình.

“Ta cũng tìm được một án tử.” Cao Hành vội vàng nói, muốn chứng minh, tuy hãn không cẩn thận mà thiếp đi, nhưng quả thật hãn có làm việc. “Đây là án về Nhị Lưu cục ở kinh thành, trong vòng một đêm tất cả người trong tiêu cục trúng độc bỏ mình, chỉ còn lại sư nương và nhi tử về thăm người thân nên thoát nạn.”

“A? Hà đại nhân phán thế nào?” A Tài hiếu kỳ hỏi.

“Trên này ghi là trước kia tiêu cục trục xuất một tiêu sư (người áp tải), hãn ghi hận trong lòng, trong tiệc rượu chúc mừng hoàn thành một sinh ý lớn, hãn hạ độc vào rượu, độc chết tám mươi người từ trên xuống dưới của tiêu cục. Cho nên tiêu sư bị bắt rồi trảm thủ thị chúng.” Cao Hành lẩm bẩm.

“Cái này có quan hệ gì với án tử của chúng ta?” A Tài nhìn Cao Hành, hỏi.

“Đây không phải án diệt môn sao.” Cao Hành nói.

“Chúng ta nói đến những án do Hà đại nhân điều tra hoặc thẩm tra xong, thì bị Hoàng thượng phán là án diệt môn, tỷ như án của Dung đại nhân, không phải là án kiện có nhiều nạn nhân bị giết.” Cao Vãn giải thích, “Hơn nữa loại án tử này phải liên quan tới quan lại.”

“Loại án tử này rất ít, mấy năm gần đây chỉ có vài vị quan bị tịch thu gia sản mà thôi, sao chúng ta còn phải lật xem những thứ này chứ.” Cao Hành không hiểu.

“Ngoại trừ loại này, chúng ta còn muốn tìm những án bị phán chém đầu mà những người liên quan có võ công.” A Tài nói, “Có lẽ thân nhân của bọn họ cảm thấy là họ bị oan uổng, như vậy cũng có khả năng mang hận ý với Hà đại nhân.”

“A....” Vậy hẳn không thể nào trở mình một lần nữa, Cao Hành nghĩ thầm. “Nhưng chúng ta cứ mơ hồ tìm như vậy, có thể giúp án tử được bao nhiêu?”

“Có thể là lớn hoặc nhỏ, có thể tìm một vòng đều vô dụng, cũng có thể chúng ta sẽ tìm được nghi phạm.” A Tài vừa nói vừa cầm chồng hồ sơ bên cạnh, tiếp tục lật xem.

“A....” Thật lãng phí thời gian.

“Thùng thùng đông...” Tiếng đập cửa vang lên, ba người đều ngẩng đầu, ngay sau đó cửa bị kéo ra, Thổ Đậu chui đầu vào. “Sư phụ, ta mang điểm tâm cho các người.”

“Thổ Đậu?” Mọi người đều sững sờ nhìn nó.

“Vẫn là đồ đệ của ta hảo.” A Tài đứng dậy ôm lấy Thổ Đậu, xoa đầu có nó, “Người tự mình tới sao?”

Thổ Đậu lắc đầu, “Là tiên sinh dẫn ta tới, đồ ăn cũng là tiên sinh mua.”

Thấy sau lưng Thổ Đậu không có người, “Tiên sinh đâu?” A Tài hỏi.

“Tiên sinh đứng ngoài tiểu viện, thủ vệ không cho hấn vào.” Thổ Đậu bất mãn nói, thiếu chút nữa ngay cả nó cũng không được vào.

“A....” A Tài không ngờ y sẽ dẫn Thổ Đậu tới.

“Ta sắp đói lả, ta xem xem các người mang đến cái gì.” Nói xong Cao Hành nhận giỏ trúc từ tay Thổ Đậu.

“Các người ăn trước....” A Tài đẩy cửa đi ra ngoài.

Cao Vấn nhìn hấn một cái.

“Đại ca, cho người.” Cao Hành đưa bánh bao.

Cao Vấn quay sang, tiếp nhận bánh bao, “Ân.”

A Tài đi ra, quả nhiên thấy Triển Cảnh Nham xoay lưng, đứng bên cạnh cổ thụ, ngẩng đầu nhìn thứ gì đó.

Như là phát giác được hấn đến, Triển Cảnh Nham xoay người.

“Ngạch, cảm tạ.” Ngoại trừ nói lời cảm tạ, A Tài không biết phải nói gì.

“Người ăn chưa? Muốn vào ăn cùng hay không?” A Tài nói.

Triển Cảnh Nham nhìn thủ vệ, “Không cần, các người bận rộn, lát nữa ta mang Thổ Đậu trở về.”

“A....” A Tài gật đầu, che dấu thất vọng dưới đáy mắt.

“Một đêm không ngủ?” Triển Cảnh Nham nhìn đôi mắt thâm quầng của hấn, có lẽ là sắc mặt A Tài quá mức tái nhợt, ngủ không ngon vành mắt sẽ đen hơn so với người khác.

“Ân, lật bản án cũ một đêm, nhưng không có tiến triển.” A Tài nói.

Triển Cảnh Nham còn muốn nói gì đó, đúng lúc Thổ Đậu mang theo giỏ không đi ra, “Sư phụ, người nhanh trở về ăn, nếu không đều bị Cao Hành ăn hết.”

“Ân, phải nghe lời tiên sinh a.” A Tài dận dò. Nói xong, hắn đột nhiên cảm thấy mình càng ngày càng giống lão mục tử (aka mục già) Liếc nhìn Triển Cảnh Nham, khóe miệng đối phương chứa đựng ý cười nhìn hắn.

“Ân, chúng ta đi đây.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, A Tài thầm nghĩ, thật giống trượng phu bên ngoài tăng ca, thê tử mang theo hài tử đến đưa cơm. Nghĩ đến bộ dáng anh tuấn của Triển Cảnh Nham, ngạch, nữ trang không thích hợp với y..... Nhưng, không sao.....

Cao Vấn bước ra tiểu viện thì thấy A Tài cười khúc khích nhìn về phía trước, theo tầm mắt của hắn, không thấy cái gì.

“Uy, nhìn cái gì đấy?” Cao Vấn hỏi.

“A...” Lúc này A Tài mới lấy lại tinh thần, “Không có, không nhìn gì cả.”

“Thật đói, đi vào ăn cơm.” Nói xong, hắn làm bộ vô sự trở về tiểu viện.

Cao Vấn có chút trầm tư nhìn A Tài rời đi.

“Ta không được, mắt không mở được nữa” Cao Hành mệt mỏi nằm sấp xuống bàn kê ca.

Cao Vấn nhìn hắn lại nhìn A Tài, vẻ mặt hai người đều mệt mỏi vô thần, “Hôm nay xem đến đây, mọi người về nghỉ ngơi, phá án không thể nóng vội.”

A Tài gật đầu, đứng người lên, duỗi lưng một cái.

Đột nhiên cửa bị đẩy mạnh, “Cao bộ đầu, không tốt.” Một nha dịch cuống quýt tiến vào.

Cao Vấn cau mày hỏi, “Chuyện gì mà hấp tấp như vậy?”

“Vừa rồi có người báo, hộ bộ thị lang Vương đại nhân chết trong nhà.”

“Cái gì?” Ba người trong phòng đều cả kinh.

Vừa đi vào thư phòng thì thấy Vương đại nhân hạ quỳ rạp trên mặt đất.

A Tài tiến lên trước xem xét thi thể, “Thi thể chưa hoàn toàn cứng ngắt, hẳn là chết chưa tới năm canh giờ. Cần cổ có một vết thương dài ước chừng ba thước, động mạch yết hầu bị cắt đứt, mất máu quá nhiều mà chết.”

A Tài nhìn y phục trên lưng Vương đại nhân bị cắt rách, hẳn đem tấm vải kéo sang hai bên.

“Lại là một chữ ‘tội’, giống như trước ngực Hà đại nhân.” Cao Vấn nói.

A Tài nghiêng đầu Vương đại nhân sang trái, mở miệng của hẳn, đầu lưỡi vẫn còn. Nhìn hiện trường mất trật tự, nhưng không phải dấu vết đánh nhau, có người tìm kiếm cái gì đó.

“Xem ra, có thể là cùng một hung thủ sát hại Hà đại nhân.” Cao Vấn nhìn A Tài, nói.

Cùng một hung thủ? Cũng vì báo thù, vì sao không “Mổ ngực phá bụng” Vương đại nhân hoặc là dùng hành vi trút hận khác?

“Ai phát hiện Vương đại nhân đầu tiên?” Cao Vấn hỏi.

“Là Vương công tử. Vương Tiết” Nha dịch bên cạnh nói.

“Vương công tử đâu?” Cao Vấn lại hỏi.

“Vương phu nhân vừa thổ huyết hôn mê bất tỉnh, Vương công tử ở bên cạnh nàng.” Nha dịch trả lời.

Cao Vấn gật đầu. “Gọi Vương công tử đến, có chút vấn đề cần hỏi hần.”

“Vâng.” Nha dịch đáp.

Đồng thời, Triển Cảnh Nham ở trong phòng xem báo cáo của ảnh vệ, ngẩng đầu nhìn Thổ Đậu chơi đùa trong nội viện.

Lại một người chết. “Tra rõ ràng, có liên quán tới bên kia hay không.”

“Vâng.” Ảnh vệ nhận lệnh, trong nháy mắt biến mất sau lưng Triển Cảnh Nham.

Triển Cảnh Nham nắm tờ giấy trong tay, dùng sức, lúc mở ra chỉ còn lại bột phấn, bay trong không khí.

“Thổ Đậu, nên tập viết.” Y ra khỏi phòng, nói.

“Vâng.” Thổ Đậu rời khỏi võng, chạy đến bên cạnh tiên sinh, theo y vào thư phòng, không chút nào phát giác chuyện vừa rồi.

Từ Vương phủ trở về, Cao Vấn đi tới phòng nghiệm thi, nhìn thấy A Tài vừa kiểm tra thi thể xong, “Có phát hiện gì không?”

A Tài lắc đầu, “Lần này trên người Vương đại nhân chỉ có vết thương trí mạng nơi cổ. Trừ chữ ‘tội’ trên lưng, không có gì khác. Hung thủ ra tay cực nhanh, khiến Vương đại nhân không kịp phản ứng.”

“Đại ca, ca hỏi được gì từ Vương phủ?” Cao Hành hỏi.

“Theo lời Vương Tiết, giờ hội tối hôm qua hắn đến thư phòng, muốn nói xin lỗi vì giữa bữa cơm tối hắn cãi nhau với cha, nói được một nửa, nên ở thư phòng tắt đi, hắn nghĩ cha còn giận hắn, đành trở về nghỉ ngơi. Sáng hôm nay hắn cố ý bưng điếm tâm đến thư phòng, muốn cùng cha hân hòa hảo, ai ngờ đẩy cửa ra, thấy người đã chết.” Cao Vấn nói.

“Cha hân cũng ở thư phòng?” A Tài hỏi.

“Vương Tiết nói, cha hân thường xuyên làm việc đến khuya mới nghỉ ngơi, vì không muốn quấy rầy Vương phu nhân, cho nên trong thư phòng cũng sắp xếp giường chiếu.” Cao Vấn nói, “Hơn nữa Vương Tiết cũng nói, mấy ngày gần đây tâm trạng của cha hân rất nặng nề.”

“Đều chết ở thư phòng, đều là gần đây đột nhiên có tâm sự, trên người cũng có một chữ ‘tội’, nhất định bọn họ bị cùng một người giết chết.” Cao Hành phán đoán.

“Nếu bị cùng một người giết chết, vì sao cho Vương đại nhân chết thống khoái, lại tra tấn Hà đại nhân?” A Tài hỏi.

“Có lẽ hân hận Hà đại nhân hơn.” Cao Hành suy đoán.

“Hơn nữa thư phòng của Vương đại nhân xáo trộn như vậy, hung thủ đang tìm cái gì?” A Tài nói hết, ba người lâm vào trầm tư.

“Ta đột nhiên có cảm giác.” A Tài nói tiếp.

“Cái gì?” Cao Vãn và Cao Hành cùng hỏi.

“Ta cảm thấy cái chết của Hà đại nhân, Vương đại nhân và Dung cô nương có liên quan tới nhau.” A Tài nói.

“Liên quan thế nào?” Cao Hành hỏi.

“Không biết, chỉ là cảm giác.”

Cao Hành xem thường, “Phá án dựa vào chứng cứ, không phải cảm giác.”

“Sao ngươi lại có cảm giác này?” Cao Vãn vội hỏi, nếu như cái chết của ba người thật sự có liên quan, như vậy, chắc chắn án mất ngân lượng triều đình năm trước cũng không thoát khỏi liên quan.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Kỳ Hạn Ba Ngày

“Trước mắt, Ngũ công tử cùng và cái gọi là chứng cứ mà Dung cô nương muốn có được không liên quan tới nhau, nhưng Dung cô nương lại hện với Ngũ công tử vào buổi tối bị giết. Mà bây giờ, Hà đại nhân và Vương đại nhân lại là cha của hai vị công tử trong đó..... Giống như, Ngũ công tử nối liền ba án tử kia với nhau, nhưng ta lại không biết, rốt cuộc nó nối liền như thế nào.” A Tài tận lực biểu đạt ý của mình cho bọn hắn biết, “Các người hiểu ý của ta chứ?”

Cao Vãn và Cao Hành nhìn hắn, tỏ vẻ “Ta đang cố hiểu”, A Tài có chút thất vọng gãi gãi đầu, “Ngạch... Coi như ta chưa nói.”

Cao Vãn ho một tiếng, “Dù thế nào, hai vị đại thần bị giết, Hoàng Thượng chắc chắn tức giận, áp lực của chúng ta càng lớn, các người về nghỉ ngơi trước, ta đi gặp Thôi đại nhân.” Một đêm không ngủ, tới trưa lại bận việc về Vương đại nhân, mọi người đã rất mệt.

“Ân. ” Cao Hành và A Tài gật đầu.

Trên đường về nhà, Cao Hành nhin không được hỏi A Tài, “Án tử lần này không có đầu mối, nhưng lại liên quan tới đại thần, chúng ta phá được sao?”

A Tài vừa ngáp vừa nói, “Trên đời, không có án nào không phá được, chỉ có trinh thám không phá được án.”

Cao Hành cẩn thận nhấm nuốt những lời này của A Tài, “Cái kia, ‘Trình thám’.... Là cái gì?”

“Chính là bộ khoái.”

Cao Hành thả chậm cước bộ, lặp lại, “Trên đời không có án nào không phá được, chỉ có bộ khoái không phá được án.... Đây không phải là nói ta? Uy....” Ngắc đầu nhìn mới biết A Tài đã đi xa, vội vàng đuổi theo, “Lời của người có ý gì

Cao Hành một đường “Bịch bịch” về đến nhà, A Tài mặc kệ hăn, không nói lời nào, đẩy cửa ra, thấy Triển Cảnh Nham và Thổ Đậu đang học, nghe Thổ Đậu lang lang đọc: “.... Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị tri dã.... (*)” Nơi này cũng có Khổng Tử sao?

(*) dịch nghĩa: Biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, ấy là biết. (Luận ngữ – Khổng Tử)

“Sư phụ... ” Thổ Đậu nghe được tiếng mở cửa, ngắc đầu nhìn, kêu lên.

“Ân, học, học tốt... Tiếp tục, các người tiếp tục.... ” A Tài cắt ngang Cao Hành đang lải nhải.

Cao Hành biết điều, tạm thời yên lặng.

“Nghỉ ngơi một chút.” Triển Cảnh Nham nhìn A Tài, rồi nói với Thổ Đậu.

“Ân.” Thổ Đậu buông sách, chạy tới chỗ sư phụ.

A Tài xoa đầu nó, “Hai ngày nay học thế nào?”

“Tiên sinh nói, Thổ Đậu có tiến bộ.” Thổ Đậu vui vẻ.

“Thật sao.” A Tài cười nói.

“Sư phụ, người xem.” Kéo A Tài đến trước bàn đá nhìn chữ nó viết, “Đây là chữ hôm nay vừa viết.” Có chút khoe khoang.

A Tài liên tục tán thưởng, “Ân, tiến bộ rất lớn, dễ nhìn hơn chữ của sư phụ rất nhiều, tối nay đôn kê thưởng cho người.”

“Cáp, trong này, không phải chữ của ai cũng dễ nhìn hơn chữ của người sao?” Cao Hành giễu cợt, hỏi.

A Tài không tiếng động cho hấn một ánh mắt sắc bén, không thêm so đo, “Hai ngày nay Thổ Đậu học cái gì?”

“Học rất nhiều, vừa rồi tiên sinh còn dạy ta thái độ thông minh.” Thổ Đậu nói.

“A? Nói thế nào?” A Tài giả bộ xin thỉnh giáo.

“Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, đây là thái độ thông minh.” Thổ Đậu giải thích.

“A, biết rõ còn cố hỏi là gì?” A Tài ám chỉ, Cao Hành trừng mắt nhìn hấn.

Thổ Đậu ngẫm nghĩ trong chốc lát, chắc chắn không phải là thái độ thông minh, đột nhiên nhớ tới lời tiên sinh vừa nói, trái nghĩa với ‘Thông minh’, giật mình, “Đó là thái độ ngu xuẩn. ”

A Tài cười nghiêng ngả, “Thổ Đậu nhà ta thật sự thông minh, thái độ ngu xuẩn cũng biết.” Nói, còn nhìn Cao Hành đang đỏ mặt vì tức giận.

Triển Cạnh Nham cũng nhin không được mà khẽ cười, Thổ Đậu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười theo.

“.... Ta đi ngủ.” Cao Hành quay đầu trở về phòng, nhứt chí đá cửa.

Triển Cạnh Nham nhìn A Tài đang cười, trong mắt đã đầy tơ máu, vành mắt thâm quầng hơn trước, sắc mặt vốn không khỏe mạnh càng tái nhợt, thân thể gầy gò đến mức ngoại sam rộng thùng thình, bộ dáng gió thổi liền ngã, khiến lông mày y bất giác nhíu chặt, “Chúng ta tiếp tục học, để sư phụ người về phòng nghỉ ngơi.”

A Tài ngưng cười, nghe ra ý quan tâm trong lời nói của y, hần mím cười nhìn y.

“A, sư phụ nhanh đi nghỉ ngơi.” Lúc này Thổ Đậu mới nhớ, sư phụ cả đêm không ngủ.

“Ân, chờ sư phụ tỉnh, sẽ đôn kê cho các người.” A Tài cười nói.

Đóng cửa phòng, hần chăm chú nhìn Triển Cạnh Nham đang dạy bảo Thổ Đậu, cảm giác có người quan tâm... Ấm áp.

Cao Vấn tới thư phòng của Thôi đại nhân, mới được biết Thôi đại nhân bị Hoàng thượng triệu kiến từ sáng sớm, hẳn là vì án tử của hai vị đại thần. Xoay người định rời đi, đúng lúc thấy Thôi đại nhân trở về.

“Tiểu Cao a....” Thôi đại nhân thấy người tới, chân mềm nhũn, Cao Vấn bước lên trước đỡ lấy, “Đại nhân, ngài sao vậy?”

“Đỡ ta vào trước.” Thôi đại nhân run giọng nói.

Đợi hai người vào đại sảnh, Thôi đại nhân ngồi trên ghế, hạ nhân bưng một chén trà nóng tới, Cao Vấn nhận lấy rồi đưa lên.

Thôi đại nhân để chén trà qua một bên, vội vàng cầm lấy tay Cao Vấn, “Tiểu Cao a, người phải cứu ta.”

“Xảy ra chuyện gì, đại nhân?” Trong lòng Cao Vấn nghĩ, chẳng lẽ có liên quan tới việc Hoàng thượng triệu kiến.

“Vừa rồi Hoàng thượng triệu kiến ta, rất tức giận vì việc hai vị đại thần bị giết, hạn ta trong vòng ba ngày phải tìm ra thủ phạm, nếu không mang đầu đến gặp người.” Thôi đại nhân hồi tưởng lại chuyện trong cung, cảm giác giống như từ quỷ môn quan trở về.

“Ba ngày? Sao có thể? Hoàng thượng giận chó đánh mèo sao?” Cao Vấn nói thẳng.

“Hừ hừ... Người nói nhỏ chút.” Thôi đại nhân khủng hoảng nhìn xung quanh, rất sợ bị người khác nghe được, “Hoàng thượng nói, hai vị đại nhân bị giết lại không rõ nguyên nhân, khiến các vị đại thần khác cảm thấy bất an, nếu như trong vòng ba ngày không thể phá án, phủ doãn như ta bảo vệ an nguy của bách tính kinh thành có tác dụng gì.” Hắn luôn cẩn thận, làm quan mấy chục năm qua cũng giữ gìn khuôn phép, sao đến lúc tuổi già lại gánh án tử đặc biệt như vậy.

“Tiểu Cao, phá án là sở trường của các người, người nói cho ta biết, hiện giờ án tử có phát hiện gì không? Có nghi phạm không? Ba ngày có thể phá được án hay không?” Về mặt Thôi đại nhân đầy chờ đợi, nhìn Cao Vấn.

Cao Vấn hạ mắt lắc đầu, “Tạm thời chưa có tiến triển gì.”

Thôi đại nhân vô vọng tựa lưng vào ghế, lặp đi lặp lại, “Ta xong rồi, ta xong rồi.....”

Cao Vấn hai tay ôm quyền, vội vàng an ủi, “Đại nhân, còn ba ngày, phủ nha chúng ta đồng tâm hiệp lực phá án, bảo vệ tính mạng đại nhân.”

Thôi đại nhân kích động nắm lấy tay Cao Vấn, “Người có nắm chắc?”

“Ngạch... Chúng ta sẽ cố gắng.” Hãn không cách nào cam đoan.

Thôi đại nhân không tức giận, tuyệt vọng tựa lưng trở lại ghế, cố gắng thì được cái gì, “Ta xong rồi, ta thật sự xong rồi.....”

“Ta đến chỗ A Tài, cùng hãn tìm hiểu vụ án, có tiến triển gì lập tức báo cho ngài.” Cao Vãn nói xong, nhìn thấy Thôi đại nhân còn đang lăm bầm “Ta thật sự xong rồi”, liền nhẹ nhàng rời đi.

Lúc Cao Vãn đến tìm A Tài, bọn họ vừa nằm ngủ không bao lâu. Gõ cửa thì Thổ Đậu lộ đầu ra, nhưng không ý định mở cửa.

“Sao Thổ Đậu không cho Cao Vãn thúc thúc vào chứ?” Cao Vãn cười hỏi.

“Người đến tìm sư phụ phá án phải không?” Thổ Đậu “Nghiêm túc” hỏi.

Cao Vãn cười nói, “Đúng vậy. Nhanh mở cửa cho thúc thúc vào.” Đối mặt với tiểu hài tử, hãn không nên ép buộc.

Thổ Đậu lắc đầu, “Sư phụ đang nghỉ ngơi, nếu người có việc, ngày mai hãy nói.” Nó dựa theo lời tiên sinh dạy, lập tức “Rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Nụ cười cứng lại bên môi Cao Vãn, Thổ Đậu làm sao vậy....

Hãn lại gõ cửa, rất nhanh lại thấy Thổ Đậu hé mặt ra bên ngoài, “Còn có chuyện gì?”

Cao Vãn vội vàng nở nụ cười, vẻ mặt “Ta là người tốt” nói, “Vậy người để Cao Vãn thúc thúc vào trước, ta ở trong sân chờ sư phụ người tỉnh dậy?”

“Người vào được sẽ gọi sư phụ dậy, ngày mai hẵng đến.” “Rầm” một tiếng, cửa liền đóng.

Cao Vấn không thể tin, sao lại “Cự tuyệt khách tới...”

Trong sân, vẻ mặt của Thổ Đậu cũng rất bối rối, Cao Vấn thúc thúc từng mua điểm tâm cho nó....

“Sao vậy?” Triển Cảnh Nham buông sách, nhìn Thổ Đậu.

“Để Cao Vấn thúc thúc ở bên ngoài, có vẻ không tốt?” Thổ Đậu khó xử nói.

“Nếu hãn vào, sư phụ người sẽ không được nghỉ ngơi, vừa rồi người cũng thấy đấy bộ dáng gió thổi liền ngã của sư phụ người, nếu không nghỉ ngơi thật tốt, bị bệnh thì sao?” Triển Cảnh Nham nói dối đầy thiện ý. Dù A Tài không khổ cực trắng đêm thì cũng có bộ dáng mỏng manh tới mức gió thổi liền ngã.

Thổ Đậu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lập tức đồng ý lời của tiên sinh. Ân, không thể để cho hãn vào. Ngồi trở lại ghế, tiếp tục tập viết.

Triển Cảnh Nham quay đầu nhìn qua cửa sổ, thấy người kia cuộn tròn trong chăn ngủ say, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Ân...” A Tài nằm ngửa, chưa mở mắt đã giơ hai tay lên thẳng, đập hai chân, duỗi cái lưng mỏi, sau đó đầu hướng về phía trước gập người chín mươi độ, đem mặt cọ cọ trong chăn, thật là thoải mái.... Cực kỳ mệt mỏi rồi ngủ đến khi muốn tỉnh là chuyện hạnh phúc nhất, A Tài nghĩ thầm.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, thích ứng với ánh nến trong phòng, qua cửa sổ thấy được sao bên ngoài, bầu trời tối đen....

“Người đã tỉnh.” Thanh âm mạnh mẽ vang lên dọa A Tài nhảy dựng, lúc này hẳn mới phát hiện trong phòng còn có một người.

Triển Cảnh Nham ngồi trên ghế, nhìn bộ dáng hoảng sợ của người trên giường, vừa mới tỉnh dậy thật giống mèo con lười biếng.

“Sao người ở đây?” A Tài nghĩ thầm, chẳng lẽ là mình mệt mỏi nên vào nhầm phòng?

Nhìn hẳn quan sát gian phòng, “Đây là phòng của người, ta đến gọi người ăn cơm.” Triển Cảnh Nham cười nói.

“A....” A Tài yên lòng, hẳn vẫn ngủ ở phòng của mình, ngủ? Y phục? Cúi đầu nhìn nội y ngay ngắn trên người, may mà hôm nay ngủ thành thật, y phục không cuốn lên, thân thể không lộ ra ngoài, nhưng nghĩ lại, đều là nam nhân, bị thấy thì có sao. A Tài ngẩng đầu có chút xấu hổ nhìn Triển Cảnh Nham, nhưng đối phương đưa lưng về phía ánh nến nên hẳn thấy không thấy rõ vẻ mặt của y.

“Ngạch.... Ta lập tức dậy.” Nói xong, xoay người tìm ngoại sam.

Triển Cảnh Nham nhìn hẳn quỳ gối bên mép giường, đưa lưng về phía y, lộ ra hai bàn chân trắng nõn, đôi mắt tối sầm lại, “Chúng ta chờ người trong sân.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

A Tài nghiêng đầu thấy bóng lưng có chút cứng nhắc của y, không thèm để ý, “A” một tiếng, lại quay đầu về, ngoại sam đâu rồi...

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phát Hiện Trọng Đại

Ra khỏi phòng, đã thấy ba người kia ngồi quanh bàn.

“Ta chưa đôn kê, các người ăn cái gì?” A Tài cười nói.

“Tiên sinh mua một con gà quay bên ngoài về.” Thổ Đậu đáp.

“Mọi người chờ người ăn cơm.” Cao Hành thúc giục, bụng hăn đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng.

A Tài định ngồi xuống, tiếng đập cửa lại vang lên, Thổ Đậu nhanh chóng đứng dậy, “Ta đi mở cửa.”

A Tài dè hăn lại, “Để sư phụ đi, các người ăn trước.” Xoay người sang chỗ khác nên A Tài không thấy được vẻ mặt ăn phải khổ qua (aka mướp đắng) của Thổ Đậu.

Ngược lại, Cao Hành ngồi đối diện thấy được vẻ mặt ‘Thống khổ’ của nó, quan tâm hỏi, “Người làm sao vậy?”

Thổ Đậu nhìn sư phụ mở cửa, lại nhìn Cao Hành, cuối cùng lắc đầu, không nói gì, cả buổi chiều nó không cho Cao Văn thúc thúc vào 6 lần.....

Triển Cảnh Nham nói, “Không có gì.” Sau đó kẹp một cái đùi gà bỏ vào chén của nó.

Nghe xong lời y, Thổ Đậu nhìn cửa rồi nhìn tiên sinh, nhìn tiên sinh rồi nhìn cửa, cuối cùng quyết định cầm đùi gà lên ăn trước, ăn no rồi chịu phạt.

Cao Hành nhìn hai người bọn họ, lại có cái gì đó hẩn không biết, hung hăng và một miếng cơm.

“Ta thật sự” Cao Vấn vừa định cam đoan, thấy người mở cửa là A Tài, có chút sững sờ, “Người mở cửa?”

Vẻ mặt A Tài khó hiểu, “Ta đứng ở đây đương nhiên là mở cửa.” Hẩn nghiêng người để Cao Vấn đi vào.

“Ăn cơm chưa?” A Tài thuận miệng hỏi.

“.... Chưa.” Xem bộ dáng A Tài, không giống vẻ bầy mưu đặt kế bảo Thổ Đậu không cho hẩn vào. Cao Vấn nhìn Thổ Đậu, thấy đối phương áy náy không dám đối mặt với hẩn, hẩn biết, chắc chắn không phải bốn ý của nó, nhìn Cao Hành, chắc chắn không dám đối xử với đại ca như vậy. Cuối cùng ánh mắt tập trung trên gương mặt bình tĩnh của Triển Cảnh Nham.....

“Cùng ăn, người dùng trước, ta đi lấy thêm chén đĩa.” A Tài đưa bát đĩa chưa dùng của mình cho hẩn, sau đó đi đến nhà bếp.

Cao Vấn sâu xa nhìn Triển Cảnh Nham, hẩn không hiểu nguyên nhân đối phương không cho hẩn vào. Vừa định mở miệng, thì Thổ Đậu cấn cấn dực dực gắp một cái chân gà đặt vào chén của hẩn, “Cao Vấn thúc thúc, người ăn... Đừng sinh khí được không?”

Cao Vấn áy náy nhìn Thổ Đậu, cười nói, “Thúc thúc không giận.”

“Vậy, đừng nói cho sư phụ được không?” Thổ Đậu đầy chờ mong.

Cao Vấn liếc Triển Cảnh Nham, “Đương nhiên sẽ không, Thổ Đậu nghĩ cho sư phụ, người hiểu thuận như vậy, sao thúc thúc nhần tâm để người bị sư phụ mắng, chỉ là không biết, vì sao ai đó làm như vậy.”

Thổ Đậu nghe được, chuyện này sẽ không bị sư phụ biết, liền vui vẻ gấp thêm một cái chân gà cho Cao Vấn.

“Các người đang nói gì?” Cao Hành không thích loại cảm giác mọi người đều biết chỉ có mình hăn không biết này.

“Gặm thịt gà của người đi.” Cao Vấn tỏ vẻ ‘Đại nhân nói chuyện tiểu hài tử không được xen vào’.

Cao Hành không cam tâm cắn cái móng gà, Thổ Đậu cũng biết, vì sao hăn không thể biết.

Triển Cảnh Nham bất vi sở động, cũng không trả lời câu hỏi của Cao Vấn, đứng dậy nói, “Còn có canh, ta đi bưng ra.”

Cao Vấn nhìn chăm chăm bóng lưng của y.

“Sao người vào đây?” A Tài nhìn Triển Cảnh Nham, hỏi.

“Đến lấy canh.” Y đáp.

“Không thể tưởng được, người biết nấu canh.” A Tài giật mình nhìn y, vì trông bộ dáng của y là được người hầu hạ.

Triển Cảnh Nham cười không nói, canh... Là y “Mua”, chứ không phải “Nấu”.

“Đang tìm gì vậy?” Nhìn hăn cầm chiếc đĩa trong tay, còn lục lọi ngăn tủ.

“Ta tìm không thấy chén, ta nhớ rõ còn ba bốn cái mới đúng.” A Tài nói, tại sao không có.

Triển Cảnh Nham bưng canh trên tay, sững sờ, “Thật sao?”

“Quên đi, ta dùng nồi nhỏ cũng được.” A Tài chuẩn bị mở ngăn tủ khác.

“Người mang canh ra ngoài, để ta tìm chén.” Nói xong, Triển Cảnh Nham đặt nồi canh vào trong tay A Tài.

A Tài vội vàng nhận lấy, “... A. ”

“Người cứ ra ngoài trước.” Triển Cảnh Nham bảo trì mỉm cười, nói với hắn.

“Ân, ta ra ngoài trước.” A Tài bưng canh đi ra ngoài, nghĩ thầm, sao hôm nay mọi người đều quái như vậy.

Đợi A Tài rời đi, Triển Cảnh Nham lấy một tay nài từ ngăn tủ ra, nói nhỏ, “Đem cái này vứt đi, cái mới đâu?” Ánh vệ sau lưng vội vàng lấy ra vài cái chén mới, sau đó mang theo tay nài, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra ngoài cửa sổ.

Triển Cảnh Nham cầm chén đi tới sân, đưa cho A Tài, “Tìm được rồi, ta tìm được trong tủ chén khác.”

“A, sao ta tìm không thấy chứ.” A Tài không nghi ngờ, nhận lấy.

Triển Cảnh Nham khẽ mỉm cười, cảm nhận được một ánh mắt bất thiện, y cầm lấy bát đũa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không để ý đến.

Cao Vãn nhìn vị “Nghiêm tiên sinh” này, thật sự, càng xem càng khả nghi.

“Người tới muộn như vậy, không chỉ đến ăn cơm chứ?” A Tài hỏi Cao Vấn, nhưng đĩa trên tay không ngừng gấp thức ăn.

A, đúng rồi. “Ta từ chỗ Thôi đại nhân trở về, Hoàng thượng cho kỳ hạn ba ngày, yêu cầu phá án, bằng không... Đại nhân phải đưa đầu tới gặp.” Cao Vấn nói.

“Cái gì?” Cao Hành sợ hãi kêu lên.

“Ba ngày?” Hắn cho rằng đang xen [Tuổi trẻ của Bao Thanh Thiên] sao, A Tài cũng hiểu được, thời hạn quá ngắn.

“Hiện tại, các vị quan trong kinh thành đều tìm hộ vệ, hai án tử như khiến lòng người hoảng sợ, nếu không mau chóng phá án, sẽ xảy ra đại sự.” Cao Vấn có thể hiểu được tâm trạng của hoàng thượng, nhưng hắn cảm thấy ba ngày không đủ, khả năng Thôi đại nhân mang đầu đến gặp là rất lớn.

“Nhưng.... Bây giờ chúng ta chưa có đầu mối....” Cao Hành cảm thấy, nhiệm vụ này không có khả năng hoàn thành.

“Cho nên ta mới đến chỗ các người thảo luận lại án tử, chúng ta phá không được, Thôi đại nhân sẽ rơi đầu.” Cao Vấn cũng cảm thấy áp lực quá nhiều.

Triển Cảnh Nham lắng lắng nghe bọn hắn, thấy vẻ mặt bối rối của ba người, liền nói, “Ăn no mới có khí lực làm việc.”

Ba người quay đầu nhìn y, “Đúng, chúng ta ăn no rồi nói sau, nếu mọi người đều mệt mỏi suy sụp, càng không có người giúp Thôi đại nhân.” A Tài nói, vội vàng đẩy nhanh tốc độ dùng cơm.

Mặc dù Cao Hành không có tâm trạng ăn tiếp, nhưng vẫn cầm lấy đĩa bới hai miếng.

Sau đó, mọi người ăn xong bữa cơm trong không khí vô cùng nặng nề.

Cao Vấn, Cao Hành và A Tài ngồi trong thư phòng, phân tích hai án tử một lần nữa.

Thổ Đậu ngồi nhìn cửa thư phòng, đầu gật gật, Triển Cảnh Nham xoa đầu nó, “Nếu mệt thì đi nghỉ trước.”

Thổ Đậu lắc đầu, “Sư phụ bận rộn, nếu ta giúp được... Sư phụ sẽ không khổ cực như vậy.”

“Đi rửa chút hoa quả, bưng cho bọn họ.” Triển Cảnh Nham đề nghị.

“Ân.” Thổ Đậu ngẫm lại, đúng vậy, chắc chắn sư phụ còn đói, nhanh nhẹn chạy tới nhà bếp.

“..... Nhìn tới nhìn lui, toàn những thứ vô dụng.” Cao Hành thất vọng tựa vào ghế.

A Tài nhìn manh mối bọn họ ghi trên giấy, “Chắc chắn chúng ta bỏ sót cái gì đó....”

“Nếu không, ngày mai chúng ta đến Hà phủ, nói không chừng sẽ phát hiện manh mối mới.” Mấy án trước cũng phát hiện manh mối mới ở hiện trường, Cao Hành lạc quan nghĩ.

“Ân, cũng chỉ có thể như vậy.” Cao Vấn nói.

“A... ” Đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai của Thổ Đậu, A Tài khẽ giật mình, Cao Vấn và Cao Hành đã phi thân ra ngoài, A Tài cũng nhanh chóng chạy tới nhà bếp.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” A Tài bị Cao Vấn và Triển Cảnh Nham chặn đường, nhìn không được tình huống cụ thể, phải chen nửa thân thể vào giữa hai người.

“Ba. ” Lần này là thanh âm Cao Hành ngã xuống đất, chỉ thấy chân của hắn chỉ lên trời, để giày còn dính nửa quả lê bị giẫm bẹp.

Mà chủ nhân của tiếng thét – Thổ Đậu ngượng ngùng nhìn mọi người.

“Người làm sao vậy?” A Tài vội vàng chen thêm nửa thân thể vào, đi đến trước mặt Thổ Đậu, xoa đầu nó.

“Ta, ta vừa rửa lê... Không cẩn thận... Rơi mất. ” Mọi người theo phương hướng Thổ Đậu chỉ, nhìn giỏ trúc rơi xuống.

Chậm rãi đứng lên, Cao Hành bộc phát, “Lê rơi xuống đất mà thôi, sao người hét lớn như vậy? Chúng ta còn tưởng người bị gì..... ” Lần trước ngã bên trái lần này ngã bên phải, sao hắn xui xẻo vậy chứ.

Thổ Đậu bị rống, rụt vai lại, “Biết giọng của người lớn, nói nhỏ chút được không?” A Tài tức giận, không thấy Thổ Đậu nhà hắn bị dọa sao.

“Ta.. Ta còn ngã.” Người ủy khuất mới là mình, Cao Hành nghĩ thầm.

“Người ngã là vì người dẫm lên lê ” A Tài thiên vị.

“Nhưng hắn thét lên nên ta mới không nhìn thấy lê trên mặt đất, đúng không?” Cao Hánh hỏi lại.

“Người.... ” A Tài định phản bác, một linh cảm đột nhiên hiện lên trong đầu, “Bởi vì nó hét lên nên người mới không nhìn thấy lê trên mặt đất?” A Tài chợt nói, “Đúng vậy, nó hét lên nên người mới không nhìn thấy lê trên mặt đất.”

Cao Hành xoa cái mông, khó hiểu hỏi, “Người nói cái gì ?” Sao lặp lại lời của hắn.

“Nhưng, không đúng a....” A Tài lập tức mơ hồ.

“Không đúng thế nào....” Cao Hành lại hỏi, cái này có gì khó hiểu.

“Sao lại là hẩn” A Tài đã rơi vào suy nghĩ của mình.

Triển Cảnh Nham nhìn ra trạng thái của hẩn lúc này, “Hẩn đang nghĩ tới điều gì đó.”

Lúc A Tài suy nghĩ, thường nhíu mày, trong miệng nói nhỏ, rất là đáng yêu, khuôn mặt của hẩn lại non nớt, bởi vậy rất giống một hài tử đang giả vờ nghiêm nghị như đại nhân. Nhưng thực tế, hẩn lại nghiêm chỉnh suy nghĩ.

Cao Vãn nhìn Triển Cảnh Nham, lại nhìn A Tài, lại nhìn Triển Cảnh Nham. Vì sao khóe miệng người này hiện lên nụ cười như là.... Sùng nịnh? Nếu như y nhìn một nữ nhân, hẩn sẽ không chút nghi ngờ cho rằng y đang nhìn tình nhân của y. Nhưng vấn đề là, y đang nhìn A Tài, một nam nhân, được rồi, một tiểu nam nhân, sao lại..... Không phải là?

Nghe xong lời Triển Cảnh Nham, Cao Hành nhìn A Tài, hẩn phát hiện cái gì? Thật sao... Lại quay đầu nhìn Triển Cảnh Nham, đột nhiên thấy đại ca của hẩn dùng ‘Ánh mắt kỳ quái’ nhìn y, chuyện gì xảy ra? Hai người bọn họ..... Càng ngày càng kì quái.

Nó lỡ tay làm rơi giỏ trúc đựng lê, khiến Cao Hành không cẩn thận mà ngã xuống, Thổ Đậu vô cùng xấu hổ.... Nhưng bây giờ, mọi người làm sao vậy?

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Say Rượu

“.... Sao lại là hăn ?” A Tài thì thào tự nói, “Chẳng lẽ....” Hăn mạnh mẽ ngẩng đầu chuyển hướng Cao Vấn, “Ta nghĩ tới một người....”

Lúc này mọi người đã lấy lại tinh thần, “... Ai?” Cao Vấn chậm nửa nhịp, hỏi.

“Ta chưa thể khẳng định, nhưng.....” A Tài đến bên cạnh Cao Vấn, nói nhỏ vào tai hăn.

Hai mắt Cao Vấn sáng ngời, “Hăn?”

“Ân, tốt nhất là người tự mình theo dõi, võ công của hăn thật sự rất lợi hại, cần thận đừng để bị phát hiện.”

“Ta đi đây.” Cao Vấn xoay người rời đi.

“Các người nói gì đó?” Cao Hành bất mãn hỏi, còn xì xào bàn tán.

A Hành nhìn Cao Vấn rời đi, “Đi theo dõi người....” Nói xong cũng đi ra ngoài.

“Chờ ta...” Cao Hành đuổi theo.

Triển Cảnh Nham và Thổ Đậu nhặt lê trên mặt đất lên, bỏ vào giỏ trúc.

Thổ Đậu giật nhẹ y phục của y, “Tiên sinh, có phải Thổ Đậu gây trở ngại không?”

“Không đâu, người đã giúp sư phụ người một việc lớn.” Triển Cảnh Nham ôn nhu xoa đầu Thổ Đậu.

Vẻ mặt Thổ Đậu hoang mang.

“Uy, chúng ta đi đâu vậy?” Cao Hành theo sau lưng A Tài, mơ hồ hỏi.

“Hình bộ.” A Tài nói.

“A?” Lại phải lục lợi án cũ...

Đẩy cửa phòng hồ sơ, A Tài bước đến bàn tư liệu chồng chất, dựa vào trí nhớ tìm kiếm vị trí, cầm lấy một quyển, không phải, một quyển, không phải.

Cao Hành nhặt lên một quyển bị hấn ném sang, “Người tìm cái gì?”

“Ta đang tìm án tử của Dung đại nhân....” Không phải, không phải, cũng không phải.....

Cao Hành cúi đầu nhìn một vài tư liệu bên cạnh, cầm lấy một quyển, nói, “Cái này?”

A Tài nhìn qua, vội vàng nhận lấy, “Đúng, chính là cái này....” Sau đó mở ra, đọc hình phạt.... Xem xong, A Tài nói nhỏ, “Hóa ra....”

Cao Hành giật lấy xem, “Tội của Dung Xương hấn phán tử, nam tử của Dung gia chém đầu thị chúng, dẹp tan oán giận của bách tính, nữ nhân của Dung gia bị bán làm quan nô.... Đúng vậy, lúc ấy phán thế này.”

“Tờ đăng sau...” A Tài liếc hẳn.

“Thời gian: ngày mười tháng mười. Địa điểm, trước ngõ môn. Số người hành hình 9 người, Dung Xương, Dung Yến.... Chỉ có 8 người.... Thiếu 1 người, Dung Phong. Chú: Đêm trước hành hình, ngoại sanh của Dung Xương – Dung Phong đột nhiên điên khùng trong ngục, ngục tốt không kịp cản, hắn đâm đầu vào tường mà chết. Thi thể được chôn cất ở bãi tha ma.” Cao Hành không hiểu, “Cái này có gì không đúng?”

Trầm mặc một lát, A Tài chậm rãi nói, “Ta có một suy đoán.....”

Nghe xong suy nghĩ của A Tài, Cao Hành không thể khép lại miệng, “..... Ta đến thay đại ca, để hắn đi nghỉ ngơi.”

A Tài gật đầu.

Trở lại tiểu viện, Thố Đậu đã nằm ngủ, Triển Cảnh Nham ngồi trong nội viện uống rượu một mình, thấy hắn trở về cũng không lên tiếng.

A Tài ngồi đến vỗng, thoáng lay động. “Còn chưa ngủ?”

“Người cũng chưa ngủ.” Triển Cảnh Nham nói, giống như câu trả lời của A Tài ngày trước.

Hai người nhìn nhau cười, “Muốn uống rượu không?” Triển Cảnh Nham đưa cho hắn một chén.

A Tài rời khỏi vỗng, ngồi vào ghế đá, “Trong nhà có rượu?” Sao hắn không biết.

“Ta vừa ra ngoài mua.” Triển Cảnh Nham nói, vẻ phần thiệt giả.... Tự biết.

Hắn ngửa đầu uống cạn, “Thơm quá, nhưng không có mùi rượu.”

“Đây là bách quả tửu, nghe tên là hiếu, tuy mùi rượu không nặng, nhưng có tác dụng chậm.” Triển Cảnh Nham giải thích.

“A, vậy không tính là rượu.” A Tài cầm bình rượu rót cho mình, lại uống một chén.

“Có manh mối mới, sao không thấy người vui vẻ?” Triển Cảnh Nham chưa nói cho hẳn biết, rượu hẳn đang uống là cồng rượu, hàng năm chỉ có hai bình.

Nghe hẳn nói như vậy, A Tài lại rót một chén, “Người nói xem, nếu người xấu ức hiếp người tốt nhưng không ai biết, người đó có nên trừng phạt tên xấu xa này?”

“Giống như Thổ Đậu, nếu Từ phu nhân không giết chương quỹ kia, Thổ Đậu vẫn còn bị ngược đãi. Đối lại góc độ, Từ phu nhân đã cứu Thổ Đậu, đúng không?” Lại một chén rượu vào bụng.

“Mục đích giết người của phu nhân kia không phải vì cứu Thổ Đậu, nàng là vì mình.” Triển Cảnh Nham nói.

“Nhưng... Nhưng, nếu người tốt bị người xấu ức hiếp, chịu không được, sau đó giết người xấu, người tốt phải rơi đầu sao? Hơn nữa, nếu hẳn không giết người xấu, người chết sẽ là hẳn....” A Tài nghiêng đầu nói, định cầm lấy bình rượu, thì bị Triển Cảnh Nham ngăn lại.

“Đó là bất đắc dĩ của người tốt, là mạng.” Thấy A Tài đã bắt đầu say rượu, Triển Cảnh Nham đặt bình rượu ra xa. Xem ra phát hiện mới khiến tâm trạng hẳn không tốt.

“Nhiều thứ không công bằng..... Người xấu vì tư dục có thể muốn làm gì thì làm, chịu khổ là người tốt, giống như Thổ Đậu, hài tử vô tội.....” Suy đoán hôm nay khiến hẳn nhớ tới một án mạng ở kiếp trước, đó là một cô bé bị cha dượng xâm hại, bị nhốt trong một căn phòng, mẹ của cô bé vì

tai nạn xe cộ mà nằm liệt giường, bị lừa gạt, mới mười tám tuổi đã gặp phải cảnh ngộ như vậy, rốt cuộc cô bé không chịu nổi thống khổ, nhân lúc cha dưỡng ngủ say, dùng vải trói tay chân của hắn lại, dùng gậy tàn thủy tinh đập chết người. Cô bé bị bắt, ánh mắt tỉnh lặng của cô bé lúc đó, A Tài vĩnh viễn nhớ rõ. Nhưng cuối cùng, cô bé vẫn bị phán quyết....

Rõ ràng là người bị hại, lại bị bức đến phải hại người. Lúc đó người kia cũng như vậy phải không....

A Tài đứng dậy, tựa vào bàn muốn đoạt lại bình rượu, lúc này hắn đã say, đứng không vững, lão đảo ngã sang một bên. Triển Cảnh Nham ngồi đối diện cầm bình rượu, nhất thời không giữ chặt, A Tài trực tiếp ngã xuống.

Y vội vàng buông bình rượu đứng dậy, đỡ hắn lên.

“Ta, sao ta thấy bàn chân?” Triệu chứng say rượu từ từ hiển hiện.

“Người ngã xuống.” Triển Cảnh Nham nói, giúp hắn phủi y phục.

“Sao người lúc ẩn lúc hiện.” A Tài nâng đầu Triển Cảnh Nham, “Ẩn hiện đến mức ta choáng váng đầu.”

Triển Cảnh Nham bất đắc dĩ nói, “Ta không ẩn hiện.”

“Ẩn hiện thành hai người, a không, ba người, không phải ẩn hiện sao.” A Tài rút một tay về, đếm đếm.

“Người uống say.” Triển Cảnh Nham nói.

“Uống rượu? Không thể nào, ta không uống rượu, uống rượu sẽ hỏng việc, ta không uống rượu.” A Tài nói xạo.

“..... Người uống nước.” Triển Cảnh Nham nghiêm túc nói.

“Ta nói mà, tửu lượng của ta không tốt, sao có thể uống rượu, hóa ra là uống nước....” Nói xong còn nắc một cái.

“.....”Triển Cảnh Nham nhìn dáng vẻ của hân, vào phòng lúc này sẽ đánh thức Thổ Đậu, liền đỡ hân vào phòng của mình.

“Ta vừa rồi, nói đến cái gì nhỉ?” A Tài hỏi.

“Nói đến uống nước.” Triển Cảnh Nham đỡ hân ngồi trên giường, cúi đầu giúp hân cởi giày, nếu để Âu Dương thấy, chắc chắn sẽ tưởng mắt mình hồng, Tam gia lại hầu hạ người khác cởi giày.

A Tài đột nhiên cúi người nói, “Không đúng, uống nước sao có thể say? Người mới say....” Triển Cảnh Nham duỗi một ngón tay ấn sau ót của hân, người liền ngã xuống giường.

A Tài nằm ngửa mở trừng hai mắt, chỉ nghe “Há mồm”, hân liền há miệng ra, một dực hoàn được bỏ vào miệng hân. Người uống rượu say rồi ngủ sẽ khá mệt mỏi, Triển Cảnh Nham cho hân dực hoàn giải rượu.

“Nuốt xuống.” A Tài ngoan ngoãn nghe lời, trực tiếp nuốt xuống.

“Ngồi dậy.” Chớp mắt vài cái, không ngồi dậy, bị Triển Cảnh Nham kéo, mới ngồi thẳng người, A Tài mở to mắt nhìn Triển Cảnh Nham cởi nút thắt cho hân, người này thật là đẹp mắt..... (^_^)

Triển Cảnh Nham trực tiếp cởi y sam cho hân, lại “Một ngón tay thần công”, người nằm trở về.

“Giơ cái mông lên.” Ngoan ngoãn nhếch lên, quần cũng bị kéo xuống.

Triển Cảnh Nham kéo chăn qua, đắp cho hân, “Nhắm mắt lại.” Thấy A Tài nghe lời như thế, Triển Cảnh Nham quyết định từ nay về sau không cho

hắn chạm vào rượu, trừ phi hắn ở bên cạnh mình, nếu không, bị người ta bán cũng cam tâm tình nguyện .

Y xốc chân lên, cũng nằm vào, chưa kịp vươn tay ôm, đối phương đã tự động tới gần nguồn nhiệt, cuộn tròn trong lòng y. Triển Cảnh Nham cúi đầu nhìn người trong lòng, đối phương vô thức cọ cọ trước ngực y, như đang tìm một vị trí thoải mái. Nhìn từ khuôn mặt thẳng đến cần cổ trắng nõn của hắn, thân thể đã trực tiếp phản ứng, y chỉ có cách nhắm mắt lại, lần sau y sẽ không quân tử như vậy.

Hôm sau, lúc A Tài theo thói quen đuổi người thì, cái chăn dán trên mũi làm hắn mơ hồ hít hà, đây không phải mùi chăn của hắn.

Mạnh mẽ mở mắt ra, con mắt chuyển động một vòng, đây cũng không phải phòng của hắn, ngồi dậy, đây là... Nhìn xem, hảo quen mắt a...

Thấy người vào cửa, miệng A Tài há to đến mức có thể nhét một quả bóng bàn, nếu như ở nơi này có.

“Ngủ dậy.” Triển Cảnh Nham bình tĩnh nói.

“Người... Ta...” Bình tĩnh, bình tĩnh, sao hắn ở trong phòng của y? Ngày hôm qua.....

“Ngày hôm qua chúng ta uống rượu.” A, đúng, bọn họ uống rượu, sau đó thì sao?

“Người uống say.” Uống rượu?

“Sợ người làm Thổ Đậu tỉnh, nên đưa tới phòng ta.” Tiếp theo?

“Chúng ta ngủ chung một chỗ.” What? A Tài nghe được điều này, nhin không được giật giật cái mông, không có cảm giác, hắn là.....

“Không có gì xảy ra.” Hô... Khá tốt, khá tốt, dọa hấn một trận.... Y nói cái gì? A Tài trợn tròn mắt nhìn y.

“Người lo lắng có chuyện xảy ra.” Triển Cảnh Nham nói một cách tự nhiên, như đang bàn chuyện thời tiết.

“Người.... Người.... Người....” A Tài bị sự “Tự nhiên” của y hù dọa.

“Người đang trách ta không phát sinh chuyện gì?” Triển Cảnh Nham cố ý “Hiếu lăm” phản ứng lúc này của hấn.

“Sư phụ, sao người ở trên giường tiên sinh?” Thổ Đậu chuẩn bị tới nhà bếp, vừa vặn đi qua phòng tiên sinh, từ cánh cửa mở rộng nhìn thấy sư phụ đang ngồi trên giường.

Phản ứng đầu tiên của A Tài là kéo chăn che lại, sau đó, hấn kéo chăn lên làm gì chứ, cuối cùng để sang một bên.

“Ta... Ta... Ta....” Phải giải thích thế nào đây, dù là người luôn tinh táo, nhưng lúc này hấn rất luống cuống.

Triển Cảnh Nham thấy A Tài gấp đến độ sắp rơi nước mắt, hảo tâm giải vây, “Tối qua, sư phụ người uống rượu.”

A Tài vội vàng gật đầu. Đúng, đúng vậy, chính là như vậy.

“A, chắc hẳn sư phụ đã đói bụng, ta đến nhà bếp xem có gì ăn không.” Thổ Đậu có vẻ rất “Bình tĩnh” tiếp nhận.

Thấy Thổ Đậu rời đi, A Tài thở ra một hơi, may mà Thổ Đậu còn nhỏ.

Vừa bình tĩnh lại, A Tài lại bị Triển Cảnh Nham giáng một đòn. “Được rồi, lần sau ta có thể cân nhắc.” Nói xong, mỉm cười, rời phòng.

Lần sau? Lần sau cái gì? Cân nhắc cái gì?

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Một Nửa Sự Thật

Ngày kế tiếp A Tài đều ở trong trạng thái thần kinh căng thẳng, mà người khiến hấn như vậy lại hơi hợt như chưa từng có chuyện gì, ngấm lại, có vẻ như chưa từng có chuyện gì, nhưng không hoàn toàn chưa từng có chuyện gì..... (^_^)

Triển Cảnh Nham cầm lấy bình trà, rót một chén đưa cho A Tài, “Muốn uống không?” A Tài bị dọa, trượt tay, sách rơi xuống đất.

Triển Cảnh Nham khẽ mỉm cười nhìn A Tài uống hớp trà cuối cùng, “Còn muốn không?” A Tài giật mình bị sặc.

Triển Cảnh Nham lấy một quả lê ra, chưa kịp mở miệng, A Tài vội vàng nói, “Ta không muốn.”

Triển Cảnh Nham kỳ quái nhìn hấn một cái, “Ta chỉ cầm một quả lê.”

A Tài đại quẫn, trong lòng Triển Cảnh Nham đầy vui vẻ.

Cách thời hạn 2 ngày.

Hà phủ.

“Người đâu?” Cao Hành đứng ở một chỗ bí mật trong nội viện Hà phủ, muốn đến thay thế, để đại ca của hấn về nghỉ ngơi.

Đột nhiên bà vai bị người võ, hấn quay đầu lại, thấy đại ca làm động tác ‘chớ có lên tiếng’.

Hắn hạ giọng nói, “Ca đi đâu vậy?”

“Vừa rồi ta theo hắn ra khỏi phủ....” Cao Vấn nhỏ giọng.

“Hắn hành động?” Cao Hành vội hỏi.

“Hắn tới Vương phủ, hình như tìm cái gì đó.” Cao Vấn nói.

“Hắn thật sự là hung thủ?” Cao Hành vẫn có chút không dám tin.

“Hắn là nghi phạm lớn nhất.” Cao Vấn nói.

“Vậy ca đi nghỉ ngơi, đệ sẽ theo dõi hắn.” Cao Hành gật đầu.

“Ân, cẩn thận một chút.”

Đợi Cao Vấn rời đi, Cao Hành nhìn chăm chăm gian phòng nào đó. Đêm càng khuya, nến trong phòng đã tắt, vừa rồi đi ra..., bây giờ lại không đi, đợi đã lâu cũng không thấy động tĩnh, Cao Hành buồn lòng người, dựa vào tường, nghĩ thầm, lại một đêm không có kết quả.

Lúc hắn nhụt chí, cửa phòng đột nhiên mở, một hắc y nhân đi ra. Cao Hành hơi nghiêng thân nhìn, chỉ thấy người nọ cẩn thận quan sát chung quanh, sau đó đi ra ngoài. Cao Hành cẩn cẩn dực dực bám sát hắn, bảo trì khoảng cách cố định, theo người nọ rời khỏi Hà phủ, xuyên qua mấy ngõ tắt nhỏ, đến một chỗ rẽ thì hắc y nhân đột nhiên biến mất.

“Chết tiệt.” Cao Hành thấp giọng mắng, nhìn ngõ nhỏ dài vền vền mười thước. Người không thể đột nhiên biến mất, chẳng lẽ vào tòa nhà bên kia?

Cao Hành chạy đến phía bên kia của ngõ nhỏ, hắn muốn biết đây là nơi nào. Rẽ trái chạy hơn mười thước, thành linh thấy biển hiệu “Ngô phủ”. Là phủ đệ của Ngô Viêm.....

Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ gì? Cao Hành lo lắng, nếu như mạo muội tiến vào sẽ dẫm đạp kinh xà, quyết định về trước rồi nói sau.

“A Tài, A Tài....” Cao Hành đi vào tiểu viện liền gõ cửa phòng A Tài.

A Tài đã nằm ngủ nghe được tiếng gọi, vội vàng choàng y phục điếu đèn dầu, đi ra, thấy Cao Hành, “Sao người lại trở về?”

“Hắn vừa xuất môn, ta đi theo hắn qua vài ngõ nhỏ, hắn đột nhiên biến mất.” Cao Hành giải thích.

“Biến mất?”

Cao Hành gật đầu, vẻ mặt thần bí nói, “Nhưng người không nên gấp, người đoán xem ta đã đến nơi nào?”

“Nơi nào?” A Tài vội hỏi.

“Ngô phủ.” Cao Hành đáp.

“Ngô phủ? Phủ đệ của Ngô viêm?” A Tài xác nhận.

“Đúng, chính là hắn. Ta sợ bị bọn họ phát hiện, nên không dám mạo muội đi vào, trở về nói cho người biết. Người nói xem, hung thủ có thể là hai người bọn họ hay không?” Cao Hành suy đoán.

“.....” A Tài cắn môi tự hỏi, sau một lúc lâu mới nói, “Không loại trừ khả năng này.”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Cao Hành hỏi.

“Người về Hà phủ trước, chờ hần trở về, tiếp tục theo dõi.... Nếu như bọn họ thật sự là đồng phạm, nói không chừng còn có hành động gì đó.” A Tài nhìn Cao Hành.

Cao Hành gật đầu, xoay người trở lại Hà phủ.

A Tài thối đèn trở về phòng, hần nằm trên giường, không ngủ được, án tử này có liên quan đến Ngô Viêm sao?

Hôm sau, trời vừa sáng, A Tài đến nói tình huống này cho Cao Vấn, vừa vặn gặp được Cao Chí.

Cao Chí gật đầu chào hỏi, rồi rời khỏi nhà.

“Hần tới tìm người có việc?” A Tài hỏi, chẳng lẽ là...

“Ân, mấy ngày trước Ngô đại nhân rời kinh, hôm nay vừa trở về, cho nên muốn hỏi tiến triển án tử của Dung cô nương. Ta nói cho hần biết tình huống bây giờ của chúng ta.....”

Ngô đại nhân không ở đây? ... Hần đến tìm ai? A Tài nghĩ thầm.

“Người đến tìm ta có chuyện gì sao?” Cao Vấn nhìn A Tài.

“A, a, là như vậy.....” A Tài nói tình huống mà Cao Hành theo dõi được cho hần.

“Nói như thế, có thể cái đó liên quan tới Ngô đại nhân?” Cao Vấn ngẫm nghĩ một lát rồi nói.

“Chỉ là suy đoán, không có chứng cứ gì.” A Tài nói.

“Ân, ta đến đó, để A Hành trở về.” Cao Vấn nói.

A Tài rời khỏi phòng Cao Vấn, tranh thủ đi chợ rồi trở về tiểu viện.

“Người đã trở lại.” Cao Hành nói.

“Sao các người đều ở đây? Người nào theo dõi hắc?” A Tài đặt thức ăn mới mua bên cạnh giếng.

“Vừa rồi A Hành nói cho ta biết, lúc hắc trở lại Hà phủ, người nọ cũng đã về tới Hà phủ.” Cao Vấn nói.

A Tài nghe xong, đại não nhanh chóng chuyển động, “Như vậy, nói cách khác, có khả năng là hắc đến tìm Ngô đại nhân, hắc không biết Ngô đại nhân rời kinh thành.....”

Cao Vấn gật đầu, “Ta nghĩ đêm nay hắc sẽ tới lần nữa.”

“Vậy hắc và Ngô đại nhân không phải đồng phạm? Nếu không, sao hắc không biết rõ hành tung của Ngô đại nhân.” Cao Hành nói.

“Ân, chúng ta phân thành hai nhóm, lát nữa ta đến theo dõi hắc, các người tới Ngô phủ.” Cao Vấn bố trí.

“Có nói với Ngô đại nhân không?” Cao Hành hỏi.

“Không thể.” A Tài và Cao Vấn đồng thanh, hai người nhìn nhau, hiểu bọn họ lo lắng giống nhau.

“Nhưng phải nói trước với Cao Chí một chút.” A Tài nói.

“Tam ca.” Cao Chí ngẩng đầu, thấy tiểu đệ nhà mình giống như tiểu tặc nấp trên tường Ngô phủ, hắc cau mày hỏi, “Đệ làm gì vậy?”

“Ca tới đây.... Có việc gấp...” Cao Hành vừa nói vừa quan sát chung quanh.

Cao Chí theo Cao Hành phi thân qua vài bức tường, lại thấy A Tài đã ở đó.

“Các người làm gì vậy?” Cao Chí khó hiểu.

“Tam ca, hẳn có chuyện muốn ca giúp đỡ.....” Cao Hành nhẹ nhàng nói.

Cách thời hạn 1 ngày.

Trong đêm, Ngô phủ.

“Gần đây án tử kia có tin tức gì không?” Ngô Viêm ngồi trong thư phòng lật xem công văn, lơ đãng hỏi.

Hứa Ngụy nhìn về phía Cao Chí.

Cao Chí hiểu yêu cầu của đại nhân, theo sự thật đáp, “..... Cho nên, trước mắt, án tử của Dung cô nương không có tiến triển.”

“Ân, người xuống trước đi.” Ngô Viêm lãnh đạm mở miệng.

Đợi Cao Chí ra ngoài, đóng cửa thư phòng lại, Hứa Ngụy nói ngắn gọn, “Hoàng thượng đã hạ chỉ, bọn họ phải gác lại án tử của Dung tiểu thư.”

“Ta biết rõ.” Ngô Viêm diện vô biểu tình, nói.

Hứa Ngụy nhận ra hẳn không muốn nói đến chuyện này, “Ta ra ngoài trước.”

Ngô Viêm gật đầu. Sau một lát, hắn khép lại công văn, đứng dậy đi đến trước cửa sổ. Hắn không phiền não án tử của Dung Tử Uyển, mà hắn đang nghĩ tới chuyện Hà đại nhân và Vương đại nhân bị giết. Là trùng hợp sao? Về án mất trộm ngân lượng triều đình, hắn hoài nghi có liên quan tới cái chết của hai người. Nếu không phải trùng hợp, vậy là ai làm?

“A Viêm.....”

Nghe thanh âm gọi, Ngô Viêm chấn động, hắn không thể tin chậm rãi xoay người. “Người.... Người là ai?” Nhìn người xa lạ trước mắt, sao người này lại gọi hắn như thế.

“Người nói xem....”

Ngữ khí này... “Là người? Là người thật sao?” Thanh âm Ngô Viêm phát run vì kích động.

“Không phải ta thì là ai?” Đối phương không khách khí ngồi xuống vị trí của Ngô Viêm.

“Nhưng... Mặt của người?” Ngô Viêm nhìn gương mặt hoàn toàn lạ lẫm.

“Mặt nạ da người mà thôi, nhưng dán thời gian lâu, khuôn mặt trước kia thế nào ta đã không nhớ rõ” Đối phương tự giễu.

“Lúc đó người thế nào....” Ngô Viêm cảm thấy kỳ quái, không phải hắn đã....

“Là trời thương xót! Lúc ấy tất cả người của Dung gia bị giam trong ngục, không ai chịu giúp chúng ta, khi đó ta chịu hình phạt cuồng, đầu đập lên vách tường, mất đi tri giác, khi ta tỉnh lại mới biết, là một lão coi ngục từng chịu ân huệ của bá phụ đã cứu ta, hắn nói, lúc đó ta được nghiệm thi, xác thực đã chết, nên bị ném vào bãi tha ma. Lão coi ngục muốn làm chút

chuyện cho nhà chúng ta, len lén đem ta chôn cất, khỏi phải phơi thây hoang dã, lúc lão coi ngục đến bãi tha ma tìm ta, lại phát hiện ta còn có mạch đập, vì vậy liền đem ta về nhà cứu chữa, cho nên ta mới sống đến hôm nay.”

“Thật sự là vạn hạnh, thật sự là trời xanh có mắt....” Ngô Viêm cảm thán.

“Nhưng hôm nay ta tới tìm người không phải để nói những lời này.” Đối phương hiển nhiên không muốn nói nhiều, đột nhiên ngữ khí lạnh lẽo. “Tin rằng người cũng biết chuyện của Hà đại nhân và Vương đại nhân?”

Ngô Viêm âm thầm kinh sợ, “..... Là người giết?”

Đối phương không phủ nhận, “Bọn họ đều đáng chết!” Trong giọng nói tràn đầy hận ý.

“Nhưng bọn họ đều là mệnh quan triều đình.... Người....” Ngô Viêm không thể tin được chuyện này là do hãn gây nên.

“Thì sao, chẳng lẽ để người Dung gia hàm oan mà chết? Vương pháp không cho ta công đạo, ta đương nhiên phải dùng phương pháp của mình báo thù.” Hãn thân nhiên nói.

“Nếu người bị tra ra, người phải đền mạng.” Ngô Viêm vội la lên.

“Người nghĩ rằng ta còn quan tâm sinh tử sao? Hơn nữa không có người tra ra ta, trừ phi....” Hãn nhìn chăm chăm Ngô Viêm. “Người bán đứng ta?”

“Ta đương nhiên không....” Ngô Viêm lắc đầu.

“Không có người hoài nghi đến ta.” Hãn tự tin nói.

“Nhưng điều tra án tử này là người ta quen biết, năng lực của hãn ta rất rõ....”

“Tiểu bạch kiểm yếu ớt kia?” Một bóng người hiện ra trong đầu hãn.

“Người từng gặp A Tài?” Ngô Viêm hỏi, “Đúng rồi, hiện giờ người ở đâu?”

“Người không cần hỏi nhiều, nếu như có một ngày thấy ta, ngàn vạn lần không được nhận thức ta. Về phần A Tài mà người nói, cũng có vài phần năng lực... Nhưng không có manh mối, hãn cũng tra không được.” Không bột đổ gột nên hồ, đạo lý này mọi người đều hiểu.

Ngô Viêm thấy khuyên bảo không có kết quả, thở dài, “Vậy hôm nay người tới? Là vì Dung Tử Uyển?”

“Hừ, ta không vì nữ nhân kia.” Mắt của hãn hiện lên một tia chán ghét.

Ngô Viêm bắt được tâm tình của hãn, sắc mặt trắng bệch, “Người, ngay cả nàng cũng....? Vì sao? Nàng là đường muội của người a...”

Hãn không kiên nhẫn đứng lên, đi ra phía sau Ngô Viêm, xoay lưng lại, “Nữ nhân kia tự nguyện. Nếu không vì nàng, một ngàn lượng quan ngân cũng không xuất hiện ở Dung phủ.”

Ngô Viêm xoay người nhìn bóng lưng hãn, “Người có ý gì?”

“Ngày đó bá phụ bị bắt, chúng ta không tin bá phụ sẽ làm ra chuyện này, cho nên cha ta và hai vị thúc thúc một mực tìm đối sách, cũng nghiêm lệnh tăng cường hộ vệ, chỉ sợ có người vu oan. Nữ nhân kia đáng giận, vụng trộm ước hội tình lang ở trong nhà, thật ra là dẫn lang vào nhà.”

“Hóa ra là, nàng đến miếu xin xăm cho bá phụ, trên đường gặp lưu manh, được một nam nhân tên là Trầm Lăng cứu. Trong nhà đang lo lắng nhưng nàng lại vụng trộm dẫn người nọ về. Một ngàn lượng quan ngân chính là Trầm Lăng thừa dịp trong phòng bá mẫu không có người mà đưa vào, sau đó biến mất vô tung. Rõ ràng là bị người khác hãm hại, nếu không phải nàng, sao Dung gia gặp kiếp nạn này, nghĩ tới đường đệ của ta mới 5 tuổi, vài vị thẩm thẩm và muội muội vì bảo vệ danh tiết mà tự vẫn trong nhà lao..... Nàng lại có thể sống sót trong kỹ viện.” Hãn châm chọc nói câu sau cùng.

Khó trách, muốn chuộc thân cho nàng thì bị cự tuyệt, hóa ra, nàng trừng phạt chính mình.... Ngô Viêm nghĩ thầm.

“Cái chết của nàng chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của ta.” Hãn lãnh huyết nói.

“Người...” Sao lại biến thành dạng này? Ngô Viêm đè nén đau lòng, “Đã.... Người đã báo thù, sao còn?”

Trong mắt của hãn hiện lên cảm xúc phức tạp, “Ta biết rõ người luôn điều tra án tử của Dung gia chúng ta..... Nhưng theo ta được biết, đứng sau tội ác này có ba người.”

Ngô Viêm nhìn hãn, “Sao người biết được?”

“Trong triều có rất nhiều người biết tính cách của bá phụ, không có khả năng làm ra chuyện này. Lúc ấy chủ thẩm là Hà đại nhân, căn cứ vào các dấu hiệu, không khó để nhìn ra khác thường, nhưng Hà đại nhân lại quy kết bá phụ của ta chính là kẻ chủ mưu trộm ngân quan, cho nên người đầu tiên ta hoài nghi là hãn, có thể hoàn thành một kế hoạch vu oan như vậy, ta tin rằng hung thủ không chỉ có một. Ta thay hình đổi dạng, vào Hà phủ, nhưng lại không tra được bất kì manh mối nào, vừa lúc đó ta nghe tin người trở về kinh thành, cũng tìm được Dung Tử Uyển, vì vậy một kế hoạch hiển

hiện trong đầu ta Ta bảo Dung Tử Uyển nói với người là có chứng cứ, hôm sau hẹn ‘kinh thành ngũ công tử’, sau đó để nàng chết trong phòng. Rồi nói cho những người điều tra án tử, nói Dung Tử Uyển vốn có chứng cứ chính xác về án mất trộm ngân lượng triều đình, hơn nữa trước khi chết nàng chỉ gặp ‘kinh thành ngũ công tử’. Kỳ thật mục tiêu của ta là Hà Khiêm, ta muốn những người khác hoài nghi cha hă, không chừng sẽ có người liên lạc với cha hă xác định chứng cứ là thực hay giả, như vậy, ta có thể tìm được chút ít dấu vết, nói không chừng còn có thể phát hiện những đồng lõa khác. Quả nhiên, tối hôm sau, Hà đại nhân và Vương đại nhân gặp nhau, ta nghe lén bọn hă nói chuyện, biết được Vương đại nhân cũng là một trong những hung thủ đứng sau án mất trộm ngân lượng triều đình.”

“Cho nên, ta bắt đầu báo thù. Đêm đó ta cố ý phân phó rượu và thức ăn vào phòng Hà đại nhân, lại nói với mọi người rằng Hà đại nhân hẹn một khách nhân thần bí. Như vậy, sẽ không có người hoài nghi ta, hơn nữa lúc ta giết Hà đại nhân, từ trong miệng hă, ta biết được, sau khi bọn họ xếp đặt vu oan hăm hại bá phụ, liền đem quan ngân giấu đi, trước đó bọn họ tìm một người thợ thiết kế địa điểm cất giấu, đương nhiên người thợ kia không biết chuyện giấu bạc, bọn họ nói là muốn tu kiến một phần mộ, sau đó đem bạc để vào quan tài chôn sâu dưới mặt đất, mà ba người kia ước định, không hỏi địa điểm cất giấu, bảo người kia vẽ lại, chia làm ba phần, mỗi người một mảnh, cho nên ta mới biết hung thủ có ba người. Mà sau đó, người thợ kia cũng mất tích, ta nghĩ bị giết người diệt khẩu.”

“Người... Người đã hỏi được những điều này, vì sao không để Hà đại nhân chết thống khoái?” Ngô Viêm nghe xong, đã không phân rõ tâm tình của mình lúc này.

“Thống khoái? Tại sao ta phải cho hă thống khoái? Hừ, ta cắt đầu lưỡi là muốn hă không thể vu oan người khác, ta mổ ngực phá bụng là cho mọi người thấy dưới lớp da của hă không sạch sẽ cỡ nào.” Hă khoái ý nói.

Lúc này, cửa thư phòng bị đẩy mạnh, hắc và Ngô Viêm quay đầu nhìn cánh cửa, Cao Vãn, Cao Hành và A Tài cùng tiến đến.

“Hà Thuận, những lời người vừa nói chúng ta đều nghe được” Cao Vãn nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Một Nửa Sự Thực Khác

Các người?” Hà Thuận cả kinh, lập tức nhìn thoáng qua cửa sổ.

“Nếu người muốn nhảy ra cửa sổ, ta khuyên người không cần suy nghĩ.” Cao Hành nhìn ra ý đồ của hắn, liền nói.

Cao Chí khoanh hai tay trước ngực, đứng ngoài cửa sổ.

Ngô Viêm tiến lên một bước, đứng chắn trước mặt Hà Thuận, nhìn những người xuất hiện, hắn cũng rất giật mình, “Sao các người....”

“Kỳ thật chúng ta luôn theo dõi Hà Thuận.” Cao Vãn giải thích.

“Các người luôn hoài nghi ta?” Hắn không tin.

“Cũng không phải, chỉ mấy ngày nay mà thôi?” A Tài đáp.

Hà Thuận nhìn thanh niên trước mắt, “Kế hoạch ta xếp đặt không chệ vào đâu được, lúc giết cầu quan cũng không lưu lại sơ hở, sao các người có thể hoài nghi ta?”

“Không sai, lúc đầu đầu chúng ta không có một chút manh mối, người khiến lực chú ý của chúng ta đều đặt trên khách nhân thần bí không tồn tại kia, sao chúng ta có thể tìm ra. Nhưng....” A Tài dừng lại, nhìn Hà Thuận, nói từng câu từng chữ, “Hoàn toàn là vì ‘Không có sơ hở’ của người khiến ta hoài nghi người.”

“Có ý gì? ” Hà Thuận càng nghe càng không hiểu.

“Lúc đầu ta cũng không chú ý, cho đến khi chúng ta nhận được kỳ hạn ba ngày từ Hoàng thượng. Vốn là ta và Cao Vãn, Cao Hành đang ở thư phòng thảo luận vụ án, đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai của Thổ Đậu, chúng ta cho rằng đã xảy ra chuyện gì, đuổi tới nhà bếp mới phát hiện, hóa ra nó chỉ không cẩn thận đánh đổ giỏ lê, tất cả lê đều rơi trên mặt đất. Mà Cao Hành vì quá quan tâm nên vọt vào đầu tiên, không cẩn thận dẫm lên một quả lê, trực tiếp té lăn trên đất. Điều này giúp ta phát hiện sơ hở của người.”

“Hừ, giẫm một quả lê thì thế nào?” Hà Thuận vẫn không hiểu, cái này có liên quan gì đến chuyện phát hiện sơ hở của hắn.

“Ta.... Ta chưa từng quá quan tâm, chỉ quan tâm bình thường, nếu như là người, ta cũng sẽ xông vào đầu tiên .” Nghe A Tài nói như vậy, Cao Hành cảm thấy rất không tự nhiên, vội vàng giải thích cho mọi người, thật sự hắn chỉ quan tâm bình thường.

“Câm miệng, nghe A Tài nói. “Cao Vãn căn bản không để ý chuyện hắn có quan tâm bình thường hay không.

A Tài cũng liếc Cao Hành, sau khi hắn tự giác im lặng, A Tài tiếp tục nói, “Bởi vì Cao Hành quan tâm Thổ Đậu, sợ nó xảy ra điều gì ngoài ý muốn mới nóng vội tới mức ngay cả lê trên mặt đất cũng không thấy. Mà khi người đẩy cửa ra, phát hiện máu trên mặt đất, cho rằng Hà đại nhân đã xảy ra chuyện gì, vội vàng vào phòng xem xét, cuối cùng phát hiện Hà đại nhân sau tấm bình phong. Trong lúc vào, sao người lại không dẫm lên một giọt máu, thật kỳ quái đúng không?”

A Tài nói hết, mọi người đều giật mình.

“Lúc người giết Hà đại nhân thì cẩn thận không để lại dấu chân nào, ngày tiếp theo người dùng thân phận quản gia giả vờ là người đầu tiên phát

hiện người chết, người lại quên, thân phận của người lúc đó nên lưu lại dấu chân.”

“Thì ra là thế....” Hà Thuận cúi đầu nhìn mặt đất, thì thào nói, “Khi đó ta đẩy cửa ra, trực tiếp hô to lão gia bị giết, căn bản không tiến vào, chỉ sợ có gì sơ hở..... Không thể ngờ được vì ta cẩn thận quá mức mà lộ ra chân tướng.” Nói đến đây, Hà Thuận ngẩng đầu nhìn A Tài, “A..... Ta đã xem thường người.”

“Không ngờ người thật sự là Dung Phong.” Cao Vấn nói.

“Các người biết?” Hà Thuận, không đúng, phải nói là Dung Phong, nghe được thì trong lòng cả kinh, hẳn không ngờ, ngay cả thân phận thực của hắn bọn họ cũng đã biết.

“Vừa mới bắt đầu cũng chỉ hoài nghi. Đầu tiên là cái chết của Dung cô nương, sau đó không lâu, tâm trạng của Hà đại nhân và Vương đại nhân đột nhiên nặng nề. Mà Hà đại nhân là chủ thẩm của án mất trộm ngân lượng triều đình, Vương đại nhân từng là thượng cấp của Dung đại nhân. Cho nên không khó đoán ra, chuyện này có liên quan đến án mất trộm ngân lượng triều đình. Hơn nữa chúng ta xem qua danh sách chém đầu của Dung gia, không có tên của người. Là trước ngày hành hình người đột nhiên kích động đập đầu vào tường mà chết, cho nên chúng ta suy đoán người chưa chết. Nếu người đã trở lại, mọi việc xảy ra đều dễ lý giải.” A Tài giải thích, “Căn cứ vào những lời người nói lúc này, Dung cô nương là do người sai sử nha hoàn Tiểu Oánh trộn lẫn lá trúc đào vào trà cho nàng uống, chỉ là, chuyện bản thân Dung cô nương tự nguyện chịu chết nằm ngoài dự đoán của chúng ta.”

“Ha ha.... Không thể ngờ được, khi ta còn đang đặc ý về mưu kế của mình, thì đã sớm trở thành cá chệu chim ***g trong mắt người khác. Nhất cử nhất động đều dưới tầm mắt của các người.” Dung Phong cười nói, trong nụ cười tràn đầy tự giễu và bi ai.

“Dung Phong, hiện tại người đã bại lộ, chúng ta muốn dẫn người trở về nha môn...” Cao Vãn chưa nói hết câu, chỉ thấy Dung Phong kéo Ngô Viêm qua, rút chủy thủ trong tay áo, gác trên cổ Ngô Viêm.

“Người làm cái gì?” Cao Vãn nhìn Dung Phong đang giữ Ngô Viêm, đồng thời Cao Chí cũng xoay người nhảy vào phòng, rút kiếm chỉ vào Dung Phong, vội vàng nói, “Người không được xằng bậy, mau buông đại nhân ra.”

Mọi người muốn tiến lên nhưng lại sợ Dung Phong làm Ngô Viêm bị thương.

“Người làm gì vậy?” Ngô Viêm nhất thời choáng váng.

“Thực xin lỗi, A Viêm.... Ta chưa giết được chủ mưu thứ ba, cừu chưa báo hết, ta không thể bị bắt....” Dung Phong áy náy nói xong, liền cảnh giác nhìn bốn người trong phòng. “Các người tránh ra cho ta, tránh ra!”

“Người mau thả Ngô đại nhân, bằng không....” Cao Chí uy hiếp.

“Tránh ra!” Dung Phong đem chủy thủ đến sát cổ Ngô Viêm, mơ hồ đã thấy vết máu.

Nhóm người Cao Chí lo lắng Ngô đại nhân sẽ bị thương, liền tránh sang hai bên.

Dung Phong mang Ngô Viêm ra khỏi thư phòng, đi vào trong nội viện, những người khác theo phía sau.

“Dung Phong, án trộm ngân lượng có phát hiện mới, chúng ta có thể giúp người tiếp tục tra ra.” A Tài hô.

“Người sẽ giúp ta tra ra?” Dung Phong có chút do dự nhìn A Tài.

“Ân, người thả Ngô đại nhân ra trước, chúng ta từ từ nói.” A Tài nhìn thấy Dung Phong có chút buông lỏng, giơ hai tay khuyên bảo.

“.... Không được, ta thả hẳn, các người sẽ lập tức bắt ta lại, ta sẽ không nghe người.” Dung phong kéo Ngô Viêm, thối lui từng bước.

Cao Vấn cho Cao Hành một ánh mắt, Cao Hành hiểu ý, lặng lẽ rút lui ra sau lưng mọi người, đợi Dung Phong không chú ý, xoay người đi gọi Hứa Ngụy tìm viện binh.

Lúc Dung Phong kéo Ngô Viêm tới mã phòng thì, Hứa Ngụy dẫn đầu nha dịch đuổi đến, lo lắng Ngô Viêm bị thương, ai cũng không dám tiến thêm một bước khiến Dung Phong kích động.

“Người không chạy thoát được đâu, Dung Phong.... ” Cao Vấn nói.

A Tài đột nhiên ngăn Cao Vấn lại, Cao Vấn nhìn hẳn một cái, hẳn nhìn Dung Phong thương lượng, “Nếu không được, ta đổi với Ngô đại nhân, người đã muốn dẫn người rời đi, vậy dẫn ta, hơn nữa ta có thể giúp người tìm ra hung thủ thứ ba.”

“Không được, A Tài, người.... ” Cao Vấn là người đầu tiên phản đối.

“Người nói cái gì ” Cao Hành là người thứ hai lên tiếng.

A Tài đưa tay ngăn hai người lại, cho Cao Vấn một ánh mắt ‘Tin tưởng ta, ta có cách’.

Cao Vấn cau mày, không lên tiếng.

Dung Phong nhìn hẳn, ngẫm nghĩ một lát, “Hảo, người tới.”

A Tài tự động giơ hai tay lên, ý bảo hẳn không có ‘Mờ ám’, chậm rãi, từng bước đi lên phía trước, cách Dung Phong một bước thì dừng lại, “Bây giờ người có thể thả Ngô đại nhân ra chứ?”

“..... ” Dung Phong nhìn hăn, không nói gì, một tay đẩy mạnh Ngô Viêm về phía mọi người, một tay kéo A Tài nhảy lên con ngựa màu nâu gần đó, lúc mọi người chưa kịp phản ứng thì thúc ngựa chạy đi.

Hứa Ngụy đỡ lấy Ngô Viêm, “Đại nhân, không sao chứ?”

Ngô Viêm lắc đầu, “A Tài, hăn....”

Cao Chí nói, “Ca ca của ta sẽ nghĩ cách.”

Ngô Viêm gật đầu, “Người toàn lực hiệp trợ.”

Cao Chí đáp, “Vâng.”

Bên kia, mọi người chuẩn bị lên ngựa đuổi theo, lại bị Cao Vãn ngăn cản.

“Đại ca, người làm gì vậy? Chúng ta phải cứu A Tài.... ” Cao Hành vội la lên.

“Hăn sẽ không dả thương A Tài.” Cao Vãn nhìn bóng hai người rời đi, “Chúng ta đuổi theo như vậy càng hại đến A Tài.”

Truy cũng không được, “Vậy làm gì bây giờ?” Cao Hành bối rối.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cuộc Sống Con Tin

Lúc nhóm người Cao Vấn đang suy nghĩ nên cứu A Tài về như thế nào thì, đồng chí A Tài đang chịu ‘Thống khổ dày vò’.

Dung Phong mang theo A Tài chạy không mục đích trong màn đêm, đây là lần đầu tiên A Tài bị người khác đặt ngang trên thân ngựa như bao tải, hẳn chỉ cảm thấy đầu choáng váng, máu dồn về não. A Tài cắn chặt hàm răng, nhe răng, trong nội tâm chỉ có một suy nghĩ, làm con tin không sống tốt.

Đợi Dung Phong xác định không có người theo dõi, lúc này mới ghì ngựa dừng trước tiểu viện nào đó trong thành, cũng kéo A Tài xuống, hung hăng quật cái mông ngựa, để nó tiếp tục chạy về phía trước.

Dung Phong gõ cửa, rất nhanh, có một lão giả ra mở cửa, thấy Dung Phong, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng để hai người vào.

“Sao đột nhiên cháu lại trở về?” Lão giả thấy A Tài hỏi, “Ai vậy?”

A Tài rất muốn tự giới thiệu, nhưng máu còn dồn trên não đến nỗi hẳn có chút choáng váng, vừa định há miệng thì vội vàng chuyển hướng, “Oc...”

Dung Phong cau mày nhìn A Tài không ngừng nôn mửa, đỡ lão giả sang một bên, “Lát nữa cháu sẽ nói cho thúc thúc biết tình huống cụ thể, thúc thúc vào phòng nghỉ ngơi trước.”

Dù lão giả lo lắng, nhìn hai người, nhưng vẫn vào phòng trước.

Dung Phong nhìn A Tài nói, “Vì sao người làm như vậy?” Hắc không nghĩ ra mục đích người này khi nguyện ý thay thế Ngô Viêm.

A Tài lau miệng, ổn định tinh thần, “.... Vì cứu người.”

Mắt Dung Phong lóe lóe, “Vì sao phải cứu ta?” Hắc sẽ không khờ dại mà tin tưởng người này.

“... Vì tra ra sự thật. ” A Tài nhìn Dung Phong, nói.

“Sự thật gì? Sự thật giết người hay là mất trộm ngân lượng triều đình?” Dung Phong trào phúng hỏi.

“... Ta biết rõ, người muốn tìm hung thủ thứ ba trong án mất trộm ngân lượng triều đình, tự tay giết cừu nhân, để người nhà nhắm mắt. Nhưng thân phận của người đã bại lộ, chắc hẳn điều tra chuyện gì cũng không thuận tiện, hơn nữa, chuyện người gây nên đã kinh động hung thủ, chắc hẳn sẽ có phòng bị, cho nên, muốn tra ra hẳn sẽ càng thêm khó khăn.” A Tài nói tình trạng lúc này.

Đương nhiên Dung Phong cũng hiểu, “Thì tính sao?”

“Ta sẽ giúp người tra ra hung thủ....” A Tài nói.

Dung Phong nhìn chăm chăm A Tài, như muốn nhìn ra chút ít mánh khóe trong mắt hắc, “Sau đó?”

“Sau đó, ta hy vọng hung thủ bị pháp lệnh phán quyết, chịu trừng phạt thích đáng.”

“Chỉ như vậy?” Dung Phong hoài nghi.

“Chỉ như vậy.” A Tài gật đầu, “Ta không hy vọng pháp lệnh trừng phạt người bị hại.” Sẽ chỉ làm hấn cảm thấy pháp luật vô tình và.... Bất đắc dĩ. “Chẳng lẽ người không muốn rửa sạch tội cho người nhà người? Chẳng lẽ người muốn bọn họ bị bêu danh cả đời?”

Dung Phong trầm mặc một lát rồi nói, “Nếu người có thể khiến kẻ kia chịu trừng phạt thích đáng, khôi phục thanh danh cho Dung gia chúng ta.... Ta sẽ giúp người phá án.”

“Ân.” Trên khuôn mặt tái nhợt của A Tài hiện lên tiểu dung.

Trong nháy mắt, Dung Phong cảm giác người trước mắt như là.....
“Người thật là ngổ tác?”

A Tài sửng sờ một chút, cười nói, “Ta đương nhiên là ngổ tác.”

Dung Phong phát giác mình thất thố, “... Khụ, chúng ta ở lại đây trước.”

A Tài không dị nghị, cũng không thể dị nghị.

Dung Phong đến phòng nói chuyện với lão giả kia, sau đó sắp xếp cho A Tài ở phòng bên cạnh.

Nhìn gian phòng đơn sơ nhưng sạch sẽ, A Tài không có gì bắt bẻ. Cởi giày, phát hiện Dung Phong còn đang ở trong phòng, “Ngạch, đã muộn, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dung Phong gật đầu nhưng không rời đi.

“Ngạch, ta cũng nghỉ ngơi.” Nói xong, A Tài làm bộ nhắc chân lên.

“Ân.” Dung Phong ngồi trên ghế, vẫn không nhúc nhích.

“... Chỉ có một gian phòng ?” A Tài nhin không được, hỏi.

“Không phải.” Âm thanh lạnh lùng.

“A... Người ở đây, ta ngủ thế nào?” A Tài hỏi.

“Người ngủ trên giường.” Dung Phong không thấy có vấn đề gì.

“Vậy người?” A Tài lại hỏi.

“Ta ngồi cũng có thể nghỉ ngơi.” Nghe Dung Phong nói vậy, A Tài không nói gì nữa, cũng may hắn không yêu cầu ‘Cùng giường’.

“A.... ” Làm con tin như hắn còn tốt, hắn ngủ giường, người ta ngủ ghế, hắn cũng nên thấy đủ, A Tài an ủi chính mình.

“... Thuộc hạ đáng chết, bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, thuộc hạ không đuổi được tốc độ của ngựa, cho nên....” Ảnh vệ run rẩy hồi báo.

Sau khi Triển Cảnh Nham nghe xong, gương mặt lạnh lùng nhìn hai người quỳ dưới đất, “Tiếp tục tìm, tìm tất cả những người có liên quan tới Dung Phong....”

“Vâng.” Ảnh vệ cùng đáp lời, đứng dậy, nhanh chóng rời đi, nhẹ nhàng thở ra. Đối với ảnh vệ không hoàn thành nhiệm vụ, từ trước đến nay chỉ có một kết quả, bọn hắn vừa gặp tử thần trở về.

Triển Cảnh Nham im lặng nhìn chiếc võng ngoài cửa sổ.

“Đại ca, trời đã sáng, sao tên kia không thả A Tài về?” Cao Hành lo lắng đi tới đi lui trong phòng, không có một khắc yên tĩnh.

“Mục đích của hã không chỉ là thoát thân, chắc chắn không thả A Tài về nhanh như vậy.” Cao Chí nói.

“A? Không chỉ là thoát thân? Vậy hã còn muốn gì chứ?” Cao Hành vội hỏi Tam ca đứng bên cạnh.

“Ngày hôm qua, lúc A Tài trao đổi với Ngô đại nhân, đã nói giúp hã tìm được hung thủ thứ ba....” Cao Chí nhắc nhở.

“Nếu tìm không thấy?” Cao Hành đặt giả thiết xấu nhất.

Cao Vãn và Cao Chí nhìn hã một cái, không nói gì.

Cao Hành nhìn đại ca rồi nhìn tam ca, “Ca nói chuyện a.... Chẳng lẽ chúng ta không thể tẩu lên Hoàng thượng, tranh thủ thời gian điều tra?”

“Đương nhiên không được, vạn nhất đẩy Dung Phong vào tuyệt lộ, A Tài càng nguy hiểm.” Cao Vãn nói.

“Chúng ta phải nghĩ cách?” Người bị bắt là A Tài, có phải con mèo hay con chó đâu, Cao Hành nghĩ thầm.

Lúc này, một nha dịch ngoài cửa báo lại, “Cao bộ đầu, chúng ta tìm được ngựa của phủ Ngô đại nhân ở thành nam.”

“Tìm được ở thành nam... ” Cao Chí lặp lại.

Cao Vãn gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng khoát tay cho nha dịch ra ngoài trước, “Nói như vậy, A Tài không ra khỏi thành?”

“Nếu ở trong thành, chỗ Dung Phong có thể ẩn núp không nhiều lắm. Là khách ***, hoặc là nơi ở cũ... Đúng rồi, còn có chỗ ở của lão cai ngục từng cứu hã.” Cao Chí phân tích.

“Đệ lập tức đi tra chỗ ở của lão cai ngục.” Nói xong, Cao Hành xoay người rời đi.

“Ta cảm thấy, Dung Phong sẽ không để chúng ta tìm được dễ dàng như vậy.” Cao Vấn nói.

“Dù thế nào, chúng ta cứ tìm nơi đó trước.” Còn hơn không làm cái gì, Cao Chí nghĩ thầm.

Lúc nhóm người Cao Chí xông vào nhà lão cai ngục, A Tài đã sớm rời đi.

Hắn phi thường bất mãn với ‘Thân phận’ của mình bây giờ, cái gì mà hăn gầy yếu hơn, phải giả trang thành nữ nhân.

Không sai, người trước mắt có búi tóc cao cao của phụ nhân (phụ nữ đã có chồng), hai má phấn hồng nhàn nhạt, đôi môi đỏ mọng lộ ra chút gợi cảm, hơn nữa một thân váy dài. Dung Phong thấy hăn hóa trang xong cũng phải cảm thán, “Người làm nam tử đúng là bất hạnh to lớn.”

Xoa xoa cái chân củ cải, giả trang thế này giống cái gì, giả trang nữ nhân thật khó coi, nếu không sợ bại lộ thân phận, hăn sẽ không ủy khuất chính mình như vậy.

Rốt cục, lúc A Tài không tiếng động kháng nghị, Dung Phong thu hồi ánh mắt cảm thán.

“Chường quây, chúng ta muốn một gian phòng.” Dung Phong kéo A Tài đến trước quây, đưa thỏi bạc ra.

Chường quây ngẩng đầu, thấy nữ khách nhân, nhất thời ngây ngẩn cả người, Dung Phong không kiên nhẫn gõ mặt bàn, chường quây mới lấy lại

ting thần, hạ giọng nói, “.. Hảo, phòng trên lầu, ta mang nhị vị lên.”

Dung Phong lập tức cho A Tài ánh mắt “Kẻ gây tai hoạ”, A Tài buồn bực đấm ngực, lúc hấn thân nam nhi thì không thấy cô nương nào hướng hấn liếc mắt đưa tình, ném khăn lụa, sao đổi cách ăn mặt nữ nhân, lại chiêu nam nhân.

“Tam ca, bắt hảo... ” Cao Hành chạy vội tới thính đường của Cao phủ.

“Chuyện gì mà vội vàng như vậy?” Cao Chí đứng dậy hỏi.

“Vừa rồi đại ca theo Thôi đại nhân trở về, Thôi đại nhân đem tình huống điều tra của chúng ta nói cho Hoàng thượng, Hoàng thượng hạ chỉ cho Binh bộ thị lang La đại nhân – La Thành hiệp trợ đuổi bắt Dung Phong, lập tức lục soát.” Cao Hành vội la lên.

Cao Chí vội vàng nói, “Thôi đại nhân có nói tình hình của A Tài không?”

“Đệ không biết, chuyện đã như vậy, nói không chừng Thôi đại nhân vì muốn bảo trụ đầu của mình, không trông nom sống chết của A Tài.” Cao Hành tức giận nói.

“A Hành... ” Cao Vãn lạnh lùng nhắc nhở.

Cao Hành và Cao Chí xoay người, thấy Cao Vãn và Thôi đại nhân đứng ở ngoài cửa.

“Đại nhân, bốn đệ không hiểu chuyện.... ” Cao Vãn khuyên bảo hai câu.

Thôi đại nhân khoát tay, “Ta giải thích. ” Ông đi vào phòng ngồi trên thủ tọa.

“Ta biết rõ A Hành lo lắng cho A Tài. Chuyện này ta nói rõ từ đầu tới cuối cho Hoàng thượng, cũng nói rằng chuyện lục soát sẽ quấy nhiễu dân chúng, cũng sẽ nguy hiểm cho A Tài. Nhưng La đại nhân chủ động xin hiệp trợ đuổi bắt phạm nhân, nói là lo lắng, nếu để phạm nhân tự do, sẽ uy hiếp những quan viên khác.” Thôi đại nhân thở dài, “Ta ngăn không được....”

Cao Hành áy náy nhìn Thôi đại nhân, tiến lên phía trước, “Đại nhân, thực xin lỗi, ta....”

“Không cần để ý, A Tài là bằng hữu của người, ta hiểu tâm tình của người, đầu của Thôi mỗ cũng nhờ hãn mà có thể bảo trụ. Ta tới đây là muốn xem các người có cách gì không?” Thôi đại nhân nói.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không có biện pháp gì tốt.

“Chúng ta cũng tiến hành điều tra, tranh thủ tìm được Dung Phong trước La đại nhân một bước, như thế mới có cách bảo vệ hai người bọn họ.” Cao Vấn đưa ra cách mà không phải là cách.

Trên giường, A Tài khoanh chân, không hề có hình tượng gặm táo.

Dung Phong đẩy cửa bước vào, thần sắc nghiêm túc.

“Làm sao vậy?” A Tài nói.

“Có quan binh.” Dung Phong thấp giọng nói, cũng bước nhanh đến cửa, qua khe hở thấy khách *** đã bị quan binh bao vây.

“Ngạc?” A Tài cảm thấy kỳ quái, chắc chắn không phải là nhóm người Cao Vấn. Thấy ánh mắt căm thù của Dung Phong, “Không phải ta, ta không thông tri cho bất kì ai.” A Tài giơ hai tay lên.

“.....” Dung Phong nhìn hãn, không nói gì.

“Ta thật sự không nói cho ai, hơn nữa, chắc chắn nhóm người Cao Hành cũng không nói, ta trong tay người, bọn họ lo lắng cho an nguy của ta.”

“Nhất định là bọn họ nói chuyện này cho thượng cấp, nên bây giờ mới có quan binh lục soát.” Dung Phong nói.

“.... ” Có chỗ nào đó không đúng, A Tài buông hai chân, đứng người lên.

“Người làm gì?” Dung Phong rút chủ thủ chỉ hướng A Tài.

“Người đừng kích động, ta chỉ muốn nhìn xem ai dẫn người đến điều tra mà thôi.” A Tài đứng lại giải thích.

“Là La Thành.” Dung Phong trực tiếp hồi đáp.

“La Thành là ai?” Tên rất lạ, A Tài nghĩ thầm.

Dung Phong dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn, “Là Binh bộ thị lang La Thành. Người là ngõ tác sao?”

“Đúng vậy.” A Tài đáp.

“Sao không biết rõ La Thành là ai?” Dung Phong hỏi.

“Nếu như ngày nào đó hắn chết, ta nhất định sẽ biết hắn.” A Tài đáp.

Dung Phong không nói được gì, lúc này, có người thô lỗ gõ cửa.

“Ai vậy?” Dung Phong và A Tài nhìn nhau, A Tài nhảy lên giường.

“Mở cửa.” Ngoài cửa nói.

Dung Phong mở cửa, thấy mấy quan binh vội hỏi, “Không biết các vị quan gia có chuyện gì?”

Mấy người cường chế vào phòng, thấy A Tài ngồi trên giường thì sửng sốt một chút.

“Các vị quan gia, đây là thê tử của ta, không biết các ngài có chuyện gì?” Dung Phong đứng giữa mấy người nhìn về phía A Tài.

“Ngạch... A, chúng ta đến tìm hai nam tử. Các người là phu thê, không phải ngại.”

“A? Là phạm vào tội gì?” Dung Phong làm bộ hiểu kỳ.

“À, là giết hai vị quan.” Có một quan binh mở tranh vẽ cho Dung Phong xem, “Từng thấy không?”

“Chưa thấy qua.” Dung Phong nhìn rồi nói.

“Quên đi. ” Nói xong mấy người ra ngoài, còn liên tiếp quay đầu lại nhìn, nhỏ giọng nghị luận. Khiến A Tài khẩn trương vạn phần, cho rằng bị nhận ra.

Dung Phong đóng cửa thật kỹ, thấy biểu tình của A Tài, “Người làm sao vậy?”

“Vừa rồi bọn họ nhỏ giọng nghị luận cái gì ? Chẳng lẽ nhận ra ta?” A Tài hỏi.

Đáy mắt Dung Phong hiện lên ý cười, “Bọn họ đang nghị luận, sao người quái dị như ta lại có thể thú được thê tử xinh đẹp như người.”

“Ngạch... ”.... Hắn coi như chưa nghe.

A Tài vội vàng nói sang chuyện khác, “Bọn họ nói điều tra hai nam tử, là chúng ta?”

Dung Phong nhìn hắn một cái, “Đúng.”

“.... Dù việc này bị Thôi đại nhân nói cho Hoàng thượng, vậy cũng không đến mức do Binh bộ thị lang tới bắt người ” Trừ phi.... A Tài nhìn Dung Phong.

“Người muốn nói cái gì?” Dung Phong bắt được tầm mắt của hắn, hỏi.

“Ta chưa thể xác định, nếu ta suy đoán chính xác, tình cảnh của người vô cùng nguy hiểm.” A Tài nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ân Từ Kết Thúc [Thượng]

Cao Hành buông lỏng thân mỗi một trở lại tiểu viện, từ lúc A Tài gặp chuyện, hắn chưa trở về đây, hắn không biết nói với Thổ Đậu thế nào. Hắn đứng một lúc trước cửa, cuối cùng vẫn đi vào.

Vào tiểu viện thì thấy một nam tử xa lạ đưa lưng về phía hắn, đang nhìn Thổ Đậu tập viết. Hắn có thể khẳng định, người này không phải Triển Cảnh Nham, hắn dùng tay cầm chuôi kiếm bên hông.

Thổ Đậu đột nhiên ngẩng đầu, thấy hắn, “Người đã trở lại.” Lập tức cúi đầu xuống, tiếp tục viết.

Nam tử đưa lưng về phía hắn quay đầu lại nhìn hắn một cái, Cao Hành cảm thấy tim muốn nhảy lên cổ họng, người này cũng quá lớn mật, dám hiển nhiên xuất hiện ở đây, nhưng Thổ Đậu ngồi gần như vậy, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lại nhìn không được nghĩ thầm, xem biểu tình của Thổ Đậu không giống như bị bức hiếp, sao Thổ Đậu lại để người xa lạ vào. Mà Triển Cảnh Nham đang ở đâu?

Dung Phong thoải mái nhìn Cao Hành, Cao Hành không chớp mắt nhìn Dung Phong.

“Ta viết xong rồi.” Thổ Đậu cầm lấy chữ vừa viết xong đưa cho Dung Phong.

Dung Phong cười tiếp nhận, liên tiếp gật đầu, “Đúng như sư phụ người nói, quả thật có phong độ của một đại tướng.”

Thổ Đậu ngại ngừng cười nói, “Khi nào sư phụ quay lại?”

Dung Phong liếc Cao Hành, “Hắn xong việc sẽ quay lại.”

Lời này nghe vào tai Cao Hành, biến thành, nhất định A Tài bị giấu ở nơi nào đó, cho nên hắn mới có thể kiêu ngạo đến đây như vậy. Với tình huống trước mắt, xác thực không có nơi nào an toàn hơn nơi này, ai ngờ hắn sẽ ở trong Cao phủ.

“Thổ Đậu, người đi xem cơm đã được chưa?” Dung Phong cười, nhìn Thổ Đậu nói.

“Ân. ” Thổ Đậu chạy vào nhà bếp.

Cao Hành nhíu mày, chẳng lẽ còn đồng lõa ở đây?

“A Tài đâu?” Cao Hành hỏi.

“Hắn rất tốt, người có vẻ không tốt?” Dung Phong xoa cằm nói.

“Người muốn thế nào?” Hắn biết, bây giờ không thể kích động.

Dung Phong đứng thẳng hạ vai, buông tay ra, “Cứ như vậy.”

Cao Hành không hiểu.

“Ăn cơm.” Lúc này, Thổ Đậu bưng món ăn từ nhà bếp ra, sau lưng là một... Nữ nhân.

Cao Hành khẽ nhếch miệng, tâm tình của hắn lúc này không thể dùng ngôn ngữ nào để tả, chính là... Hắn chậm rãi đứng người lên, “Người...”

Thấy phản ứng của Cao Hành, ‘Nữ nhân’ ra vẻ không biết, buông món ăn trở lại nhà bếp.

Dung Phong thông dong ngồi, không để ý tới ‘Bức tượng’ một bên, thẳng đến khi người làm hăn hóa đá đi ra lần nữa.

Cao Hành lắc đầu, khiến mình bảo trì thanh tỉnh, “Người... Người... Rốt cuộc là ai?”

‘Nữ nhân’ không để ý đến hăn, chỉ buông món ăn, nhẹ răng cười với Thổ Đậu.

Thổ Đậu cũng cười nói, “Tỷ tỷ của sư phụ.” Lúc này ‘Nữ nhân’ xoay đầu hướng Cao Hành nở nụ cười sáng lạn.

Cao Hành nghe sét đánh bên tai.

Cơm trưa kết thúc, Thổ Đậu đi ngủ.

‘Nữ nhân’ rất cục năn nhin không được ánh mắt của Cao Hành, ném khăn lau xuống, chống eo, một bộ ‘Người có vấn đề gì thì nói’.

Cao Hành nhìn nóc nhà, rồi thu hồi ánh mắt, “.... A Tài không có tỷ tỷ, cho nên..... Người rốt cuộc là ai?”

“Người cảm thấy ta là ai?”

Lời vừa thốt ra, Cao Hành nghe sét đánh bên tai lần nữa, thanh âm kia.... Không phải A Tài còn có thể là ai.

“Người.... Người.... Người.... ” Cao Hành kích động chỉ vào A Tài, ‘Người’ nửa ngày cũng nói không ra chữ thứ hai.

“Như thế nào? Hình tượng nhục nhã?” Nói xong còn cố ý xoắn xoắn ngón tay, sờ lên mái tóc.

Xem vẻ mặt góc dạng của Cao Hành, A Tài bĩu môi, “Được rồi, ta sẽ nghĩ người bị ‘Mỹ mạo’ của ta mê hoặc.” Nói xong đi đến nhà bếp.

Trong tiểu viên, Dung Phong đang nghiên cứu cái võng, “Người nguyện ý đến, vượt qua suy đoán của ta. ” Hắc còn tưởng rằng, phải tốn chút ít miệng lưỡi.

Thân thể Dung Phong cứng ngắc, không xoay người, chậm rãi nói, “Người nói rất đúng, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.” Kỳ thật.... Hắc cũng không biết vì sao lại nguyện ý tới đây.

A Tài rửa sạch chén đĩa trở lại, thấy Cao Hành đứng nguyên tại chỗ.

“Uy... ” Bị người điểm huyết sao?

“... Đây là bộ dáng gì?” Cao Hành nhăn nhó nửa ngày mới nói được một câu như thế.

“Ngụy trang, phòng ngừa bị người khác phát hiện.” Thấy Cao Hành ngạc nhiên, A Tài lại cảm thấy không có gì. “Đúng rồi, vì sao Binh bộ thị lang điều tra chúng ta?”

Cao Hành nhìn người lạ lắm nhưng rất quen thuộc trước mắt, xấu hổ quay sang một bên, nói, “Ngạch, cái đó, là vì Thôi đại nhân, không phải, là vì Hoàng thượng, cũng không phải.... Là cái này.... ”

A Tài khoanh tay trước ngực, “Người có thể sắp xếp ngôn ngữ rồi nói sau.”

Cao Hành đưa lưng về phía A Tài, hít sâu, “.... Là La Thành nói không thể bỏ mặc hung thủ tự do, cho nên nguyện ý hiệp trợ đuổi bắt Dung Phong, bởi vậy.... ”

“Là La đại nhân chủ động đưa ra hiệp trợ?” A Tài trầm tư, hoàn toàn không để ý Cao Hành đưa lưng về phía hắn nói chuyện.

“Ân... ” Cao Hành gật đầu, đột nhiên nhớ tới vấn đề hắn muốn hỏi, quay sang, phát hiện A Tài đã rời đi.

Hắn đuổi theo ra nhà bếp, vội vàng kéo A Tài vào thư phòng.

“Người đem tên kia đến đây làm gì vậy?” Cao Hành hỏi. Thổ Đậu và Nghiêm tiên sinh đều ở đây, sẽ ảnh hưởng đến an toàn của bọn họ.

“Nơi này an toàn nhất.” A Tài nói.

“An toàn? Sẽ khiến Thổ Đậu nguy hiểm nhất.” Cao Hành đề nén thanh âm quát tháo, rất sợ bị Dung Phong nghe được.

“Người yên tâm, ta đã đáp ứng Dung Phong, giúp hắn tìm hung thủ. Hơn nữa, tình cảnh bên ngoài như vậy, chỉ có ở đây an toàn.” A Tài an ủi hắn.

“Người nói đùa gì vậy?” Hắn trở nên khờ dại từ khi nào chứ, “Người biết Dung Phong là ai? Người tùy tiện đem hắn đến đây....”

“Ta biết rõ lo lắng của người, nếu người không yên tâm, có thể mỗi ngày ở đây trông coi hắn. Nhưng ngàn vạn lần không cần được nói cho ca ca của người biết bọn ta ở đây, để bọn họ tiếp tục tìm chúng ta, dẫn dắt ánh mắt La Thành.” A Tài nhắc nhở, “Ta còn có một số việc muốn tìm Dung Phong thương lượng, đi ra ngoài trước.”

“Người.... ” Sao hắn không lo lắng chút nào chứ, Cao Hành nghĩ thầm, vẫn đi theo.

A Tài đẩy cửa phòng của mình, Cao Hành theo phía sau, thấy Dung Phong liền nói, “Nghỉ ngơi ở đây mấy ngày. Mặt khác, ta có chuyện muốn

hỏi người. ”

“Chuyện gì?” Dung Phong nhìn về mặt đề phòng của Cao Hành.

“Hắn không sao, ta đã nói với hắn.” A Tài giải thích, “Người nói rằng, Hà đại nhân đã từng nói cho người về chuyện ba bản vẽ, vậy bản vẽ của Hà đại nhân và Vương đại nhân đều ở trong tay người?”

Trầm mặc một lát, Dung Phong nói, “Bản vẽ của Hà đại nhân ở trong tay ta, Vương đại nhân không.”

“A, xem ra bản vẽ của Vương đại nhân còn đang ở trong nhà hắn.” A Tài xoay đầu, nói với Cao Hành, “Người lập tức đến Vương phủ, cẩn thận điều tra trong thư phòng có góc ngách gì hay không, hoặc là hỏi Vương công tử một chút, trước khi chết phụ thân hắn có đưa cái gì quan trọng cho hắn không.”

Cao Hành lo lắng liếc Dung Phong, “Ta đi sao?”

“Đương nhiên là người đi, người cảm thấy hình dáng này của ta có thích hợp đi không?” Nhìn Cao Hành chần chừ, A Tài vội vàng nói, “Nhanh đi, chần chừ cái gì.” Một tay đẩy Cao Hành ra ngoài.

“Hảo hảo hảo, ta đi.... ” Cao Hành bất đắc dĩ ly khai.

“Hắn lo lắng ta.” Dung Phong chỉ rõ.

“Hắn lo lắng rất nhiều thứ.” A Tài lảng tránh.

Cao Hành vội vàng tới Vương phủ, vừa vặn gặp Vương Tiết, “Ta trở lại hiện trường xem có manh mối gì không?”

“Không phải đã tra ra nghi phạm sao?” Vương Tiết hỏi.

“Ân, đúng vậy, nhưng còn chút chuyện chưa rõ ràng.” Cao Hành tránh nặng tìm nhẹ, nói.

Sau đó Vương Tiết mang hẫn tới thư phòng, “Đồ vật trong này không xê dịch chứ?” Cao Hành hỏi.

“Không.” Vương Tiết đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Cao Hành vào thư phòng, sờ sờ cái này, gõ gõ cái kia.

Vương Tiết nghi hoặc, “Người đang tìm cái gì?”

Cao Hành vội vàng lắc đầu, “Ngạch, không có. A, đúng rồi, Vương đại nhân có giao cho người đồ vật quan trọng nào không?”

“Đồ vật quan trọng?” Vương Tiết cẩn thận ngẫm nghĩ, “Không có.”

“A...” Cao Hành thất vọng gật đầu.

“A, đúng rồi, gia phụ từng rất thận trọng cho ta một quyển Kinh Thi, nói muốn ta hảo hảo đọc, sau đó sẽ quay lại kiểm tra, nhưng ta chưa xem.” Vương Tiết nói.

“A? Vậy cho ta mượn xem.” Cao Hành nói.

“Cái này... Có liên quan gì tới án tử?” Vương Tiết hỏi.

“Ngạch... Có khả năng liên quan rất lớn, cũng có thể không liên quan.” Cao Hành lập lờ nước đôi, “Xem hết ta sẽ trả cho người.”

“A.... Ta lấy tới cho người.” Vương Tiết nói.

“Làm phiền.” Cao Hành ôm quyền. “Ta chờ người ở đại sảnh.”

Lúc Cao Hành đang chờ trong đại sảnh, quản gia của Vương phủ vội vàng chạy đến. “Di? Sao thiếu gia nhà ta không ở đây?”

“A, hă đi lấy đồ, có chuyện gì không?” Cao Hành hỏi thêm.

“Là như vậy, Binh bộ thị lang La đại nhân đến.” Quản gia nói.

Cao Hành đứng người lên “A?” một tiếng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ. Thấy quản gia kỳ quái nhìn mình, vội vàng nói, “A, khẳng định phải tiếp đón, ta giúp người gọi thiếu gia nhà người.”

“Đa tạ Cao công tử.” Quản gia nói.

Đi nửa đường gặp Vương Tiết, hă đem Kinh Thi giao cho Cao Hành, Cao Hành nhét vào trong ngực, nói, “Người có khách, ta sẽ không quấy rầy.”

Cao Hành chạy vô cùng gấp, ngay cả Vương Tiết gọi cũng không để ý tới.

Vương Tiết xấu hổ thu hồi tay, hă chỉ muốn nói, hướng đó không có cửa ra ngoài. Nghĩ thầm, có lẽ hă phát hiện đi không được sẽ quay lại.

Bất quá hă đã quên, Cao Hành là bộ khoái, bộ khoái có thể leo tường.

Vương Tiết đi đến đại sảnh thì thấy La Thành đã ngồi chờ, “La thúc thúc, còn chưa dâng trà.” Nói với quản gia bên cạnh.

“Không cần vội, ta nghe nói cha người chết thảm, ai.... Nhưng hiền chất yên tâm, trước mắt, ta đang đuổi bắt hung thủ, nhất định sẽ mau chóng bắt hă quy án.” La Thành đầu tiên là bi thống, sau đó hứa hẹn.

“Đa tạ La thúc thúc.” Nói đến cha mình, mắt Vương Tiết có chút đỏ.

“Cha người là hảo hữu với ta, đây là chuyện nên làm.” La Thành nói, sau đó đảo mắt hỏi, “Đúng rồi, hiền chất, trước khi chết cha người có giao cho người đồ vật quan trọng nào không?”

“Lại là đồ vật quan trọng?” Vương Tiết cảm thấy kỳ quái, sao hôm nay nhiều người hỏi hẵn chuyện này như thế.

“Lại là? Có người từng hỏi sao?” La Thành thăm dò.

“Ân, vừa rồi Cao Hành tới, cũng hỏi chuyện này, ta đem bảo bối trước kia của cha ta là Kinh Thi cho hẵn.” Vương Tiết nói.

“Cái gì?” La Thành ý thức được mình phản ứng quá độ, vội vàng cười nói, “Ha ha, ý của ta là, sao người có thể đem di vật của cha người cho người khác?”

“Bởi vì Cao bộ đầu nói cái này có thể liên quan tới án tử, nói vài ngày sẽ trả cho ta.” Vương Tiết cảm thấy có gì đó không ổn.

“A, thì ra là thế.” La Thành cẩn thận thu hồi tâm tình của mình, “Ta cũng cáo từ, tiếp tục truy bắt hung thủ, nhanh chóng cho cha người một câu trả lời thỏa đáng.” Hẵn thâm trầm nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Án Tử Kết Thúc [Trung]

Đóng cửa lại, Cao Hành tựa vào cửa, lau mồ hôi, thật là mạo hiểm.

A Tài nhìn thấy hắc thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, liền hỏi, “Sao người trở về nhanh vậy? Tìm được cái gì sao?”

Cao Hành tiến lên, “Đương nhiên, ta nào có đạo lý tay không mà quay về.” Nói xong, móc ra Kinh Thi đưa cho A Tài.

“Kinh Thi?” A Tài hoài nghi hỏi.

“Vương Tiết nói, trước khi cha hắc chết, rất thận trọng giao quyển sách này cho hắc, cho nên ta nghĩ bản vẽ có thể ở trong sách.” Cao Hành nói.

A Tài lật xem, tìm tòi.

“Người không biết vừa rồi ta nguy hiểm thế nào đâu, ta vừa mới vào Vương phủ không bao lâu, La đại nhân đã đến.”

“Hắc đến Vương phủ làm gì vậy?” A Tài hỏi.

“Sao ta biết được.” Cao Hành nói, cầm lấy trà trong nội viện rót một chén cho mình.

Thoáng tưởng tượng, “... Không đúng.” A Tài thét lên.

Cao Hành uống trà xuống, hỏi, “Cái gì không đúng?”

A Tài liếc hắt, không nói gì, vội vàng chạy vào phòng, gọi Dung Phong đang ngủ, “Mau dậy, mau dậy, ta có chuyện hỏi người.”

Dung Phong có chút mơ hồ, Cao Hành theo vào càng khó hiểu.

“Làm sao vậy?”

“Vương đại nhân là người giết?” Một câu hỏi khiến hai người ngây ngẩn.

“Ngây ngẩn cái gì, trả lời ta nhanh lên.” A Tài thúc giục.

“Vương đại nhân không bị hắt giết thì ai giết?” Cao Hành lợi dụng thời gian rảnh, hỏi một câu.

“Ta không giết hắt, chính xác là chưa kịp giết.” Dung Phong lạnh lùng nói.

“A?” Sau khi Cao Hành nghe được, nhất thời không kịp phản ứng.

“Quả là như vậy.... Không tốt!” A Tài đột nhiên nói.

“Làm sao vậy?” Dung Phong và Cao Hành nhìn A Tài.

“La đại nhân sẽ tới.” A Tài nói.

“Ngạch, cái này.... Vậy là sao...” Cao Hành bị A Tài làm cho hồ đồ.

“Ta không có thời gian giải thích, tốt nhất chúng ta rời đi trước, lát nữa nói cho các người.” A Tài kéo Dung Phong chạy ra.

Vừa mở cửa phòng, thấy cửa tiểu viện đã bị gõ đến lắc lư, “Mở cửa, mở cửa nhanh.” Ngoài cửa kêu gào.

“Không thể nào, tới nhanh như vậy.” A Tài giật mình nói.

Cao Hành còn không dám tin, “Làm sao có thể?”

Vẻ mặt Dung Phong ngưng trọng, “Cùng lắm thì liều mạng với bọn họ.”

“Không được, bọn họ người đông thế mạnh, người bị bắt sẽ chết.” A Tài đẩy mạnh Dung Phong vào phòng, nói với Cao Hành, “Nơi này là nhà của người, người còn không đi ngăn cản.”

“Ta....” Cao Hành có chút loạn, đứng vậy, nơi này là nhà hắc.

Cao Hành nuốt nước miếng, đi đến trước, một tay mở cửa tiểu viện, mười binh lính nhanh chóng tiến vào.

“Các người làm gì?” Cao Hành rống to, cũng làm mọi người nhất thời im lặng.

“Ta là Binh bộ thị lang La đại nhân, hôm nay tới đây bắt trọng phạm triều đình.” La Thành vừa nói vừa tiến đến.

Cao Hành tiến lên ôm quyền nói, “La đại nhân, nơi này là Cao phủ, người nói đến đây bắt trọng phạm của triều đình là ý gì?”

“Ta thu được tin báo, Dung Phong ẩn nấp trong này, cho nên đến xem xét.” La Thành giải thích, “Tin rằng Cao bộ đầu không muốn mang danh chấp chứa trọng phạm triều đình?”

“Người....” Cao Hành ghen hòng.

“Người tới, tìm kiếm cho ta.” La Thành ra lệnh một tiếng, những binh lính kia bắt đầu xông vào.

Trong phòng , A Tài giữ Dung Phong lại, lắc đầu nhìn hẩn, lúc này không thể kích động.

Từ nhà bếp, phòng của Nghiêm tiên sinh, và thư phòng đều bị tìm kiếm, có mấy binh lính hướng đến phòng của A Tài.

Cao Hành nắm chặt tay.

Một binh sĩ vừa định đẩy cửa phòng, người trong phòng ngoài phòng biết chuyện, tim đều muốn nhảy ra ngoài, hô hấp cũng ngừng lại.

Đúng lúc này, “Thỉnh tránh đường.” Một thanh âm không lớn nhưng uy nghiêm vang lên sau lưng La Thành.

Tất cả mọi người dừng động tác, xoay người nhìn người tới.

Chỉ thấy Triển Cảnh Nham đan tay sau lưng, lười biếng nhìn mọi người. La Thành và Cao Hành đều sửng sờ.

Hai người sửng sờ, không ngờ đột nhiên thấy người này, chỉ có điều, tâm tình của hai người hoàn toàn bất đồng.

“Sao trong nhà đột nhiên có nhiều người như vậy.” Triển Cảnh Nham không còn bộ dáng từ tốn ngày xưa, mà bộ dáng lúc này khiến người ta có cảm giác lưu manh. Tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người y.

“Người....” Cao Hành có chút hoài nghi, đây là Nghiêm tiên sinh?

Triển Cảnh Nham liếc qua gian phòng của mình, đột nhiên hô to một tiếng, “Ông trời của ta, sao phòng của ta lại thành cái dạng này? Ai động? Ai động?” Cũng tức giận nhìn về phía mọi người.

Vài quan binh còn cầm sách, hoặc y phục v.v., trong lúc nhất thời không biết nên thả ra hay tiếp tục quăng ra.

La Thành bước lên phía trước, quỳ lạy, “Hạ quan không biết.....” Quan binh theo tới không biết ý, nhưng thượng cấp của bọn họ đều quỳ, sao bọn họ có thể đứng, vì vậy tiểu viện quỳ đầy người.

“Tốt, là người biến phòng của ta thành bộ dáng thảm hại kia?” Triển Cảnh Nham miễn cưỡng nói.

“Hạ quan, hạ quan lập tức dọn dẹp cho ngài.” Nói xong, vội vàng đứng dậy, bảo mấy quan binh không có mặt vội vàng đem mọi thứ sắp xếp lại.

Hết thầy trở về vị trí cũ.

“Ta nghe các người nói, trong này có trọng phạm, người hoài nghi trong tiểu viện của ta chứa chấp trọng phạm?” Triển Cảnh Nham hỏi nhẹ, nhưng ý tứ rất không nhẹ.

“Không, không, không phải, nhất định là có người nói dối, trở về, Hạ quan nhất định điều tra rõ.” La Thành vội vàng nói.

Người trong quân ngũ có ai không biết Tam gia, đại tướng quân hoặc thiếu tướng phòng thủ biên cương, chiến công hiển hách, đều do Tam gia cân nhắc. Tam gia không trông nom chuyện triều đình, nhưng phạm là chuyện liên quan đến an nguy của giang sơn xã tắc, Tam gia sẽ có kiến giải, hơn nữa những người được chọn đều chiến thắng trở về. Cho nên, dù Tam gia không thực quyền, nhưng uy vọng rất lớn.

Vì sao Tam gia từ trước đến nay hành tung bất định lại ở tiểu viện của Cao phủ, La Thành ảo não nghĩ, xem ra chỉ có thể tạm dừng điều tra.

“Vậy cần phải tra cẩn thận, đúng không?”

“Dạ dạ, hạ quan không quấy rầy ngài.” Nói xong, La Thành khoát khoát tay, bảo quan binh rút lui, cung kính đóng kỹ cửa lại.

Cao Hành có chút mơ hồ, nhìn những quan binh nhanh chóng rút lui, đây là tình huống gì....

Trong phòng, A Tài và Dung Phong dán vào cửa nghe một lúc, thật sự an tĩnh. A Tài liếm liếm ngón tay, đâm giấy trên cửa, theo góc độ của hắn chỉ thấy tiểu viện trống trơn.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng thân, lộ ra một đường nhỏ, thật sự không có người, nâng eo đi ra ngoài. (^_^)

A! A Tài và Triển Cảnh Nham nhìn nhau sửng sốt.

A Tài cắn môi, nghĩ thầm, sao lại trùng hợp như vậy....

Triển Cảnh Nham đầu tiên là sửng sờ, sau đó ánh mắt lộ ra vui vẻ.

A Tài nhìn thấy nụ cười của y, chắc chắn y đoán được, muốn mở miệng giải thích, lời còn chưa thốt lên.

“Người đã trở lại.” Triển Cảnh Nham nói.

A Tài gật đầu, bị y nhìn từ trên xuống dưới mà đại quân.

Nhìn A Tài đỏ mặt, Triển Cảnh Nham cảm giác có ánh mắt thăm dò, lập tức thấy một người xa lạ. A Tài đã ở đây, không khó đoán ra, hắn là Dung Phong mà quan binh đang tìm.

Dung Phong nhìn ra người này không đơn giản, nhưng đang tạm thời ẩn nấp trong này, hắn không thể gây phiền toái gì.

Tuy có Cao Hành và Dung Phong đứng ở đây, nhưng không khí lúc này.....

“Người tốt cuộc là ai?” Cao Hành phá nát cảnh đẹp như tranh, nhìn Triển Cảnh Nham, hỏi. Xem dáng vẻ cung kính của La Thành, chắc chắn

“Nghiêm tiên sinh” là người có địa vị.

“Rất nhiều người gọi ta là Tam gia.” Triển Cảnh Nham cũng không định giấu diếm tiếp.

“Tam... Tam... Tam gia? Tam gia kia?” Cao Hành kinh hãi lắp bắp xác nhận.

Dung Phong cũng chấn động, thực sự không ngờ....

Triển Cảnh Nham gật đầu.

“Tam gia nào?” A Tài hiếu kì, tiến lên hỏi.

Thấy y gật đầu, Cao Hành và Dung phong nuốt nước miếng, đồng thời liếc A Tài, người không biết thực hạnh phúc. “Là Tam gia kia.” Còn có thể là Tam gia nào, cả Thiên triều chỉ có một Tam gia mới khiến La Thành sợ hãi như vậy.

Lời thừa, A Tài muốn hỏi chính chủ.

Triển Cảnh Nham nhú mày, “Trước tiên, người đi thay y phục, bọn họ sẽ không đến nữa.” Mới xem cảm thấy lạ, nhưng phối hợp với thanh âm tạo cảm giác rất quái dị, thực tế lại khiến nam nhân muốn “Chà đạp”.

“Ngạch, a.” A Tài nhìn chính mình, nghĩ thầm, nên thay, “Lát nữa nói, ta đi thay y phục trước.”

Khôi phục nguyên trạng, A Tài bước ra, Cao Hành nhin không được nghĩ, như vậy nhìn thoải mái hơn.

“Mặc như vậy mới thoải mái.” A Tài cảm thán.

“Sao người biết La Thành sẽ đến?” Cao Hành đảo mắt xem thường, trở lại chính đề.

Nhận thấy ánh mắt nghi vấn của mọi người, A Tài nghiêm túc nói, “Lúc đầu ta không khẳng định, nhưng lúc La đại nhân đến đây, ta dám xác định hung thủ thứ ba chính là La đại nhân.”

“Cái gì?” Dung Phong thay đổi sắc mặt.

“Ta luôn cảm thấy kỳ quái, trên người Hà đại nhân và Vương đại nhân đều khắc chữ ‘tội’, điều đó nói rõ hai án tử này có liên quan. Hà đại nhân thì có thể thấy, rõ ràng là báo thù. Nhưng nếu bị báo thù, vì sao Vương đại nhân lại chết thống khoái như thế. Cái này không hợp lý. Hơn nữa, từ lúc chúng ta tra được Dung Phong, mọi người vẫn cho rằng hãn là hung thủ, nhưng hãn chưa bao giờ chính miệng thừa nhận hãn giết Vương đại nhân. Cho nên lúc người từ Vương phủ trở về, nói người gặp La đại nhân...” A Tài nói với Cao Hành, “Ta càng hoài nghi.”

“Càng hoài nghi? Chẳng lẽ lúc trước người có hoài nghi La đại nhân?” Cao Hành nghe được ý trong lời nói của hãn, vội hỏi.

“Từ lúc ta biết hãn chủ động đưa ra hiệp trợ truy bắt người, ta liền hoài nghi hãn có liên quan gì đó tới án tử. Dù sao bắt tội phạm mà binh bộ nhúng tay vào, tuy trên danh nghĩa hiệp trợ có vẻ hợp lý, nhưng thực tế, binh bộ và hình bộ có trách nhiệm hoàn toàn khác nhau, binh bộ tới bắt phạm nhân, rất không hợp lý. Hơn nữa, đã biết rõ mục đích của Dung Phong là vì án mất trộm ngân lượng triều đình mà trả thù, như vậy, những người không liên quan tới án đầu cần lo cho an nguy của mình. Cho nên, sự tích cực của La đại nhân khiến người ta rất hoài nghi.”

“Hơn nữa hãn đột nhiên đến thăm Vương phủ, trong khi phạm nhân chưa bắt được, không phải rất vô lý sao?” A Tài nhìn mọi người. Cao Hành cũng hiểu, án tử chưa phá, thi thể chưa nhập quan, La đại nhân đến vào lúc này, mục đích rất khả nghi.

“Ta nghĩ, lúc Vương đại nhân bị giết, thư phòng bị lục lọi, nói rõ hung thủ đang tìm cái gì đó, hẳn là bản vẽ. Người không phải Dung Phong giết, chắc chắn không phải hãn lục lọi. Nếu như chúng ta giả thiết hung thủ giết người nhưng không tìm được bản vẽ, nhất định sẽ nghĩ cách trở lại tìm hiểu. Có lẽ, sẽ hỏi thăm Vương công tử giống như chúng ta, vậy, đối phương sẽ biết rõ, chúng ta đã biết chuyện bản vẽ, lại bị chúng ta đi trước một bước lấy được thứ hãn muốn, đối phương sẽ đến đòi.” Nói đến đây, A Tài ngừng lại.

Dung Phong nắm chặt nắm tay, “Ta đi tìm hãn.”

Cao Hành ngăn lại, “Người đi như vậy là chịu chết, những cái này chỉ là suy đoán của A Tài, cho dù chính xác, chúng ta không có chứng cứ, không thể trị tội hãn.”

“Cũng vì các người không có chứng cứ để bắt hãn, ta mới phải dùng biện pháp của ta báo thù.” Dung Phong tức giận đỏ hai mắt.

“Người đã quên, người đồng ý cái gì với ta sao?” A Tài đứng trước mặt Dung Phong, hỏi.

Dung Phong nhìn chăm chăm A Tài, nhìn thẳng vào mắt của hãn, “.... Chúng ta không có chứng cứ.”

“Không có chứng cứ có thể chế tạo chứng cứ.” A Tài nói.

“Có ý gì?”

“Ta có một kế.....”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Án Tử Kết Thúc [Hạ]

“Cao bộ đầu?” Vương Tiết thấy người tới, “Lần này người tới, lại có chuyện gì sao?”

“Là như vậy, trước kia mượn Kinh Thi của người, bây giờ đến trả.” Cao Hành đưa sách cho Vương Tiết.

“A? Nhanh như vậy đã tìm hiểu xong rồi?” Vương Tiết nói.

“Đúng vậy, nhờ sách của người, chúng ta có tiến triển rất lớn.” Về mặt cảm kích.

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ có liên quan tới bản án?” Vương Tiết truy hỏi.

“Ngạch, cái này, tạm thời không thể tiết lộ, lượng thứ. Tóm lại là giúp đại ân. Ta cáo từ trước.”

“Đi thông thả.” Vương Tiết tiễn người rồi trở về phòng.

Lúc này, một người quét dọn trong nội viện thấy Cao Hành rời đi, buông cái chổi, lặng lẽ tới hậu viện.

Nửa đêm, Cao Hành trở về tiểu viện, ngồi trong thư phòng thật lâu.

Cầm hai tờ giấy, nhìn tới nhìn lui dưới nến, nhưng không thấy gì khác lạ.

“Thôi, vẽ lại một bản, ngày mai đưa cho A Tài nghiên cứu.” Nói xong, Cao Hành vẽ lại một bản bỏ trong tay áo, lại kẹp hai tờ giấy vào sách, đóng cửa thư phòng, trở về nghỉ ngơi.

Lát sau, một hắc y nhân lưu loát trở mình tiến vào thư phòng, đem hai tờ giấy cất vào trong ngực, lại phi thân rời đi.

Lúc này, ở gần đó, Cao Vãn và Cao Chí trao đổi một ánh mắt, liền đi theo.

Hắc y nhân đi thẳng đến La phủ, vào thư phòng, kéo khăn che mặt xuống, quả nhiên là La Thành.

Hắn lấy hai bản vẽ trong ngực, đem bản vẽ của chính mình ra, ghép lại với nhau, “Hóa ra là ở đó. Ha ha.....” Tiếng cười tham lam theo khe cửa sổ lọt ra ngoài, Cao Vãn và Cao Chí nắm chặt chuôi kiếm.

Tiếng cười dừng lại, La Thành thối đèn trở về phòng.

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, cửa thành mới mở, lẫn lộn trong đám tiểu thương ra vào, một chiếc xe ngựa mộc mạc chạy nhanh khỏi thành, đi về hướng đông. Cả ngày, ngoại trừ lúc uống nước, xe ngựa chưa từng ngừng lại.

Ngày thứ hai, chiếc xe ngựa dừng trước một khách *** dưới chân núi ở một vùng ngoại ô, thuê một phòng thượng đẳng, nửa đêm thì trả phòng rời đi, chậm rãi hướng ngọn núi âm u.

Dừng lại tại một tảng đá lớn lân cận núi. Một người từ trên xe bước xuống, trong tay cầm cái cuốc, theo hướng bắc của tảng đá đi mười bước rồi đi về phía trước năm bước, dừng lại liền bắt đầu đào.

Trốn cách đó không xa, Cao Hành định đứng dậy, lại bị A Tài kéo xuống. Hắn nhìn đối phương, bây giờ không đi bắt người sao?

A Tài cầm lấy tay của hắn viết mấy chữ: Chờ hắn lấy ra chúng ta mới bắt người.

Có gì khác nhau? Cao Hành cũng viết mấy chữ trên lòng bàn tay, hỏi.

Ngu, hắn chưa lấy ra, thì chúng ta phải đào, để hắn đào là được. A Tài liếc Cao Hành, không hề động đậy.

Cao Hành gật đầu, đúng a.

Lại đợi một lúc, chỉ thấy người nọ ném cái cuốc, lấy tay phủi vài cái, dùng nội lực mở nắp quan tài, đột nhiên cười ha hả, nâng lên mấy khối bạc, “Đều là của ta, ha ha.... Đều là của ta....”

Lúc này Cao Vấn ra lệnh một tiếng, “Hành động.”

Người ẩn nấp đều xông ra ngoài, vây quanh La Thành.

Nghe được động tĩnh, La Thành ngẩng đầu, giật mình thấy một vòng người, “Các người.....”

“A, La đại nhân, thấy chúng ta ngài thật bất ngờ nhỉ? Để ngài độc hưởng nhiều bạc như vậy không tốt lắm?” Cao Hành cười lạnh.

“Các người luôn theo dõi ta?” La Thành trừng mắt nhìn mọi người.

“Đương nhiên, từ lúc người vào thư phòng của ta trộm bản vẽ đến bây giờ.” Cao Hành nói.

La Thành không phải kẻ ngu ngốc, nghe Cao Hành nói như vậy cũng hiểu được, “Các người đặt bẫy ta?”

“Cái này không gọi là đặt bẫy, mà gọi là dẫn xà xuất động.” A Tài đỡ cái móng đi đến bên cạnh Cao Hành.

“Di, người làm sao vậy?” Nhìn dáng đi của A Tài, Cao Hành kỳ quái hỏi.

A Tài cắn răng nói, “Người hỏi được nhỉ, lao tới cũng không lên tiếng, người không biết ta ở phía sau sao? Người mạnh mẽ xông tới, dọa ta ngã đặt mông ra sau, vừa vịn ngồi trúng tảng đá.” Đau chết hắc.

“Ngạch, trùng hợp như vậy.” Cao Hành gượng cười hai tiếng.

A Tài dùng sức giẫm lên chân hắc, “Trùng hợp như thế.”

“Ôi....” Cao Hành ôm chân nhảy a nhảy, trừng mắt nhìn A Tài.

La Thành thừa dịp mọi người không chú ý, hướng phía không người lặng lẽ lui đi, nhưng không ngờ có một người từ đầu đến cuối đều theo dõi hắc.

“Chạy đi đâu.” Dung Phong phi lên.

Giây tiếp theo, lực chú ý của mọi người quay lại, ngoại trừ A Tài và Cao Hành, tất cả đều ra tay.

Cao Hành thấy tình thế cũng muốn gia nhập cuộc chiến, bị A Tài giữ chặt, “Người làm gì vậy?” Cao Hành vội la lên.

“Chuyển bạc a.” A Tài thản nhiên nói, “Nhiều người như vậy, người còn sợ không đối phó được La Thành. Tới chuyển bạc a.”

Cao Hành nhìn La Thành liên tiếp thối lui, lại nhìn A Tài, “Được rồi.”

“Không được động vào bạc của ta.” La Thành đột nhiên rống một tiếng, vượt qua mọi người, đánh về phía A Tài. (^_^ Sắp chết còn tham)

A Tài nhất thời không kịp phản ứng, bị La Thành đánh một chưởng, “A.” Hắc bị ngã đập vào bạc. “Đau nhức, đau nhức, đau nhức...” Hắc tình

nguyện ngã trên mặt đất, còn mềm hơn cái này nhiều.

La Thành thấy vậy, đỏ mắt muốn cho thêm một chưởng, một chưởng này bị Triển Cảnh Nham đột nhiên xông ra tiếp được, Triển Cảnh Nham hơi dùng lực liền khiến La Thành bay ra xa, ngã trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Triển Cảnh Nham vội vàng cúi người, ôm lấy A Tài đang nửa hôn mê, “Còn lại giao cho các người.” Nói xong liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

Tình huống đột nhiên biến hóa khiến mọi người sửng sốt một chút, Cao Hành lấy lại tinh thần, “Trước tiên bắt người lại.”

Bạch quang chiếu rọi trên thân ảnh nằm sấp trên giường, vỗ về khuôn mặt thanh tú đang say ngủ.

“....” A Tài chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy sau lưng như bị sắt nung đỏ làm phỏng, bỏng rát đau đớn.

Trí nhớ cuối cùng thoáng hiện trong đầu, đúng rồi, hắn bị La Thành cho một chưởng, hình như hắn thấy Triển Cảnh Nham. Không có khả năng, có lẽ hắn sinh ảo giác. Khẽ động liền ảnh hưởng tới vết thương sau lưng, giống như một trái chuối tiêu bị xiên thủng, tay kẻ đó làm bằng vật gì chứ, vỗ một cái mà khiến hắn có cảm giác nội tạng xáo trộn.

A Tài sợ đau nhức không dám lộn xộn, chỉ tròn tròn mắt nhìn nhìn cái này, ngẫm ngẫm cái kia. Nơi này vô cùng xa lạ, hắn chắc chắn mình chưa từng tới, chẳng lẽ nhóm người Cao Vãn không đánh được La Thành, hắn bị bắt làm con tin?

Không đúng, có ai nhốt con tin tại một nơi hoa lệ như vậy. Chưa nói đến chần lưa trên người hăn, chỉ cần nhìn dạ mình châu chiếu sáng trên tường, thật sự là một viên rất lớn a. A Tài nhin không được nuốt nước miếng, cái này mà bán, mười trang viên, hăn cũng mua được. Khi không lại dùng làm đèn..... Mà, hăn có quen người lắm tiền sao?

Đột nhiên, một bóng đen chặn toàn bộ ánh sáng của hăn, bởi vì che bóng nên không nhìn được mặt đối phương, nhưng khiến A Tài cảm thấy cực kì áp bách.

“Ngạch, vị nhân huynh này, người hảo, lưng ta bị thương, không thể hành lễ.” A Tài muốn nhìn mặt đối phương, nhưng phát hiện xoay người quá khó khăn, vì vậy liền yên tĩnh lại, nghiêng đầu đặt lên gối.

Đối phương không mở miệng.

Trong lòng A Tài tính toán, “Vậy, chúng ta quen biết sao? Là ngài đã cứu ta?”

Đối phương câu dẫn khéo miệng, ngồi ở bên giường, “Chúng ta không quen sao?”

Ngạch, thanh âm này, A Tài khẽ nghiêng, thấy rõ người tới, buông, “Hóa ra là người, vào cũng không nói một câu, làm ta giật cả mình.”

“Còn đau không?” Tiếp theo A Tài liền cảm giác có hai bàn tay nhẹ nhàng xoa cái lưng bóng loáng của hăn... Cái lưng bóng loáng của hăn? Cái gì, y phục đâu rồi.

“Không cần thận xé nát, vừa rồi vội vàng bôi thuốc cho người.” Triển Cảnh Nham thông qua động tác của hăn liền biết hăn nghĩ cái gì.

“Ngạch, không sao.” Hăn đột nhiên ý thức được thân thể mình trần truồng, rất thiếu cảm giác an toàn, “Bồi ta một bộ là được rồi.” Đó là y

phục hẳn mới may.

“Hảo.” Triển Cảnh Nham không để ý, cười nói.

“Gì, lưng ta không đau, nhưng...” Người động vào “Có chút ngứa.” Ba chữ đó A Tài không thể không biết xấu hổ mà nói ra, nhưng hẳn tin rằng đối phương hiểu ý.

Nhưng hẳn đâu hiểu được tâm tư của ‘Ngạ lang (sói đói)’, “Ngứa sao? Ta giúp người trảo trảo.” Nói xong liền dùng tay nhẹ nhàng xoa xung quanh, cảm nhận làn da thêm một chút.

“Không, không, không ngứa ...” A Tài đáng thương vì đau đớn không dám né tránh đối phương ‘Tập kích’, cố gắng ẩn nhẫn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“A.... Đúng rồi, đây, đây là đâu?” Hẳn cảm thấy nên thay đổi chủ đề, tương đối an toàn.

“Phòng của ta.” Triển Cảnh Nham chậm rãi thu tay lại, lo lắng đối phương lộn xộn mà động vết thương, dù sao thời gian còn nhiều.

“Của người, phòng của người?”

“Phòng trong nhà của ta.” Triển Cảnh Nham giải thích một chút.

“A....” Đột nhiên nhớ tới trước kia La Thành cung kính sợ hãi y như thế, Tam gia... Chẳng lẽ là Tam gia kia?

“Cô lỗ ...” A Tài muốn vùi vào trong chăn, “Ngạch, ta...”

“Hai ngày không ăn cơm, hẳn là đói bụng.” Triển Cảnh Nham nói, đứng dậy sai bảo hạ nhân ngoài cửa.

“Hai ngày?” Hãn mới ngủ một giấc mà thôi, thấy Triển Cảnh Nham trở về, “Người nói, ta ngủ hai ngày?”

Triển Cảnh Nham gật đầu.

Má ơi, án tử đều thẩm tra xong rồi? Đang nghĩ ngợi, A Tài muốn giấy dựa đứng dậy, “Đau đau đau...” Hô như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

Triển Cảnh Nham hơi nhú lông mày, lại đặt hãn trên giường, “Không nên lộn xộn, một chương kia, thiếu chút nữa lấy mạng người.”

“VẬY ÁN TỬ?” A Tài lôi kéo tay áo Triển Cảnh Nham, vội hỏi.

“Đã thẩm tra xử lí xong.” Triển Cảnh Nham nói.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, “Tiến vào.” Được Triển Cảnh Nham phân phó, một nhóm thị nữ bưng cơm cháo đến, đặt trên bàn gần giường nhất, rồi thứ tự rời đi.

“Kết, kết quả?” A Tài không đếm xỉa đến những món ăn đầy hấp dẫn, hỏi chuyện hãn quan tâm nhất.

“La Thành vu oan giá họa một nhà Dung đại nhân và sát hại Vương đại nhân, bị chém đầu thị chúng.” Triển Cảnh Nham bưng bát cháo lên, múc một thìa đưa tới bên miệng A Tài.

“Sau đó thì sao?” Còn Dung Phong? Nhìn thấy đối phương kiên trì, A Tài nuốt một miếng, rồi hỏi.

Triển Cảnh Nham thỏa mãn, vừa múc thêm một thìa vừa nói, “Dung Phong thừa nhận sát hại Dung Tử Uyển và Hà đại nhân, cho nên cũng bị phán quyết chém đầu.”

“Nhưng Dung Tử Uyển không bị giết.” A Tài nhìn thìa cháo trước mắt, lại nuốt một miếng.

“Mặc dù không phải hãn làm, nhưng hãn bày ra.” Triển Cảnh Nham nói.

Hãn cũng biết, “Nhưng...” A Tài không biết mình có thể nói cái gì. Dung Phong xác thực là chủ mưu sát hại Dung Tử Uyển, Hà đại nhân cũng chết dưới kiếm của hãn.

A Tài thất lạc nằm sấp trở về, hãn cũng không thể khờ dại mà hi vọng Dung Phong không bị trừng phạt. Nếu như kẻ nào cũng có thể tự giải quyết ân oán, pháp luật còn có nghĩa gì.

“Kỳ thật....” Triển Cảnh Nham nói đến đây thì thờ dài.

“Kỳ thật cái gì?” A Tài nhìn.

“Kỳ thật, cuối cùng Hoàng thượng áy náy chuyện của Dung gia, đầu tiên, lấy lại danh dự cho Dung gia.”

“Mọi người chết sạch, danh dự có làm được gì.” A Tài nói thầm.

Triển Cảnh Nham làm bộ như không nghe được, nói tiếp, “Thứ hai, miễn án tử hình của Dung Phong, nhưng hãn phải sống quãng đời còn lại trong nhà lao, coi như cho hãn công đạo.”

“A....” A Tài chấn động, tư tưởng của vị hoàng đế này rất ‘Tiến bộ’, ngay cả ‘Ở tù chung thân’ cũng nghĩ đến.

Triển Cảnh Nham thấy A Tài há to miệng, lại uy cho hãn một thìa cháo.

“Hoàng đế thật sự sáng suốt.” A Tài tán thưởng cười nói, “Thật không hổ là hoàng đế a.”

A Tài vui vẻ, Triển Cảnh Nham chỉ nhìn hãn, nhớ tới bộ dáng hãn uống rượu lần trước, thất lạc, bất đắc dĩ, và mâu thuẫn. Nếu như có thể, y sẽ

giúp hăn giải quyết.

“Ta đến đây.” Lúc này, Âu Dương Húc không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Triển Cảnh Nham kéo chần đấp lên lưng A Tài, bảo đảm chỉ có cái đầu lộ ra bên ngoài.

Nhìn thấy tinh thần của A Tài có vẻ tốt, “O, khôi phục không tệ nha.” Âu Dương Húc tỏ vẻ đang nói chuyện với người quen, khiến A Tài nghi hoặc .

“Chúng ta, quen nhau?” Bốn chữ khiến nụ cười Âu Dương Húc cứng ngắt.

“Người, người không nhớ ta?” Âu Dương Húc khó mà tin được, khuôn mặt không tầm thường của mình có thể khiến người ta quên.

A Tài thấy biểu tình tổn thương của đối phương, cố gắng tìm tòi những người từng gặp mặt trong đầu, suy nghĩ một lát, vẫn thành thực lắc đầu.

“Đám cháy?” Âu Dương Húc nhắc nhở, lúc đó hăn đứng bên cạnh Triển Cảnh Nham, nhất định sẽ có ấn tượng a.

A Tài lắc đầu.

“Trà lâu?” Bọn họ ngồi cùng một bàn, tuy không lâu.

A Tài khó xử lắc đầu.

“Hăn đối với ai cũng vậy, người coi như không nhìn thấy hăn.” Triển Cảnh Nham cúi sát, thấp giọng nói.

A Tài hiểu ý gật đầu, ăn xong thìa cháo cuối cùng.

Âu Dương Húc thấy hai người này căn bản không để hấn vào mắt, đành tự an ủi mình. Hấn nhắm mắt lại, có trò vui. “Được rồi, không nhớ rõ thì thôi, ta tới xem vết thương của người một chút.” Nói xong duỗi tay ra.

Triển Cảnh Nham thuận thế đặt bát không vào tay hấn, “Ta đã kiểm tra, không có gì đáng ngại.”

Âu Dương Húc thiêu mi, hỏi, “Người là đại phu, hay ta là đại phu?”

“Vậy người nghi ngờ kết quả kiểm tra của ta sao?” Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Triển Cảnh Nham, Âu Dương Húc làm bộ cung kính bưng bát, khẽ khom người, “Không dám.”

“Nếu không có gì trở ngại, khi nào ta có thể trở về?” A Tài hỏi.

Hai người đều quay sang nhìn hấn, Triển Cảnh Nham đột nhiên nói với Âu Dương Húc, “Người đã ở đây, kiểm tra một chút cũng tốt, nói không chừng ta có gì sai sót.”

“Ân, được rồi.” Nói xong, Âu Dương Húc nghiêm túc tiến lên kiểm tra.

Sau một lát, “Thế nào?”

“Ta cảm thấy, vết thương khôi phục không tốt như dự đoán, cho nên, không được di chuyển.”

Ngạch? Tình huống gì chứ?

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tình Yêu Phát Triển

Thấy Cao Vấn trở về, Cao Hành vội vàng đứng lên hỏi, “Đại ca, thế nào?”

Cao Vấn lắc đầu.

“Rốt cục Tam gia này có chuyện gì, còn chưa cho A Tài về, để công chúa chờ tới khi nào....” Cao Hành bất mãn nói. “Nếu không, chúng ta trực tiếp nói cho công chúa, A Tài ở quý phủ của Tam gia?”

“Tam gia đã nói, nói chỗ nào cũng không thể nói ở tại quý phủ của hần.” Cao Chí bất đắc dĩ nói, nếu như có thể, hần chắc chắn là người đầu tiên báo tin.

“Vậy làm sao bây giờ....” Cao Hành đã chịu đủ nữ nhân kia.

Chắc chắn mọi người đều hiếu kỳ về sự xuất hiện của công chúa, xin nghe ta từ từ nói.

Lần này A Tài phá đại án, lập công lớn, Hoàng thượng thưởng ban thưởng cho hần rất nhiều, còn phong hần là Thiên triều đệ nhất thông minh. Chuyện nghiệm thi phá án của hần được truyền bên ngoài rất thần kỳ, có người nói, chỉ liếc nhìn thi thể, hần đã biết người này chết như thế nào, chết khi nào. Lại liếc một cái, hần có thể đoán ra tám chín phần hung thủ gây án như thế nào, liếc cái nữa, hần biết hung thủ là ai.

Lời đồn đãi về hắc rất thần kỳ, mà không phải sự thật về hắc. Cho nên trưởng công chúa thông minh phóng khoáng của thiên triều nghe xong lời đồn đãi này, lập tức muốn đo sức, nếu như A Tài có thể thắng nàng, nàng nguyện gả cho hắc. Nhưng nếu như hắc bại dưới tay nàng, A Tài chỉ có hư danh, lừa gạt thế nhân.

Cho nên, nếu nói Triển Cảnh Nham muốn lưu A Tài trong phủ là vì tư tâm, thì sau khi nghe “Hào ngôn” của trưởng công chúa, về công hay tư đều quyết định bắt hắc tiếp tục ở lại phủ.

Chỉ khổ cho một nhà Cao gia phải đối mặt với trưởng công chúa bốc đồng này.

“Vậy làm sao bây giờ?” Cao Hành bực bội muốn vò tóc.

“Nói rõ không được, chúng ta sẽ ám chỉ...” Cao Văn tính toán, nếu tiếp tục như vậy, sẽ không được sống an ổn.

“Công chúa, thật sự A Tài không ở quý phủ.” Thiếp thân thị nữ của công chúa Tiểu Bích đem tin tức mới tìm hiểu được truyền đạt cho chủ tử.

“Không ở đây? Ta đến đây nhiều ngày như vậy, hôm nay người mới tra được người không ở đây?” Triển Kiều Mỹ miễn cưỡng nằm trên vông của A Tài, liếc Tiểu Bích.

“Nô tỳ biết sai.” Tiểu Bích thấy công chúa thay đổi sắc mặt, vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Theo ta lâu như vậy, không thấy đầu óc người tiến bộ chút nào.” Triển Kiều Mỹ ngồi dậy, “Người nghĩ rằng ta thực sự canh giữ ở đây mỗi ngày sao, ta là chờ bọn họ đến nói cho ta biết nơi ở của người nọ.”

“A, công chúa quả nhiên thông minh.” Lúc này Tiểu Bích mới kịp phản ứng, vội vàng nói, “Có muốn cho bọn họ một chút áp lực hay không?”

“Không cần, ta nghĩ, giăng co vài ngày như vậy, bọn họ đã chịu đủ.” Triển Kiều Mỹ đặc ý nói, nàng muốn nhìn đám người kia có thể kiên trì bao lâu.

“Công chúa, bọn họ đến đây.” Tiểu Bích nhìn cánh cửa, vừa thấy Cao Hành lặng lẽ gõ đầu vào.

Triển Kiều Mỹ dùng khước mắt nhìn sang, mỉm cười, lại thành thói nằm xuống.

“Tam ca, người đi...” Cao Hành đẩy Cao Chí.

Cao Chí ngửa đầu nhìn trời, tỏ vẻ đang ngẫm nghĩ. Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đại ca, chỉ thấy Cao Vãn nhìn chăm chăm vào hốc tường như ở đó đột nhiên xuất hiện cái gì đáng tìm tòi. Cao Hành cắn răng, hảo, hắn đi.

Đi vào tiểu viện quen thuộc, Cao Hành nhìn không được hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào nữ nhân đang nằm kia.

“Công....” Cao Hành vừa muốn hành lễ.

“Suyt...” Tiểu Bích nhú mày, hướng Cao Hành bảo im lặng, nhỏ giọng trách cứ, “Không thấy công chúa đang nghỉ ngơi sao?”

Cao Hành kéo khước miệng, thanh âm của hắn đâu có lớn bằng tiếng ‘suyt’ của nàng, bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng một bên chờ công chúa tỉnh.

“Tiểu Bích a, ta nóng....” Triển Kiều Mỹ từ từ nhắm hai mắt, oán giận.

“Vâng.” Tiểu Bích cầm lấy quạt hương bồ trên bàn, đứng một bên quạt mát.

Nửa nén hương sau, “Tiểu Bích a, ta khát...” Triển Kiều Mỹ lại nói.

“Vâng.” Tiểu Bích đưa quạt hương bồ trong tay cho Cao Hành, Cao Hành không hiểu nhìn cây quạt lại nhìn Tiểu Bích.

“Nhìn cái gì vậy, quạt cho công chúa, ta đi pha trà.” Nói xong, đi vào nhà bếp.

Cao Hành thoáng cái trở thành kẻ hầu hạ, chung quanh nhiều thị nữ như vậy, sao lại bắt hẩn quạt, nhất định là cố tình.

“Gió quá nhỏ.” Công chúa không kiên nhẫn nói.

Cao Hành nhìn công chúa đang nhắm chặt hai mắt, bất đắc dĩ nhìn lên nóc nhà, tăng lực đạo trong tay.

“Người quạt thế nào vậy? Gió lớn thổi rồi cả tóc của ta. Công chúa ngồi dậy nhìn Cao Hành, trách cứ, “Người là nô tài nơi nào, sao lạ mặt như thế, Tiểu Bích đâu?”

“Bẩm công chúa, ta không phải nô tài, tại hạ là bộ đầu trong nha môn.” Cao Hành nhẫn nhịn, nếu không xem nàng là công chúa, hẩn sẽ không chịu đựng.

“Bộ đầu của nha môn? A.... Ta còn ở Cao phủ, ta mới ngủ một giấc đã có chút mơ hồ, A Tài trở lại rồi sao?” Công chúa ra vẻ ngạc nhiên, nói.

“Không phải, ta chỉ muốn đến xem công chúa cần gì hay không? Tránh có gì đó không chu toàn.” Cao Hành dùng lí do thoái thác mà đại ca của hẩn đã dạy.

“A... ” Công chúa khẽ đảo mắt, đứng dậy, đưa lưng về phía Cao Hành, “Tiếp đãi không chu toàn? Đó là chắc chắn, đến nhà của người tìm người mà thôi, mấy ngày nay vẫn chưa gặp.”

“Thỉnh công chúa thứ tội, lúc bắt phạm nhân, A Tài bị trọng thương được Tam gia cứu đi, Tam gia đưa người đi đâu, chúng ta cũng không rõ.” Cao Hành sợ hãi nói.

“Tam thúc?” Công chúa quay sang nhìn Cao Hành, “Đã được Tam thúc mang đi vì sao không nói sớm cho ta biết, để ta đợi lâu như vậy?” Muốn dùng Tam thúc áp chế nàng, hừ....

“Ca ca của ta cũng vừa nhận được tin tức, không cố ý giấu diếm công chúa.” Cao Hành cúi đầu nói.

“Được rồi, đã như vậy, ta sẽ đến chỗ Tam thúc nhìn xem.”

“Thỉnh công chúa minh giám.” Trong lòng Cao Hành nhẹ nhàng thở ra, rốt cục có thể đuổi người đi.

Đương nhiên sẽ đi xem xét. Nhìn bóng lưng Cao Hành rời đi, công chúa nghĩ thầm.

“Uống được.” Triển Cảnh Nham bưng một chén đen sì còn bốc khói trắng, tản mát hương vị đáng sợ nào đó.

Lông mày A Tài nhăn thành hai tòa núi, hăn vô cùng hoài niệm những viên con nhộng kia, hăn phản xạ có điều kiện, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Triển Cảnh Nham nhìn hăn vùi đầu vào gối, biết hăn lại tìm cách tránh uống được.

“Ta biết rõ người tỉnh.” Triển Cảnh Nham nói thẳng ra mánh khóe của hăn.

A Tài cố gắng dùng ngôn ngữ tứ chi biểu đạt hăn thật sự đang ngủ.

“Thật sự đang ngủ?” Triển Cảnh Nham ngồi ở bên giường nhìn hăn.

Trong nội tâm hăn vô cùng thành khẩn gật đầu, hăn thật sự đang ngủ. Kỳ thật hăn cảm giác mình không có gì đáng ngại, chỉ cần thời gian tỉnh dưỡng mà thôi, căn bản không cần uống thứ được như khổ qua kia. Hăn hoài nghi Âu Dương Húc cố ý hãm hại hăn, chỉ không nhớ được là ai thôi mà, lòng dạ hẹp hòi.

“Hô.” Một cổ nhiệt khí thổi qua tai hăn, di? Hệ thống lò sưởi từ nơi nào đến, không đúng, có hương vị của người.....

“Tai của người đỏ.” Thanh âm vang lên bên tai, rõ ràng mà gợi cảm, sau đó lại cảm thấy hơi thở rời xa.

“Hôm nay là chén được cuối cùng, nếu không uống, ngày mai lại bắt đầu uống chín thang một lần nữa, mỗi ngày ba chén.” Triển Cảnh Nham vừa dứt lời, A Tài kịp thời “Tỉnh lại”.

“Thật sự là chén cuối cùng?” Hăn cần một lời cam đoan, đối phương gật đầu, A Tài thấy chết không sờn năm cái mũi đem trọn chén được uống xuống.

Nhận lấy chén không, Triển Cảnh Nham đưa một khối mứt, không thể ngờ được hăn lại sợ uống được như thế.

“Sau này hỏi Âu Dương Húc một chút, hăn có phải ngứa y hay không? Chẳng lẽ không thể đem chén được tạo thành được hoàn được sao?” A Tài há miệng nhai hết mứt, đề nghị.

“Ta sẽ giúp người chuyển đạt.” Triển Cảnh Nham cười nói.

“Còn có, vết thương trên lưng của ta đã khá, lại có băng gạc, cũng cho ta một bộ y phục để mặc chứ?” Mỗi ngày chỉ lộ cánh tay, không thoải mái.

“Trong phòng ẩm áp, mặc y phục sợ người đổ mồ hôi, khiến miệng vết thương bị ướt, không tốt.” Triển Cảnh Nham sẽ không buông tha phúc lợi được tự mình bưng trà dâng nước mớm thuốc uy cớm mỗi ngày.

“Có thể, nhưng ta không cảm thấy nóng.... ” Tuy có lý, nhưng... Hai người cứ sống chung một phòng như vậy, hẳn sợ xảy ra vấn đề.

“Đó là bởi vì người không mặc, mới không cảm thấy nóng, mặc sẽ cảm thấy nóng lên.” Triển Cảnh Nham tiếp tục quở biện.

“Ta chỉ sợ người càng ngày càng nóng.” A Tài nhỏ giọng nói thầm.

“Cái gì?” Triển Cảnh Nham không nghe rõ.

“Không có, không có gì.” Y không phải ngốc tử, như thế nào.... Như thế nào không hiểu hẳn.

“Này? Ở chỗ của các người có..... ” A Tài đỏ mặt nói, mấy chữ cuối cùng cơ hồ ngậm tại miệng.

“Cái gì?” Triển Cảnh Nham đến gần hỏi.

“Ta là nói, ở chỗ của các người có..... ” Thanh âm nhỏ dần theo từng chữ, lời mấu chốt vẫn ở trong miệng.

“Có cái gì?” Triển Cảnh Nham lại đến gần.

A Tài nhìn khuôn mặt gần sát, nhin không được khẽ nghiêng về phía trước, hôn lên mặt đối phương. Triển Cảnh Nham kinh ngạc quay đầu, chớp mũi của hai người cách nhau không đến 2 cm. Xu hướng trong sáng đã biến

thành ám muội, bọn họ thấy được đáp án trong mắt đối phương. Hai người nhìn nhau, đột nhiên cùng cười. Triển Cảnh Nham ngồi thẳng thân, “Người xác định chứ?”

Mặc dù A Tài cảm thấy có chút xấu hổ, là y sao? Là y. Hắn bỗng nhiên hiểu được hết thấy, lúc hắn khó khăn, y bên cạnh; Hắn phiền não, y bên cạnh; Hắn tùy hứng cười, y đã ở; Khi hắn rơi vào nguy hiểm, y xuất hiện. Nhàn nhạt, như không tồn tại, nhưng luôn luôn tồn tại. Ở chung không lâu, không đủ hiểu nhau thì sao, nếu là nhận định, mọi lý do đều không phải lý do, không có nguyên nhân chính là nguyên nhân, đáp án trong lòng còn hơn hết thấy, không lảng tránh nhìn thẳng vào y, nở nụ cười xa lạ mà câu nhân, “Người xác định?”

Trả lời hắn chính là bị đối phương ôm vào lòng, “Ta sẽ nhượng người biết ta có bao nhiêu xác định.”

Ngay sau đó, đôi môi bị hôn bá đạo, có một chút vội vàng, kiên quyết, nhận định.....

“Chất nữ của người đến đây.....” Âu Dương Húc không thèm gõ cửa, trực tiếp xông vào.

Triển Cảnh Nham đem chân trùm lên đỉnh đầu A Tài, không chừa một chỗ hở.

Gầm nhẹ, “Người cho rằng, đây là Thái y viện.”

“Ngạch....” Lúc Âu Dương Húc lấy lại tinh thần, đi qua bình phong vào nội thất, thấy Triển Cảnh Nham ngồi bên giường với một bọc chân, hắn chỉ hảo tâm tới báo tin mà thôi....

“Ta, ta chỉ muốn nói cho người biết, điêu ngoa công chúa đến. Đừng có phát hỏa lớn như thế...” Câu nói sau cùng bao hàm ủy khuất.

Triển Cảnh Nham hít sâu, cưỡng chế dục vọng, nói, “Ta biết rồi, người ra ngoài trước, ta lập tức tới.”

Đợi Âu Dương Húc rời đi, Triển Cảnh Nham kéo chăn xuống, lại bị người trong chăn giữ lấy, “Lát nữa ta trở về.”

Chăn giật giật. Không cần nhìn, y cũng đoán được người trong chăn đỏ mặt.

Triển Cảnh Nham nhẹ nhàng nói, “Đừng buồn bực, không tốt.” Nói xong, đứng dậy rời đi.

Thẳng đến khi bốn phía im ắng, A Tài mới lộ ra nửa cái đầu, mở to mắt nhìn cửa phòng.

Nghĩ thầm, hẳn là không bị nhìn thấy....

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tình Yêu Tiếp Tục Phát Triển

Trong đại sảnh, Âu Dương Húc không chớp mắt nhìn về phía trước.

Triển Kiều Mỹ nhấp một ngụm trà, buông cái chén, mắt nhìn thẳng nam tử đang an vị kia.

“Ta nói, Âu Dương ngự y, người không ở Thái y viện của người, lại đến nơi này bắt chuyện với ta, Thái y viện rảnh rồi như vậy?” Nàng trào phúng nói.

“Thần cũng đúng lúc ở phủ của Tam vương gia, nghe nói công chúa đến đây, nên đặc biệt tới tiếp đón ngài.” Âu Dương Húc mặt không đỏ khí không suyễn, nói lời trái lương tâm.

“Âu Dương ngự y thật có tâm.”

“Đâu có đâu có, đây là điều nên làm.” Âu Dương Húc khiêm tốn nói, người nhà này, từ lão nhân đến tiểu nhân, không có ai dễ hầu hạ.

“Ta nói, Tam thúc đâu? Sao chưa thấy đến? Có phải ta tới không đúng lúc?” Nơi này là nhà của Tam thúc, dù nàng khóc lóc om sòm, vẫn phải giữ đúng mực.

“Không ngờ chất nữ của ta nhớ mong ta như vậy?” Lúc này, Triển Cảnh Nham từ ngoài đi vào.

“Tam thúc... ” Triển Kiều Mỹ vội vàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Tam thúc, làm nũng, “Ta chờ thúc thật lâu... ”

“A? Chờ Tam thúc có việc gì?” Hiện tại Triển Cảnh Nham là “Trưởng bối” hiền lành, trên mặt treo tiểu dung, giọng nói tràn đầy từ ái, làm bộ không biết, hỏi.

“.... Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn. Tam thúc cũng biết, mấy hôm trước phụ vương phong một người là thiên hạ đệ nhất thông minh a?” Triển Kiều Mỹ mở to mắt, vẻ mặt ngây thơ, hỏi.

“Có nghe được.”

“Thúc cũng biết, nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, cũng không thể vì hấn phá được một đại án tử mà trở thành đệ nhất được?” Triển Kiều Mỹ không phục, nói ra suy nghĩ.

“Đây là một danh xưng, hơn nữa do phụ hoàng của người phong, phải biết rằng ‘Quân vô hí ngôn.’ Triển Cảnh Nham biết rõ mục đích của nàng, hiển nhiên sẽ không quên giáng một đao, đổ trách nhiệm lên đầu Hoàng thượng.

“Ta đương nhiên hiểu, cho nên ta cũng nguyện ý khiêu chiến ‘Thiên hạ đệ nhất thông minh’ này, nếu hấn thắng ta, ta liền tâm phục khẩu phục, nguyện làm thê tử của hấn; Nhưng nếu hấn thua, danh xưng ‘Thiên hạ đệ nhất’ không thể đặt trên đầu hấn.” Triển Kiều Mỹ khiêu khích. Nàng thấy, nếu có thể thắng nàng, không chỉ có danh xưng đệ nhất, lại có thể trở thành phò mã. Hấp dẫn lớn như vậy, nàng không tin hấn không động tâm. Nhưng, bây giờ nàng không tìm thấy người, theo nàng, hấn không tự tin có thể thắng nàng nên mới trốn tránh. Nói bị thương ... Hấn là để che dấu.

“Ngay cả nói người cũng nói rồi, hôm nay đặc biệt tới thăm Tam thúc sao?” Triển Cảnh Nham giả bộ hồ đồ.

“Tam thúc.....” Triển Kiều Mỹ cầm lấy cánh tay Tam thúc của nàng, nhìn trước ngó sau, hai chữ này nàng chỉ cần đảo mấy vòng, trực tiếp biến thành hòn dỗi.

“Nghe được hai chữ này, ta cũng không đoán ra mục đích đến của người.” Triển Cảnh Nham chỉ rõ.

“Ai Ta nghe nói ‘Thiên hạ đệ nhất’ đang ở chỗ thúc.....” Triển Kiều Mỹ nói một nửa, hắc cũng đã rõ ràng. “Cho nên.....”

“Cho nên người tới chỗ ta tìm người?” Dương nhiên y không trông cậy vào mấy huynh đệ Cao gia, dù sao y rất hiểu tính tình của Triển Kiều Mỹ. Người ngoài đều nói công chúa tùy hứng ngang ngược kiêu ngạo, nhưng kỳ thật nàng rất thông minh, tùy hứng chỉ là cách bảo vệ mình của nàng, nếu không, sao có thể là nữ nhi Hoàng thượng thích nhất.

Xem thái độ của Tam thúc..... “Tam thúc, thúc rất quen thuộc với người nọ?”

“Xem như hiểu rõ.” Triển Cảnh Nham nói súc tích.

“Vậy hắc sợ ta nên trốn phải không?” Triển Kiều Mỹ bắt đầu khích tướng.

“Hắc bị thương, cho nên mới phải ở quý phủ của ta.” Triển Cảnh Nham bất vi sở động.

“Đúng vậy, vương gia còn mời ta đến xem bệnh.” Xem đi, hắc thật sự xem bệnh, đâu phải ăn no không có việc gì tới nơi này dạo.

Triển Kiều Mỹ liếc Âu Dương Húc, trầm mặc một lúc, lại tiếp tục nói, “Vết thương của hắc thế nào, khi nào tốt lên thì tỉ thí với hắc, bây giờ mà thắng cũng không vẻ vang.”

Nghe được ngữ khí tràn đầy tự tin của nàng, Triển Cảnh Nham mỉm cười.

“Ngạch... Cái này... ” Âu Dương Húc nhìn Triển Cảnh Nham, cũng không ám chỉ gì, muốn hẳn nói nhanh hay chậm chứ....

“Cái này với cái kia, bệnh nhân khi nào tốt lên, người cũng đánh giá không được?” Triển Kiều Mỹ đứng trước mặt Âu Dương Húc, chặn tầm mắt của hắn, xem hắn thế nào.

Nhìn biểu tình đặc ý của công chúa, Âu Dương Húc vội vàng nói, “Bệnh này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, điều dưỡng không tốt.....”

Triển Kiều Mỹ vội vàng nói tiếp, “Được người điều trị, sao có thể điều dưỡng không tốt?”

“Ngạch.... Cái này không chỉ vấn đề điều dưỡng, còn có được, hiện tại quý phủ không có... ”

“Người cần được gì, ta giúp người tìm, tốt nhất là vào nội cung điều dưỡng.” Cần gì gọi một cái là được.

“Ngạch.... Được rất tốt với ngũ tác kia, nhưng.... ” Đột nhiên Âu Dương Húc lóe lên linh quang, “Nhưng, cần Tam vương gia hỗ trợ..... ”

“Hỗ trợ cái gì?”

“Cái này còn cần long khí của Tam vương gia định kỳ bổ dưỡng mới có thể khỏi hẳn.”

“Cái gì? Long khí gì?”

“Chính là chân khí của nam nhân mang huyết mạch hoàng gia.” Âu Dương Húc giải thích, “Chỉ Hoàng thượng và Tam vương gia mới có khả

năng giúp đỡ.... Loại chuyện này không nên làm phiền Hoàng thượng, hơn nữa Vương gia và ngỗ tác kia quen nhau, cho nên, vì muốn giữ lại tính mạng của người này, mới để hắc ở tại quý phủ.” Ngọc hoàng đại đế, Vương mẫu nương nương, tha thứ cho con ăn nói lung tung, ‘Kê đơn’ lung tung a.

“Thật vậy sao?” Triển Kiều Mỹ có chút hoài nghi, “Sao ta chưa nghe đến long khí này.”

“Cái này là tân bí của Thái y viện chúng ta, không thể tùy ý nói với người ngoài, là nể mặt công chúa mới nói.” (^_^)

“..... Hảo, ta sẽ tin người. Thân thể hắc khỏe lên thì nói cho ta biết.” Nói xong, công chúa xoay người lại, cáo từ Triển Cảnh Nham, rời đi.

Âu Dương Húc xoa mồ hôi trên trán.

“Hảo một cái long khí.” Triển Cảnh Nham nhàn nhạt cười nói.

“... Gia của ta, người cũng đừng trêu chọc ta chứ.” Hắc nói dối là vì ai a.

“Không sai, từ nay về sau công chúa đến đều giao cho người.” Nói xong, cũng đứng dậy, rời khỏi đại sảnh.

“Đừng nói giỡn a!” Lại đến lần nữa, muốn cái mạng nhỏ của hắc chắc, hắc tình nguyện đổi mặt ngàn vạn địch nhân cũng không muốn đổi mặt với nữ nhân kia.

Công chúa rời đi, Cao Hành và Thổ Đậu trở lại tiểu viện.

Thổ Đậu ngồi trên ghế đá, ngơ ngác nhìn cửa chính, môi trề ra có thể cắt được hai đĩa thịt.

“Người ngồi đây nhìn cái gì?” Hết công vụ, Cao Hành trở về thì thấy Thổ Đậu đang ngồi ngây ngốc.

“Khi nào sư phụ trở về?” Trước kia án tử lớn thế nào cũng không đi hẩn mấy ngày, hiện tại, đã bốn ngày nó không thấy sư phụ, tiên sinh cũng trở về nhà. Đương nhiên những điều này là do Cao Hành nói cho nó biết.

“Ngạch... Người biết , hiện tại sư phụ người là ‘Thiên hạ đệ nhất thông minh’, cho nên được một số đại quan mượn đến phá án, xong việc sẽ trở lại.” Nếu hẩn biết rõ khi nào A Tài có thể trở về thì tốt rồi, mỗi ngày hẩn đều phải dùng những lời này nói dối an ủi Thổ Đậu, nó vừa dường được khuôn mặt tròn tròn, mấy ngày nay lại gầy đi.

“Sư phụ đã thu ta làm đồ đệ, vì sao có án tử lại không mang ta theo?” Có phải sư phụ cảm thấy nó quá ngốc, cho nên, cho nên tức giận bỏ đi.... Nghĩ đi nghĩ lại, Thổ Đậu đỏ hốc mắt.

“Người, người đừng khóc a.... ” Nước mắt rơi cũng quá nhanh.

“Có phải sư phụ không quan tâm ta nữa?” Thổ Đậu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt chứa đầy nước, đáng thương hỏi.

“Đương nhiên không phải, sư phụ người phải đi phá án, chỉ cần án tử kết thúc, sư phụ người lập tức trở lại.” Cao Hành chỉ có thể đề cao âm lượng “Khai thông” cho Thổ Đậu.

Nhưng Thổ Đậu bị “Vứt bỏ” vẫn khẳng khẳng với ý nghĩ của mình, nước mắt lan tràn.

“Người, người đừng khóc... ” Cao Hành cầm ống tay áo xoa xoa cho nó, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục chảy ra.

Cuối cùng hẩn chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Thổ Đậu, để nó vui đầu bên hông hẩn [Một người ngồi một người đứng, đương nhiên chỉ có thể đến

hông] ô ô khóc. Còn hần vừa vỗ vừa nói, “Đừng khóc, ngày mai ta sẽ tìm sư phụ người trở về.... Đừng khóc, đừng khóc....”

A Tài xác thực nên trở về. Cúi đầu nhìn y phục của hần trở thành khăn lau nước mắt cho Thổ Đậu, thương tiếc tràn ngập.

Tại phủ Vương gia, A Tài cũng không dễ chịu gì, ‘Tình cảm mãnh liệt’ bị cắt ngang lúc trưa làm hần một mực lo lắng đến tối sẽ tiếp diễn, lúc này vừa đến A đã nhảy sang D, có vẻ quá tùy tiện, hần không phải người như vậy. Do đó, hần quyết định chờ Triển Cảnh Nham trở về rồi nói với y.

Nhưng bắt đầu chủ đề như thế nào?

Là lúc y có hành động gì thì hô ngừng.... Không được, nam nhân đều dễ kích động, vạn nhất đến lúc đó hần cũng ý loạn tình mê thì sao.

Do hần chủ động nhắc tới.... Cũng không được, vạn nhất người ta không có ý định tiếp tục, hần chủ động nhắc tới, như vậy rất xấu hổ.

Làm thế nào đây!

Lúc Triển Cảnh Nham trở lại thì thấy A Tài ghé đầu trên gối, mặt mũi xoắn xuýt như cái bánh bao.

“Đang nghĩ gì?” Thanh âm đột nhiên xen vào, liền làm rối loạn ý nghĩ của A Tài.

“Ta không hề nghĩ đến chuyện lúc trưa.” Phản ứng đầu tiên chính là phản bác vấn đề đang nghĩ trong đầu.

Triển Cảnh Nham tự tiểu phi tiểu, khiêu mi.

Lúc ý thức được, A Tài vội vàng dùng hai tay che miệng lại, hần đã nói gì chứ.

Vụng trộm nhìn biểu tình của Triển Cảnh Nham, ảo não nghĩ, không chỉ có nữ nhân gặp được tình yêu thì chỉ số thông minh mới trở về 0

“Chuyện lúc trưa....” Ba chữ, Triển Cảnh Nham rất nghiền ngẫm, chậm rãi nói.

“..... Đúng, chuyện uống được lúc trưa. Ta vừa nghĩ, không cần uống thứ được như khổ qua kia, ta sẽ vui vẻ ... Vui vẻ” Hẳn bị làm sao rồi?

“Vui vẻ mà xoắn xuýt như bánh bao?” Triển Cảnh Nham nói tiếp.

“.... ” A Tài cắn môi, “Đúng, ta càng vui vẻ, xoắn xuýt càng lợi hại.”

“... Nghỉ sớm một chút a.” Triển Cảnh Nham hảo tâm, không tiếp tục giễu cợt.

“... A... ” Cứ như vậy qua? Không hỏi nữa?

“Lui vào bên trong nằm sắp xuống.” Triển Cảnh Nham vừa cười ngoại sam vừa nói.

“A?” Miệng A Tài mở to đến nỗi có thể nhét trứng gà vào.

Còn đang ngu ngơ, Triển Cảnh Nham đã cười hết ngoại sam và giày, vén chăn lên, ôm hắn vào trong lòng, để hắn tựa trước ngực mình, “Người đang thế này, người nghĩ ta có thể làm cái gì?”

Nhìn Triển Cảnh Nham nhắm hai mắt, A Tài ngậm miệng lại, thu hồi trạng thái ngây ngốc, buông lỏng mình tựa vào ngực đối phương, nghe tiếng tim đập của y và của chính mình, cảm giác khoảng cách hai trái tim rất gần....

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thân Phận Minh Bạch

Sáng sớm, Cao Hành đến phủ Tam vương gia, nhìn hai thị vệ trước cửa, lấy dũng khí bước tới, “Ta tới bái phỏng Tam vương gia, phiền thông báo một tiếng, nói là Cao Hành cầu kiến.”

Một thị vệ không cảm xúc nói, “Ngài chờ.” Xoay người vào cửa thông báo.

“Đa tạ.” Cao Hành ôm quyền, hẳn rất ghét tới bái phỏng những đại nhân kia, chức quan càng lớn, con mắt của môn vệ càng lên cao.

Sau một lát, thị vệ kia trở về nói, “Cao bộ đầu, bên trong, thỉnh.”

Cao Hành nói lời cảm tạ lần nữa, sau đó được dẫn vào nội đường, vào nội đường mới phát hiện chỉ có một nam tử lạ lẫm ngồi đó.

“Ngạch... Ta tới tìm Tam vương gia, có phải bị mang lộn chỗ.” Cao Hành kiểm cố nói.

“Không có, nhưng Tam vương gia còn đang nghỉ ngơi, cho nên ta liền phân phó người dẫn người đến đây ngồi chờ.” Âu Dương Húc giải thích.

“A...” Cao Hành gật đầu, sau đó hai thị nữ bưng trà và điểm tâm đến.

“Người cứ ngồi ở đây, ta còn có việc nên không thể bắt chuyện.” Âu Dương Húc nói.

Cao Hành vội vàng nói, “Được.”

Sau khi người kia rời đi, Cao Hành thận trọng ngồi xuống ghế, mắt cũng không dám nhìn loạn, trước kia xác lảo do không biết đó là Tam gia, hiện giờ biết được, cũng có chút xa lạ, chỉ ngồi trong nhà người ta đã cảm thấy không được tự nhiên.

“....” Thật ấm áp, A Tài nhích lại gần nguồn nhiệt. Trước kia ngủ với Thổ Đậu, thân thể hai người đều lạnh lẽo, lâu lâu mới có một chút nóng, dù là mùa xuân, nhưng buổi tối ngủ vẫn cảm thấy lạnh. Hiện tại bên người tự nhiên có một “Lò sưởi”, nếu là mùa đông thì càng thư thái, hẳn hạnh phúc nhỉ.

Chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là nội y bạch sắc.... Cùng với ***g ngực mở rộng, sáng sớm thế này cũng quá phiến tình đi. A Tài cẩn thận vươn tay muốn khép vạt áo, tay vừa đụng tới nội y...

“Người... Đang làm gì?” Thanh âm trầm chọc vang lên, trầm thấp gợi cảm.

“Ngạch.... Ta, ta muốn giúp người kéo lại y phục, sợ người lạnh.” Hắn còn sợ mình không nhìn được mà chảy máu mũi.

“Thật sao?” Ngờ khí hoài nghi.

“Đương nhiên thật.” A Tài kiên định nói.

Bên kia, Cao Hành tê liệt ngồi trên ghế, đã qua một canh giờ, ngoại trừ thị nữ bên cạnh luôn rót trà, không người thứ hai để ý đến hắn.

Lại uống một chén, thị nữ chuẩn bị rót thêm trà, Cao Hành liền ngăn lại, “Không cần, cái kia... Xin hỏi mao phòng(aka wc) ở đâu?” Hắc cảm thấy khó xử hỏi.

“Ngài ra cửa, đến hành lang đầu tiên thì rẽ trái, đi một đoạn lại rẽ trái, sau đó qua một tiểu hoa viên thì rẽ phải là được.” Thị nữ mỉm cười nói.

“..... Cảm tạ.” Hình như không gần.

Ra tiểu viện, Cao Hành dựa theo lời thị nữ, rẽ trái rồi rẽ trái... ? Không có tiểu hoa viên? Chẳng lẽ đi nhầm?

Cái này.... Vương phủ lớn như thế sao không có hạ nhân, hắc nhìn chung quanh, hy vọng có thể tìm được người để hỏi... Nhưng ngay cả bóng dáng cũng không có.....

“Sao người lại ở đây?” Triển Cảnh Nham vừa mới bước ra tiểu viện thì thấy Cao Hành đang nhìn trái nhìn phải.

“Uống trà!” Thanh âm đột nhiên vang lên khiến Cao Hành sợ tới mức rụt cổ lại, lúc thấy rõ người tới, nói lắp, “Nghiêm, Nghiêm... Không phải, Tam vương gia.”

“Sao người lại ở đây?” Y hỏi một lần nữa.

“Ta đang tìm mao phòng, cho nên.....” Cao Hành vội vàng nói.

Triển Cảnh Nham xác nhận, “... Đến vương phủ tìm mao phòng?”

“Vâng... Không phải...” Hắc có chút loạn, sắp xếp lại suy nghĩ, “Kỳ thật ta tới tìm ngài đòi A Tài, nhưng chờ trong đại sảnh, uống nước quá nhiều, cho nên bây giờ... Đang tìm mao phòng.”

“... Bây giờ người muốn tới mao phòng trước, hay là tìm ta đòi A Tài trước?” Triển Cảnh Nham khiêu mi.

“Tìm ngài đòi A Tài, không... Mao phòng, ta sẽ tới tìm ngài sau.”
‘Đàm phán’ không phải chuyện nhất thời, ghen như vậy rất dễ xảy ra vấn đề.

“Trở lại đường này, đi đến cuối thì rẽ trái, lại đi đến cuối thì rẽ phải, qua tiểu hoa viên rẽ trái là được.”

Ngoại trừ phương hướng rẽ, còn lại đều nói giống như thị nữ kia
“Vừa rồi có một thị nữ nói cho ta biết, rẽ trái, lại rẽ trái, rồi rẽ phải, sao người nói khác?”

“Người đứng ở vị trí đối diện với ta, thì ngược lại.” Triển Cảnh Nham thản nhiên nói.

“.....” Trán Cao Hành đầy hắc tuyến.

Giải quyết xong, quả thật thoải mái rất nhiều.... Ai nha, vừa rồi đã quên hỏi Tam vương gia ở đâu, Cao Hành ảo não nghĩ.

Hiện tại phải đi đâu tìm Tam vương gia.... Hắn rất muốn trở về, nhưng nhớ lại bộ dáng khóc lóc của Thổ Đậu hôm qua.... Thở dài, đành đi tìm.

Mà chính chủ Cao Hành muốn tìm, lúc này còn nằm lỳ trên giường, đầu óc quay cuồng. Hắn có chuyện phải làm, nhưng lo lắng vết thương nên đành thành thật nằm trên giường, không gây phiền phức cho người khác thì tốt hơn.

Lại không biết lúc nằm ở trên giường, hắn đã khiến người chung quanh gặp rất nhiều rất nhiều ... Phiền phức.

Vừa rồi Tam vương gia đi ra từ tiểu viện này, có thể A Tài ở trong đó? Cao Hành vẫn quyết định vào nhìn một cái.

Vừa đi qua cổng vòm, đột nhiên một đạo kiếm phong hiện lên, Cao Hành theo bản năng nghiêng người, mới tránh được một kích.

Cao Hành xoay người nhìn người nọ, một thân hắc y, diện vô biểu tình nói, “Người tự ý đi vào, phải chết.” Nói xong, lại một kiếm đâm về phía Cao Hành.

Cao Hành biết không ổn, rút kiếm ra nghênh chiến, vừa đánh vừa nói, “Hiểu lầm, ta không cố ý” Kiếm này đều đâm vào chỗ hiểm, người này thực sự muốn giết hắn....

Tiếng đánh nhau truyền vào trong phòng, A Tài ngóc cổ nghiêng tai nghe, sao lại có tiếng đánh nhau?

A Tài ra khỏi chăn, đi tới tử để y phục, lấy y phục Triển Cảnh Nham mặc vào, đứng trốn bên cửa sổ, mở một đường nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Xem xét, lại phát hiện người quen, không phải là A Hành sao.....

Bởi vì y phục của Triển Cảnh Nham quá dài, kéo xuống đất, A Tài đành xắn lên, mở cửa sổ ra, há miệng hô ,“Có thích khách a, mau tới, có thích khách..... “

Hai người đang đánh nhau đều sững sờ, cũng nghĩ trong lòng, hóa ra đối phương là thích khách.

Vì vậy hai người càng đánh càng hăng, hai thanh kiếm chạm nhau ‘Leng keng’.

A Tài biết mình không có võ công, xông vào càng khiến Cao Hành vướng víu, nhưng thấy hắn dần dần hạ phong, lại rất sốt ruột.

Chỉ chốc lát sau, ảnh vệ bí mật đều tiến vào, cùng tấn công Cao Hành.

Cao Hành lui ra phía sau, giơ ngang kiếm, ngăn cản kiếm phong của bọn họ, hô, “Sai rồi, người nọ mới là thích khách.”

A Tài nhìn thấy tình hình này, nghe được tiếng hô của Cao Hành cũng vội vàng hô theo, “Đúng vậy đúng vậy, các người lầm, hắc y nhân mới là thích khách.”

Lời này vừa nói ra, những người đang đánh nhau, ngoài trừ Cao Hành và hắc y nhân, đều người nhìn ta, ta nhìn người.

Cao Hành chỉ vào hắc y nhân, “Hắn mới là thích khách.”

Thấy sự ‘Mơ hồ’ trong mắt những người khác, rốt cục A Tài minh bạch ‘Má ơi’ một tiếng, hét lớn, “Dừng tay cho ta.”

Cao Hành rất nghĩa khí rút lui đến bên cạnh A Tài, cầm kiếm cản phía trước hẳn.

A Tài nhìn nhóm hắc y nhân, “Các người là ai?”

Hắc y nhân lúc đầu bước ra nói, “Chúng thuộc hạ là thị vệ phụng mệnh bảo vệ tiểu chủ tử.”

Cái gì? “Ai là tiểu chủ tử?” Cao Hành hỏi.

A Tài thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, “Không phải nói ta chứ?”

Chỉ thấy mọi người gật đầu.

Cao Hành ghé sát vào A Tài hỏi, “Người trở thành tiểu chủ tử khi nào?”

A Tài không trả lời hẳn, “Các người phụng mệnh ai?”

“Tam gia.” Người nọ trả lời.

A Tài ‘A’ một tiếng nói, “Người này... Là bằng hữu của ta.”

“Thuộc hạ minh bạch.” Giây tiếp theo, tất cả hắc y nhân ‘Bay đi’ các phương hướng khác nhau, biến mất trong nháy mắt.

“Khinh công thật tốt....” Cao Hành cảm thán.

A Tài liếc hẳn, “Vào đi.”

Cao Hành theo hẳn vào phòng, thấy cách bài trí, “Oa.... Phòng người ở cũng quá....” Xa hoa đi.

Lời còn chưa dứt, thấy A Tài nghiêm nghị nhìn mình, “Làm sao vậy?”

“Thân phận của Tam gia là gì?” Hẳn biết rõ thân phận của Triển Cảnh Nham không đơn giản, nhưng trong nhà lại có những thị vệ bí mật..... Hẳn không dám nghĩ nhiều.

“Ngạch... Người chưa biết?” Cao Hành có chút giật mình, hẳn cho rằng người này đã biết, nhưng thấy A Tài gật đầu....

“Tam gia là Tam vương gia.” Cao Hành nói.

Hóa ra... Hẳn nên sớm nghĩ đến ... Có thể khiến La Thành e ngại như thế, chỉ mấy câu đơn giản có thể đuổi người đi...

Nhìn biểu tình chán nản của A Tài, “Ta nghĩ Tam vương gia rất thích người a. Người xem, chỗ ở tốt, còn phái những người lợi hại như vậy bảo vệ người....”

A Tài đột nhiên nói sang chuyện khác, “Hôm nay người tới tìm ta?”

Cao Hành gật đầu nói, “Trước kia đại ca của ta đến đây, nhưng không đưa được người trở về. Ta lại không dám nói cho Thổ Đậu biết chuyện người bị thương, sợ nó muốn tới, mà vương phủ không phải nơi có thể tùy tiện ra vào. Ta lừa nó, bảo người bạn phá án ở bên ngoài. Ngày hôm qua nó khóc lóc thương tâm, nghĩ người ghét bỏ nó, không cần nó. Cho nên ta mới đến xem có thể gặp người hay không... Người cũng rõ, ta không biết dỗ dành người khác, ta nghĩ hôm nay người không thể trở lại, thì cũng nên viết một phong thư cho nó, an ủi nó, không thì nó cứ khóc mãi. Để cho ta an nhàn chút....” Nói đến phần sau, đã biến thành phàn nàn....

“... Ta với người trở về....” A Tài quyết đoán nói.

“A... Hảo... Những người bên ngoài thì sao?” Cao Hành không nghĩ có thể đưa người trở về đơn giản như vậy.

Quả nhiên, lúc Cao Hành và A Tài rời đi, mấy ảnh vệ đều không xuất hiện.

Triển Cảnh Nham đang xử lý công việc trong phủ, nghe báo cáo tin tức A Tài rời đi.

Triển Cảnh Nham chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Ngược lại, sau khi Âu Dương Húc hồi phủ, liền xuất hiện trong thư phòng của y, “Nghe nói A Tài đã trở về?” Hắc cố ý hỏi.

Triển Cảnh Nham không nói, tiếp tục xem tin tức thu được từ các nơi.

“Người không bắt người trở lại?” Sao có thể bình tĩnh như thế?

Nhưng hắc đã đánh giá thấp chủ tử của mình, người ta chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn hắc.

“Hình như hắc biết thân phận của người...” Âu Dương Húc nói thêm.

“Người cho rằng hãn vì biết thân phận của ta mà rời đi sao?” Triển Cảnh Nham nhìn hãn một cái.

“Không phải sao?”

Triển Cảnh Nham cong khóe miệng, không trả lời.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 47: A Tài Vs Công Chúa, Vòng Thứ Nhất

Xác thực, A Tài trở về không phải vì biết rõ thân phận của Triển Cảnh Nham, mà hắn lo lắng Thổ Đậu.

Nghe Cao Hành nói, hắn không trở về vài ngày, Thổ Đậu đều ngồi ở nội viện nhìn cửa chính, không xem sách, không luyện chữ, cơm cũng ăn không nhiều. A Tài biết Thổ Đậu là hài tử từng chịu nhiều vết thương, thoát nhìn giống hài tử bình thường không có gì đáng ngại, nhưng nó rất mất cảm. Cao Hành nói, tối hôm qua nó đột nhiên khóc lóc, có lẽ nó đã ấn nhắc đến cực hạn.

Hắn đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Thổ Đậu ngồi ở nội viện, mắt nó chớp chớp, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là vui mừng, rồi hai mắt ngập nước.

A Tài tiến lên, “Sao vậy, sư phụ mới xuất môn vài ngày, người không nhận ra nữa?”

Nghe được thanh âm của hắn, Thổ Đậu mới xác định những gì nó thấy không phải ảo giác, sư phụ đã trở lại.

Giây tiếp theo, Thổ Đậu nhào vào lòng hắn, vì lực quá lớn, A Tài phải lui về phía sau hai bước mới đứng vững, vết thương sau lưng chấn động khiến hắn cảm thấy nhột đau.

Cao Hành đứng bên cạnh muốn lên tiếng nhắc nhở Thổ Đậu, thì bị A Tài ngăn trở.

“.....” Hãn cảm thấy một mảnh trước ngực mà Thổ Đậu vùi đầu vào trở nên ẩm ướt, hãn ôn nhu xoa đầu nó, “Nhớ sư phụ như vậy?”

Người trong lòng gật đầu.

“Ha ha, sư phụ cũng rất nhớ người, nếu không vì chuyện quá đột ngột, nhất định sẽ mang các người theo.”

Sờ đến thân thể chỉ còn xương cốt của Thổ Đậu, lại gây thành cái dạng này, “Sư phụ ra ngoài mua thức ăn, người muốn ăn gì, bữa trưa sư phụ nấu cho người.”

Thổ Đậu cọ cọ trước ngực sư phụ, đem nước mắt cọ sạch sẽ, ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng, “Ta cũng đi.”

“Ân.” A Tài mỉm cười, gật đầu đáp ứng, “Chúng ta đi ngay bây giờ.”

Cao Hành nhin không được nói, “Nếu không, nghỉ chút đã?” Nhìn hãn như vậy, vết thương sau lưng chắc chắn chưa dưỡng hảo.

A Tài hiểu ý của hãn, “Không sao. Nhưng hai chúng ta đều thể nhược, người nên đi theo xách đồ.”

Cao Hành nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn, sao có thể nhẫn tâm nói một chữ ‘không’.

Vẫn là chợ lúc trước, vẫn là đại thúc đại tỷ thân thiết lúc trước, A Tài dạo qua một vòng, thân thiện chào hỏi một vòng, lúc rời đi, chỉ thấy tay trái Cao Hành xách hai con gà, tay phải bưng cái giỏ bên trong đầy rau dưa thịt quả. Nhìn hai người tay trong tay đi phía trước, thoải mái cười nói, trong nội tâm đành tự an ủi, đại trưởng phu phải như vậy....

A Tài vừa đi vừa kể chuyện cho Thổ Đậu, những truyện cười kiếp trước từng xem, đều kể hết cho nó.

“..... Người nói người nọ có buồn cười không?” A Tài cười hỏi.

Thổ Đậu có chút mờ mịt gật đầu. Tuy nó không quá hiểu sư phụ đang nói cái gì, nhưng sư phụ đã nói buồn cười thì nhất định buồn cười. Có thể nói, Thổ Đậu rất tin tưởng A Tài, sư phụ nói gì đều đúng, dù sai vẫn là đúng.

Nói một hồi, A Tài cảm thấy khô miệng, mà về nhà còn một đoạn khá xa, tìm trà lâu uống nước là tốt nhất. Vì vậy hắn ngừng bước, quay người nói với Cao Hành, “Chúng ta vào uống chén trà.” Nói xong liền kéo Thổ Đậu vào trà lâu.

Lời kháng nghị của Cao Hành còn chưa ra khỏi miệng, bắt hắn mang theo những thứ này vào trà lâu..... Thấy hai người kia đã vào cửa, bất đắc dĩ, chỉ có thể theo sau.

Trong trà lâu có rất nhiều khách nhân, nhóm người A Tài tìm một bàn trống ngồi xuống. Cao Hành đặt toàn bộ thức ăn xuống dưới gầm bàn, tận lực không để bất kì ai thấy.

Lúc này, một thân ảnh khiến A Tài chú ý, “Người kia....” Thoạt nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi là ai.

Cao Hành và Thổ Đậu theo ánh mắt A Tài nhìn sang, chỉ thấy ba người xa lạ đang ngồi ở bàn bên cạnh.

“Ba người kia ta cũng không nhận ra.” Cao Hành quay đầu lại nói, Thổ Đậu cũng lắc đầu.

“Không nói khách nhân, ta nói tiểu nhị kia, nhìn hắn thật quen mắt.....” A Tài cẩn thận suy nghĩ.

Cao Hành nhìn tiểu nhị, thoáng kinh sợ, “Đó là.....”

“Người cũng biết?” A Tài hỏi.

“Tiểu Lục Tử, đó là Tiểu Lục Tử.....” Cao Hành kinh hô.

“Tiểu Lục Tử nào?” A Tài nhất thời không kịp phản ứng.

“Chính là Tiểu Lục Tử bị chém đầu, chặt tay chân.” Cao Hành vội la lên.

“A.....” Nghĩ tới, chính là tiểu nhị của Nhất Phẩm lâu. Nhưng, “..... Ai nói người bị chém đầu chặt tay chân là Tiểu Lục Tử?” Lúc đó chỉ hoài nghi mà thôi, không có chứng cứ chứng minh người nọ là Tiểu Lục Tử.

Đúng a, trước kia vì án tử của lão bản Nhất Phẩm lâu nên hoài nghi người kia có thể là Tiểu Lục Tử, án tử đã sớm phá..... Dọa hấn cho rằng giữa ban ngày gặp quỷ, Cao Hành nghĩ thầm, nhưng, “.....Vậy người bị chém đầu chặt tay chân là ai?”

A Tài ngồi thẳng hạ vai, hấn làm sao biết.

“Thi thể kia để lâu như vậy, không được.....” Vừa nghĩ tới thi thể kia đã bắt đầu hư thối, Cao Hành cảm thấy có chút buồn nôn.

“Ta đem thi thể đông lạnh. Cho nên thi thể không bị hư thối.” A Tài nói.

“Đông lạnh?” Cao Hành hỏi.

“Ân, đây là biện pháp bảo tồn thi thể tốt nhất.” A Tài bổ sung.

“A..... Chính là, người đông lạnh ở đâu?” Bây giờ là mùa xuân, trong nghĩa trang không có hầm băng.

A Tài ôn nhu cười, Cao Hành cảm thấy tóc gáy trên người đều dựng đứng, “Người sẽ không..... Đặt tại hầm băng ở quý phủ của Thôi đại nhân

chứ?”

“Đương nhiên không.” Nghe A Tài phủ nhận, Cao Hành nhẹ nhàng thở ra.

“Ta đặt tại hầm băng ở nhà người.” A Tài lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Cao Hành hét lên.

Trà lâu vốn âm ỉ bị tiếng hét làm chấn động, tĩnh lặng mấy giây, mọi người tiếp tục người nói của người, ta đàm của ta.

A Tài nhìn chung quanh, “Làm gì mà kích động như vậy, cái này là phòng ngừa thi thể bị hư thối.”

“Vậy người cũng không thể dùng hầm băng của nhà ta.” Cao Hành nhớ tới, mấy ngày hôm trước trời nóng, còn ăn hoa quả ướp lạnh, mới hồi tưởng, hẳn bắt đầu muốn nôn mửa.

“Ta đã nói với cha người.” A Tài tỏ vẻ ‘Đã báo cáo với lãnh đạo’, “Hóa ra bá bá không nói cho người biết?”

“.....” Cao Hành giống như ăn phải hoàng liên, khổ không nói nên lời. Nếu nói cho hẳn, chắc chắn hẳn phản đối hai tay hai chân. Trong hầm băng, ngoại trừ những khối băng lớn, còn để rất nhiều thực vật, hẳn thề, mùa hè năm nay, món nào ướp lạnh hẳn tuyệt đối không ăn.

“Người yên tâm, ta đã bảo người tạo một thùng sắt đem thi thể đặt bên trong.” A Tài thấy vẻ mặt xanh xao của Cao Hành, vội vàng an ủi.

Bảo hẳn yên tâm cái gì? Yên tâm ăn những thứ trong hầm băng? Khóe miệng Cao Hành run rẩy.

“Hai vị khách quan muốn dùng gì?” Tiếng người vang lên, là Tiểu Lục Tử tươi cười hỏi han.

“Người là Tiểu Lục Tử?” A Tài hỏi.

“Đúng vậy, khách quan, các ngài thường xuyên tới đây sao? Không ngờ vẫn có người nhớ rõ Tiểu Lục Tử.” Tiểu Lục Tử hưng phấn nói.

“Đương nhiên nhớ rõ, trước kia người là tiểu nhị của Nhất Phẩm lâu, đúng không?” A Tài cười nói.

“Ồ, khách quan, ngay cả trước kia ta là tiểu nhị ở đâu đều nhớ rõ, Tiểu Lục Tử nhận được ngài quả niệm.” Tiểu Lục Tử ôm quyền nói.

“Sao người lại tới đây này?” Cao Hành đi thẳng vào vấn đề.

“Khách quan, ngài không biết sao, lão bản của Nhất Phẩm lâu xảy ra chuyện, vừa vặn lúc đó ta cũng kiếm được một số tiền, Tiểu Lục Tử chưa từng ra khỏi kinh thành, cho nên muốn tới nơi khác thăm thú, thuận tiện tìm thê tử, đi một vòng, tiền hết, người cũng không tìm được, vừa vặn trà lâu này chiêu tiểu nhị, ta đến đây làm.” Tiểu Lục Tử giải thích, “Ai, các vị xem, mãi nói chuyện phiếm, đã quên hỏi ba vị muốn dùng gì?”

“Một bình trà, một ít điểm tâm là được.” A Tài đáp.

“Hảo, lập tức tới.”

Người ngoài rời đi, Cao Hành thu hồi ánh mắt, “Hóa ra hẳn thật sự đánh bạc thắng được tiền.”

“Đúng vậy, thời gian trùng hợp, thiếu chút nữa chúng ta cho rằng hẳn có liên quan tới án tử mà bị diệt khẩu.” A Tài cũng nói.

“Nhưng thật trùng hợp.....” Cao Hành nói thầm

Về đến nhà, A Tài vào bếp, Cao Hành và Thổ Đậu giúp đỡ. Rất nhanh bốn món ăn một món súp lên bàn.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, dọn xong bát đĩa, tiếng đập cửa vang lên.

Gần cửa nhất, Cao Hành đứng lên nói, “Ta đến xem.”

Mở cửa ra, thấy người tới, Cao Hành sửng sốt một chút.

“Thất thần làm gì? Người định chặn cửa không cho ta vào sao?” Người tới chính là công chúa Triển Kiều Mỹ, cùng thị nữ Tiểu Bích của nàng, hai người đều vận nam trang, chắc chắn là trốn ra cung.

Cao Hành không tránh không được, mà tránh cũng không xong.

“Ai vậy?” A Tài nhìn thấy Cao Hành vẫn đứng tại cửa, hỏi.

Tiểu Bích tiến lên đẩy Cao Hành ra, để công chúa đi vào.

Lần trước công chúa đến, Thổ Đậu đã rời khỏi tiểu viện từ sáng sớm, cho nên cũng thập phần lạ lẫm với công chúa này.

A Tài liếc nhìn người tới, “Người là?”

“Người là A Tài?” Triển Kiều Mỹ trực tiếp hỏi.

“Đúng, ta có quen người sao?” Gần đây, hình như đột nhiên xuất hiện một số người khó hiểu, trước là Âu Dương Húc, bây giờ lại thêm một người.

“Làm càn, thậm chí ngay cả công..... Công tử nhà ta cũng không nhận ra.” Tiểu Bích vội vàng sửa lời.

Ngữ khí này, “..... Người quen hẳn sao?” A Tài chỉ vào Thổ Đậu, nhìn về phía Tiểu Bích.

“Sao ta có thể quen hẳn.” Nhìn tiểu hài tử có đôi mắt thật to, vẻ mặt khờ dại, ăn mặc mộc mạc, Tiểu Bích thân nhiên nói, nàng chỉ quen biết quý nhân.

“Vậy thì đúng rồi, thiên hạ to lớn, nếu người nào ta cũng biết, mới là lạ. Người cũng không quen biết chúng ta? Tại sao nói ‘làm càn’.” A Tài trả lời.

“Công..... Công tử nhà ta là thân phận gì, hẳn là thân phận gì. Sao có thể đánh đồng.” Tiểu Bích trưng thân phận lên.

“A? Công tử nhà người có thân phận gì?” A Tài đánh tới trọng điểm.

“Là.....” Tiểu Bích một hơi dấu trong miệng.

Triển Kiều Mỹ đuổi quạt ra ngăn cản Tiểu Bích, cười nói, “Đã sớm nghe ngổ tác A Tài phá án tài giỏi, không ngờ công phu ăn nói cũng rất cao.”

“Đa tạ khách lệ.” A Tài khách khí nói, “Không biết nhị vị hôm nay đến đây, có gì phải làm sao?”

“Không làm gì, chỉ tới thăm người một chút. Trước, ta đã tới rất nhiều lần nhưng không gặp người. Cho nên hôm nay lại đến thử thời vận.” Lúc sáng nàng thu được tin tức hẳn đã trở lại, mới vội vàng trốn ra cung, nàng muốn biết đối thủ của mình có bộ dáng thế nào.

Đến gặp hẳn? A Tài cúi đầu nhìn chính mình, “Chẳng lẽ tướng mạo của ta có gì khác lạ? Cần ngài đặc biệt tới xem?” Từ khi nào hẳn trở thành động vật trong vườn bách thú, hơn nữa còn bị xem miễn phí.

“Tướng mạo không có gì khác lạ.” Chỉ có khí chất đặc biệt, thấy đồ ăn trên bàn, “Sao các người chỉ ăn chút cơm thế này?”

Chưa thấy qua người không có mắt như vậy, đã biết rõ người ta muốn ăn cơm, không có việc gì, còn không nhanh rời đi. “Chúng ta đều ăn chút cơm thế này hàng ngày. Nếu không có chuyện gì, ghế trong nhà không nhiều lắm, không thể mời nhị vị.”

“Người..... Người đang đuổi chúng ta đi?” Tiểu Bích mở to hai mắt, không thể tin lời được nàng mới nghe được.

“Tiểu cô nương thính lực không tốt nha, ta chỉ nói không thể mời nhị vị, đuổi các vị khi nào?” A Tài lắc lắc đầu, kỳ quái hỏi.

Cao Hành đứng một bên nhin cười, trước kia hắn bị hai chủ tớ này hành không ít, hắn đột nhiên phát hiện, chỉ cần không phải nhắm vào hắn, A Tài mồm miệng lạnh lợi rất có ích.

“Người.....” Tiểu Bích bị chọc giận, ghen đỏ mặt.

“Đã không phải đuổi, chúng ta đứng cũng không sao.” Triển Kiều Mỹ nói, nàng không tin, các nàng đứng ở đây, bọn họ có thể thoải mái ăn cơm.

“..... Nhị vị đã kiên trì như thế.....” Nghe vậy, Triển Kiều Mỹ hất cằm lên, “A Hành, tới ăn cơm.” Vừa mời người trong nhà, vừa nói với Triển Kiều Mỹ, “Thỉnh không để ý a.”

Cao Hành nhìn A Tài lại nhìn chủ tớ hai người, nếu như chọc giận điều ngoa công chúa này, “..... A Tài.....”

“Ăn cơm ăn cơm.” Hắn trực tiếp cắt đứt lời Cao Hành. “Khách nhân đã không ngại, người ngại cái gì.”

Cao Hành ngẫm lại cũng đúng, người ta nói muốn đứng, không thể trách bọn họ. Vì vậy cũng to gan ngồi xuống ăn cơm.

Triển Kiều Mỹ nắm thật chặt cây quạt, ngón tay trắng bệch, Tiểu Bích càng giận đỏ mắt. Chủ tử của nàng chưa bao giờ bị khi dễ như vậy.

Tuy bị người nhìn chăm chăm, ăn cơm sẽ không thoải mái, nhưng A Tài vẫn quyết định coi thường hai người kia, hai người không mời mà tới.

Rất rõ ràng, A Tài và công chúa, lần đầu giao phong, A Tài thắng.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trước Ngày Sứ Thần Đến + Cao Hành Giảng Bài

Trở lại nội cung, Triển Kiều Mỹ đen mặt ngồi trên ghế.

Tiểu Bích cẩn cẩn dực dực nhìn biểu tình của công chúa, “A Tài kia đúng là không biết tốt xấu, dám đối xử với công chúa như thế, thật đáng giận. Còn có tên Cao Hành, biết rõ thân phận của công chúa mà cũng hùa theo.....”

“Câm miệng.” Triển Kiều Mỹ chịu không được Tiểu Bích lải nhải, trừng mắt nhìn nàng.

Tiểu Bích bị dọa đến rụt cổ, cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Triển Kiều Mỹ nhìn chăm chăm một điểm, nheo mắt lại, nàng sẽ đòi lại những gì phải chịu hôm nay.

Cao Hành nghĩ nghĩ, cảm thấy lúc điêu ngoa công chúa rời đi, có vẻ bị chọc giận không nhẹ, liền lo lắng, “A Tài, chúng ta làm như vậy có quá mức hay không....”

Nhìn Thổ Đậu viết chữ, A Tài không ngẩng đầu lên, chỉ đáp, “Ta không biết, các nàng đã không xem mình là khách nhân, chúng ta cần gì phải khách khí.”

“Có thể..... Nói như thế nào nàng cũng là công chúa.” Cao Hành cau mày nói.

“Công chúa? Lại một thân phận không đơn giản.” A Tài sững sốt, hóa ra đó là một công chúa. Vừa rồi đã cảm thấy ngữ khí của tiểu nha đầu bên cạnh vênh váo tự đắc, khó trách.....

“Người không biết nàng là công chúa?” Hãn tưởng người này biết rõ.

“Trên mặt nàng không có ghi ‘Ta là công chúa’, sao ta biết được.” Chính cô ta không báo danh, lại không ai nói cho hãn biết.

“Trời ạ, ta nghĩ người biết, cho nên mới.....” Hãn còn tưởng rằng, vì có Tam gia là chỗ dựa nên A Tài mới không thêm để ý Làm sao bây giờ? Công chúa kia chắc chắn không chịu để yên, đến lúc đó A Tài có thể nói không biết nàng là công chúa, còn hãn lấy cớ gì a.....

Nhìn thoáng qua bộ dáng như trời sập đến nơi của Cao Hành, “Một cô công chúa đến tìm chúng ta làm gì chứ?” Đây là điều hãn không nghĩ ra.

Cao Hành ai oán nhìn hãn, “Người không biết?”

“Biết cái gì?” Hãn bỏ lơ cái gì sao?

“Bởi vì án tử lần trước, người lập công lớn, Hoàng thượng ban cho người danh xưng ‘Thiên triều đệ nhất thông minh’, người vừa rời đi là trưởng công chúa Hoàng thượng sủng ái nhất, rất là điêu ngoa, nghe chuyện của người, nên muốn khiêu chiến, nếu người thắng công chúa sẽ quyết định gả cho người, người thua, thì không có tiếng cũng không có miếng.” Cao Hành giải thích.

“Thiên triều đệ nhất thông minh?” Hãn đâu phải Bao Chứng, đúng là tai bay vạ gió.

“Trước kia nàng đến rất nhiều lần, nhưng người ở chỗ Tam vương gia, nàng khiến Cao phủ gà bay chó chạy, không được sống yên ổn, hiện tại

người trở lại, phỏng chừng cái ‘Chiến thiệp’ cũng không xa, người cứ chuẩn bị đi.” Cao Hành có chút vô tâm vô phế nói.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị thú công chúa về nhà, hoặc chuẩn bị mất hết danh dự.” Cái này còn không rõ.

A Tài tỏ vẻ khó hiểu, không nói tiếp.

Buổi tối, sau khi dỗ dành Thổ Đậu ngủ, A Tài khoác ngoại sam đi vào viện tử, nằm trên võng, nhìn trăng sao, nhớ kiếp trước ở thành A, có khi nào hân rảnh rồi mà ngắm trăng ngắm sao.

Cảm giác những chuyện kia thật xa xôi.

Hắn luôn tự nhận mình là người lý trí, nhất là một pháp y [ngỗ tác], càng cần lý trí.

Nhưng vướng vào chuyện tình cảm, lý trí lại mất hết.....

Nghe được động tĩnh sau lưng, A Tài không đứng dậy, hắn bất động, y cũng không động.

“Đến đây sao không ngồi?” A Tài nhin không được, lên tiếng, làm gì mà đứng nhìn hắn như vậy.....

“Người biết là ta?” Triển Cảnh Nham đứng ở chỗ cũ, không ngồi xuống.

“Có người của người che chở, nếu nguy hiểm, ai có thể tới gần ta?” A Tài hít sâu một hơi, có chút lạnh, “Nếu là Cao Vấn thì sẽ đi cửa trước.”

Triển Cảnh Nham khẽ nhú mày, y dễ dàng thấy được sự trào phúng trong ngữ khí của A Tài, “Bọn họ chỉ âm thầm bảo vệ người, sẽ không ảnh

hưởng người.”

A Tài trừng hai mắt, nâng cao cái cằm, cố gắng nhìn rõ Triển Cảnh Nham.....

“Từ góc độ này ta không thấy được người.” A Tài nói như thế.

Triển Cảnh Nham đến gần một chút, “A, thấy được..... Năm xem thật không thoải mái.”

“Người có thể ngồi dậy xem.....”

“Tên của người?”

“Ta đã từng là Ngô Lương, hiện tại là A Tài. Thân phận?”

“..... Thiên triều Tam vương gia.”

“Ta là ngõ tác, có mấy huynh đệ tử muội?”

“Bốn.”

“Ta không biết ta có huynh đệ tử muội không, thú thê chưa?”

“..... Chưa.” Triển Cảnh Nham hiểu rõ suy nghĩ của A Tài, khoe miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

“Thật khéo, ta cũng chưa, người thích y phục màu gì?”

“Màu tối là được.”

“Ta không thích bạch sắc, dễ bẩn. Người thích ăn món gì?”

“Ăn ngon là được.”

“Cái này giống ta, người thích hoa gì?”

“..... Không thích hoa.”

“Ta cũng không thích” Hai người cứ như vậy, một đứng một ngồi, một hỏi một đáp.

A Tài thu hồi khí lực, buông lỏng mình nằm trên võng, hắn đem chân đang bắt chéo thả xuống, cười nhìn Triển Cảnh Nham. Mỗi người đều diễn vai của chính mình, chỉ cần tình cảm của y đối với hắn là thật, vậy đã đủ, thân phận Vương gia cũng có thể xem như một loại nghề nghiệp, tựa như hắn là ngỗ tác.....

Người yêu thì nhất định phải đặt dưới kính hiển vi nhìn tỉ mỉ, xem thấu triệt sao? Tư tưởng là tương đối, cái gì cần biết qua thời gian sẽ biết.....

Đêm qua hai người nói chuyện cho tới khuya mới nghỉ ngơi, A Tài trở lại bên cạnh Thổ Đậu, Triển Cảnh Nham tạm thời hồi phủ.

Buổi sáng, A Tài và Thổ Đậu còn chưa rời giường đã bị tiếng đập cửa ‘Bang bang bang’ đánh thức.

A Tài nhỏ giọng căn nhắc một tiếng, Thổ Đậu cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn vỗ vỗ Thổ Đậu, “Tiếp tục ngủ.”

Thổ Đậu gật đầu, vô thức lầm bầm câu gì đó, trở mình tiếp tục ngủ.

A Tài mặc y phục ra mở cửa, một tiểu cô nương khẽ nâng cằm, dùng lỗ mũi nhìn A Tài, hai tay giao nhau trước bụng, bên trong có một phong thư. Trông thấy cửa mở, trực tiếp đi vào.

“Tiểu cô nương?” A Tài gọi người nọ, “Sáng sớm xông vào nhà nam nhân, cô nương muốn làm gì?” Nói xong, tay trái ôm khuỷu tay phải, tay phải nắm chặt cổ áo, bộ dáng sợ hãi.

“Người..... Người.....” Tiểu Bích bị chọc giận, ***g ngực phập phồng cao thấp, người này..... Nàng đem phong thư trong tay đưa cho hắn, rồi xoay người rời đi, nói với hắn thêm một câu chỉ sợ chính mình bị chọc đến điên.

A Tài không hiểu, nhìn tiểu cô nương nổi giận đùng đùng rời đi, hảo quen mặt.

Nhìn phong thư, trên đó viết bốn chữ ‘Ngỗ tác A Tài’. Hắn mở thư ra, cẩn thận đọc một lần.

Hắn khẽ nhíu mày, bỏ thư lại, ngáp một cái, trở về phòng chuẩn bị ngủ tiếp.

“Công chúa, thư đã giao cho ngỗ tác kia? Ngài thật sự muốn.....” Tiểu Bích không quá yên tâm, tuy công chúa thông minh hơn người, nhưng chuyện có liên quan tới quốc gia và hôn nhân đại sự của công chúa.....

“Đương nhiên.” Triển Kiều Mỹ tự tin nhìn sang bên cạnh, mấy ngày nữa sứ thần của Triệu quốc sẽ đến Thiên triều, mừng sinh thần của hoàng thượng, hai nước giao hảo đã lâu, thái tử Chu Địch của Triệu quốc đích thân dẫn người tới, nghe đồn Chu Địch từ nhỏ thông minh hơn người, văn thao võ lược đều hơn hẳn hai huynh trưởng, là nhi tử Triệu vương yêu thích nhất. Cho nên Triệu vương mới không để ý đến thứ tự, trực tiếp sắc phong hắn là Thái tử. Lần này đi còn có hai vị huynh trưởng của hắn, Ngự Sử đại phu Ngô Triết và Đại tướng quân Hàn Đức.

Mà Chu Địch sẽ trở thành đối tượng độ sức của nàng và A Tài.

Trong mật thất, ba hắc y nhân đứng trước thư trác của Triển Cảnh Nham.

Hắc y nhân bên trái nói, “..... Lần này sứ thần tới, căn cứ vào tin tức Phong Vĩ truyền đến, hẳn cũng đi theo.”

Triển Cảnh Nham gật đầu, “Đến lúc đó, bảo hẳn rảnh rồi thì tới gặp ta.”

“Vâng.” Hắc y nhân bên trái lui ra.

Hắc y nhân đứng giữa tiếp tục nói, “Gần đây có rất nhiều ngoại tộc tới kinh thành, hư hư thực thực, theo Triệu quốc mà đến.”

“Tra rõ thân phận của bọn họ, nếu là thương nhân thì không ngại, nếu có thân phận khác, tất cả đều giám thị. Tăng cường phòng hộ trong kinh thành, không để xảy ra sai sót gì.”

“Vâng.” Ba người cùng lên tiếng.

Triển Cảnh Nham phát phát tay, ba người rời khỏi mật thất.

Sắp tới sẽ không yên bình.

“Gần đây có vẻ gia tăng rất nhiều đội tuần tra.” Bữa tối, A tài đột nhiên nói. Nhớ lúc chiều, có rất nhiều quan binh tuần tra trên đường, khiến người ta cảm thấy lo lắng.

“Đúng vậy. Sinh thần của Hoàng thượng sắp đến, năm nay Triệu quốc phái sứ thần sang chúc mừng, cho nên kinh thành tăng cường phòng vệ.” Cao Hành vừa ăn vừa nói.

A Tài minh bạch gật đầu.

“Sư phụ, khi nào tiên sinh trở về?” Thố Đậu ăn hết cơm, khước miệng còn dính một hạt, nhìn A Tài hỏi.

“Ngạch.....” Kỳ thật hẳn cũng không biết khi nào Triển Cảnh Nham rảnh rồi, “Chốc nữa ta hỏi giúp người..... Khóe miệng.”

“Cái gì?” Thổ Đậu không rõ.

“Khóe miệng có hạt cơm.” A Tài chỉ chỉ bên trái.

Thổ Đậu ngồi đối diện với hẳn, cho nên trở thành bên phải.

“Bên kia.”

Thổ Đậu sờ mãi không được.

Cao Hành ngồi bên cạnh nó, nhìn không được nữa, lấy xuống, đặt ở trên bàn.

Cao Hành liếc A Tài, Tam gia phải tiếp đãi sứ thần, chắc chắn không có thời gian tới, “Trước lúc tiên sinh trở về, để ta dạy Thổ Đậu, dù sao gần đây ta không bận.”

“Cũng được.” A Tài ngẫm lại, như vậy cũng không tệ, để Cao Hành tạm thời là tiên sinh sơn trại.

Sư phụ gạt đầu, đồ đệ đương nhiên không có ý kiến.

“Trước kia người học cái gì?” Cao Hành và Thổ Đậu ngồi ở thư phòng, mặt đối mặt.

“Tiên sinh dạy cái gì thì học cái đó.” Thổ Đậu bĩu môi nói, đối với việc Cao Hành ‘Giảng bài’, nó không quá tình nguyện, nó cảm thấy Cao Hành là bộ khoái, học thức chắc chắn kém tiên sinh.

“Ngạch, trước kia tiên sinh dạy cái gì?” Cao Hành giẫm phải đinh mềm.

“Dạy văn chương, dạy viết chữ.....”

“Dạy văn chương của ai?”

“Không cố định, tiên sinh nghĩ đến cái gì thì sẽ dạy cái đó.”

“Vậy hôm nay học..... Học.....” Cao Hành xem thường công việc ‘Giáo viên’ này, đến nỗi sách cũng không mang đến.

“Học cái gì?” Thổ Đậu hỏi.

“Trước tiên tiếp tục học viết chữ, lần sau lại học văn chương.” Hần phải chuẩn bị sách.

“A.” Thổ Đậu không nói gì, lấy một tờ giấy đưa cho Cao Hành.

“Làm gì vậy?”

“Trước kia tiên sinh đều viết, rồi ta tập viết theo.” Thổ Đậu chớp mắt, ngẫm nghĩ, nói.

Ngạch, “..... Hào.” Tiếp nhận giấy bút, Cao Hành quy củ củ nhất bút nhất họa viết chữ.

Sau một lát.

“Được rồi.” Nói xong, đưa giấy cho Thổ Đậu.

Thổ Đậu nhận lấy, nhìn nhìn, lại không viết.

“Làm sao vậy?”

“Chữ của người không đẹp như tiên sinh.....” Vẻ mặt Thổ Đậu đầy vô tội, lăm bằm.

Cao Hành kéo khóe miệng, “.....Vậy hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai lại tiếp tục.”

“A.” Thổ Đậu liếc Cao Hành, trong nội tâm có một thanh âm nho nhỏ vang lên, quả nhiên không tốt.

Cao Hành nhận thấy ý tứ trong mắt hắn, sắc mặt u ám, sao hắn lại tự đẩy bản thân vào chuyện này..... Nội tâm ảo não đấm bàn.

Buổi học đầu tiên của hai người, không đến một giờ đã xong.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tình Cảm Ấm Lên

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Một bạch y nam tử chấp hai tay sau lưng nói.

Phía sau lưng hắn, hắc y nhân bịt mặt quỳ trên mặt đất, nói, “Mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng.”

“Ân, lui xuống.” Bạch y nam tử nói.

“Vâng.” Hắc y nhân đứng dậy bay đi.

Bạch y nam tử xoay người lại, trong mắt hiện lên một tia âm tàn.

Ban đêm, A Tài sắp xếp mọi thứ xong xuôi, bước ra thư phòng, bị thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong tiểu viện làm hoảng sợ.

“Ta van người, lần sau đến thì phát ra chút âm thanh nhắc nhở ta.” May mà tim hắn khỏe mạnh.

Triển Cảnh Nham đứng dưới bóng cổ thụ, đi ra, “Dọa người sao?”

“Không nhỏ, sao người luôn đến vào buổi tối?” A Tài tiến lên, ngồi trên ghế đá.

“..... Gần đây khá bận rộn.” Triển Cảnh Nham cũng ngồi bên cạnh hần.

“Bận rộn chuyện sứ thần?”

Y gật đầu nói, “Có lẽ không thể tới nhiều.”

“Ngạch, không sao.” Công việc này tương đương với công việc tại bộ ngoại giao ở hiện đại, hần có thể hiểu.

Thấy A Tài không sao cả mỉm cười, Triển Cảnh Nham khẽ thở dài một cái.

A Tài nhìn y, “Sao vậy? Gặp vấn đề?”

Triển Cảnh Nham nhìn phía trước, “Đúng vậy, lần này có lẽ bận rộn cả tháng. Nhưng, có người không để ý chuyện ít khi được gặp nhau.....”

Y, đang ủy khuất sao? A Tài vi liễm, “..... Buổi tối, ta rảnh rồi sẽ đến gặp ngươi?”

Triển Cảnh Nham quay sang, nhìn chăm chăm vào A Tài đang đỏ cả tai, “.....Thôi, quên đi.”

“Ngạch?..... A.” A Tài sững sốt một chút, hần đến sẽ khiến y thêm phiền toái.

Thấy ánh mắt mất mát của A Tài, Triển Cảnh Nham cười thầm, người này bình thường rất thông minh..... Vì vậy không giải thích, trực tiếp kéo A Tài, dùng khinh công, mang hần rời khỏi Cao phủ.

Bởi vì cách xa mặt đất, A Tài phải ôm chặt cổ y, hoàn toàn không có hưng phấn khi được bay lên trời, mà chỉ hoảng sợ, quá đột ngột, ít nhất phải cho hần thời gian chuẩn bị tư tưởng chứ. Hần không sợ độ cao, kiếp trước vì công tác hoặc huấn luyện, hần cũng thường xuyên bay tới bay lui.

Nhưng đó là máy bay, có chỗ ngồi, có vỏ bọc. Lúc này lại treo trên cơ thể người khác, bình thường hẳn thấy Cao Hành sử dụng kinh công, chỉ là chạy nhanh, nhảy cao hơn người bình thường, vừa rồi hẳn thấy y thật sự ‘bay’, phản khoa học..... Hẳn nhắm mắt lại, trong nội tâm mặc niệm: Đừng té xuống, đừng té xuống.

Triển Cảnh Nham thấy phản ứng của A Tài, cười nhẹ, “Sẽ không té xuống.”

A Tài vui đầu trong lòng của y, lắc lắc, “Đến thì bảo ta.....”

Triển Cảnh Nham không nói thêm gì nữa, nhưng ý cười trong đáy mắt để lộ cảm xúc của y lúc này, “Ta không biết người sợ cao?”

Cảm thấy lòng bàn chân chạm mặt đất, A Tài ngẩng đầu, không thêm để ý Triển Cảnh Nham giễu cợt, “..... Ta không sợ cao.” Hẳn chỉ không tin ‘Phản khoa học’.

Triển Cảnh Nham giương mi, cười nhưng không nói.

“..... Người có ánh mắt gì?” A Tài bị y nhìn, không được tự nhiên, hẳn thật sự không sợ cao, không phải khoe mẽ.

Triển Cảnh Nham vươn tay ôm hẳn vào trong lòng, cúi đầu phong bế miệng hẳn.

A Tài mở to hai mắt nhìn, chuyện phát triển có chút ‘Quý dị’, đang còn nói vấn đề sợ độ cao cơ mà, “Ngô.....” Đột nhiên tăng lực đạo như trừng phạt hẳn không chuyên tâm, ngoại vật trong miệng công thành đoạt đất, xâm lược trắng trợn, cùng hẳn dây dưa, ý thức dần dần tiêu tán, cảm giác tê liệt đánh tới hai đầu gối, hai chân bắt đầu nhũn ra, hai tay nắm chặt ống tay áo của y, giống như muốn dựa vào nó để chèo chống toàn thân.

Quên mất chức năng của cái mũi, A Tài cảm thấy thiếu khí nghiêm trọng, hần..... Cần dưỡng khí.

Phát giác đối phương hít thở không thông, Triển Cảnh Nham khẽ kéo khoảng cách, hai tay ôm eo hần, nhìn hai mắt hần mơ màng, gò má đỏ ửng, vì hô hấp dồn dập mà ngực phập phồng. Cảnh sắc như thế, làm hầu kết của Triển Cảnh Nham giật giật, miễn cưỡng ngăn chặn dục vọng, bây giờ chưa phải lúc, ít nhất không phải ở đây.

“Người, người muốn ta hết khí mà chết.....” Hóa ra hôn môi là phương pháp giết người vô hình tốt nhất. Đợi hần khôi phục hô hấp, quên đi ngượng ngùng, quên đi cảm giác mất hồn, hần “Lên án”.

“Người đem cái mũi làm vật trang sức?” Triển Cảnh Nham cười nói.

“.....” Ngạch, đại não vội vàng truyền lại sóng điện. Không biết hần là lính mới sao, chưa học được ‘Cách thức hôn nồng nhiệt’, sao trụ được.

“Di? Đây là nơi nào?” Vội vàng nói sang chuyện khác, muốn hóa giải xấu hổ, A Tài đột nhiên nhớ tới, mình đang ở đất khách.

Triển Cảnh Nham buông tay ra, “Nhà của ta.”

“Nhà của người? Nơi lần trước ta ở không phải nhà của người sao?” Nơi này thoát nhìn quá ‘..... Bình dân hóa’.

Kỳ thật nói bình dân hóa là hàm súc. Trước mắt chỉ có một loạt phòng bằng gỗ tranh, được rồi, thoát nhìn kiên cố hơn phòng gỗ tranh, chung quanh là hàng rào tre, cửa gỗ đơn giản. Thấy thế nào cũng không giống chỗ ở của ‘Tam vương gia’.

“Nơi này là nơi ta từng cùng sư phụ học tập.” Triển Cảnh Nham có chút hoài niệm.

“Người không ở trong cung?” Hoàng tử có thể ở ngoài cung sao?

Triển Cảnh Nham lắc đầu, mỗi ngày, lúc người khác ngủ say thì y tới nơi này tập võ, trước lúc mọi người rời giường thì trở lại nội cung. Cầm tay A Tài, đẩy cửa đi vào nhà tranh.

Oa! Thật sự, người không thể nhìn bề ngoài, nhà cỏ cũng không nên xem nhẹ..... Tuy bên ngoài chỉ là một gian nhà cỏ, nhưng trong phòng lại là tường đá, đủ rắn chắc, đao thương bất nhập. Bài trí trong phòng, hẳn nghĩ tới một từ ngữ của hiện đại – “Giảm lược mỹ”, một bàn bốn ghế... Hết.

“Sao người không mang bàn trong vương phủ tới?” Trống không như vậy

“..... Chiếm diện tích.”

A Tài cảm thấy khoe miệng co rút, phòng gần 30 mét vuông, thêm một cái bàn..... Chiếm diện tích? A Tài quay đầu nhìn Triển Cảnh Nham, trong mắt tràn đầy thông cảm.

Triển Cảnh Nham khó hiểu, ánh mắt ‘Thông cảm’ này, “Sao vậy?”

A Tài im lặng vài giây, sau đó nói, “Con mắt có vẻ rất lớn, nhưng tầm nhìn nhỏ.”

“Sao phòng này lại trống không?” A Tài hiếu kì nhìn một gian phòng bên trái, phát hiện trong phòng không có cái gì, vườn không nhà trống sao?

“Không có người ở, cho nên để trống.” Triển Cảnh Nham nói.

A Tài cảm thấy, thậm chí cái mũi cũng co rút hai cái, nếu như nó có thể co rút, “Người, và sự phụ ở cùng một chỗ?”

Triển Cảnh Nham thấy biểu tình khó hiểu của hắn, cười nói, “Đương nhiên không phải.”

“A? Người, như vậy.....?” Hãn suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm được từ thích hợp, đành nói, “Dĩ thiên vi cái, dĩ địa vi lư.” (Theo ta hiểu là, xem trời là chần, xem đất là gối)

“..... Phòng của ta ở bên phải.”

“A? Hóa ra, ngủ nơi hoang dã là sư phụ của người.” Đồ đệ này..... Thổ Đậu chắc chắn không làm như vậy.

Lần đầu tiên Triển Cảnh Nham có ý nghĩ, muốn nghiên cứu cảm xúc trong đầu hãn một phen, “..... Sư phụ ta không ngủ ở đây.”

“A? Người và sư phụ học tập ở đây cơ mà?” Hãn hồ đồ.

“Đúng, nhưng dạy hết hãn sẽ rời đi.” Triển Cảnh Nham giải thích.

“Ngạch, lúc đó người bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi.”

“.....” A Tài nhin không được vổ vổ vai của y, như là an ủi, như là cổ vũ, cuối cùng nói, “Ngạch, cơ hội này không phải ai cũng có.” Hãn tử đáng thương.....

“.....”

Để làm một tiên sinh ‘Xứng chức’, Cao Hành quyết định thỉnh giáo đại ca của hãn, nên dạy học như thế nào?

“Dạy học? Dạy học ta không biết, dạy võ, có thể.” Cao Vấn đáp.

Vì vậy hãn lại đi tìm Cao Chí, “Dạy học thế nào, rất đơn giản. Người tìm vài bài thơ có ý nghĩa, đọc trước một lần, sau đó giải thích nghĩa từng

câu, cuối cùng giảng giải suy nghĩ mà bài thơ đó muốn biểu đạt, thế là được.”

Cao Hành cảm thấy rất có lý, vì vậy nửa đêm chưa ngủ, lục lại thư phòng một trận, chọn tới chọn đi, cuối cùng chọn được bài thơ hẳn cảm thấy không tệ, “Ân, ngày mai giảng cái này.” Vừa nghĩ tới thái độ từ ghét bỏ đến sùng bái của Thổ Đậu, hẳn cao hứng ngủ không yên, kết quả, không ngủ được.

Ngày thứ hai, hẳn vì ngủ không đủ, hai mắt đầy tơ máu ngời đối diện Thổ Đậu.

Thổ Đậu thấy bộ dáng của Cao Hành, rụt cổ, có phải lời nó nói hôm qua làm hẳn mất hứng, tức giận một đêm khiến hai mắt đều đỏ, hẳn có giáo huấn nó hay không?

Lúc Thổ Đậu lo lắng cho an nguy của mình, Cao Hành cũng lo lắng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, “Khụ.....” Thanh giọng.

Thổ Đậu sợ tới mức hai tay quy củ đặt trên đầu gối, sống lưng cũng cố gắng thẳng tắp, rất sợ chọc giận hẳn.

“Vậy, hôm nay chúng ta giảng.....”

Cao Hành rất thoải mái nhìn biểu hiện của Thổ Đậu, [Hắn nói một câu, nó đồng ý một câu]

Cuối cùng, “Hôm nay giảng đến đây a. Người còn vấn đề gì không?” Cao Hành cười hỏi, nhưng bộ dáng của hắn lúc này như sắp nổi giận, giống sói khoác da dê.

Thổ Đậu lắc đầu như trống bỏi.

“Không sao, có vấn đề thì hỏi.” Tiếp tục cười.

Thổ Đậu khó xử cúi đầu, nghĩ thầm, nó nên tìm một vấn đề không quan trọng mà nói, sau đó chậm rãi nâng đầu lên, “Có, có một vấn đề nhỏ nhỏ.”

Cao Hành cười sáng lạn, “Nói đi, vấn đề gì?”

Thổ Đậu sợ hãi nói, “Bài thơ này.....”

“..... Tiên sinh đã dạy.”

‘Rầm’, nụ cười của Cao Hành rơi vỡ trên đất, sao không nói sớm.....

“Điện hạ, một ngày nữa sẽ đến kinh thành của Thiên triều.” Ngự Sử đại phu Ngô Triết nhân lúc nghỉ trưa, hưởng Thái Tử bẩm báo.

“Ân..... Đã biết.” Chu Dịch tùy ý khoát tay.

Ngô Triết lui xuống.

“Sớm biết nhàm chán như vậy, sẽ không theo tới.” Chu Dịch được bốn nữ tử y phục hở hang, ngoại trừ ba điểm kín đáo thì chỉ vận sa mỏng hầu hạ, nằm nghiêng trên mã xa, nói.

“Điện hạ, có chúng ta ngài còn nhàm chán sao?” Một nữ tử vận y phục hồng nhạt làm nũng.

Chu Dịch nâng cằm nữ tử, trên mặt cười tà mị, “Nếu không có các người, ta đã sớm trở về.” Trong mắt chợt hiện một tia không kiên nhẫn, nhanh đến mức không người phát giác.

Ngự Sử đại phu Ngô Triết đi chưa xa, nghe đối thoại của bọn họ, thở dài thật sâu, lắc đầu bỏ đi.

Phong Vĩ thủ vệ bên cạnh mã xa, nhìn về phía trước, diện vô biểu tình.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sứ Thần Tới

Sứ thần Triệu quốc tới kinh thành, được sắp xếp ở tại dịch quán.

Chu Định nhìn cái này nhìn cái kia, không nói lời nào, quan viên tiếp đãi của dịch quán – Lưu đại nhân cẩn thận xem xét nét mặt của hân, “Không biết điện hạ có vừa ý với nơi này hay không?”

“Cứ thế này đi.” Chu Định ngáp, “Ta mệt mỏi, nghỉ ngơi trước.” Bốn nữ tử bên cạnh uốn éo đuổi theo, Phong Vĩ đi cuối cùng.

Ngô Triết này giờ bị gạt sang một bên, bước lên phía trước, nói với Lưu đại nhân, “Đa tạ đại nhân an bài cho chúng ta.”

“Ngạch, đâu có đâu có, đây là việc nên làm, chắc hẳn mọi người một đường phong trần, là ta sơ ý, các vị nghỉ ngơi trước, ngày mai ta sẽ hướng Tam vương gia mở tiệc đón gió cho các vị.” Lưu đại nhân khéo đưa đẩy.

“Hảo hảo hảo, ta tiễn đại nhân ra ngoài.” Ngô Triết cười nói.

Hai người khách khí xuất môn.

Người ngoài đi xa, “Chỉ là quan viên tiếp đãi nho nhỏ, khách khí với hân như vậy làm gì?” Hàn Đức không quen nhìn bộ dáng chân chó của Ngô Triết.

“Hàn tướng quân, chúng ta đang làm khách, chừa cho người ta chút mặt mũi, không nên gây khó dễ.” Đại hoàng tử đôn hậu nói.

“Nhưng đường đường là Ngự Sử mà khách khí với một quan viên tiếp đãi như thế..... Mất mặt Triệu quốc chúng ta.” Nhị hoàng tử phản bác.

Hàn Đức nhìn hai vị vương tử, vội vàng nói, “Hai vị hoàng tử nghỉ ngơi sớm một chút, ta vào trước.”

“Ta cũng đi nghỉ ngơi.” Nhị hoàng tử đứng dậy, ra khỏi phòng.

Đại hoàng tử thu tầm mắt, sau đó cũng trở về phòng của mình.

Trong phòng, Chu Dịch bảo bốn nữ tử đang đợi thị tẩm lui xuống.

Trong đó, bạch y nữ tử được điện hạ ‘Sủng ái’ trên đường đi, tiến lên ôm lấy cánh tay trái của Chu Dịch, thanh âm nhỏ nhẹ, “Điện hạ, để ta hầu hạ ngài?”

Chu Dịch chỉ cúi đầu liếc một cái, ánh mắt lạnh lẽo, nàng kia run rẩy buông tay ra, lui hai bước, bị ba nữ tử kia nhìn với ánh mắt trào phúng.

“Đều rút ra ngoài cho ta.”

Bốn người vội vàng hành lễ, rời đi, Phong Vĩ đứng ngoài thấy bốn nữ tử đi ra, liền nhẹ nhàng mở cửa.

“Người vào đây cho ta.” Thanh âm rống giận của Chu Dịch vang lên lần nữa.

Phong Vĩ dừng một thoáng, liền vào phòng.

“Đóng cửa lại.” Tại nội thất, Chu Dịch như có thiên lý nhãn, biết rõ Phong Vĩ không đóng cửa.

Phong Vĩ cứng ngắc đóng cửa lại.

“Có cần ta bắt người tới hay không?”

“.....” Phong Vĩ từng bước từng bước một tiến vào nội thất, nhìn chủ tử đã cởi ngoại sam nằm trên giường.

Chu Địch vươn tay kéo Phong Vĩ lên trên giường, đặt dưới thân, chóp mũi chạm vào nhau, “Người muốn tức chết ta, phải không?” Trên đường đi hăn cố ý tán tỉnh bốn nữ tử kia, chính là muốn người này sinh khí, nhưng không ngờ người ta chẳng thêm quan tâm.

“..... Thuộc hạ không biết điện hạ có ý gì?” Thanh âm run rẩy tiết lộ tâm tình khẩn trương của Phong Vĩ lúc này, chỉ sợ trên người phía trên mất đi lý trí,

“Không biết ý gì? Hảo một cái không biết ý gì.....” Chu Địch nóng giận, bước xuống giường, “Người cũng cút ra ngoài cho ta.”

Phong Vĩ đứng lên, “Thuộc hạ cáo lui.” Hăn diện vô biểu tình đi ra khỏi phòng, đóng cửa.

Chu Địch tức giận đem tất cả gối đệm ném xuống đất.

Ngoài cửa, Phong Vĩ vô lực dựa vào tường, đáy mắt tràn đầy ảm đạm và bi thương.

A Tài nằm trên võng, toàn thân tản ra ‘Mùi nấm mốc’, “Gần đây rất thái bình nha.” Ngoại trừ thi thể vô danh kia, hăn rảnh rỗi đến nỗi mốc meo, chủ yếu là đã nghiệm thi xong, về phần thân phận, Cao Vãn chưa có bất kì tin tức nào.

“Đúng vậy.....” Cao Hành nâng cằm, nhàm chán nhìn những chỗ lồi lõm trên bàn đá.

“Ta nói, bây giờ là lúc Thổ Đậu học, sao người còn ngồi đây.” A Tài trừng mắt nhìn Cao Hành đang nhàn tản ngồi phơi nắng trong tiểu viện.

Cao Hành xấu hổ, nhắm mắt, “..... Ta không dạy.”

“A? Vì sao không dạy?” Ngày hôm qua bọn họ còn ngồi trong thư phòng thật lâu, hẳn tưởng rằng mọi chuyện đều tốt, chẳng lẽ không đúng?

“Ta.....” Cao Hành liền thoảng nói nguyên nhân.

“Cái gì?” Hẳn ngồi gần như vậy cũng không nghe rõ Cao Hành đang lầm bầm cái gì, nhìn không được, “Người lớn tiếng chút.”

“Ta.....” Cao Hành nhìn hẳn một cái, lại dời ánh mắt, có chút ủy khuất nói, “..... Chữ của ta xấu, không biết chọn thơ..... Dạy không tốt.....”

“Ngạch? Vì sao lại nói như vậy?” Là hẳn tự suy nghĩ nhiều a, chắc hẳn Thổ Đậu không nói như vậy.

“.....Thổ Đậu nói chữ của ta không đẹp như tiên sinh, bài thơ giảng cho nó, tiên sinh đã dạy” Hẳn có ‘Bảng tường trình’.

“Ngạch.....” Được rồi, cái này có thể là Thổ Đậu nói. Nhìn bộ dáng bị tổn thương của Cao Hành, A Tài cảm thấy cần phải an ủi, “Kỳ thật..... Chữ của ta còn xấu hơn, đúng không?” Ngạch, bị trừng. “Cái kia, người chọn trúng bài thơ tiên sinh đã dạy, chứng tỏ người chọn thơ không tệ, chỉ cần lần sau chọn bài Thổ Đậu chưa học là được rồi, không cần vì chuyện này mà chịu đả kích như vậy a?”

“..... , Hôm nay không dạy, ta cần hảo hảo chuẩn bị.” Cao Hành ngẫm lại, cũng đúng, liền thỏa hiệp.

“Có cần ta giúp gì không?” A Tài đề nghị, hắn cảm thấy, cứ ngồi ngây ngốc ở đây quá lãng phí thời gian.

“Giúp gì?” Cao Hành quay sang hỏi, hắn cũng hiểu, mấy hôm nay quá nhàm chán.

Đúng lúc này, đại môn của tiểu viện đột nhiên bị mở ra, “Ngỗ tác A Tài!” Điều ngoa công chúa Triển Kiều Mỹ nghiêng răng nghiêng lợi hô.

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Triển Kiều Mỹ đi từng bước từng bước tới trước mặt A Tài, “Vì sao hôm nay người không đến?” Sau lưng là một đám thị nữ và hộ vệ, tiểu viện thoát nhìn rất rộng rãi thoáng chốc nhỏ hẹp rất nhiều.

“Đến đâu?” A Tài nghi hoặc.

“Dịch! Quán! Sứ! Thần! Đừng nói người quên?” Hắn dám gật đầu thử xem. Biểu tình lúc này của Triển Kiều Mỹ giống như muốn nhào tới cắn A Tài mấy cái.

“Tại sao ta phải đến dịch quán? Mà, vị tiểu thư này, ta có quen người sao?” Hình như hắn không quen nữ nhân ‘Đẹp dễ quý giá’ như vậy, nhưng có chút quen mắt. Lúc này Triển Kiều Mỹ đứng trước mặt A Tài đang mặc cung phục hoa lệ [Nhưng A Tài không biết], đầu đội cung mạo thể hiện rõ thân phận.

“Người, người.....” Lại giả bộ như không biết nàng.

Một bên, Cao Hành kéo kéo y phục sau lưng A Tài, nhưng không được để ý.

“Làm càn.” Tiểu Bích quát tháo, lần này công chúa ăn mặc cung phục tới, mà hắn vẫn ‘Kiêu ngạo’ như vậy.

“A..... Ta nhớ ra rồi.” Hắc nhận ra tiểu cô nương bên cạnh, ngữ khí khi nói hai chữ ‘Làm càn’ hắc quen thuộc.

Lại cao thấp đánh giá Triển Kiều Mỹ, “Người vận nữ trang khác biệt rất lớn, bây giờ lại trang điểm, cho nên ta nhất thời không nhận ra.”

“Lớn mật! Thấy công chúa, người không hành lễ, thật sự là quá làm càn.” Tiểu Bích lên giá, nói.

Nàng chính là công chúa kia? Lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, liền bị Cao Hành lôi kéo, quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến công chúa.”

Đầu gối của hắc..... Oán niệm liếc Cao Hành, cũng không lên tiếng.

Triển Kiều Mỹ không nhìn hai người quỳ trên mặt đất, thẳng tắp nhìn về phía trước, hoàn toàn không có ý cho hai người đứng dậy, “Ta sai Tiểu Bích đưa thư cho người, bảo người hôm nay tới dịch quán, sao người không đi?”

“A?” Hắc nhớ, hình như có chuyện như vậy, nhưng hắc không quen tiểu cô nương kia, liếc một cái liền nhét trong ngực. Hắc vô thức sờ sờ trước ngực, di, sao không có.....

“Công chúa hỏi , người không nghe sao?” Tiểu Bích đầy một bụng khí, cần tìm nơi trút giận.

“Ta, ta đang nghĩ đến thư?” A Tài cố ý nhìn về phía Cao Hành.

“Thư? Thư gì?” Cao Hành cũng hỏi.

A Tài lại nhìn về phía công chúa, “Đúng vậy, là thư gì?”

“Người..... Ba ngày trước ta đưa thư cho người.” Chẳng lẽ hắc còn muốn chống chế.

“Người xem thư không?” A Tài nhìn về phía Cao Hành lần nữa.

Cao Hành vội vàng lắc đầu, hắn có thấy phong thư nào đâu, “Không có.”

A Tài lại xoay đầu, “Không có.” Hắn không nói dối, hắn chỉ thuật lại lời Cao Hành nói mà thôi.

“Người, người, người.....” Nàng không ngờ hắn thật sự vô lại, “Công chúa..... Phong thư đó.....”

“Đủ rồi.” Triển Kiều Mỹ nhìn chăm chú vào A Tài, “Chuyện phong thư ta sẽ không truy cứu, nhưng tỷ thí với người là chuyện sớm muộn gì cũng tới, trốn lần này, lần sau không dễ dàng như vậy.” Nói xong, hất tay áo, mang theo mọi người rời đi.

Nhìn tiểu viện khôi phục lại vẻ thoáng đặng, “..... Hô.” Hai người đồng thời thở dài một hơi, nhìn đối phương, chậm rãi đứng lên.

“Vừa rồi thiếu chút nữa ta bị người hù chết, rốt cuộc là thư gì?” Cao Hành hỏi.

A Tài đứng thẳng hạ vai, “Ngày đó Tiểu Bích đưa cho ta, ta xem một chút, chữ quá ẩu, không nhận ra.....” Chữ phồn thể ghi cẩn thận hắn còn phải đọc nửa ngày, chữ viết ẩu như vậy sao hắn đọc được, vốn định đưa cho Cao Hành xem một chút, nhưng nhét vào trong ngực rồi quên.

“Thư đâu?”

“..... Không biết rơi đâu rồi.....” Hắn vô tội nói.

“A Tài.....” Cao Vấn vội vã chạy vào tiểu viện.

“Ngạch, có việc sao?” A Tài nói.

“Mau tới dịch quán với ta.”

“A? Không cần, vừa rồi công chúa đã tới, không cần đi nữa.” Cao Hành nói.

“Công chúa? Ta đến không liên quan tới công chúa, dịch quán đã xảy ra chuyện.” Cao Vãn nghiêm túc nói, “Đại vương tử của Triệu quốc chết.”

“Cái gì?” A Tài và Cao Hành đồng thời kinh hô.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Án Giết Người Trong Phòng Kín

Đại hoàng tử Triệu quốc chết! Vấn đề thực nghiêm trọng. Lần này Triệu quốc phái sứ thần tới Thiên triều mừng sinh thần hoàng đế, chủ yếu là vì khoảng thời gian trước biên cảnh hai nước chiến hỏa không ngừng, muốn hòa hoãn bầu không khí căng thẳng. Bây giờ đại hoàng tử của người ta lại chết, vấn đề không nhỏ.....

“Còn thất thần làm gì, lấy cái kia nhanh lên.” A Tài kịp phản ứng, vội vàng nói với Cao Hành.

“A..... Ngạc, lấy cái gì?” Cái kia là gì?

“Chính là cái rương của ta.” A Tài giải thích, Cao Hành hiểu được.
“Ta đi gọi Thổ Đậu.”

“Ta chờ các người ngoài cửa.” Cao Vấn nói, ba người chia nhau hành động.

Khi bọn hắn mang rương và người tới dịch quán thì, cả dịch quán đã được tăng cường quan binh canh gác.

Thấy quan binh đi lại, A Tài cũng không ngoại, người chết không phải người bình thường, xử lý không tốt sẽ dẫn đến chiến hỏa, sinh linh đồ thán.

Một tiểu tướng thoát nhìn rất có địa vị, sớm đứng chờ ngoài cửa, thấy bọn họ xuống xe, hữu lễ nói, “Xin hỏi, ngài là ngũ tác đại nhân A Tài?”

A Tài đáp lễ, “Đúng vậy.”

“Tại hạ là tướng phòng thủ kinh thành Sa Phù Bản, chờ các vị đã lâu, thỉnh.” Nói xong, liền dẫn nhóm người A Tài vào dịch quán. Bên trong càn ba bước một tốp binh, năm bước một trạm gác.

Một đường đi tới, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của quan binh, mấy người đều cảm thấy áp lực không thở nổi.

Đi theo Sa Phù Bản, bốn người dừng lại tại một tiểu viện. Sa Phù Bản dừng bước, gương giọng nói, “Ngõ tác đã đến.”

Cửa nội viện lập tức mở, “Vào đi.” Thanh âm quen thuộc trong phòng truyền ra.

Sa Phù Bản ý bảo mấy người có thể tiến vào, A Tài nói tạ ơn.

Đi vào cửa thì thấy Triển Cảnh Nham đứng sau một đại thúc có vẻ mặt hoảng loạn, ngoài ra còn bốn nam tử xa lạ khác. Cách cửa không xa, một nam tử nằm ngửa trên đất, đầu hướng phía cửa, bởi vì vết thương trên ngực, máu nhuộm đỏ nội y thuần bạch. Chắc hẳn đây là Đại hoàng tử.

A Tài gật đầu với Triển Cảnh Nham, liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh thi thể. Cao Vấn hướng Tam vương gia và Lưu đại nhân hành lễ.

“Không cần phiền phức, các người cần làm gì cứ làm.” Triển Cảnh Nham khoát khoát tay, nói.

“Vâng.” Cao Vấn nói, sau đó bắt đầu quan sát cả gian phòng.

Đây là phòng ngủ, chính giữa phòng đặt một bàn tròn, chung quanh bày bốn cái ghế, giường ở bên phải bàn, dọc theo giường nhìn sang trái, đối diện với giường là một tủ y phục, bên cạnh còn có một rương gỗ lớn, hẳn là

hành lý của Đại hoàng tử. Cách bố trí của gian phòng vô cùng đơn giản, nhưng gia cụ và đồ trang trí xa xỉ khiến nó trở nên sang quý.

Đồ vật trong phòng rất mất trật tự, cạnh nơi đại hoàng tử nằm, ghế bị lật ngã, khăn trải bàn bị kéo lệch, có vẻ lúc ngã xuống thì không cẩn thận mà kéo theo, khiến ấm trà chén trà rơi xuống đất, vỡ nát.

Vết máu kéo dài từ cửa đến vị trí đại hoàng tử nằm, A Tài ngồi xổm xuống, xem xét nhiệt độ của thi thể và tình trạng thi cương, phán đoán khoảng thời gian tử vong là từ tối hôm qua tới giờ ngọ hôm nay.

A Tài cẩn thận kiểm tra thi thể, phát hiện ngoài vết thương trên trán và trước ngực thì không có vết thương khác, hơn nữa, ngay cả hành động che vết thương lại cũng không có. Xem ra, nếu lúc đó đại hoàng tử có năng lực phản kháng, thì vết thương trước ngực phải là vết thương là trí mạng. Nhưng, “..... Sau khi đại hoàng tử chết, có ai động vào hãn hay không?” A Tài đột nhiên hỏi.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào A Tài, tướng quân Hàn Đức nói, “Ta phát hiện đại hoàng tử quỳ rạp trên mặt đất, tiến lên xem xét thì thấy hãn không còn hô hấp và mạch đập, nên lật người hãn lại.”

“Có thể phiền ngài đem Đại hoàng tử trở về như trước không.” A Tài đứng dậy, tránh chỗ.

Hàn Đức rất không kiên nhẫn đem đại hoàng tử đặt lại tư thế nằm sấp.

“Tay của hãn đặt như vậy sao?” A Tài hỏi thêm.

“.....Hình như vậy, sao ta nhớ rõ, lúc ấy ta chỉ nghĩ đến chuyện xem xét tình huống của đại hoàng tử, đâu chú ý những cái này.” Hàn Đức tức giận nói, “Có phải do người của Thiên triều các người làm? Sát hại đại hoàng tử của Triệu quốc chúng ta, rốt cuộc các người có mục đích gì.....”

“Hàn tướng quân, đại hoàng tử chết, chúng ta cũng cảm thấy khó xử, dù thế nào, chắc chắn chúng ta sẽ cho Triệu quốc một câu trả lời thỏa đáng, trước khi điều tra ra chân tướng, không nên nói lung tung, vạn nhất khơi mào phân tranh thì không tốt.” Thanh âm biểng nhác bao hàm cảnh cáo của Triển Cảnh Nham vang lên.

“Người.....” Hàn Đức vừa định phản bác, liền bị Ngô Triết ngăn lại.

“Tam vương gia, Hàn tướng quân không có ý đó, chỉ là, đại hoàng tử đột nhiên chết ở dịch quán, thật sự khả nghi, cho nên Hàn Tướng quân nhất thời kích động, mong ngài không so đo.”

“Ngô đại nhân, người nói như vậy cũng không đúng, nói thế nào thì người chết cũng là đại ca của ta, đại hoàng tử của Triệu quốc. Chúng ta thương tâm khổ sở nên có chút kích động, chẳng lẽ không đúng sao?” Tuy lời này nhị hoàng tử nói với Ngô Triết, nhưng mắt vẫn nhìn Triển Cảnh Nham.

“Nhị hoàng tử, thần không có ý đó.....” Ngô Triết không muốn xung đột với Thiên triều lúc vào này, bọn họ đang ở trên quốc thổ của Thiên triều. Trước mắt tra ra nguyên nhân đại hoàng tử chết mới là chuyện quan trọng nhất, không ngờ nhị hoàng tử lại xuyên tạc lời của hắn như thế.

“Được rồi.” Chu Định cau mày ngăn mấy người cãi cọ, “Tam vương gia đã nói, sẽ cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, các người còn âm ỉ làm gì.”

Lúc này mấy người Triệu mấy mới yên tĩnh trở lại, A Tài nhin không được vỗ vỗ Hàn Đức, “Chân đế thế nào, người còn nhớ không?”

Hàn Đức trừng mắt nhìn A Tài, cố gắng hít sâu, mới đè nén được tức giận, “..... Không nhớ rõ!”

“A..... Không nhớ rõ thì động vào hắn làm gì, nằm sấp như vậy sao có thể xem hô hấp và mạch đập.” A Tài dùng thanh âm đủ để mọi người trong phòng nghe, lầm bầm.

Cao Hành liếc trộm tướng quân này một cái, vì A Tài mà đổ mồ hôi lạnh.

“Người.....” Hắn đường đường là tướng quân, có khi nào chịu bực bội như vậy, chỉ là một ngõ tác nho nhỏ cũng dám leo lên đầu hắn. Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Thái tử, Hàn Đức không thể bộc phát, ghen đỏ mặt.

“Trước mắt, người chết chỉ có vết thương trên trán và vết thương trước ngực.” A Tài không bị ảnh hưởng, nói tiếp, “Căn cứ vào bộ dáng của đại hoàng tử trước khi chết mà Hàn Đức tướng quân nhớ lại, vết thương trên trán có thể là do đại hoàng tử ngã xuống đất mà tạo thành. Vết thương trí mạng hắn là vết thương trước ngực. Xin hỏi, đại hoàng tử có biết võ công?” A Tài hướng sang Ngô Triết có vẻ hiền lành hơn, hỏi.

“Biết, các vị hoàng tử đều tập võ từ nhỏ.” Ngô Triết đáp.

“Vậ võ công thế nào?” A Tài truy vấn.

“Cái này.....” Ngô Triết ngẫm nghĩ câu trả lời.

“Như vậy, trong các vị có ai không phải là đối thủ của Đại hoàng tử?” A Tài đổi lại cách hỏi.

“Ngạch, đại khái chỉ có ta.” Ngô Triết trả lời thành thật.

“Lời của người có ý gì?” Lúc này, nhị hoàng tử mới nhìn về phía ngõ tác nho nhỏ vừa vào cửa liền không coi ai ra gì.

“Có ý gì là sao?” A Tài hỏi lại.

“Người hỏi, trong chúng ta có ai không phải là đối thủ của đại hoàng tử, chẳng lẽ ý của người, hung thủ là một trong số chúng ta?” Nhị hoàng tử ép hỏi.

“A? Là ý đó sao.” Nhị hoàng tử này thật biết suy diễn, “Nếu không phải người nói, ta thực không phát hiện, câu hỏi của ta còn có thể hiểu như vậy.”

Nhị hoàng tử nheo mắt lại, “Người nói ta suy diễn?”

“Ân, người quả thực suy diễn.” A Tài kiên định gật đầu, “Ta tò mò nên hỏi mà thôi, nhị hoàng tử không nên thần hồn nát thần tính.”

“Lớn mật, sao có thể nói chuyện như vậy với nhị hoàng tử?” Bất được thời cơ, đương nhiên Hàn Đức không bỏ qua cơ hội có thể giáo huấn ngỗ tác nho nhỏ này. “Người đâu, dẫn ngỗ tác này ra ngoài cho ta, hảo hảo giáo huấn hăn nên nói chuyện như thế nào.....” Lập tức có hai gã binh lính từ ngoài cửa tiến vào.

Nhóm người Cao Vấn đứng bên cạnh đồ mồ hôi, nhưng tình cảnh này, bọn họ không được phép mở miệng.

“Hàn tướng quân, nếu người mang ngỗ tác của chúng ta đi, ai tới tra án? Hay người không muốn tìm ra hung thủ sát hại đại hoàng tử?” Triển Cảnh Nham kịp thời mở miệng.

“Một ngỗ tác nho nhỏ mà dám dùng khẩu khí như thế nói chuyện với nhị hoàng tử của chúng ta, xem ra, thành tâm Thiên triều muốn nghị hòa.....” Hàn Đức nói một nửa, nhưng mọi người đều biết hăn có ý gì, “Hơn nữa, Tam vương gia bệnh vực hăn như thế, không phải quý quốc chỉ có một ngỗ tác này chứ?” Hàn Đức trào phúng hỏi.

A Tài nhìn Triển Cảnh Nham, hăn không muốn khiến y khó xử, vừa định tiến lên nói lời xin lỗi.

“Đường đường là nhị hoàng tử mà so đo với một hạ nhân, không sợ đánh mất thân phận, bị người chê cười sao?” Triển Cảnh Nham nói, “Thất thân làm gì vậy, người tưởng nhị hoàng tử là người hẹp hòi như thế sao, đi so đo với người những chuyện này, còn không làm việc của người. Đúng không, nhị hoàng tử?”

Nhị hoàng tử ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Triển Cảnh Nham, “..... Đương nhiên ta không hẹp hòi như vậy.”

“Hơn nữa, Hàn tướng quân nói chúng ta chỉ có một ngỗ tác, lời ấy cũng gần đúng. Ngỗ tác được Hoàng thượng phong làm ‘Thiên triều đệ nhất thông minh’, quả thực chỉ có một.” Triển Cảnh Nham khẽ mỉm cười.

“‘Thiên triều đệ nhất thông minh’?” Danh xưng này quả thật có chút dọa người. A Tài cố gắng ưỡn ngực tiếp nhận ánh mắt của mọi người, trong lúc lơ đãng thấy được ánh mắt trêu ghẹo của Triển Cảnh Nham, có chút vi liễm, trừng mắt, sao nào, Hoàng thượng đã dám phong, hắn cũng dám nhận. Đương nhiên hắn biết rõ, Triển Cảnh Nham giới thiệu như thế, là hy vọng hắn gặp ít trở ngại khi điều tra án.

“Thú vị, không biết ngỗ tác đại nhân có kết luận gì?” Chu Dịch nói.

“Không có kết luận.” A Tài nói sự thật.

“Xuy!” Hàn Đức cười nhạo, hắn còn tưởng rằng có bao nhiêu thông minh.

A Tài bất động thanh sắc, không thèm để ý người Triệu quốc cười nhạo.

Hàn Đức một mực cười, lại phát hiện người trong cuộc không thèm để ý, cuối cùng chính mình xấu hổ.

Cao Vấn cố gắng xem nhẹ không khí căng thẳng, tiếp tục xem xét gian phòng, đột nhiên phát hiện cửa bị hủy. Còn chưa kịp đặt câu hỏi, thì nghe Ngô Triết nói, “Đó là do Hàn Đức tướng đá văng. Sáng nay, chúng ta dậy đã lâu nhưng không thấy đại hoàng tử, cho nên đến đây xem xét, gọi nhiều lần cũng không có người trả lời, cửa phòng bị khóa bên trong, chúng ta lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên Hàn Đức tướng quân mới phá cửa, không thể ngờ được, phát hiện Đại hoàng tử đã.....”

Cao Vấn gật đầu, xem xét cửa sổ, tất cả đều đóng chặt, đây là.....

“..... Đây là án giết người trong phòng kín.” Cao Vấn nói.

Ánh mắt của mọi người cả đều tập trung vào Cao Vấn.

A Tài nghĩ một chút, mấy câu này rất quen thuộc.....

“Giết người trong phòng kín?” Lưu đại nhân nghi hoặc, lặp lại một lần.

“Cửa sổ của gian phòng đều bị khóa, trong phòng chỉ có đại hoàng tử, vậy hung thủ giết người xong, sẽ ra ngoài bằng cách nào?” Cao Vấn vừa giải thích vừa đặt câu hỏi.

Mọi người nhin không được nhìn về phía cửa sổ, đều nhíu mày.

Ngô Triết tự mình xem xét một lần, “Đúng vậy, cửa sổ đóng chặt, cửa cũng do Hàn tướng quân phá, cái này..... Hung thủ ra ngoài bằng cách nào?” Hăn nhíu chặt lông mày nhìn về phía Cao Vấn.

Đó là câu hăn hỏi..... Cao Vấn rất muốn nói như vậy. Thấy ánh mắt chờ đợi đáp án của Ngô Triết, hăn nhin không được quay đầu nhìn về phía A Tài.

Tựa như ánh mắt truyền nhau, Ngô Triết và những người khác cũng vô thức nhìn về phía A Tài.

A Tài nhớ tới kiếp trước từng xem qua ‘Truyện trinh thám’ giải quyết thủ pháp giết người trong phòng kín, hẳn cần thận kiểm tra cánh cửa bị phá, vết gãy rất mới, nhưng gãy nửa cánh.....

Bởi vì vô cùng chăm chú, A Tài hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn hẳn ‘Nghiên cứu’ cửa.

Cao Hành nhẫn không được, dịch lên phía trước một bước, giật nhẹ y phục của hẳn.

“Làm gì vậy?” A Tài cau mày hỏi.

Cao Hành không nhìn hẳn, ánh mắt đảo một vòng, ý bảo mọi người đang nhìn hẳn.

A Tài xoay người, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình.

“Ngạch.....” Vì sao đều nhìn hẳn, hẳn đâu có làm sai cái gì. Nhe răng, nụ cười vô tội hiện ra trước mặt mọi người, “Các người tiếp tục.....”

“..... Đại ca của ta nói, đó là án giết người trong phòng kín.” Cao Hành nhắc nhở.

“Ta nghe được.” Sau đó thì sao?

“Hung thủ thoát ra thế nào?” Cao Hành hỏi.

“..... Sao ta biết được?” A Tài hỏi lại, hẳn không phải hung thủ, sao biết thoát thân thế nào.

Ngoại trừ Triển Cảnh Nham cong khóe miệng, tất cả mọi người đều sửng sờ.

“Đây là ‘Thiên triều đệ nhất thông minh’ của các người?” Hàn Đức cười hỏi, liếc A Tài, “Cũng chỉ đến thế.”

A Tài liếc kẻ ‘đứng nói chuyện không đau thắt lưng’ một cái, không thèm để ý. Gian phòng này cũng không tồn tại cái gọi là cửa trên mái nhà, nói một cách khác, chỉ có thể ra vào bằng cửa sổ, A Tài gãi gãi đầu.

“Người đừng quá mức không coi ai ra gì?” Thấy phản ứng của A Tài, nhị hoàng tử tức giận, tiến lên giáo huấn hẳn.

A Tài không ngờ chuyện đột nhiên chuyển biến như vậy, những người khác chưa kịp phản ứng, Thổ Đậu đứng gần hẳn nhất, vọt ra, ngăn trước người A Tài, nhị hoàng tử trực tiếp đánh trúng Thổ Đậu, khí lực lớn đến nỗi A Tài và Thổ Đậu đều bay ra, đâm vào cửa, cửa vỡ nát, hai người ngã ra ngoài.

Nhị hoàng tử thấy người lao ra cản, cũng không có ý định thu tay, chuẩn bị thêm một chương. Bị Triển Cảnh Nham ngăn cản, trở tay vung một chương, nhị hoàng tử bị đánh văng, thối lui hai bước.

Cao Vãn và Cao Hành vội vàng nâng Thổ Đậu và A Tài dậy, xem xét hai người. A Tài đâm vào cửa nên có chút đau nhức, những nơi khác vẫn tốt, liền lắc đầu.

“Không sao chứ?” Cao Hành vội hỏi.

Mặt Thổ Đậu trắng bệch, vừa định mở miệng nói ‘không sao’, một ngụm máu tươi phun ra.

“Thổ Đậu.....” A Tài sợ hãi, thân thể hài tử này vốn nhược.....

Triển Cảnh Nham thấy thế, lập tức gọi người mang Thổ Đậu xuống chữa trị, cũng nhỏ giọng nói với A Tài: Yên tâm.

A Tài nhún xuống chuyện muốn đi cùng Thổ Đậu. Xoay người nhìn về phía nhị hoàng tử vừa ổn định thân thể, “Không coi ai ra gì chính là người.”

“Người nói cái gì?” Hàn Đức nói.

“Chẳng lẽ, ta nên nhún nhường biểu hiện trào phúng của các người mới là để người khác trong mắt? Tùy ý đả thương người mới là để người khác trong mắt?” A Tài vì Thổ Đậu đổ máu mà kích động.

“Người.....” Cái này, ai cũng không thể gật đầu.

“Ta nói sai rồi sao?” A Tài từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử vô thức nuốt nước miếng, nói không ra lời.

“Ngạch..... Hiện tại tra ra hung thủ sát hại đại hoàng tử quan trọng hơn.” Ngô Triết thấy không khí tràn ngập căng thẳng, nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Định hứng thú nhìn A Tài và nhị ca của mình, nói với Triển Cảnh Nham, “Tam vương gia, ta cho các người hai ngày để tra ra hung thủ, phải biết rằng tin tức đại ca của ta bị giết đã truyền đi, đây là ta nghĩ cho quan hệ ‘Hữu hảo’ giữa hai nước sẽ bị ảnh hưởng” Chu Định nói đến cái chết của đại ca mình như đang bàn chuyện về một người qua đường, rất lãnh khốc vô tình.

“Xin hỏi, giờ tỳ các vị ở đâu, làm gì?” Cao Hành theo thương lệ hỏi những người trong phòng.

“Uy, người cho rằng chúng ta là hung thủ?” Hàn Đức dựng râu trềng mắt.

Cao Hành nháy mắt mấy cái, “Không có, nhưng Thái tử đại nhân của các người gia hạn phá án, vì hữu hảo bang giao giữa hai nước, chúng ta cần

tranh thủ thời gian, cho nên, hy vọng các vị hợp tác.”

“..... Giờ tý, ta đang ở cùng Xuân Đào.” Chu Địch có thâm ý khác liếc nhìn Phong Vĩ.

“Xuân Đào là ai?” Cao Hành truy vấn.

“Thị nữ của ta.” Chu Địch nhìn Cao Hành, giải thích, “Thị nữ ẩm giường, hơn nửa hộ vệ của ta luôn ở ngoài cửa trông coi.”

Cao Hành nhìn về phía Phong Vĩ, “Vâng, tối hôm qua thuộc hạ luôn canh giữ ngoài cửa.” Hắn đáp.

“Nhị hoàng tử, ngài đang làm gì?” Cao Hành ra vẻ cung kính, hẳn không muốn thêm phiền toái.

“Ta ở trong phòng ngủ.”

“Có nhân chứng không?”

“Nếu như thủ vệ của các người tấn trách (đúng trách nhiệm), chắc chắn bọn họ đều biết ta không xuất môn.” Nhị hoàng tử nói.

Cao Hành gật đầu, không hỏi thêm.

Cao Vĩ đi đến bên cạnh Hàn Đức, “Không biết giờ tý Hàn tướng quân đang làm gì?”

“Giờ tý đương nhiên là ngủ, ai hơn nửa đêm còn ra ngoài tản bộ.”

“Vậy có nhân chứng không?”

“Nên hỏi thủ vệ của các người.” Hàn Đức nói.

“Ngô đại nhân?” Cao Vĩ chuyển hướng Ngô Triết.

“Mới đến, có chút không quen, cho nên khi đó ta chưa ngủ, chỉ ở trong phòng sắp xếp một ít sách.” Ngô Triết nói.

“Cũng là một người?”

Hỏi xong, Lưu đại nhân mang theo chư vị Triệu quốc rời khỏi đại sảnh, đi nghỉ ngơi.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tra Tấn Ngọt Ngào

Triển Cảnh Nham đi cuối cùng, nhìn thoáng qua A Tài đang ‘Nghiên cứu’ cột nhà trong phòng, sau đó cũng đi ra.

Cao Hành thấy những người kia đã ly khai, lúc này mới buông lỏng mình, đi đến bên cạnh A Tài, “Người phát hiện cái gì sao?” Xem hết cửa sổ lại xem cột nhà.

“Không, chỉ xem mà thôi.” A Tài nói, “Ta muốn đi xem Thổ Đậu thế nào.”

“Vừa rồi Tam vương gia bảo ta nói cho người biết, Thổ Đậu không có gì trở ngại, bây giờ đang ngủ.” Cao Vãn nói.

“A.....” Lúc này A Tài mới yên lòng, tiếp tục xem xét gian phòng.

Hắn nhìn chung quanh, không có dấu vết đánh nhau, dường như đại hoàng tử đứng không vững, sau đó từ cánh cửa đi đến đây, làm lật ghế, kéo khăn trải bàn. Ngạch, có gì đó là lạ

A Tài ra khỏi phòng, đến đối diện cửa, ngồi xổm người xuống liền thấy cạnh cánh cửa bên trái có một giọt máu rất nhỏ, “Di.....” Giọt máu này.....

“Sao vậy?” Cao Hành cũng làm theo A Tài, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

“Dem rương của ta đến đây.” A Tài nói.

Cao Hành đứng dậy cầm rương tới, A Tài lấy một cái bình lớn gấp đôi bát cơm, mở nắp, lại xuất ra một chiếc bút lông siêu đại, dính chất lỏng trong bình vẩy trên mặt đất và cửa, một lát liền hiện lên màu đỏ, hơn nữa chủ yếu tập trung ở bên trong cánh cửa, bên ngoài cánh cửa trái và bên trong cánh cửa phải.

“Đây là cái gì.....” Nhìn ‘nước’ trên mặt đất và cửa đột nhiên biến đỏ, Cao Hành tò mò hỏi.

“Đây là dấm gạo.” A Tài nói, hóa ra là như vậy.....

“Dùng làm gì? Sao lại biến thành màu đỏ?”

“Dấm gạo rơi vào nơi có máu, sẽ xuất hiện màu đỏ.” A Tài giải thích.

“A, những nơi này lúc trước có máu?” Cao Hành chỉ vào những nơi biến thành màu đỏ.

A Tài gật đầu.

“Điều này có thể nói rõ cái gì?” Cao Vấn nhìn A Tài, hỏi.

A Tài bảo Cao Hành tránh ra, đóng một cánh cửa, mở một cánh cửa, “Cái này nói rõ, lúc đại hoàng tử mở một cánh cửa thì bị tấn công, máu mới có thể phun lên những nơi này.” Hắn chỉ vào những nơi màu đỏ.

“Nói cách khác, hung thủ và đại hoàng tử quen nhau? Nếu không, sao có thể nửa đêm mở cửa cho hắn.” Cao Hành phân tích.

A Tài gật đầu, “Đúng vậy, nhưng vì sao đại hoàng tử bị tấn công lại không kêu cứu?” Đây là điểm hắn cảm thấy khó hiểu nhất, thủ vệ trong dịch quán rất nhiều, hô một tiếng nhất định có người tới, vì sao không ai nghe tiếng kêu cứu?

“Có lẽ hãn bị hung thủ ép, cho nên không thể kêu cứu.” Cao Hành suy đoán.

“Đại hoàng tử có võ công, trừ phi đối phương có thể chế phục hãn trong vòng một chiêu, hơn nữa khiến hãn không thể mở miệng. Cho dù hãn không phải là đối thủ của hung thủ, chỉ cần kêu một tiếng, đợi quan binh chạy đến, vẫn có thể cứu được.” Cao Vãn cũng cảm thấy rất khó hiểu.

A Tài nhìn thi thể của đại hoàng tử, xem ra chỉ có thể nghiệm thi thêm một bước nữa mới biết rõ đáp án.

“..... A Tài, A Tài.....” Cao Vãn hô hai tiếng, thấy hãn không phản ứng, tiến lên vỗ vỗ hãn.

“Đau, đau, đau.....” Không đập không biết, bây giờ hãn mới phát giác cú va chạm vừa rồi thật sự rất đau, vết thương cũ vẫn chưa hoàn toàn tốt.

“Sao vậy?” Chỉ vỗ vỗ nhẹ mà thôi, chẳng lẽ là, “..... Va chạm vừa rồi?”

Mặt A Tài tràn đầy thống khổ gật đầu, “Vết thương lần trước chưa hoàn toàn tốt, vừa rồi đụng phải cửa.....”

“Ta dìu người trở về nghỉ ngơi.” Vùng giữa hai lông mày của Cao Vãn khóa thành chữ ‘xuyên(丨丨)’

“Không cần, ta đi sát được trước..... Lát nữa còn phải nghiệm thi.”

“Người bị thế này, còn muốn nghiệm thi.” Cao Vãn không đồng ý.

“Không sao, chỉ là sau lưng có chút đau nhức mà thôi, vừa rồi người không vỗ thì ta không cảm giác được.” A Tài đứng thẳng lưng, vỗ vỗ ***g

ngực, muốn chứng minh mình quả thật không đáng ngại, nhưng, “..... Khụ khụ khụ.....” Thật sự đau quá.

“Hay là về nghỉ ngơi trước.” Cao Vấn kiên trì.

“Ta không đi, ta muốn sát được.” A Tài đột nhiên ôm lấy cột nhà bên cạnh. “Thái Tử của Triệu quốc chỉ cho chúng ta thời gian hai ngày, nếu ta không mau chóng đem kết quả nghiệm thi cho các người, các người sẽ rất bị động.”

“.....” Cao Vấn biết A Tài nói đúng, “Nhưng.....”

“Ta mang hãn đi sát được trước.” Triển Cảnh Nham đột nhiên xuất hiện trước cửa.

Đối với sự xuất hiện của y, A Tài rất giật mình, “Không phải người đi.....” Tiếp đãi những người Triệu quốc kia sao?

Nửa câu sau vì đột nhiên bị bế lên, hoảng hốt ngậm trong miệng không thoát ra.

Hai người đi xa, Cao Hành chớp mắt, A Tài..... Vừa rồi, được Tam vương gia bế ra ngoài sao? “Đại ca.....” Cao Hành hô một tiếng, lại phát hiện không biết nên hỏi cái gì.

Cao Vấn có chút ngẫm nghĩ nhìn hai người rời đi.

Thủ vệ trên đường cố gắng khống chế ánh mắt của mình liếc về phía hai người.

Lúc A Tài kịp phản ứng thì bọn họ đã đi tới một hành lang không người. Cũng đã bị ôm ra đến đây, hiện tại không còn người thấy, vì vậy A Tài không hề tỏ ra xoắn xuýt, “Sao người trở về?”

“Nhìn cú va chạm vừa rồi của người, không nhẹ.....” Triển Cảnh Nham nói.

Tuy không nói rõ, nhưng A Tài biết y lo lắng cho mình. Hắn chủ động vươn tay ôm cổ của Triển Cảnh Nham, cong khóe miệng, “Người mang ta đi đâu?”

“Sát được.” Triển Cảnh Nham ôm hắn vào một tiểu viện không có người thủ vệ. Dùng chân đá văng cửa phòng, đặt A Tài xuống giường không nhiễm một hạt bụi.

A Tài nằm úp sấp một bên, nhìn Triển Cảnh Nham lấy một chai dược từ trong ngực ra, đặt ở đầu giường, sau đó bắt đầu cởi đai lưng của hắn.

“Ta, ta tự mình cởi.....” Nhưng hắn vừa dùng hai tay động thì chạm vào vết thương sau lưng, đau đớn khiến mặt hắn nhăn lại như bánh bao. đành phải từ bỏ, ngoan ngoãn nằm sấp, cả khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nhìn Triển Cảnh Nham, nhỏ giọng nói, “..... Vẫn là người làm thì hơn.”

Đáy mắt Triển Cảnh Nham hiện lên ý cười, duỗi tay trái ôm lấy thắt lưng của A Tài, dùng lực cánh tay nhắc lên, tay phải cởi đai lưng cột phía trước. A Tài vùi mặt vào gối, tuy cách mấy tầng vải vóc, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cánh tay của y, giống như là trực tiếp kề sát, có chút nóng lên.

Triển Cảnh Nham kéo một vòng một vòng đai lưng, ném sang bên cạnh, sau đó kéo ngoại sam của A Tài xuống, nhìn đến nội y bạch sắc nhiễm máu, y nhíu chặt lông mày, chậm rãi kéo nội y xuống bên hông.

A Tài run nhè nhẹ, có lẽ là do y phục dính máu khê động vết thương, có lẽ là do da thịt đột nhiên tiếp xúc không khí lạnh, có lẽ là do ánh mắt chuyên chú của Triển Cảnh Nham.....

Y đi sang bên kia, mở ngăn tủ, cầm một cái rương nhỏ, lấy băng gạc bên trong, rồi trở về cạnh giường.

Nhẹ nhàng sát sạch vết máu, động tác cẩn thận khiến A Tài cảm thấy như có người quấy nhiễu, làm tâm hẩn khó chịu, “..... Người, người cứ mạnh tay, ta không đau”

Triển Cảnh Nham không tăng lực đạo, nhưng càng tới gần vết thương, hơi thở nhu hòa phả vào da thịt của A Tài. Hắn chỉ có thể nắm thật chặt tay, không chế thân thể run rẩy.

Đột nhiên lưng mát lạnh, Triển Cảnh Nham đem dược vô sắc xoa lên lưng A Tài, nhìn thân thể A Tài phiếm hồng, y thở dài tận đáy lòng, vì sao luôn không đúng thời cơ muốn ôm hắn.....

Y kéo A Tài ngồi trên giường, “Ta quấn chút băng gạc cho người, tránh y phục đụng đến vết thương.”

A Tài cúi đầu, gật gật. Triển Cảnh Nham hít sâu một hơi, quấn mấy vòng che đi vết thương, buộc lại một nút nhỏ trước ngực. Lúc y thu tay, không biết là vô tình ý hay cố ý, ngón tay lướt qua trước ngực.

“A!” A Tài thở hốc vì kinh ngạc, lúc hồn hẩn đang thoát xác, Triển Cảnh Nham đã nhanh chóng kéo nội y, mặc ngoài sam, đai lưng cũng buộc vào.

Mặc xong y phục cho hắn, Triển Cảnh Nham thở phào nhẹ nhõm, “Đi thôi, ta nghĩ bọn họ còn đang chờ người.”

“..... Ân.” A Tài đột nhiên gõ đầu của mình.

“Sao vậy?” Triển Cảnh Nham quan tâm hỏi.

“Không có, không có gì, chúng ta ra ngoài.” Nói xong, lại có chút hoảng sợ muốn chạy ra khỏi phòng. Trong nháy mắt, hắn có ý nghĩ muốn đẩy ngã Triển Cảnh Nham..... A men, hắn thú dục. (^_^)

Trên mã xa trở lại nha môn, A Tài ôm Thổ Đậu trong lòng, Cao Hành và Cao Vấn ngồi đối diện.

Cao Hành nhìn A Tài, bộ dáng muốn nói rồi thôi. Bị ánh mắt phiền nhiễu, A Tài nhẫn không được, “Người muốn nói cái gì?”

“Ngạch, không có, không có gì.....” Cao Hành quay đầu nhìn màn cửa mã xa, chỉ chốc lát lại vòng trở về.

“Nghehen rất khó chịu đó?” A Tài xát xát góc cằm trên người Thổ Đậu.

“Đúng, không phải..... Ta, ta không muốn nói gì.” Hỏi, không hỏi, hỏi, không hỏi.

“Nói đi.” A Tài tỏ vẻ ‘rửa tai lắng nghe’.

“..... Thật ra có một vấn đề rất nhỏ.” Cao Hành quyết định lên tiếng hỏi rõ, che giấu không phải tính cách của hắn.

“Ân.”

“Người và Tam vương gia.....”

“Đến nơi.” Cao Vấn diện vô biểu tình nói, khiến Cao Hành nuốt vấn đề trở về bụng.

“..... Ngạch, hỏi sau.” Cao Hành nói, trực tiếp nhảy xuống xe, kết quả, đánh thức Thổ Đậu nằm trong lòng A Tài.

A Tài nhìn Cao Vấn, xác định xem lúc này hắn có cố ý không.....

“Xuống xe đi.” Nhìn A Tài đang ngăn người, Cao Vãn nói.

“A.”

Kết quả nghiệm thi, Cao Vãn đọc lên trước mặt sứ thần Triệu quốc ngoại trừ nhị hoàng tử, Tam vương gia, Lưu đại nhân và Thôi đại nhân, “Thời gian đại hoàng tử tử vong là giờ Tý tối hôm qua, nguyên nhân tử vong là đổ máu quá nhiều.....”

“Đổ máu quá nhiều?” Hàn Đức khó hiểu hỏi.

“Đúng, vết thương trước ngực đại hoàng tử không đủ để trí mạng, căn cứ vào lượng máu trên hiện trường và kết quả nghiệm thi cuối cùng, xác thực là đổ máu quá nhiều mà chết.” Cao Vãn giải thích.

“Sao có thể? Nếu vết thương kia không phải là vết thương trí mạng, sao đại hoàng tử có thể chờ máu chảy hết, mà không gọi người hoặc cầm máu.” Hàn Đức cảm thấy nguyên nhân tử vong vô cùng vớ vẩn.

“Theo tình huống bình thường, xác thực sẽ như Hàn Tướng quân nói, nhưng lúc đó đại hoàng tử thân bất do kỷ.” A Tài nói.

“Có ý gì?” Hàn Đức hỏi.

“Chẳng lẽ đại hoàng tử bị người hạ độc?” Ngô Triết phỏng đoán.

“Lúc tìm được kết luận này, chúng ta cũng cảm thấy thật kì lạ, sao đại hoàng tử có thể chờ chết mà không làm gì để cứu mình. Chúng ta cũng nghĩ đến chuyện trúng độc, nhưng qua kiểm tra, đại hoàng tử không có dấu hiệu trúng độc.” A Tài nói tiếp.

“Vậy sao có thể?” Ngô Triết nói.

“Nguyên nhân cụ thể chúng ta còn đang điều tra.....” A Tài gãi gãi đầu.

Chu Địch ngồi trên ghế, gõ mặt bàn, “Ta mặc kệ các người điều tra như thế nào, chỉ cần hai ngày sau có thể giao ra hung thủ, nếu không chiến tranh giữa hai nước sợ là tránh không được.” Nói xong liền rời khỏi phòng.

“Hừ.” Hàn Đức hất tay áo, cũng đi ra ngoài, Ngô Triết đi cuối cùng.

Những người còn lại, vẻ mặt chán nản, “Nên làm thế nào cho phải?” Lưu đại nhân đã đổ đầy mồ hôi, hoảng sợ nhìn về phía Tam vương gia, hẳn là quan viên tiếp đãi, lại để xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Chuyện án tử, các người cố hết sức là tốt rồi.” Triển Cảnh Nham nói, “Lưu đại nhân nên cố gắng giúp đỡ.”

“Vâng, vâng.” Lưu đại nhân khom người gật đầu.

Lúc rời đi, Triển Cảnh Nham đi qua bên cạnh A Tài, lặng lẽ đưa cho hắn một bình dược, A Tài nhận lấy, nắm chặt trong tay.

Cao Hành vừa vịn thấy được, vội vàng giả bộ như không biết. Chỉ là, càng ngày càng khó hiểu.....

Đợi các vị đại nhân rời đi, “Bây giờ chúng ta phải làm gì?” Cao Hành nhẩn không được, hỏi.

“Nên làm gì thì làm.” Cao Vấn nói.

“Vậy bây giờ nên?” Cao Hành lại hỏi.

Cao Vấn quay sang nhìn hắn, “Ngạch, đệ không hỏi nữa, đệ đã biết.....” Hắn cảm thấy hai ngày nay tính tình đại ca thật không tốt.

A Tài nhìn bình dược trong tay, cất vào ngực, “Ta về trước.”

“Ta với người cùng về.” Cao Hành nói.

“Không phải người còn muốn hỏi những hộ vệ kia một vài vấn đề sao?” Cao Vấn ‘Nhẹ giọng’ nhắc nhở.

“Ngạch..... Đúng vậy, ta còn việc phải làm..... , vậy, người về trước đi.” Cao Hành nhìn biểu tình của đại ca, hắn nào dám nói một chữ ‘không’.

“Ân, buổi tối ta nấu cơm, đừng quên trở về ăn.” Nói xong, A Tài cũng xoay người rời đi.

“.....” Chỉ còn lại hai người phòng, “Chúng ta.....”

“Đi thôi.” Cao Vấn nói ngắn gọn, Cao Hành ngoan ngoãn theo sau.

Mới ra cửa, A Tài liền thấy thị vệ của Triển Cảnh Nham từng đánh nhau với Cao Hành đứng đợi. Thấy hắn đi tới, thị vệ đi đến trước ôm quyền, “Chủ nhân bảo thuộc hạ đưa ngài về.”

“Ngạch, a.” A Tài không khách khí bước lên xe ngựa.

“Vậy..... Ta muốn qua chợ, có thể rẽ vào đó một chút không.” A Tài nói.

“Cần gì ngài trực tiếp sai bảo là được, chúng ta sẽ đưa đến quý phủ.” Thị vệ nói.

“..... Nếu như không phiền toái, ta muốn một con gà mái, một ít hành, tỏi và gừng.” Buổi tối làm canh gà bồi bổ cho Thổ Đậu.

Lúc A Tài xuống xe, một người nhìn quen thuộc nhưng lại rất lạ, xách gà và một số thức ăn đi về hướng hắn.

Hiệu suất thực nhanh. “Cảm tạ, đưa cho ta.” Thị vệ kia nghe lời cảm tạ của A Tài, sững sốt một chút, lập tức nói, “Ta mang vào giúp ngài.”

“Không sao, ta tự mình mang vào.” A Tài khẳng khái nhận lấy, “Hắn là mời các người vào nhà ngồi một chút, nhưng..... Lần sau đi.” Nói xong, cửa “Đương” một tiếng, đóng lại.

Hai người ngoài cửa thoáng ngây ngốc, sau đó không có biểu cảm, một người đánh xe rời, một người ẩn tại phụ cận.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thì Ra Là Thế

A Tài đặt thức ăn xuống, vào phòng xem xét thương thế của Thổ Đậu, mới vừa vào cửa liền thấy Thổ Đậu ngồi trên giường, trong tay cầm một quyển sách, “Sao không hảo hảo nghỉ ngơi mà còn đọc sách?”

“Sư phụ.....” Thổ Đậu ngẩng đầu nói, “Nằm trên giường nhàm chán, cho nên muốn xem sách.”

A Tài xoa đầu Thổ Đậu, “Lần sau thấy nguy hiểm phải tránh xa nghe chưa, nào có ai giống người nhảy vào nguy hiểm.” Hắn rất cảm động vì lúc đó Thổ Đậu dũng cảm quên mình, nhưng hắn càng hy vọng nó tránh xa tình huống như thế. Lần này chỉ là một chưởng, vận nhất lần sau là bả đao, A Tài thực không dám tưởng tượng hậu quả.

“Ta, ta nhìn thấy hắn đánh tới..... Không muốn sư phụ bị thương.” Thổ Đậu hạ mi mắt, nhỏ giọng nói.

A Tài vò mái tóc của Thổ Đậu rồi thành tổ chim. Thổ Đậu ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn sư phụ.

“Không nên xem thường sư phụ, tình huống đó sư phụ có thể ứng phó, cho nên lần sau gặp nguy hiểm, nhất định phải tránh càng xa càng tốt, như vậy sư phụ mới có thể an tâm, hiểu chưa?” Ánh mắt A Tài đầy từ ái nhưng ngữ khí lại nghiêm túc.

Thổ Đậu không hiểu quá rõ nhưng vẫn gật đầu.

“Người phải nhớ kỹ, người hảo, sư phụ mới có thể hảo, ân?” A Tài hiểu tâm ý của Thổ Đậu, nhưng hãn không muốn bắt kì ai vì hãn mà chịu thương tổn, sẽ chỉ làm hãn khó xử.

“Buổi tối sư phụ nấu canh gà, để Thổ Đậu hảo hảo bồi bổ.”

Thổ Đậu ngại ngừng cười, ngây thơ nói, “Hảo.”

A Tài lại xoa đầu nó, ra khỏi phòng, đóng cửa, nhìn tiểu viện, tuy trống trải, đơn giản nhưng thật ấm áp, hãn hít sâu..... Đi nấu cơm.

Bữa tối, Cao Hành đứng giờ về nhà, Cao Vãn cũng đi cùng.

“Đến nhà bếp bưng thức ăn, ta đưa vào cho Thổ Đậu trước.” A Tài dặn dò.

Cao Hành nhìn đại ca đang đứng bên cạnh, không dám tùy ý sai bảo, đành phải tự mình vào bếp mang thức ăn.

“Thình thịch thình thịch.....” Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Cao Hành liếc nhìn Cao Vãn, lúc này thì còn ai nữa.

Cao Vãn ra mở cửa, thấy một người vận hoa phục nhưng lạ lẫm đứng bên ngoài.

“A Tài có đây không?” Đối phương thân thiện hỏi.

“Người là?”

“Âu Dương Húc.” Hãn lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

“Ngự y Âu Dương Húc?” Ở trên quan trường, Cao Vãn nghe tên rất nhiều người.

“Đúng vậy.” Âu Dương Húc cong khówek miệng lên mười độ, xem ra, người biết rõ hẳn rất nhiều, đúng là người sợ nổi danh hơn heo sợ mập, hẳn hài lòng nghĩ.

“Thỉnh.” Cao Vãn tránh sang một bên, “Không biết muộn như vậy Âu Dương ngự y đến đây có chuyện gì?”

“Ta đến xem bệnh cho A Tài, nghe nói hẳn lại bị thương, Tam vương gia bảo ta tới.”

“Tam vương gia?” Đúng vậy, nếu không phải Tam vương gia sai bảo, sao ngự y lại đến nhà, Cao Vãn nghĩ.

“Ta đi gọi A Tài.” Cao Hành nghe được thân phận người đến, vội nói.

“Không cần, ta và người cùng đi là được.” Âu Dương Húc nói.

“..... Sư phụ đặc biệt đem hai cánh gà bỏ vào bát của người, nhất định phải ăn hết.” A Tài nhìn cái bát, khuyên Thổ Đậu.

“Nhưng.....” Nó thật sự đã quá no rồi.

“A Tài.....” Cao Hành vừa vào cửa liền thấy hai sư đồ đang ‘Thảo luận’ về bát canh gà còn non nửa.

“Xem ra không có gì trở ngại.” Âu Dương Húc thấy A Tài vẫn sôi nổi, liền nói.

“Người.....” A Tài kéo dài thanh âm.

“Người đừng nói lại không nhớ ta là ai?” Âu Dương Húc cảm thấy A Tài đang ‘Giẫm đạp’ lòng tự ái của hẳn.

“Sao có thể, người tới rất đúng lúc, Âu ngự y.....” Nói xong, A Tài rất nhiệt tình kéo hẳn qua.

“..... Ta họ Âu Dương.” Hần nhần không được, nhắc nhở.

“Không sao cả, mau đến xem đồ đệ của ta, còn có ... gì trở ngại hay không?” Không đợi người khác đồng ý, ấu Âu Dương Húc ngồi xuống ghế đặt bên giường.

Âu Dương Húc rất muốn nói rõ mình tới chữa trị cho hần, nhưng thấy A Tài như vậy, “..... Duỗi tay ra.”

Âu Dương Húc bắt mạch cho Thổ Đậu, sau một lúc, “Không có gì trở ngại, nhưng thân thể hài tử này quá nhược, cần hảo hảo bồi bổ.”

“Ân ân ân, cụ thể cần bổ những gì?” A Tài hỏi.

“Lát nữa ta kê đơn cho người, người đi bốc ít dược, mỗi ngày hai bát nước sắc thành một bát dược, sau khi ăn xong thì uống.”

“Hảo, sau đó thì sao?” A Tài lại hỏi.

“Sau đó cái gì?” Âu Dương Húc khó hiểu.

“Tỷ như uống canh gà có phải rất tốt cho cơ thể?” A Tài hướng hần chớp mắt vài cái.

“Ngạch, đúng vậy, sẽ tốt hơn.” Khóe miệng Âu Dương Húc run rẩy.

A Tài lập tức xoay đầu nói với Thổ Đậu, “Người nghe rồi chứ, đại phu nói uống canh gà rất tốt, nhất định phải uống hết mới được.”

Thổ Đậu vênh cái miệng nhỏ nhắn, “A.....” Sờ lên bụng, thật sự quá no.

“Nếu không thì chờ một lát rồi uống, người cho nó uống một lúc như vậy, quá no.” Cao Hành nhìn cái bụng căng lên của Thổ Đậu, nhú mày nói.

Thổ Đậu im lặng cho hần một ánh mắt cảm kích, A Tài nhìn nó, cuối cùng thỏa hiệp, “..... Được rồi, lát nữa sư phụ hâm nóng cho người uống.” Hần có chút lo lắng, quan tâm sẽ bị loạn.

Thổ Đậu dùng sức gật đầu.

“Ta và đại phu đi kê đơn.” A Tài nhìn Âu Dương Húc.

Hần chỉ cần đứng dậy đi theo A Tài đến thư phòng kê đơn cho nó.

“Cảm tạ, ta tiễn người ra ngoài.” A Tài gấp đơn dược, cất vào trong ngực.

Mặt Âu Dương Húc tràn đầy hắc tuyến, hần cảm giác mình giống như thủ chỉ (aka giấy vệ sinh), dùng xong thì vứt đi.

“Người không hỏi ta tới làm gì sao?”

“A? Không phải tới xem bệnh cho Thổ Đậu sao?” A Tài hỏi lại.

Hần đường đường là một ngự y, một hài tử bị bệnh cần hần đích thân tới sao, “Là Tam vương gia bảo ta tới xem thương thế của người.” Hần trực tiếp nói rõ.

“Ngạch, a, ta, ta đều hảo, bảo y yên tâm.” A Tài cảm thấy trong lòng ấm áp.

Rốt cuộc người này có nghe được mục đích hần tới đây hay không, Âu Dương Húc trợn trắng mắt, “Ta tới xem thương thế của người.”

“Ân.” Không phải vừa rồi hần đã nói sao, A Tài khó hiểu nhìn hần một cái.

Âu Dương Húc vô lực, hần cảm thấy cách hai người nói chuyện thật sự có vấn đề, “Người cảm thấy hảo, nhưng ít ra cũng để ta nhìn xem.”

“Từ lúc tiến vào người nhìn ta rất nhiều lần, người trở về nói với y, ta không sao là được.” A Tài nói.

“Có sao hay không, không phải người nói là được, đưa tay ra.” Âu Dương Húc tỏ vẻ ‘Ít nói nhảm’.

A Tài không tình nguyện vươn tay, Âu Dương Húc cẩn thận bắt mạch, chậm rãi nhíu mày, “Người thật sự quá ầu, bộ dáng này còn nói mình không có việc gì.”

“Kỳ thật, cũng không ảnh hưởng tới sinh hoạt của ta.” A Tài giải thích.

Âu Dương Húc trừng mắt nhìn hắn một cái, nếu như trở về nói với Triển Cảnh Nham rằng thân thể người này rất tốt, sau đó xảy ra vấn đề gì, cái mạng nhỏ của hắn không nguyên vẹn, “Hiện tại người không thể quá mức mệt nhọc, tốt nhất là buông việc gõ tác. Ta kê đơn cho người, mỗi ngày ba lượt, chú ý cách sắc được, ta sẽ viết ra đây.”

“Người đừng nói với ai.....” A Tài nói.

Âu Dương Húc không đồng ý nhìn A Tài.

“Người biết, đại hoàng tử của Triệu quốc vừa mới chết, nếu như trong hai ngày chúng ta không tìm ra hung thủ, hai nước sẽ khai chiến, đến lúc đó dân chúng ở biên cảnh là người gặp nạn đầu tiên.....” A Tài nỗ lực thuyết phục hắn.

Hắn đương nhiên biết rõ, nhưng..... Nhìn ánh mắt cố chấp của A Tài, “Được rồi. Gần đây bả vai của người rất đau, đúng không?”

A Tài cười cười, gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, rất đau.”

“Người còn biết đau sao.” Nói xong, lấy trong rương ra một bao bố.

“Đó là cái gì?” A Tài tò mò hỏi.

“Ngạch, dùng làm gì?”

“Châm cứu. ” Nói xong, hắn mở hỏa dẫn, đốt đèn trong thư phòng, nói, “Cởi áo ra, ngồi ở đây.”

“A, không cần.” A Tài nhìn châm đốt trên lửa, vừa lui ra sau vừa nói.

“Vậy người để ta châm cứu, hay muốn ta nói thương thế của người cho tất cả mọi người?” Âu Dương Húc thờ ơ nói.

“..... Cứ châm cứu đi.” A Tài cởi áo, ngoan ngoãn ngồi phía trước Âu Dương Húc, “Người học châm cứu bao lâu rồi?”

“Yên tâm, sẽ không đau.” Âu Dương Húc không trực tiếp trả lời.

Sau nửa canh giờ, Âu Dương Húc thu châm lại, “Phải uống được đúng giờ.”

A Tài đứng dậy vung vẩy cánh tay, vặn vẹo cổ. “Ân, thật sự không đau.” Trí tuệ thừa hưởng từ lão tổ tông quả nhiên không bình thường.

“Đó là đương nhiên, châm cứu là nhắm vào huyết vị trên người của người hạ châm, ở các huyết vị khác nhau thì có kết quả khác nhau, hơn nữa không lưu lại dấu vết gì.” Âu Dương Húc nói.

Không lưu lại dấu vết? A “..... Vậy có khả năng đâm lên huyết vị nào đó, mà khiến người ta không thể động đậy, không cách nào phản kháng?” A Tài đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên, nếu đâm vào ma huyết phía sau cổ, sẽ khiến người tạm thời không thể nhúc nhích.” Âu Dương Húc giải thích.

“Sau khi châm cứu có lưu lại lỗ kim không?” A Tài lại hỏi.

“Châm cứu là đâm lên huyết đạo, hơn nữa cây kim rất nhỏ, vài ngày đầu sẽ có, nhưng không rõ ràng, mấy ngày sau thì biến mất.”

Hắn thu thập xong, thấy A Tài vẫn sững sờ, “Người làm sao vậy?”

“A, không sao. Cửa bên kia, ta không tiến người....” Sau đó liền chạy ra ngoài.

Lưu lại Âu Dương Húc đứng sững tại chỗ, sao có thể đối đãi với khách nhân như vậy.

Cao Vấn ở tại nội viện chờ Âu Dương Húc và A Tài nói chuyện trong thư phòng thật lâu, bỗng thấy A Tài đột nhiên chạy ra, vội hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ta muốn đến nha môn.” A Tài nói.

“Bây giờ?” Món ăn trên bàn.....

Thấy A Tài nghiêm túc, Cao Vấn nói, “Ta đi với người.”

“Sao người muốn xem thi thể của đại hoàng tử?” Cao Vấn hỏi.

“Ta muốn xác định một chuyện.” A Tài xốc vải trắng đắp trên thi thể, “Giúp ta một tay, lật hẳn lại.”

Hai người cùng nhau lật thi thể.

A Tài cúi sát xem xét phần cổ của đại hoàng tử.

“Có phát hiện mới sao?”

Một lát sau, A Tài chậm rãi nói, “Quả thế.”

“Cái gì quả thế?” Cao Vấn không rõ.

“Ta biết rõ vì sao đại hoàng tử bị tấn công nhưng không kêu cứu, cũng không làm gì tự cứu mình.” A Tài nhìn Cao Vấn, nói.

“Vì sao?” Cao Vấn hỏi.

“Người xem.....” A Tài chỉ vào ma huyết sau cổ.

“Cái gì?” Bảo hân nhìn cái gì.

“Cúi sát một chút.” A Tài nói thêm.

Cao Vấn cúi sát xem vị trí A Tài chỉ, “Di, sao ở đây có một lỗ nhỏ?”

“Đó là lỗ kim.” A Tài nói.

“Lỗ kim? Trên người đại hoàng tử sao có thể có lỗ kim?” Cao Vấn đứng thẳng dậy, buồn bực hỏi.

“Ta nghe Âu Dương Húc nói, châm cứu là thông qua kinh mạch, huyết đạo, cần thủ pháp chính xác, trị liệu bệnh toàn thân. Chúng ta vừa xem ma huyết, nếu châm cứu tại vị trí này, sẽ khiến người tạm thời mất đi ý thức.” A Tài giải thích.

“Người hoài nghi, có người dùng châm đâm lên ma huyết của đại hoàng tử khiến hân không thể kêu cứu?” Cao Vấn hỏi.

“Không phải hoài nghi, vừa rồi chúng ta thấy chính là lỗ kim, cho nên chắc chắn có người đâm vào ma huyết của đại hoàng tử, mới khiến hân không bị vết thương trí mạng nhưng đổ máu quá nhiều mà chết.” Thủ pháp này khá nguy hiểm và tốn thời gian, A Tài cảm thấy rất khó hiểu, “Kỳ thật theo cái chết của đại hoàng tử, chúng ta quên một chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?” Cao Vấn nhìn chăm chăm vào A Tài.

“Động cơ. Động cơ giết đại hoàng tử là gì?” A Tài hỏi.

“Có thể vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của Triệu quốc không?” Cao Vấn nghĩ tới xung đột trực tiếp nhất.

“Nếu là vì ngôi vị hoàng đế, giết Thái tử càng trực tiếp.”

“Có lẽ là giết chết đại hoàng tử giá họa cho Thái tử, chẳng phải một hòn đá trúng hai con chim.” Nhị hoàng tử là người như vậy, tin rằng hẳn có thể làm.

“Cũng có khả năng, nhưng trước mắt không có bất kì chứng cứ nào hướng vào Thái tử, huống chi hẳn có hai người làm chứng.” A Tài gật đầu.

“Còn có một điểm, Đại hoàng tử của Triệu quốc chết ở Thiên triều, sẽ càng khiến quan hệ giữa hai nước căng thẳng, tình hình như vậy, xác thực rất có lợi với các nước phương bắc.” Cao Vấn nói đến cái lợi và hại.

“Nếu là gian tế địch quốc vì phá hư quan hệ giữa hai nước mà giết hại Đại hoàng tử, cần gì phiền toái như vậy, trực tiếp một kiếm phong hầu không phải càng đơn giản.” A Tài nói nhận định của mình, “Để ý đến động cơ giết người mơ hồ này, ngay cả phương hướng tìm hung thủ cũng không có.”

“Hiện tại có.” Cao Vấn nhướng một bên mày.

“Ân?” A Tài nhìn Cao Vấn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Chẳng phải người vừa tìm ra một điểm, hung thủ là người biết châm cứu.” Cao Vấn cười nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Bị Tấn Công Lần Nữa

“Thái tử điện hạ, có muốn chúng ta chuẩn bị chút ít hay không?” Hàn Đức hỏi, sứ thần Triệu đều tập trung trong thư phòng của Chu Địch, thương lượng xử lý chuyện đại hoàng tử thế nào.

“Chuẩn bị cái gì?” Chu Địch miễn cưỡng ngồi trên ghế, mắt chưa từng nhìn một cái.

“Hai ngày sau, nếu bọn họ như không giao ra hung thủ, đương nhiên là mang binh tới đánh, chúng ta không thể để đại hoàng tử chết thảm ở đây.” Hàn Đức có chút cảm phẫn.

“Hàn Tướng quân, tình hình của nước ta bây giờ không cho phép chúng ta tùy ý khai chiến.” Ngô Triết phái chủ hòa vội vàng khuyên bảo.

“Là đám văn nhân các người nhát gan sợ phiền phức, mới khiến lũ người Thiên triều dám ra tay với đại hoàng tử của chúng ta.” Hàn Đức trừng mắt nhìn Ngô Triết, tức giận nói.

“Lời này của Hàn Tướng quân từ đâu tới a, hai năm qua nước ta liên tục gặp khô hạn, lương thực cung ứng gần một nửa đều đến từ Thiên triều, nếu lúc này khai chiến, thật sự bất lợi lớn với nước ta.....” Ngô Triết xuất phát từ tình hình thực tế, dù thế nào hãn cũng phải nghĩ biện pháp ngăn cản trận chiến này.

“Người đề cao người khác tự diệt uy phong của mình, không phải nam nhi Triệu quốc.....”

Hai người tranh cãi không phải chuyện một ngày hai ngày.

“Các người đủ chưa, thái tử điện hạ còn chưa nói, các người gấp cái gì.” Nhị hoàng tử Chu Trị ngăn hai người tranh chấp, nhìn Chu Địch này giờ chưa nói một câu.

“Không biết điện hạ có ý kiến gì?” Ngô Triết vội hỏi.

“..... A? Cái gì?” Vẻ mặt Chu Địch vừa tỉnh ngủ, mờ mịt ngẩng đầu.

Ngô Triết và Hàn Đức cảm thấy chẳng đáng tranh chấp, bọn họ ở bên cạnh ‘Thảo luận’ kịch liệt như vậy, không ngờ ‘diễn viên chính’ lại ngủ thiếp đi.

“Chúng ta đang hỏi điện hạ, nếu hai ngày sau người Thiên triều không giao ra hung thủ thì nên thế nào?” Ngô Triết nhắc nhở.

“A..... Cái này, chờ hai ngày sau rồi nói. Ta mệt mỏi, các người cũng xuống nghỉ ngơi đi.” Chu Địch giống như muốn tìm tư thế thoải mái để ngủ, giật giật cái mông.

Ba người không ngờ, chuyện đã tới nước này, thái tử điện hạ lại vẫn muốn ngủ.

Đợi cửa phòng đóng lại, Chu Địch đột nhiên mở mắt ra, không còn bộ dáng lười biếng vừa rồi, lạnh lùng mở miệng, “Tối hôm qua người đi đâu?”

“.....” Mặc dù không nói tên, nhưng Phong Vĩ biết Chu Địch đang hỏi mình.

“Nói chuyện!” Chu Địch không hiểu, mỗi lần đối diện với người này, sự chịu đựng của hắn đều xuống thấp nhất.

“..... Ta, thuộc hạ không đi đâu.” Phong Vĩ thấp giọng trả lời.

Ánh mắt Chu Địch lạnh lùng, “Thật sao?” Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh Phong Vĩ, “Vậy lúc ta gọi người, sao không nghe người lên tiếng?”

Thân thể Phong Vĩ chấn động, đột nhiên quỳ xuống đất, “..... Thuộc hạ biết sai.”

Phong Vĩ nâng cằm của hắn, để hắn nhìn mình, “Sai? Người sai rất nhiều.”

Phong Vĩ không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Địch, đành phải nhìn chằm chằm nóc phòng, dùng tư thế vô cùng gian nan nói, “Thuộc hạ biết sai.”

Thấy bộ dáng khó chịu của hắn, Chu Địch buông tay, ngồi trở lại ghế, “Nói xem, người sai ở đâu.”

“.....” Phong Vĩ gục đầu xuống, cắn chặt răng.

“Hừ, không phải người nói người biết sai sao? Ngẩng đầu nói chuyện.”

Phong Vĩ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước.

Nhìn hắn thế này, Chu Địch tức giận, “Rốt cuộc người làm sao vậy? Đoạn thời gian kia người đều quên hết sao?”

“Người mở miệng nói chuyện cho ta.” Chu Địch tiến lên tóm lấy cổ áo Phong Vĩ.

“..... Thịnh diện hạ buông tha thuộc hạ.” Phong Vĩ cầu xin tha thứ.

“Người nói cái gì, người lặp lại lần nữa!” Chu Địch không thể tin được những gì vừa nghe thấy, vì sao người cùng mình thân mật lại đột

nhiên biến thành thế này.

“Thình điện hạ buông tha ta.” Phong Vĩ lặp lại.

“Buông tha người?” Chu Định hít sâu, vô tình nói, “Đời này người đừng nghĩ.” Nói xong, kéo Phong Vĩ, mạnh mẽ đặt trên bàn, không để ý hấn phản kháng, thô bạo kéo quần của hấn xuống, “Ta cho người thời gian, người lại muốn ta buông tha người sao?” Chu Định mất đi lý trí, hấn không thể tiếp nhận sự cự tuyệt của người này, hấn muốn người này vĩnh viễn ở bên cạnh mình, “Cả đời đừng nghĩ.”

Giật thắt lưng của mình, thô lỗ sáp xuống dưới.....

Trong phòng còn tràn ngập hương vị kích tình, Chu Định đứng lên, thả người trước mặt ra, mặc kệ té trên mặt đất.

Như là không dám nhìn điều bản thân vừa làm, vội mở cửa thư phòng rời đi.

Phong Vĩ nhịn đau quỳ rạp trên mặt đất, đáy mắt chỉ có bi thương, như vậy cũng tốt..... Hấn sẽ chết tâm.

Chu Định không để ý hộ vệ cản trở, lao ra dịch quán, đứng ngoài cửa, lý trí dần dần trở lại. Nhớ tới hành vi của mình, hấn hối hận, xoay người trở về.

Khi hấn thấy cửa thư phòng rộng mở, cùng với máu đỏ lan tràn trên mặt đất, nỗi sợ hãi thật sâu đánh vào lòng hấn, “Không, sao có thể.....”

Hấn run rẩy đưa tay đặt ở cần cổ Phong Vĩ, còn mạch đập, “Người tới, mau tới đây.” Hấn giật ngoại sam, bịt vết thương trên người Phong Vĩ.

Hai hộ vệ chạy vào, bị cảnh tượng trong phòng làm hoảng sợ, chỉ nghe Chu Định nói, “Gọi đại phu, gọi đại phu đến cho ta, nhanh lên.”

“Vâng.” Một người vôi vàng chạy ra ngoài.

Nhanh chóng ôm lấy Phong Vĩ xông vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt người trên giường. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Phong Vĩ, nội tâm hần bối rối, sao có thể như vậy, hần chỉ đi khỏi... một lúc, sao lại chảy nhiều máu như vậy, hần làm cái gì, hần rốt cuộc làm cái gì.

“Đại phu ? Sao đại phu còn chưa tới?” Chu Dịch hoàn toàn quên rằng, hần vừa mới gọi người đi tìm đại phu mà thôi.

Hộ vệ khác cẩn thận nói, “Đã đi.”

“Người, đi gọi cho ta, gọi đại phu lập tức tới.” Chu Dịch chỉ vào hộ vệ đang run rẩy.

“Vâng.” Hộ vệ cấp tốc chạy ra ngoài.

“Cốc cốc.” Tiếng đập cửa cắt đứt đàm luận giữa A Tài và Cao Vãn.

“Tiến đến.” Cao Vãn nói.

Một nha dịch đi vào, “Cao bộ đầu, vừa rồi trạm dịch báo lại, hộ vệ của thái tử điện hạ bị tấn công.”

“Cái gì? Thái tử điện hạ không sao chứ?” Cao Vãn vội hỏi.

“Thái tử điện hạ bình yên vô sự.” Nha dịch nói.

“Đã biết. Chúng ta đi xem.” Cao Vãn gật đầu rồi nói với A Tài.

Đi vào dịch quán, A Tài mới phát hiện Âu Dương Húc vội vàng chạy tới, hần có chút giật mình, người Triệu quốc bị thương, sao ngự y của Thiên triều cũng đến.

Mới đi tới tiểu viện của Chu Định, đã bị ngăn ở bên ngoài, “Thái tử điện hạ nói, trước mắt không gặp bất kì ai.” Thủ vệ nói.

“Chúng ta là vì chuyện hộ vệ của điện hạ bị thương mà đến.” Cao Vấn ôm quyền.

“Hiện tại ngoại trừ đại phu, bất kì ai cũng không được đi vào.” Hộ vệ kia cự tuyệt.

“Chúng ta.....” A Tài kéo Cao Vấn, Cao Vấn quay đầu nhìn hăn.

“Chúng ta đợi bên ngoài một lát. Thuận tiện xin hỏi hộ vệ của điện hạ bị đả thương ở phòng ngủ sao?”

“Không phải, là ở thư phòng.”

“Chúng ta đây có thể vào thư phòng xem xét được không?” A Tài nói.

“Cái này.....” Hộ vệ khó xử.

“Người yên tâm, chúng ta chỉ vào hiện trường xảy ra án, nhìn xem có dấu vết để lại hay không, sẽ không lộn xộn, nếu người lo lắng thì có thể đi theo chúng ta.” A Tài cười nói.

Cùng hộ vệ bên cạnh thương lượng vài câu, “..... Hai vị, thỉnh theo ta.” Hộ vệ kia nói, sau đó dẫn A Tài và Cao Vấn đi vào tiểu viện.

“Đa tạ.” A Tài nói.

Cửa thư phòng khép hờ, hộ vệ đẩy cửa ra, liền đứng bên cạnh.

A Tài và Cao Vấn đi vào, cả gian phòng mất trật tự không chịu nổi, sách trên bàn bị quét xuống mặt đất, ngoại trừ vũng máu lớn còn có một chút trọc vật bạch sắc, là nam nhân thấy cái này đều biết. Trong đầu A Tài

và Cao Vấn không hèn mà cùng hiển hiện, sao lại có cái này ở đây, trừ phi.....

Hai người đều chuyển tầm mắt, quan sát xem có gì khác khả nghi hay không.

Đột nhiên ánh mắt A Tài bị vết máu kéo dài mất tự nhiên gây chú ý, rõ ràng là từng đặt vật gì đó, cản trở máu tản ra, sau đó bị người lấy đi.

A Tài vội vàng lấy giấy trắng trên bàn, dựa theo độ lớn vẽ lại.

Hình đầu tiên chỉ là đường cong qua loa, sau đó đường cong rất nhỏ, hình như có sừng nhọn nho nhỏ. Ở đây từng đặt vật gì?

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Xuất Hiện Ngoài Ý Muốn

“Lúc Phong hộ vệ bị tấn công, các người có thấy người nào khả nghi hoặc nghe được thanh âm khác thường không?” Cao Vấn nhìn về thị vệ phía sau.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói, “Không có, đầu tiên thái tử điện hạ không để ý chúng ta ngăn trở chỉ muốn đi ra ngoài, đột nhiên không hiểu sao lại chạy trở về, ngay sau đó ta nghe được thái tử điện hạ hô ‘Gọi đại phu.’ Lúc chúng ta xông vào thì thấy Phong hộ vệ nằm trên mặt đất.”

“Khoảng thời gian đó ngắn hay dài?” Cao Vấn nói, từ nơi này đi đến đại môn rồi trở về mà thôi.

“À, đại khái là nửa khắc.” Hộ vệ nói.

“Thời gian ngắn như vậy.....” Chỉ có người trong dịch quán mới có thể làm được? Cao Vấn không nói gì, nhìn về phía A Tài.

“Chúng ta ra ngoài thôi.” A Tài cầm giấy cất vào ngực.

“Ân.” Khi bọn hắn ra khỏi thư phòng, vừa vặn gặp được Âu Dương Húc chữa trị cho Phong Vĩ trở về.

A Tài tiến lên giữ chặt hắn, “Âu ngự y..... Thật là trùng hợp, ta còn định ở đây chờ người.”

“..... Ta họ Âu Dương.....” Âu Dương Húc có xúc động muốn đem tên của mình khắc trên người A Tài.

“A, Âu Dương ngượng, sang bên này nói chuyện.” A Tài hoàn toàn không cảm thấy chút có lỗi nào khi gọi sai tên người ta.

Âu Dương Húc vô lực, mắt trợn trắng, thờ ơ hỏi, “Chuyện gì?”

“Hộ vệ của Thái tử bị thương thế nào? Vết thương của hắn là kiếm thương? Vết đao? Hay là vũ khí khác? Trên người có bao nhiêu vết thương?.....” A Tài liên tục hỏi.

“Người không thể hỏi từng câu sao?” Âu Dương Húc ra thủ thế ‘Ngừng’.

“Ngạch, hộ vệ của Thái tử bị thương thế nào?”

“Rất nghiêm trọng, may mà tim của hắn lệch một chút so với người bình thường, nếu không hắn đã sớm đi đời nhà ma.”

“Vết thương do cái gì tạo thành?”

“Kiếm thương.”

“Mấy chỗ kiếm thương?”

“..... Chỉ có một chỗ.”

A Tài nhìn thấy biểu tình mất tự nhiên của Âu Dương Húc, “Làm sao vậy? Có cái gì khó nói phải không?”

Âu Dương Húc nhìn A Tài, giật mình hỏi, “Sao người biết?”

“..... Vừa rồi chúng ta thấy một ít trong thư phòng.....” A Tài chỉ rõ.

“Ân, vết thương phía sau cũng rất nghiêm trọng, may mà kiếm thương cũng ở sau lưng, nếu không, hẳn khó mà nằm sấp.”

Ba người đều trầm mặc một thoáng, Cao Vấn nói, “Là một người tạo thành sao?”

“Hẳn là không phải.” Âu Dương Húc nói.

“Sao người biết?” A Tài hỏi.

“Một kiếm sau lưng, rõ ràng là muốn đẩy người vào chỗ chết, về phần cái kia..... Ta nghĩ ta đoán được ra là ai.” Âu Dương Húc nói.

“Là ai?” A Tài và Cao Vấn cùng hỏi.

“Cái này.....” Âu Dương Húc nhìn nhìn chung quanh, không có người nào, nhỏ giọng nói, “Đại khái là, Thái Tử Chu Địch không thoát được liên quan.”

A Tài cau mày hỏi, “Sao người biết?”

“Trực giác.” Âu Dương Húc tỏ vẻ ‘Hiểu rõ’.

A Tài và Cao Vấn cho hẳn một ánh mắt không tin, “Âu ngự y.....”

“Âu Dương!”

“Kiên trì như vậy làm gì? Âu Dương ngự y.....”

Dòng họ bị người sửa lại, hẳn còn không kiên trì, “Chuyện gì?”

“Có câu nói trong nghề thế này, phá án coi trọng chứng cứ, xin hỏi người có chứng cứ xác thực nào không?” A Tài nói.

“..... Không có.” Lời lẽ thẳng thừng.

A Tài quay đầu 30 độ nhìn sang một bên, coi thường hăn.

“Người có vẻ mặt gì, tuy ta không có chứng cứ xác thực, nhưng điểm ấy ta có thể khẳng định.” Âu Dương Húc tự tin nói, “Phá án ta không hiểu, nhưng đối với chuyện này, ta hẳn cảm hơn người bình thường.....” Nói xong, dò xét A Tài từ trên xuống dưới, “Người.....”

“Cái gì?” Thần kinh não bộ của A Tài co lại, nhảy một cái.

Hăn nói nhỏ bên tai A Tài, “..... Người phải tin tưởng trực giác của ta mới được.”

A Tài nhẹ nhàng thở ra, “Thật sao.....”

Âu Dương Húc thú vị nhìn biểu tình của A Tài khi bị mình dọa, “Ta kê đơn, người có uống đúng giờ?”

“A, đúng rồi, ta đã quên uống được, lập tức trở lại.” Nói xong, vội vàng kéo Cao Vấn rời đi.

Âu Dương Húc nhìn A Tài chạy trốn, tâm tình thật sự tốt.

“Làm gì mà vội vàng như vậy?” Cao Vấn thấy biểu hiện không được tự nhiên của A Tài.

“..... Không có việc gì.” Tuy cùng Triển Cảnh Nham phát triển tình cảm, nhưng hăn biết rõ thời đại này không dễ chấp nhận chuyện như vậy, hăn chưa nghĩ ra, phải nói thế nào với bọn họ, cũng không biết, nếu nói cho bọn họ thì sau này có thể giống như bây giờ hay không.....

“Người, và Tam vương gia.....” Cao Vấn đột nhiên mở miệng nói.

“A! Vừa rồi ta đã quên hỏi uống được hay sau khi ăn, ta đi hỏi, người cứ trở về trước.” Không đợi Cao Vấn phản ứng, lại chạy trở về.

Cao Vấn há hốc mồm, nhưng không gọi hần.

A Tài chạy loạn một lúc, tựa vào tường, hần biết trốn tránh không phải là cách, nhưng..... Trước khi hần chuẩn bị tốt để mất đi bọn họ, hần chỉ có thể lảng tránh.....

Khi về đến nhà, Cao Hành và Cao Vấn đều ngồi trong tiểu viện, “Ngồi làm gì vậy?” A Tài cười hỏi.

“Chúng ta đang nói án tử.” Cao Hành nâng cằm, Cao Vấn nhìn hần một cái rồi thu hồi ánh mắt.

“Thật sao, nói đến cái gì?” A Tài hỏi

“Đang nói chuyện Phong hộ vệ bị thương, ta suy đoán, có thể là thích khách muốn ám sát thái tử điện hạ, nhưng thái tử điện hạ không ở, lại đụng phải Phong hộ vệ, nên.....”

“Không có khả năng, ta từng hỏi thị vệ trong dịch quán, căn cứ vào lời kể của hần, Phong hộ vệ bị tấn công trong nửa khắc từ lúc thái tử điện hạ rời đi đến khi trở về, ta nghĩ, lúc ấy hung thủ phải ở trong dịch quán mới có thể sử dụng thời gian khéo léo đến thế. Nếu không, chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy.” Cao Vấn phản bác suy đoán của Cao Hành.

“Ân, rất có thể.” A Tài đồng ý với suy đoán này.

“Hơn nữa chúng ta không thể khẳng định người sát hại đại hoàng tử và tấn công Phong hộ vệ là cùng một người.” Cao Vấn nói.

“Xem vết thương có thể đoán mà?” Cao Hành nói.

“Trọng điểm là chúng ta không thấy vết thương, ngoại trừ đại phu, thái tử điện hạ không cho bất kì ai vào.” Cao Vấn bế tắc.

“Tuy chúng ta không thấy, nhưng có người thấy được.” A Tài nhớ tới một người.

“Người nói Âu Dương ngự y?” Đúng vậy, hắc chữa trị cho phong hộ vệ, nhất định thấy vết thương.

“Phong Vĩ bị thương.” Âu Dương Húc đem tin tức nói cho Triển Cảnh Nham trước tiên.

Triển Cảnh Nham nhú mày, “Với công lực của hắc, người có thể gây tổn thương cho hắc không nhiều lắm.”

“Nếu là tình huống bình thường đương nhiên như thế, nhưng.....”

“Có tình huống đặc biệt sao?” Y nhìn Âu Dương Húc, hỏi.

“..... Ta hoài nghi Phong Vĩ và Chu Địch có quan hệ nào đó.” Âu Dương Húc giải thích.

“Có ý gì?”

“Chính là loại quan hệ của người và A Tài, đương nhiên ta không thể xác định Phong Vĩ có tự nguyện hay không.”

Triển Cảnh Nham không để ý nửa câu nói đầu của Âu Dương Húc, “Hiện tại thương thế của hắc thế nào?”

“Rất nghiêm trọng.” Hắc có chút bất ngờ vì Triển Cảnh Nham hoàn toàn không phủ nhận.

“Cứu được?”

“Đó là đương nhiên.” Chỉ cần không chết, hắc đều cứu được.

“Chờ thương thế của hân tốt lên, tìm cơ hội hỏi chuyện.”

“Vâng.” Âu Dương Húc ứng lời, “Đúng rồi, gần đây Hoàng thái hậu lại nhắc tới người bên tai Hoàng thượng.”

“..... Thì sao?”

Âu Dương Húc nhún nhún vai, “Chỉ muốn nhắc nhở người, sắp tới nàng có thể đến ‘Dò hỏi’. A, tối hôm nay trường công chúa lại chạy khỏi hoàng cung, về phần đi đâu..... Ta nghĩ trong lòng người biết rõ?” Xem hân có bao nhiêu thiện lương a, những tin tức này đều nói cho y. (^_^ anh muốn xem náo nhiệt thì có)

“Công chúa, chúng ta chạy đến đây như vậy, thật sự không có vấn đề chứ?” Tiểu Bích lo lắng nói, tuy trước kia cũng chuồn ra cung, nhưng đều trở về trong ngày, hiện tại các nàng muốn đến nhà đại nam nhân nghỉ ngơi vài ngày..... Nàng thực hoài nghi, đến lúc đó cái mạng nhỏ của mình có giữ được không.

“Đương nhiên không có vấn đề, có thể có vấn đề gì.” Triển Kiều Mỹ một thân nam trang, nhìn chung quanh, hình như là nơi này, “Là nơi này a?”

Tiểu Bích ngẩng đầu nhìn, “Đúng vậy, công..... Tử.” Dưới cái nhìn chăm của Triển Kiều Mỹ, vội vàng đổi giọng.

“Gõ cửa.”

“A.....” Tiểu Bích do do dự dự đi đến cửa.

“Nhanh lên.” Bị phát hiện thì sao, Triển Kiều Mỹ mật thiết chú ý chung quanh.

Cốc cốc.....

“Đã trễ thế, ai đến chứ?” Cao Hành nói.

“Ta đi mở cửa.” A Tài ra mở cửa, gương mặt đã lâu không thấy xuất hiện trước mặt hăn lần nữa, “Người.....”

“Đi vào nói.” Hăn bị Triển Kiều Mỹ trực tiếp đẩy vào.

“Tiểu Bích, đóng cửa.” Triển Kiều Mỹ phân phó.

“Nha, đều ở đây.” Thấy tiểu viện có mặt người khác, Triển Kiều Mỹ kinh ngạc, nàng cho rằng chỉ có A Tài ở đây.

“Sao người lại đến đây?” Cao Hành nhất thời nhanh miệng.

“Ta không thể tới đây sao?” Nói cái gì.

“Không có..... Đương nhiên có thể, không biết công chúa đại giá quang lâm vì việc gì?” Cao Hành khách khí nói.

“Ta nghe nói đại hoàng tử của Triệu quốc chết.” Triển Kiều Mỹ nhìn A Tài, nói ra mục đích.

“Đúng, sau đó thì sao?” A Tài hỏi.

“Trước đó ta đã nói sẽ tỷ thí với người? Ta cảm thấy đây là cơ hội không tệ.”

“Có ý gì?” Ngàn vạn lần đừng giống như hăn nghĩ..... A Tài cẩn thận hỏi.

“Chúng ta sẽ tỷ thí xem ai tìm ra hung thủ trước.” Triển Kiều Mỹ cười, khoe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, “Để công bằng..., các người phải nói tin tức tra được tới giờ cho ta biết.”

“Quá càn quấy.” Cao Hành nhẫn không được, nói ra “Tiếng lòng”.

“Người nói cái gì?” Khẩu khí gì chứ, dám vô lễ như vậy, Tiểu Bích nói.

“Đại hoàng tử của Triệu quốc chết, thời hạn phá án chỉ có hai ngày, ai còn thời gian tử thí với người.” Theo Cao Hành thấy, trưởng công chúa là loại người ‘Ăn no rừng mờ’.

“Ta đương nhiên biết, hơn nữa các người không cần tốn thời gian theo ta, ta đưa ra cuộc tử thí này, đầu tiên là có thể tăng thêm một người tra án, thứ hai là chúng ta có thể phân cao thấp, không phải rất tốt sao?”

Trong lòng A Tài liền xem thường, hai mắt trắng dã, hắn chỉ biết hiện giờ hắn cần nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay thật sự quá mệt mỏi.

“Người không nói, ta xem như người đã đáp ứng.” Triển Kiều Mỹ nói. Nàng sẽ khiến hắn biết rõ sự lợi hại của nàng! “Mau quét dọn phòng sạch sẽ, ta sẽ ở đây hai ngày.”

“Cái gì?” Ba người kêu to.

“Ta muốn tạm thời ở đây, gì mà phản ứng mạnh như vậy” Triển Kiều Mỹ nhìn ba người.

“Đương nhiên.....”

“Vấn đề quá lớn.”

“Không được!”

Bọn họ đồng thời mở miệng, đương nhiên trực tiếp cự tuyệt chính là..... A Tài.

“Tiểu Bích.....” Triển Kiều Mỹ ngưng cười.

“Vâng, công chúa.” Tiểu Bích ứng tiếng.

“Quét dọn căn phòng kia cho ta.” Nàng trực tiếp chỉ vào phòng của A Tài.

“Vâng.” Tiểu Bích đáp ứng, giương cái cằm đi đến phòng của A Tài.

“Đứng lại.” A Tài lạnh lùng nói.

Tiểu Bích nhất thời bị chấn động, đứng sững tại chỗ, trong nội tâm Triển Kiều Mỹ cả kinh, Cao Vãn và Cao Hành ngơ ngác nhìn A Tài.

“Ngạch, ý của ta là, công chúa tự tiện xông vào nhà dân?” A Tài chuyển lệ khí vừa rồi, mặt hiện lên tiểu dung.

“Người nói cái gì?” Triển Kiều Mỹ nhìn chăm chăm A Tài.

“Nơi này là nhà của ta, người không hỏi ý kiến của ta, muốn vào ở, không phải tự tiện xông vào nhà dân sao?” A Tài nói.

“Người!” Triển Kiều Mỹ nhịn xuống tức giận, “Ta không được ở lại đây sao?”

A Tài biết rõ thời đại này phân chia giai cấp xã hội, với thân phận công chúa, nàng có thể nhẫn đến bây giờ, hãn đã kính trọng nàng vài phần, hãn cũng không muốn làm khó, nói thế nào thì nàng cũng là chất nữ của Triển Cảnh Nham, “..... Muốn ở, có thể, phòng bên kia, thuê ngày năm lượng bạc, cơm nước tính sau.” Dù sao cũng là tiểu thúc của nàng. (^_^)

“Phanh” Cao Hành sờ sờ cái trán đúng trúng cành cây, cái này, cái này là gì chứ. Hãn còn tưởng rằng người này sẽ kiên trì không cho công chúa náo loạn vào ở.....

“Thuê ngày?” Là cái gì? Triển Kiều Mỹ nhìn về phía Tiểu Bích, Tiểu Bích nhẹ nhàng lắc đầu, nàng được đưa vào nội cung từ nhỏ, chuyện công chúa không biết, sao nàng có thể biết.

“Thuê ngày chính là, người ở chỗ này thì mỗi ngày phải giao bạc.” A Tài giải thích.

“Bạc.....” Triển Kiều Mỹ đại khái ý thức được cái này là sự nhượng bộ lớn nhất của A Tài, cho nàng một đường lui, nghĩ vậy sắc mặt của nàng hòa hoãn, “Tiểu Bích.....”

“Công chúa.....” Chúng ta ở đây là vinh hạnh của bọn họ, lại dám hướng công chúa đòi bạc.

Triển Kiều Mỹ nhìn nàng, tăng thêm ngữ khí, “Bạc.”

Tiểu Bích không cam lòng, lấy trong hà bao ra mười lượng bạc, giao cho A Tài.

A Tài so so trọng lượng, ai dám cam đoan công chúa đưa bạc thật, “Nếu dùng nhà bếp, dụng cụ miễn phí, nhưng đồ gia vị phải trả bạc.”

“Người.....” Thật sự là quá đáng, Tiểu Bích muốn bạo phát, nhưng là thiếp thân thị nữ của công chúa, nàng không thể mất hình tượng.

“Hảo.” Triển Kiều Mỹ một lời đáp ứng.

“Công chúa!” Tiểu Bích còn muốn khuyên bảo.

“Ta mệt mỏi, quét dọn phòng.”

“..... Vâng.”

Sau khi hai chủ tớ vào phòng, Cao Hành quyết miệng nói, “Sao người cho các nàng vào ở? Khăng định gà chó không yên.”

“Trực tiếp đuổi ra mới tốt sao, hơn nữa, nói cho cùng nàng chỉ là một nữ hài tử, đã trẻ thế này, đuổi hai người ra bên ngoài, trong đó có một

người là công chúa, nếu xảy ra nguy hiểm..... Thì làm sao?” Hãn nhìn về phía Cao Hành.

“A Tài nói rất đúng, nếu công chúa có gì sơ xuất, chúng ta không gánh được trách nhiệm.” Tuy hãn không muốn công chúa ở trong nhà, nhưng xác thực không có cách tốt hơn.

“Nếu như người không muốn thấy công chúa, cứ trở về tiểu viện của người là được.” A Tài đề nghị.

“.....” Vừa nghĩ tới chỉ có A Tài và Thổ Đậu đối phó với ác chủ tở, hãn lo lắng, “Ta không trở về.”

“Được rồi. Đã muộn, tất cả mọi người về phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm.” Nói xong, A Tài gấp một cái thật to.

“Công chúa, vì sao lại ở đây chứ?” Tiểu Bích phản nản, phòng đơn sơ, còn có nhiều người đáng ghét.

“Chỉ có ở đây, ta mới biết tiến triển của vụ án, nếu ở nội cung, chờ tin tức truyền đến thì đã chậm hơn hãn rất nhiều.” Nàng không muốn vì vậy mà bại dưới tay hãn.

“A, thì ra là thế, công chúa thật thông minh.” Tiểu Bích cười nói.

“Người quét dọn nhanh lên, ta mệt mỏi.”

Sáng sớm hôm sau, A Tài vừa mới rời giường, thấy công chúa và thị nữ của nàng đã ngồi trong sân. Dậy sớm như thế? Hãn đuổi lưng một cái, lên tiếng chào hỏi, “Sớm a.”

“Không còn sớm, ta chờ người nói tỉ mỉ tiến triển của án tử cho ta biết.” Triển Kiều Mỹ nhìn Tiểu Bích bưng điểm tâm lên, hơi nhúu lông mày.

“Thỉnh công chúa ủy khuất một chút, trong này không có gì tốt, chờ trở về cung, nô tỳ làm món ăn ngon hơn cho ngài.” Tiểu Bích nói.

A Tài nhìn điểm tâm trên bàn, tròn tròn mắt, cái này mà gọi là không có gì tốt, một mình nàng ăn mà thôi, dùng nhiều như vậy, bánh bao, cháo, bánh quẩy, bánh nướng, sủi cảo..... Hầu hết các loại điểm tâm hẳn từng nếm qua ở thời đại này, đều ở trên bàn.

“Người nói án tử sao.” A Tài sờ bụng, “Cao bộ đầu biết tí mĩ hơn, người có thể trực tiếp hỏi hẳn.”

“Sao người không nói cho ta biết, còn bảo ta đi hỏi hẳn, phiền toái.” Triển Kiều Mỹ đáp.

“Ta chưa rửa mặt, sợ ảnh hưởng các người.” A Tài cười nói, sau đó đến giếng lấy ra ‘Bàn chải đánh răng’, trái xoạt xoạt, phải xoạt xoạt.....

Triển Kiều Mỹ thấy đồ vật thú vị trong tay A Tài, nhỏ giọng hỏi Tiểu Bích, “Đó là vật gì?”

Tiểu Bích nhìn một hồi, “Nô tỳ cũng không biết.” Sao công chúa toàn hỏi những điều nàng không biết, như vậy nàng rất giống kẻ vô dụng.

Triển Kiều Mỹ nhìn Tiểu Bích, “Trở về điều tra.” Trong này có nhiều thứ nàng không biết, chẳng lẽ thế giới trong mắt của nàng thật sự nhỏ

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bôi Cọ Của Âu Dương Ngự Y

Lúc này, một hộ vệ của dịch quán đi vào Cao phủ, nói là Thái tử điện hạ của Triệu quốc cho mời.

Cao Vấn có chút buồn bực, vì sao Thái Tử Triệu quốc lại gọi hắn đến, “..... Được, ta lập tức đến ngay.”

Hắn được dẫn vào thư phòng, đối phương nói, “Thái tử điện hạ lập tức đến, chờ một lát.”

Đợi không bao lâu, Chu Định mặt lạnh đi đến, Cao Vấn định hành lễ, “Không cần, ngồi đi.”

“Vâng.” Hắn nghĩ không ra nguyên nhân thái tử điện hạ triệu hắn tới.

“Lúc này người rất khó hiểu, vì sao ta tìm người?” Chu Định mở miệng nói trước.

“..... Vâng.” Cao Vấn trả lời thành thật.

“Ta biết rõ các người cũng nghe chuyện thị vệ của ta bị thương, nhưng ta muốn nói cho người biết, việc này không liên quan tới việc đại hoàng tử bị giết, các người đặt lực chú ý vào án tử của đại hoàng tử là được.” Trong giọng nói lộ ra ép buộc không thể trái, rất rõ ràng Chu Định không thương lượng với hắn chuyện này, mà là ra lệnh.

“..... Thật có lỗi, chúng ta chưa nắm chắc chuyện thị vệ của thái tử bị thương không liên quan đến cái chết của đại hoàng tử, chúng ta không thể coi nhẹ chuyện này.” Cao Vấn chịu đựng áp lực từ Chu Địch, nói thẳng.

Chu Địch nhìn chăm chăm vào Cao Vấn một lúc rồi nói, “Người Thiên triều đều cố chấp như vậy..... Quên đi, Cao bộ đầu không thể giúp ta việc này, như vậy ta phải nói cho người biết, thị vệ của ta chưa hồi phục, ta không cho phép các người quấy rầy hân.”

Lúc Chu Địch rời đi, Cao Vấn đột nhiên nói, “Thái tử điện hạ, tin rằng ngài cũng hiểu, đối phương muốn đẩy Phong thị vệ vào chỗ chết, cho nên trước khi tra ra hung thủ, Phong thị vệ vẫn gặp nguy hiểm..... Nếu ngài thật sự quan tâm, nên để chúng ta tra rõ chuyện này, đúng không?”

Chu Địch nghe hân nói, không trả lời, đi ra ngoài.

A Tài lo lắng Thổ Đậu ở nhà một mình, quyết định mang cùng nó ra ngoài.

Thấy ba người A Tài, Thổ Đậu và Cao Hành phải đi, Triển Kiều Mỹ đứng lên hỏi, “Các người muốn đi đâu?”

Bọn họ quay đầu lại nhìn nàng một cái, “Công chúa điện hạ, chuyện người muốn biết, chúng ta đã nói cho người biết, tiếp theo đương nhiên là đi điều tra.” Cao Hành bĩu môi nói.

“..... Ta biết.” Nàng mới nghe xong án tử, nhất thời chưa nghĩ ra bước tiếp theo, thấy bọn họ muốn hành động, chỉ vô ý thức hỏi ra miệng mà thôi.

Biết rõ còn hỏi, Cao Hành lắc đầu, cùng A Tài đi ra ngoài, đi chưa được hai bước, A Tài đột nhiên dừng lại, xoay người nói với Triển Kiều

Mỹ, “Đúng rồi, nếu các người xuất môn, phải khóa kỹ cửa, thiếu gì đó thì bồi thường.”

Nghe được lời của hắn, Tiểu Bích giận giữ muốn giậm chân, hắn xem các nàng là gì.

Đương nhiên Triển Kiều Mỹ bị chọc tức cũng không làm được gì. Trong lòng tự nói với chính mình, nàng phải thắng hắn! Nàng nhất định phải thắng hắn!

“Thổ Đậu, người phải nhớ kỹ, từ nay về sau thấy hai tỷ tỷ kia, phải tránh thật xa, ngàn vạn lần không được một mình tới gần các nàng, biết không?” A Tài lo lắng dặn dò.

“A.” Tuy không biết nguyên nhân, nhưng sư phụ bảo nó làm như vậy thì nhất định đúng.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Cao Hành cảm thấy hứng thú với vấn đề này hơn.

“Tìm Âu ngự y.”

Âu Dương ngự y! “Đi đâu tìm?” Trong cung, bọn họ không vào được .

“Dịch quán.” Vết thương của Phong thị vệ nặng như vậy, không thể chỉ đến xem một lần.

Đến dịch quán, chưa gặp được Âu Dương Húc, ngược lại thấy được người quen.

“Sao người lại tới đây?” A Tài mở miệng trước.

“Tiên sinh.....” Đột nhiên thấy Triển Cảnh Nham, Thổ Đậu thật cao hứng, có phải tiên sinh sẽ tới dạy nó học hay không?

Cao Hành nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy hưng phấn của Thổ Đậu, không nói gì.

Triển Cảnh Nham gật đầu với Thổ Đậu, “Thị vệ của Thái tử điện hạ bị thương, ta tới xem.” Dù sao y cũng là người phụ trách chuyện tiếp đãi.

A Tài hiểu rõ gật đầu, “Âu ngự y có đến không?”

“Âu ngự y? A..... Đã ở bên trong, tìm hắc có việc sao?” Triển Cảnh Nham hỏi thêm.

“Ân, về án tử, có chuyện muốn hỏi hắc. Vậy người vào trước đi, chúng ta ở đây đợi một lát.” A Tài nói.

“Ân.” Y gật đầu, cũng nhỏ giọng hỏi, “Uống được chưa?”

“..... Ân.” Tuy cảm giác có chút giống mù mù, nhưng, hắc thích.....

“Người đã đi, còn nhìn cái gì.....” Thấy A Tài ngây ngốc quá lâu, Cao Hành nhẫn không được, nói.

“..... Ngạch, chúng ta đây cũng vào chờ.” A Tài lấy lại tinh thần.

Thổ Đậu nhìn sư phụ rồi nhìn Cao Hành, sao lỗi tai của sư phụ lại đỏ lên.....

Âu Dương Húc đi tới, thấy nhóm người A Tài..... Ngồi xổm bên cạnh hòn non bộ trong tiểu viện, “Các người đang làm gì đó?”

A Tài ngẩng đầu nhìn, vội vàng đứng lên cười nói, “Đang đợi người.”

“Chờ ta?” Âu Dương Húc khiêu mi, hắc có chút bất ngờ.

“Muốn tìm người giúp một việc, người nhận ra vết thương trên người Phong thị vệ chứ?” A Tài đi thẳng vào vấn đề.

“Có ý gì?” Cái gì gọi là nhận ra..... Vết thương?

“Ta muốn người đến nha môn với ta, nhìn vết thương của đại hoàng tử và Phong thị vệ có giống nhau hay không, vết thương có do một hung khí tạo thành hay không.”

“Người hoài nghi là cùng một người làm?”

“Không loại trừ khả năng này.”

Hóa ra có chuyện cần hãn hỗ trợ, như vậy, “..... Ta là ngự y, rất bận rộn.....” Hãn ám chỉ.

“Sẽ không mất nhiều thời gian.” Đáng tiếc, đối tượng được ám chỉ có chút trì hoãn.

“Ta đi thì có lợi gì?” Hãn trực tiếp làm rõ.

“A?” Có lợi?

“Hiệp trợ phá án, người muốn có lợi?” Cao Hành không ngờ, giữa ban ngày ban mặt, Âu Dương ngự y dám ngang nhiên đòi lợi ích. Hãn còn tưởng rằng người này không tệ.

“Không có lợi ta không đi.” Âu Dương Húc xách rương chuẩn bị rời đi.

“Hảo!” A Tài đáp ứng, “Trở về ta giúp người nói với hoàng đế.”

“Có ý gì?” Âu Dương Húc nheo mắt.

“Án tử này liên quan đến quan hệ giữa Thiên triều và Triệu quốc, là hòa bình hay chiến loạn, nếu người hỗ trợ phá án, Hoàng thượng cao hứng ban thưởng, chúng ta sẽ cho người một phần. Nhưng nếu phá không được

án, cùng lắm thì đến lúc đó ta sẽ nói cho Hoàng thượng, có một manh mối trọng yếu bày ở trước mặt ta, lại bởi vì Âu ngự y mà lỡ mất.....”

Âu Dương Húc mở to hai mắt nhìn, hắn nói gì, đúng là, cùng một chỗ với hồ ly ngàn năm, sao có thể là người đơn thuần, “Xem như người lợi hại.”

A Tài nở nụ cười vô tội, tỏ vẻ ‘Tức chết người không đền mạng’

Mà Âu Dương Húc chỉ có thể hận nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn phải ngoan ngoãn đi cùng.

A Tài xốc lên vải trắng trên người Đại hoàng tử, quay đầu hô một tiếng, “Đến nhìn xem.” Đứng xa như vậy, tưởng rằng chỉ đến xem thân thể sao.

Âu Dương Húc lạnh run tiến đến, đặt thi thể phóng trong hầm băng, cái này cũng quá..... Mới mẻ, nhưng đây quả thật là phương pháp trì hoãn thi thể hư thối tốt nhất.

“Thế nào? Giống nhau không?” A Tài hỏi.

“..... Đại hoàng tử của Triệu quốc, làn da cũng thật tốt nha.” Xem da trên lưng, không giống nam nhân chút nào.

Mặt mũi Cao Hành tràn đầy hắc tuyến, người này, bây giờ vẫn có thể chú ý tới da người ta tốt hay xấu, hơn nữa còn là một người chết.

Trán A Tài nổi gân xanh tạo thành một chữ thập nho nhỏ, “Thật sao? Xem hết vết thương thì để người ở đây từ từ tìm hiểu, ta đúng là bạn tâm giao a?”

“Ngạch, nói giỡn thôi, đừng nghiêm túc như vậy. Ha ha.....” Âu Dương Húc cười hai tiếng, lại phát hiện không ai cười, cả đám đều cau mày làm nhìn hắn, “A, a.....” Cuối cùng hắn chỉ có thể cười gượng, tập trung đến vết thương của thi thể.

“Cái này..... Giống vết thương trên người Phong thị vệ.” Âu Dương Húc nói.

“Người xác định?” A Tài hỏi.

“Thập phần xác định.” Không biết có phải hắn cảm giác sai hay không, lúc A Tài nói những lời này, hắn vô thức nghĩ tới Triển Cảnh Nham, biểu tình hoài nghi giống hệt nhau..... Thật sự là ‘vật hợp theo loài’.

“Nói như vậy, hai án tử cùng một hung thủ gây nên.” Cao Hành nhìn về phía A Tài đang vò đầu, hắn biết rõ, chỉ cần có vấn đề không thông thì người này sẽ vô thức vò đầu, “Sao vậy?”

“Hung thủ của hai án tử này là một, vậy động cơ giết Đại hoàng tử và Phong thị vệ là gì ? Thân phận của hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau, lại dẫn tới chủ tâm giết người giống nhau.....”

“Giết Đại hoàng tử không khó dự đoán, nhưng giết Phong thị vệ..... Xác thực là khó hiểu.” Cao Hành gật đầu nói, “A? Có thể mục tiêu của hung thủ kỳ thật là Thái tử điện hạ, nhưng Phong thị vệ ở bên cạnh hắn mỗi ngày, đến nỗi hung thủ không cách nào ra tay, cho nên quyết định giết Phong thị vệ trước, sau đó mới giết Thái tử điện hạ..... Chúng ta có cần tăng thị vệ bảo vệ thái tử điện hạ không?” Chết một cái Đại hoàng tử đã to chuyện , nếu Thái Tử cũng chết tại đây, hai nước không đánh nhau mới lạ.

“Người đoán được, hung thủ kia cũng đoán được, làm như vậy sẽ khiến chúng ta tăng mạnh phòng vệ, hắn muốn giết Thái tử lời càng thêm khó khăn, cái này không hợp lý.”

“Hắt xì.” Đột nhiên, thanh âm hắt xì cắt đứt thảo luận giữa A Tài và Cao Hành, bọn họ cùng nhìn về phía Thổ Đậu.

Thổ Đậu lau nước mũi, vô tội nhìn mọi người, “..... Tiếp tục.”

“Chúng ta ra ngoài thảo luận.” Cao Hành nhú mày, nói.

“Ân ân, để đồ đệ bị lạnh không tốt.” Nói xong, đi đến trước mặt Thổ Đậu, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nó, “Cảm thấy lạnh sao không nói một tiếng.”

“Lần sau lạnh nên nói sớm một chút, nếu cảm lạnh thì sao.” Cao Hành lần đầu dong dài.

Nhìn ba người ra khỏi hầm băng, Âu Dương Húc phía sau đầy sầu muộn, mọi người quên hẳn rồi sao, hẳn rõ ràng là một người sống sờ sờ.....

Lúc hẳn đang xót xa, đột nhiên cảm giác sau lưng mát lạnh, sờn gai ốc, hẳn liền xông ra, rồi từ từ quay đầu, thấy Đại hoàng tử sắc mặt trắng bệch nằm trong hầm băng, hẳn căng cứng thân thể, vội quay đầu chạy, “Các người chờ ta với.....”

“Hẳn là, chúng ta nên đi tìm Phong thị vệ hỏi chuyện một chút?” Cao Hành nói.

“Đương nhiên không, về trước may thêm cho Thổ Đậu vài bộ y phục.” A Tài thản nhiên nói, Phong thị vệ không chạy mất, nhưng đồ đệ của hẳn có thể bị cảm mạo.

Cao Hành không dị nghị, lúc này, đột nhiên nghe được thanh âm đầy hoảng sợ của Âu Dương Húc, “Các người chờ ta một chút.....”

Âu Dương Húc vượt qua bọn họ, thở phì phò, hăn không sợ chết người, người chết hăn gặp qua rất nhiều, thiếu tay thiếu chân, máu tươi rơi, kéo ruột Hăn biết rõ những người này đã chết tuyệt. Nhưng người trong hầm băng kia thoát nhìn như đang còn sống khiến hăn sờn gai ốc.

“Các người..... Các người.....” Các người nửa ngày cũng không nói được một câu đầy đủ.

A Tài thấy không ổn, vỗ vỗ lưng của hăn, “Nghỉ chút rồi nói, chúng ta đi may thêm cho Thổ Đậu vài bộ y phục, người ở đây đợi một lát.”

Âu Dương Húc nhìn bóng lưng bọn họ rời đi lần nữa, thẳng đến khi biến mất trong tầm mắt, hăn mới bộc phát ra một câu, “Các người mang theo người rồi tùy tiện vứt bỏ vậy sao.” Hô xong, trong tiểu viện trống trải không ai đáp lời, chỉ hù dọa những chú chim se sẻ đang ỉ ôi trên cây, khi bay qua đỉnh đầu hăn, trả thù bằng cách ị trên vai Âu Dương Húc.

“Ngay cả chim sẻ cũng khi dễ người.” Âu Dương Húc ưu thương .

“Ríu rít..... Ríu rít.....” [Phiên dịch điệu ngữ: Ai bảo người quấy rầy ta tán gái.]

Trên đường trở lại tiểu viện, nhóm người A Tài vừa vặn gặp được Cao Vấn đang đi tìm bọn họ.

“Đại ca.” Cao Hành gọi.

“Ân. Các người đi đâu vậy?” Vùng xung quanh lông mày của Cao Vấn nhăn lại đến mức có thể thoải mái kẹp chết một con muỗi.

“Đến hầm băng. Người từ bên ngoài trở về? Sớm như vậy đã ra ngoài.” A Tài nhìn phương hướng hăn tới.

“..... Ân, vừa rồi Thái tử Chu Địch phái người tìm ta.....” Cao Vấn không định giấu diếm, dù sao liên quan tới án tử, bọn họ cũng có thể biết rõ chuyện này.

“Hắn tìm người có chuyện gì?” Cao Hành hỏi.

“Hắn nói thị vệ của hắn bị thương không liên quan đến cái chết của Đại hoàng tử, bảo chúng ta không cần tra chuyện này.” Cao Vấn khẽ thở dài, “Hơn nữa hắn còn nói, trước khi thương thế của thị vệ kia tốt lên, sẽ không cho chúng ta quấy rầy.”

“A! Hắn không muốn tra ra hung thủ khiến thị vệ của hắn bị thương sao?” Cao Hành nói.

“Chỉ sợ không thể như hắn mong muốn” Cao Vấn nhìn về phía A Tài, thế nào?

“Chúng ta vừa mới chứng thật vết thương của Phong thị vệ và vết thương trên người Đại hoàng tử giống nhau, đều từ một hung khí.” A Tài nói.

“Thật sao?” Cao Vấn không ngờ có tiến triển nhanh như vậy.

Cao Hành gật đầu, “Ân, sáng sớm chúng ta đem Âu Dương ngự y đến xem vết thương. Cho nên lát nữa định đi tìm Phong thị vệ làm rõ một số chuyện.”

Cao Vấn có chút bận tâm, “Nhưng nhìn thái độ của Thái tử Chu Địch, ta cảm thấy hắn sẽ không dễ dàng cho chúng ta gặp người.”

“Thỉnh không được, ta sẽ tới bức.” A Tài giao hoát nói.

“Thái tử điện hạ, thật xấu hổ vì quấy rầy ngài, nhưng thật sự có một số việc muốn nhờ thị vệ của ngài làm rõ.....” A Tài mỉm cười, khách khí nói, miệng, mắt, lại phối hợp với khuôn mặt bánh mì, bộ dáng giống hệt phật Di Lặc.

“Thương thế của Phong thị vệ nghiêm trọng, ta nghĩ bây giờ hẳn không thể tiếp các người.” Chu Định trực tiếp cự tuyệt.

“Chúng ta sẽ không quấy rầy hẳn lâu, chuyện này vô cùng quan trọng, cho nên thỉnh.....”

“Các người chỉ có hai ngày, ngày mai tra ra, ta nghĩ các người chuyên tâm tìm hung thủ sát hại đại hoàng tử quan trọng hơn, thị vệ của ta bị thương, đây là chuyện thường xuyên, không cần các người hao tâm tổn trí.”

“Ta nói, các người nghe không hiểu lời Thái tử sao? Nếu ngày mai không giao ra hung thủ, chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện cố tình quản việc khác, còn không nhanh tìm hung thủ, các người.....” Hàn Đức nghe không vô, trực tiếp cắt ngang lời A Tài.

“Hàn Tướng quân, chúng ta đang tra án tử của Đại hoàng tử.” A Tài tăng cao thanh âm, rốt cục đè xuống thanh âm của Hàn Đức, nói ra trọng điểm.

Chu Định giương mắt nhìn về phía A Tài, trầm giọng nói, “Có ý gì?”

“Chúng ta tìm ngự y chữa trị cho Phong thị vệ, hẳn nói kiếm thương của Phong thị vệ và Đại hoàng tử giống nhau, điều này nói rõ, hung thủ của hai án tử là cùng một người.” A Tài nói.

“Cái gì?” Hàn Đức thiếu kiên nhẫn, đứng người lên.

“Phong thị vệ là thiếp thân thị vệ của thái tử điện hạ, nếu không phải hẳn, ai biết hiện tại nằm trên giường là.....” A Tài cố ý kéo dài câu nói,

chờ con cá mắc câu.

“Người nói, nằm trên giường hiện giờ có thể là thái tử điện hạ?” Hàn Đức gấp giọng hỏi.

“Đây là người nói, không phải là ta.” Tội danh đại bất kính này, hẳn đảm đương không nổi.

“Ta, ta không có ý đó.” Hàn Đức phát hiện mình nhanh miệng, vội vàng giải thích.

“Chúng ta hiểu , Hàn tướng quân, đương nhiên ngài không có ý đó. Nhưng dù sao chuyện này liên lụy tới an nguy của thái tử điện hạ.....” Nói đến đây, Ngô Triết cũng khuyên bảo, “Đúng vậy, thái tử điện hạ, chuyện này để bọn họ điều tra rõ thì tốt hơn, Đại hoàng tử vừa mới xảy ra chuyện, nếu ngài có gì sơ xuất, chúng ta có mười cái đầu cũng không gánh nổi.”

“Thái tử điện hạ, để bọn họ điều tra tốt hơn.” Đây là lần đầu Hàn Đức và Ngô Triết cùng chung ý kiến.

Nhị hoàng tử Chu Trị thấy tình hình hiện tại, cũng hòa theo, “Đúng vậy, tra rõ ràng thì tốt hơn.”

“.....”Chu Địch nhìn chăm chăm A Tài một hồi lâu, “Hảo. Tốt nhất, ngày mai các người có thể tra ra hung thủ là ai.”

A Tài ôm quyền, “Chúng ta chắc chắn hết sức.”

Trong phòng, Phong Vĩ vừa mới tỉnh lại, bởi vì vết thương quá sâu, cho nên thân thể không cách nào nhúc nhích.

“Ta chỉ muốn hỏi vài vấn đề đơn giản, người cẩn thận ngẫm lại, cái này rất quan trọng.” A Tài nói.

Phong Vĩ gật đầu.

“Người còn nhớ rõ bộ dáng của người đâm người bị thương?”

Phong Vĩ lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói, “Hắn đâm ta từ phía sau, ta không thấy bộ dáng của hắn.”

Chu Địch đứng một bên nắm chặt tay, nếu không phải kẻ kia..... Hắn thiếu chút nữa mất đi người này.

“Trước khi kẻ đó tấn công người, người có nghe được thanh âm gì hay không?”

Phong Vĩ lắc đầu lần nữa.

“Có thể khẳng định người đó có võ công cao hơn người?”

Vấn đề này, Phong Vĩ trầm mặc một lát, nhìn ra hắn khó xử, Chu Địch nói, “Người nọ một kiếm đâm trúng chỗ hiểm, sao hắn kịp phản ứng.....”

“..... Không nhất định.” Phong Vĩ đột nhiên mở miệng, “Lúc ấy ta không cảnh giác nên không cách nào phán đoán.....”

A Tài gật đầu, “Xin hỏi, lúc Đại hoàng tử bị giết, người thật sự canh giữ ngoài cửa phòng của thái tử điện hạ?”

Nghe thế, Chu Địch nóng nảy, “Đương nhiên, đã nói cho các người rồi mà?”

“Thái tử điện hạ, ta đang hỏi Phong thị vệ.” Thanh âm A Tài không lớn, nhắc nhở Chu Địch.

“Không cần hỏi, lúc đó hắn ở ngoài cửa.” Chu Địch nhú chặt lông mày.

“..... Vì sao người hỏi như vậy?” Phong Vĩ nhìn A Tài, hỏi.

A Tài gãi gãi đầu, “Kỳ thật chúng ta luôn nghĩ đến động cơ hung thủ muốn giết người, nhưng nghĩ theo cách nào đi nữa, đều không thông, cho nên điều duy nhất ta có thể nghĩ đến là, lúc đó người vô tình phát hiện gì uy hiếp đến thân phận của hung thủ, cho nên đối phương mới muốn đẩy người vào chỗ chết?”

Chu Định nhìn về phía Phong Vĩ, “Đêm đại hoàng tử bị giết..... Ta không ở ngoài cửa phòng của thái tử điện hạ.....”

“..... Khi đó người ở đâu?”

“Lúc ấy, trong phòng Thái tử.....” Phong Vĩ có chút gian nan nói.

A Tài biết hẳn muốn biểu đạt cái gì, “Sau đó, người sao?”

“..... Ta đến hậu hoa viên.” Phong Vĩ hít sâu.

“Người ở đó làm gì?”

“..... Thông khí.” Phong Vĩ nhỏ giọng nói, “Ta nghĩ ta không thích hợp tiếp tục bảo vệ thái tử điện hạ”

Chu Định đen mặt nhìn Phong Vĩ.

A Tài nhìn Thái tử rồi nhìn Phong Vĩ, hẳn do dự, có lẽ hẳn nên tạm thời ra ngoài.

“Muốn đổi thị vệ hay không là do ta quyết định.” Hẳn nắm chặt tay, ánh mắt không rời khỏi Phong Vĩ, “Người còn vấn đề gì?”

“Ngạch, là hỏi ta sao?” A Tài nghi ngờ, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Chu Định, hẳn xác định, là hỏi hẳn. Nói chuyện phải nhìn người khác là lễ nghĩa cơ bản, A Tài oán thầm.

“Có. Một vấn đề cuối cùng.”

“Hảo.”

“Vậy lúc người ở hậu hoa viên có nhìn thấy người nào không?” Nơi này cách phòng Đại hoàng tử không xa, nói không chừng hẳn thấy cái gì đó.

“..... Chỉ có một mình ta, không thấy những người khác.”

“Người hảo hảo ngấm lại, có lẽ đây là nguyên nhân người bị tấn công.”

“Vấn đề cuối cùng người đã hỏi xong, có thể đi ra....” Chu Địch hạ lệnh trực khách.

“Vậy người có nghe thanh âm gì không?” A Tài không để ý, tiếp tục hỏi. Hẳn thật sự không nghĩ ra nguyên nhân khiến hung thủ muốn giết người này.

“Người tới.....” Chu Địch hướng ra phía ngoài giường giọng hô. Hai gã hộ vệ đẩy cửa vào.

“Kéo hẳn ra ngoài.” Chu Địch ra lệnh.

Ngay sau đó hai hộ vệ kéo tay A Tài lôi ra ngoài, A Tài vừa giãy dụa vừa nói, “Người cẩn thận ngấm lại, chuyện này rất quan trọng, hoặc là lúc ấy người có nhặt được cái gì không?.....” A Tài đem tất cả khả năng nói rõ, mục đích để Phong Vĩ nhớ tới cái gì đó.

“Còn không mau kéo người ra ngoài.” Chu Địch có chút nổi giận.

Đợi cửa đóng, ngăn thanh âm của A Tài bên ngoài, Chu Địch trở về bên giường.

Phong Vĩ cảm thấy tim mình đập như trống, hẳn cứng ngắc chờ đợi động tác kế tiếp của Chu Địch.

Chu Địch nhìn hần một hồi lâu, cuối cùng thở dài, “Nghĩ ngợi thật tốt, có việc bảo ta, ta ở bên ngoài.”

Nghe hần nói như vậy, Phong Vĩ hơi bất ngờ, sau đó nhẹ gật đầu, xem như đáp ứng.

“Hai người các ngươi là người Thiên triều sao? Không biết phá không được án, hai nước sẽ khai chiến sao? Các ngươi giả vờ kéo ta là được rồi, làm gì mà thật sự ném ta ra ngoài? Đến lúc đó, nếu đánh nhau, các ngươi là tội nhân của Thiên triều, có biết hay không?” A Tài liên tục giáo huấn hai hộ vệ như đầu gối kéo hần ra.

“Chúng ta là người Triệu quốc.” Một hộ vệ trong đó không chịu không nổi ‘Nước miếng’ của A Tài, đành lên tiếng nhắc nhở, hần phạm vào một sai lầm, bọn họ không phải người Thiên triều.

“Triệu..... Quốc..... Thì là tội nhân của Thiên triều kiêm Triệu quốc.” A Tài không muốn rơi vào thế hạ phong, lúc này mới dừng lại, hộ vệ của địch quán không phải người của Thiên triều, sao không ai nói cho hần biết.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Công Chúa ‘Tra Ra’ Chân Tướng

“Đúng vậy, tầng hộ vệ trong cùng là người Triệu quốc, dù sao cũng không phải địa bàn của mình, nên đề phòng một chút. Nhưng hộ vệ bên ngoài đều là của ta.” Cao Vấn nói qua tình hình canh phòng.

“Sao không ai nói cho ta biết chuyện này?” A Tài méo miệng hỏi.

“Chuyện này rất quan trọng sao?” Cao Hành không hiểu, chuyện này có liên quan gì tới án tử?

“..... Đương nhiên quan trọng, dù manh mối rất nhỏ cũng có thể trở thành mấu chốt phá án, người đừng xem thường những thông tin tưởng chừng không có ý nghĩa.” Đây chính là tối kỵ trong phá án.

“A, vậy người nhìn ra cái gì từ chuyện này?” Cao Hành truy vấn.

“Ngạch, ta chỉ nói không nên xem nhẹ manh mối, chưa nói manh mối nào cũng có thể dùng. Manh mối bày ở trước mặt, đầu tiên phải phân tích, loại bỏ những tin tức không liên quan, rồi cân nhắc nên tiếp xúc với manh mối thế nào. Người cho rằng bộ đầu là công việc dễ dàng sao, người tứ chi phát triển rất khó thông minh, đây không phải lỗi của người.” A Tài nhìn vóc dáng của Cao Hành, trong lòng không thừa nhận, là hăn đổ kị vì Cao Hành có được chiều cao như thế.

Cao Hành khoanh hai tay trước ngực, nghe A Tài ‘giáo huấn’, thấy hăn dừng lại, vội vàng nhắc nhở, “Nói tiếp, ta nghe. Một câu từ miệng

người nói ra, tốt cũng là nó, không tốt cũng là nó, người đừng ‘Ngụy biện’ nhiều như vậy?”

“Ngụy biện cái gì, mỗi câu ta nói đều có thể ghi chép lại, trở thành cảnh thể danh ngôn (danh ngôn nhắc nhở thế nhân).” Tuy những lời này thật sự thiếu căn cứ.

Cảnh thể danh ngôn? “Đúng vậy, lời nhắc nhở thế nhân của người rõ ràng đều là mật ngôn (lời xằng bậy).”

A Tài khẽ nâng cằm, con mắt nhìn xuống dưới Cao Hành.

“Người nhìn cái gì?” Cao Hành theo tầm mắt của hắn nhìn xuống.

“Ta đang nhìn bao quát người.”

“Có ý gì?” Cao Hành giật giật lông mày hỏi, hắn cảm giác không phải chuyện tốt.

“Con người có độ cao khác nhau, hiển nhiên người không thể lý giải huyền bí trong lời nói của ta.” Bộ dáng ‘Không cùng hắn so đo’.

Nghe bọn họ đối thoại, Cao Vãn ở bên cạnh cười trộm, “Khụ..... Được rồi, công việc quan trọng hơn. Vừa rồi người hỏi được gì không?” Lời này để quay lại án tử.

A Tài thu hồi nụ cười, nghiêm túc, “Hóa ra đêm Đại hoàng tử bị giết, Phong thị vệ không ở ngoài cửa phòng Thái tử, hắn đến hậu hoa viên.”

“Hậu hoa viên cách tiểu viện của Đại hoàng tử không xa, có phải hắn phát hiện cái gì đó, nên mới bị hung thủ để ý?” Cao Hành hỏi.

“Lúc đầu ta cũng cho rằng như vậy, nhưng Phong thị vệ nói, hắn không thấy người khả nghi nào, cũng không nghe được thanh âm khác thường.” A Tài bất đắc dĩ, đứng thẳng hạ vai, manh mối lại bị chặn đứt.

Cao Vấn suy nghĩ một lát, “Như vậy, hẳn không có nhân chứng xác nhận hành động của hẳn đêm đó.”

“Người hoài nghi hẳn là hung thủ?” A Tài hỏi.

“Sao có thể, hẳn cũng bị thương.” Cao Hành nói.

“Nói không chừng đây chỉ là thủ thuật che mắt.” Cao Vấn tiếp tục nói.

“Không có khả năng.” A Tài lắc đầu, “Nếu hẳn làm chính mình bị thương, hung khí đâu? Chúng ta không thấy bất kì hung khí nào ở hiện trường. Hơn nữa thương thế của hẳn ở sau lưng, sao có thể đâm chính mình, căn cứ vào tình hình trong phòng lúc ấy..... Không có khả năng hẳn tự làm.” Kỳ thật theo cảm tính, A Tài có chút bảo vệ Phong Vĩ, dù sao một nam nhân gặp chuyện như vậy..... Với địa vị của hẳn và Chu Địch, thấy thế nào cũng như ‘Bá vương ngạnh thượng cung’. Hơn nữa phản ứng của Phong Vĩ cũng không hoàn toàn không có tình cảm, nhưng thân phận của Chu Địch, hẳn là Triệu vương tương lai, không thể cùng một nam nhân tư thù lâu dài. Nghĩ tới những gì Phong Vĩ phải chịu đựng, A Tài có chút thương cảm.

“Không loại trừ khả năng hẳn có đồng lõa.” Cao Vấn chỉ ra.

“Đại ca, người cho rằng Phong Vĩ là hung thủ?” Cao Hành cũng ngẫm nghĩ khả năng này. Hoài nghi đã thành đồng ý.

“Ta chỉ suy đoán mọi khả năng.” Cao Vấn nói khách quan.

“Động cơ của hẳn? Động cơ giết Đại hoàng tử là gì?” A Tài hỏi.

“Chủ tử của hẳn là thái tử điện hạ, có lẽ hẳn bị người sai sử.” Cao Vấn đáp, vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tàn sát lẫn nhau, không lạ.

“Hắn đã là Thái tử, vì sao còn muốn giết đại ca của mình?” Cái này không thông.

“Tâm tư của thượng vị giả ai biết, có lẽ hắn cảm thấy uy hiếp, có lẽ còn tin tức gì đó chúng ta không biết.” Giả thiết của Cao Vãn cũng hợp tình hợp lý.

“Người chỉ nói ‘có lẽ’.” Phá án cần chứng cứ, giả thiết hợp lí đến đâu cũng không phải sự thật.

Cao Vãn nhìn A Tài trong chốc lát, “..... Ta chưa nói hắn là hung thủ, chỉ suy đoán mà thôi.”

Dù trì độn như Cao Hành cũng hiểu được A Tài có chút là lạ.

A Tài đón nhận ánh mắt tìm tòi của Cao Vãn, “Ta cũng chỉ nói ra nghi vấn của ta về suy đoán của người mà thôi.”

“Công chúa, công chúa.....” Tiểu Bích hưng phấn chạy vào phòng.

Triển Kiều Mỹ cau mày, nàng đang nghĩ án tử, sao lại đến quấy rầy nàng?

Nhận thấy ánh mắt bất thiện của chủ tử, nhưng nghĩ tới điều mình mới nghe được, nàng đánh bạo nói, “Công chúa, ta vừa nghe được một đại sự.”

“Đại sự gì? Còn lớn hơn chuyện ta đang nghĩ án tử sao.” Triển Kiều Mỹ có chút tức giận hỏi.

“Công chúa, ta nghe được tin tức có liên quan tới án tử.....”

“Chuyện gì?” Có liên quan tới án tử, cái này khiến Triển Kiều Mỹ rất quan tâm.

Tiểu Bích tiến lên, nhỏ giọng nói bên tai Triển Kiều Mỹ.

“Thật sao?” Hai mắt Triển Kiều Mỹ sáng lên.

“Thiên chân vạn xác, chính tai nô tỳ nghe được.” Tiểu Bích vạn phần thành khẩn.

Triển Kiều Mỹ chuyển động con người, tuy thủ đoạn không ngay thẳng, nhưng chỉ cần có thể thẳng, “Hảo, sau khi trở về ta sẽ hảo hảo ban thưởng cho người.”

“Đây là việc nô tỳ phải làm.” Tiểu Bích cong khóe miệng, hận không thể cười rộng đến tai.

Triển Kiều Mỹ đứng lên, “Tiểu Bích, thay y phục cho ta.”

Tiểu Bích lĩnh hội, cười nói, “Vâng.”

Triển Kiều Mỹ và Tiểu Bích một trước một sau ra khỏi phòng, vừa vịn gập A Tài mở cửa thư phòng.

“Ồ, hôm nay công chúa phải về cung sao?” Còn cố ý mặc cung phục, A Tài nói.

“Các người đến đúng lúc, ta đã biết rõ hung thủ sát hại Đại hoàng tử, các người theo ta tới dịch quán.” Triển Kiều Mỹ nâng cằm lên 30 độ, tự tin mà ngạo mạn nói.

“Người biết hung thủ là ai?” A Tài cả kinh.

Triển Kiều Mỹ thấy biểu tình giật mình của A Tài, hiển nhiên tâm tình lại tăng thêm phần vui sướng, nàng muốn nói ra hung thủ trước hẵn, nếu không tin tức nàng biết được sẽ không có giá trị, “Đương nhiên.”

“Các người tra xét lâu như vậy, cũng không bằng công chúa tra ra trước tiên.” Thái độ của Tiểu Bích quả nhiên cũng khá cao ngạo.

“Hung thủ là ai?” A Tài hỏi như vậy, nhưng không phải muốn đánh cắp ‘Thành quả lao động’ của người ta, hẳn chỉ tò mò.

“Sao chúng ta có thể nói cho người biết.” Tiểu Bích liếc hẳn.

“Cùng đến dịch quán sẽ biết .” Triển Kiều Mỹ nói, sau đó nàng cùng Tiểu Bích đi trước. A Tài và mọi người nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt, đi theo.

Trong đại sảnh của dịch quán, ngoại trừ Phong Vĩ đang nằm trên giường, sứ thần của Triệu quốc đều ngồi trong sảnh. Nhóm người A Tài yên lặng đứng một bên, Triển Kiều Mỹ ưu nhã nâng chung trà lên nhấp, hiển nhiên Tiểu Bích đứng phía sau. Quan viên tiếp đãi của dịch quán – Lưu đại nhân chưa đủ tư cách ngồi xuống, nên cũng yên lặng đứng phía trước nhóm người A Tài.

Triển Cảnh Nham nhận được thông báo, cho rằng A Tài bắt được hung thủ, chạy đến thì thấy Triển Kiều Mỹ ngồi trong đại sảnh, y có chút kinh ngạc, lập tức nhìn A Tài. Chẳng lẽ nàng bắt được hung thủ?

A Tài nhận thấy nghi vấn trong mắt Triển Cảnh Nham, hẳn nhún vai, lại gật đầu. Đúng vậy, hẳn cũng đến nghe.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Hậu Quả Của Nghe Lén

“Hoàng thúc.” Thấy Triển Cảnh Nham, Triển Kiều Mỹ vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Sao người ở đây? Lại nghịch ngợm?” Triển Cảnh Nham nói.

Triển Kiều Mỹ ôm cánh tay của y, “Nào có? Người ta tới hỗ trợ.”

“Nga? Người không gây trở ngại đã là tốt lắm rồi.” Triển Cảnh Nham cười nói, tuy rất giống câu vui đùa, nhưng y nói ra suy nghĩ thật, phàm là việc nằng nhúng tay vào, đều trở thành phức tạp.

“Hoàng thúc.....” Triển Kiều Mỹ không đồng ý.

A Tài run run lắc lắc cánh tay, Cao Hành khó hiểu, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được hỏi, “Người lộn xộn cái gì?”

Hắn vô tội nhìn Cao Hành, “Run nổi da gà.” Hắn biết rõ nữ hài tử thích làm nũng, nhưng không ngờ có thể làm nũng đến trình độ này, hơn nữa còn từ chua ngoa biến thành ngây thơ, tưởng phản quá lớn, hắn cảm giác da người đều biến thành da gà.

Cao Hành lý giải, quay đầu về. Được rồi, hắn cũng hiểu nữ nhân kia quá giả bộ.

“Nói đi, người tới hỗ trợ cái gì?” Hiên nhiên định lực của Triển Cảnh Nham tốt hơn rất nhiều, cười hỏi.

Triển Kiều Mỹ đợi Tam thúc ngồi vào chỗ, có chút kiêu ngạo liếc A Tài, rồi nói, “Ta biết rõ ai là hung thủ sát hại Đại hoàng tử.”

Chuyện vừa nói ra, sứ thần của Triệu quốc đều chấn động.

Hàn Đức là người đầu tiên đứng lên, “Người biết ai giết Đại hoàng tử?”

“Đúng.” Triển Kiều Mỹ khẳng định.

“Là ai?”

Lúc mọi người đều tập trung tinh thần chờ đợi tên hung thủ, đột nhiên, “Chờ một chút.” Nhị hoàng tử Chu Trị chậm rãi đứng lên, A Tài liếc nhị hoàng tử, sao có người không chút tò mò như thế, muốn nói thì để người ta nói xong hẵng ngắt lời, không thấy bọn hắn đều chờ kết quả sao!

“Không phải cái chết của đại hoàng tử do bọn họ điều tra sao? Hơn nữa, trưởng công chúa chưa từng tham gia án tử, nàng nói ra hung thủ, có thể khiến người tin tưởng ư?” Chu Trị nhìn Triển Cảnh Nham, nói.

“Chỉ cần khiến mọi người tin phục, có gì không thể tin tưởng.” Triển Cảnh Nham cười nói, không phải y tin tưởng Triển Kiều Mỹ, y chỉ nói khách quan mà thôi.

“Vậy nghe công chúa nói trước.” Chu Địch cũng không ngại nghe một chút.

Chu Trị ngượng ngùng ngồi xuống, không nói nữa.

“Như vậy, xin hỏi công chúa, hung thủ là ai?” Chu Địch từng nghe một số chuyện về công chúa kiêu ngạo này, đương nhiên cũng biết nàng đang so tài với ngũ tác kia, hắn rất có tâm tình xem cuộc vui. Tuy người chết là đại ca của hắn, nhưng.....

“Hung thủ chính là thị vệ của thái tử điện hạ, Phong Vĩ.” Triển Kiều Mỹ vẫn mỉm cười như cũ.

Nghe xong lời này, sắc mặt mọi người đều khác nhau. Nhưng nói tóm lại có thể chia làm hai loại phản ứng, một loại là bị hù dọa, giật mình, tỷ như nhóm người A Tài, Ngô Triết. Còn một loại thì bình tĩnh hơn rất nhiều, mà có thể xem như không phản ứng, chính là Triển tam gia.

Lúc mọi người chưa kịp hỏi lý do, Triển Kiều Mỹ đã bắt đầu giải thích, “Đêm Đại hoàng tử bị giết, Phong thị vệ không ở ngoài cửa canh giữ cho Thái tử, cho nên hắn không có chứng cứ chứng minh hắn không ở hiện trường. Mặt khác, hắn nói hắn đến hậu hoa viên, cũng không ai làm chứng, cho dù hắn đi, nơi đó gần tiểu viện của Đại hoàng tử như vậy, giết người rồi quay trở lại là có khả năng.”

Nghe đến đó, A Tài cảm thấy có một ánh mắt “Nóng bỏng” khóa chặt trên người mình, không cần nhìn hắn cũng biết là Thái tử Chu Định, bởi vì tới bây giờ, người biết rõ đêm đó Phong Vĩ đến hậu hoa viên, ngoại trừ Thái tử và Phong Vĩ, đại khái cũng chỉ có hắn, đương nhiên hung thủ có biết hay không thì chịu.

“Nếu sự thật đúng như lời người nói, vì sao Phong thị vệ lại bị thương?” Ngô Triết hỏi.

“Đây là điểm rất thông minh của hắn, hắn sợ chuyện đêm đó hắn không ở tiểu viện của thái tử điện hạ bị người biết rõ, hắn sẽ là nghi phạm, cho nên hắn tự biến mình thành người bị hại, không ai dễ dàng hoài nghi. Nhưng lại lộ ra sơ hở lớn nhất, thân phận của hắn và Đại hoàng tử cách xa như vậy, tại sao hung thủ phải giết hắn, căn bản là nói không thông.” Triển Kiều Mỹ đem tin tức Tiểu Bích nghe được, lại dùng cách giải thích của nàng để nói.

“Tại sao hắn phải giết Đại hoàng tử?” Ngô Triết lại hỏi.

“Có hai khả năng, một là, hắn là gian tế, có ý định phá hỏng quan hệ của hai nước, hai là, có người đứng sau lưng hắn sai sử.....” Triển Kiều Mỹ cũng hiểu nghệ thuật nói, đến chỗ này chờ người tự nguyện thêm vào, người ta nói cái gì không liên quan tới nàng.

Đương nhiên, dưới tình huống này chỉ có người ngu ngốc mới nổi tiếp, “Vớ vẩn, sao thái tử điện hạ có thể làm ra loại chuyện này.” Hàn Đức lại là người đầu tiên nhảy ra, cũng khẳng định kết cục bị ném vào chảo xào nướng.

“Hàn tướng quân.....” Trong thanh âm của Ngô Triết tràn đầy cảnh cáo.

Được người nhắc nhở, Hàn Đức mới nhận ra mình vừa nói cái gì, “Ta, ta không có ý đó, ta.....”

Trong lòng mọi người đều hiểu, không ai thèm nghe hắn giải thích.

Lúc này A Tài có một loại cảm giác rất mãnh liệt, nghe Triển Kiều Mỹ phân tích như thế, hắn hoài nghi có phải nàng nghe lén bọn hắn nói chuyện không, hơn nữa còn nghe không đầy đủ.

Kỳ thật Tiểu Bích không nghe hết, nàng chỉ nghe tới câu của A Tài, “Người hoài nghi hắn là hung thủ?” Cái này nàng biết là ám chỉ Phong Vĩ.

Nói một cách khác, tin tức Triển Kiều Mỹ biết chỉ là, đêm hôm đó Phong Vĩ không có chứng cứ chứng minh hắn không ở hiện trường, còn đến hậu hoa viên, về phần động cơ giết người, nàng tự suy đoán.

“Người có chứng cứ không?” Trong mắt Chu Trị lóe lên cảm xúc kì lạ, nhìn Triển Kiều Mỹ.

“Các người có thể hỏi hắn hoặc hỏi thái tử điện hạ, đêm đó Phong Vĩ ở đâu.” Triển Kiều Mỹ đi từ từ trở lại vị trí, nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm lấy

chén trà, nhuận nhuận cuống họng.

Ngoại trừ A Tài, tất cả mọi người đều nhìn Thái tử Chu Địch, mà theo Chu Địch, những tin tức này nhất định là A Tài nói, đã như vậy, hẳn cũng không phủ nhận. Ngoại trừ hung hăng trừng mắt nhìn A Tài, hẳn không biết phải giải thích thế nào về Phong Vĩ.

Thấy Thái tử Chu Địch trầm mặc, mọi người đều nhận định là cam chịu.

Hàn Đức tức giận nói, “Ta bắt tiểu tử kia tới.”

Lúc Chu Địch chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì một thanh âm vang lên.

“Chậm đã.” A Tài nói, “Thỉnh Hàn tướng quân chờ vội, ta có mấy vấn đề muốn hỏi công chúa.”

Triển Kiều Mỹ biểu hiện nắm chắc thắng lợi, nhìn A Tài, “Hỏi đi.”

“Xin hỏi công chúa, sao công chúa biết đêm hôm đó Phong thị vệ ở hậu hoa viên?”

“Ta có nơi lấy được tin tức, hơn nữa vừa rồi Thái tử Chu Địch đã chứng thực chuyện này. Chuyện ta làm sao biết, đâu quan trọng.”

“Phải, thật không dám dấu diếm, chuyện Phong thị vệ là hung thủ, tại hạ có thảo luận với Cao bộ đầu, nếu thành lập giả thiết, lời công chúa nói đều thông suốt; Nhưng nếu coi trọng chứng cứ, vừa rồi công chúa chỉ chứng thực được Phong thị vệ có đến hậu hoa viên, những thứ khác không được chứng thực.”

Tiểu dung thông dong trên mặt Triển Kiều Mỹ xuất hiện một vết rách, “Người có ý gì?”

“Lời người nói vừa rồi giương như rất có lý, nhưng chứng cứ đâu? Người chỉ có thể chứng minh khi đó Phong Vĩ xuất hiện ở hậu hoa viên, không cách nào chứng minh hắn giết Đại hoàng tử.”

“Hắn xuất hiện ở hậu hoa viên, rất khả nghi, thân là thị vệ của Thái tử, tại sao lại xuất hiện ở đó?” Triển Kiều Mỹ phản lại.

“Nếu hắn là hung thủ, tại sao hắn lại nói mình ở hậu hoa viên, đây không phải là tự ôm hiềm nghi vào mình sao?”

“Nói không chừng hắn muốn chúng ta nghĩ như vậy. Con người nghĩ quá mức phức tạp, có đôi khi chuyện rõ ràng, mặc dù khiến người ta sinh nghi, nhưng đó là sự thật.” Triển Kiều Mỹ nói.

“Người có chứng cứ không?” Nếu nói hắn có tội, vậy lấy chứng cứ ra, biên chuyện bên lề ai quan tâm.

“Người cũng không có chứng cứ chứng minh hắn vô tội.” Triển Kiều Mỹ mỉm cười kiêu ngạo lần nữa.

A Tài nhếch miệng cười, “Nếu nghi phạm có tội, phải tìm ra chứng cứ chính xác mới có thể định tội. Nguyên tắc phá án đã sớm sửa đổi, công chúa, ngài không biết sao?”

Nguyên tắc phá án gì? Triển Kiều Mỹ theo thói quen nhìn về phía Tiểu Bích.

Tiểu Bích hai chân run rẩy, nuốt nước miếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Triển Kiều Mỹ thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía A Tài, không biết nói gì.

“Vừa rồi, suy đoán của công chúa có trăm ngàn chỗ hở, thứ nhất, nếu Phong thị vệ giết Đại hoàng tử, vậy sau khi giết người hắn đi ra ngoài thế

nào? Thứ hai, nếu Phong thị vệ tự làm chính mình bị thương, như vậy hung khí đâu? Tại hiện trường chúng ta không phát hiện hung khí. Thứ ba, nếu nói không có chứng cứ chứng minh hắc không ở hiện trường, lúc ấy Nhị hoàng tử và Hàn tướng quân đang ngủ, ai có thể chứng minh, Ngô đại nhân nói đang xem sách, hộ vệ chỉ thấy ánh sáng cũng không thể xác định bên trong có người hay không, có thể nói, bọn họ đều không có nhân chứng

A Tài nói mỗi một điểm, sắc mặt công chúa trắng thêm một tầng, đợi hắc dừng lại, sắc mặt của Triển Kiêu Mỹ có thể so với y phục bạch sắc của hắc.

Nói đến đây, A Tài nhìn Triển Kiêu Mỹ quật cường mím môi thật chặt, trong mắt tựa hồ có sương mờ, hắc không đành lòng nói thêm gì nữa.

A Tài đang nghĩ nên kết thúc thế nào, Triển Kiêu Mỹ đột nhiên đứng lên, dọa hắc nháy dưng, then quá hoá giận sao?

“Hóa ra là ta nghĩ sai rồi, thật có lỗi.” Triển Kiêu Mỹ khom người nói với mọi người. Lời xin lỗi quá mức đột nhiên, nhất thời mọi người không kịp phản ứng.

Ngược lại, Triển Cảnh Nham cười nói, “Chất nữ của ta có đôi khi quá nóng lòng, vừa nghe chuyện này có liên lụy đến quan hệ hữu hảo giữa hai nước, nên cái gì cũng không chú ý, có chút đường đột.”

“Đâu có.....” Chu Địch cũng khách khí nói, nếu không phải ngại thân phận của nàng, ngay lúc nàng nói Phong Vĩ là hung thủ, hắc đã muốn một chưởng đánh bay nàng.

“Vậy bây giờ đã điều tra ra hung thủ hay chưa?” Chu Địch hỏi.

“Đúng vậy, đã hai ngày.” Hàn Đức thiếu nhần nãi, cũng nói theo.

Mọi người nhất trí nhìn về phía A Tài.

“Ngạch..... Sáng mai mới đủ hai ngày..... A.....” A Tài đảo mắt, nói.

“Hảo, sáng mai chúng ta ở đây, ta chờ người giao ra hung thủ.” Chu Địch chấp thuận lời hăn, “Ta có chút mệt mỏi, Tam vương gia, công chúa, thỉnh tự nhiên.” Nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng.

Chủ tử đi, những người khác của Triệu quốc ở lại cũng không có ý tứ. Hàn Đức vừa rời đi vừa lẩm bẩm, “Thật lãng phí thời gian”

Triển Kiều Mỹ cắn chặt môi, cái này không giống như tưởng tượng của nàng, hoàn toàn không giống, nàng muốn nhận được ánh mắt kinh diễm cùng tàn thưởng của mọi người. Tại sao thành như vậy.....

Triển Cảnh Nham vỗ vỗ vai nàng, “Lần này chạy ra ngoài, Hoàng thượng rất lo lắng cho ngươi, vạn nhất phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Lát nữa Tam thúc đưa ngươi trở về. ”

Triển Kiều Mỹ như cũ không nói gì, nàng cảm giác mình rất mất mặt, người trong thành chắc chắn sẽ cười nàng, những người trong nội cung xem nàng không vừa mắt tuyệt không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhất định cười nhạo nàng, nghĩ đi nghĩ lại, nàng ủy khuất khóc lên, nhào vào lòng Triển Cảnh Nham, “Tam thúc..... Ô ô..... Không quay về, ô ô, ta không quay về.....”

A Tài đứng một bên, vốn hăn cũng muốn khuyên nhủ tiểu cô nương này, nhưng..... Có vẻ không cần.

Hăn cho Triển Cảnh Nham một ánh mắt: Ta ra ngoài trước.

Triển Cảnh Nham gật đầu, tiếp tục vỗ vỗ an ủi Triển Kiều Mỹ đang khóc lóc như mèo nhỏ, cọ cọ nước mắt nước mũi lên y phục của y.

“..... Vừa rồi người có thấy bộ dáng của điêu ngoa công chúa, khi nghe A Tài nói hết, biểu tình khiếp sợ.....” Cao Hành trên đường đi rất hưng phấn nói về chuyện phát sinh ở đại sảnh.

“A Hành.....” A Tài đi phía sau, gọi hẩn một tiếng.

“Cái gì?” Cao Hành cười sáng lạn, quay đầu lại.

Nói cho cùng Triển Kiều Mỹ cũng chỉ là hài tử mười mấy tuổi mà thôi, “Đuôi của người rơi.” Vừa nói vừa đi qua Cao Hành.

“A?” Cao Hành cúi đầu nhìn xuống đất, di, không đúng, “Ta đâu có đuôi, nói cái gì đó?” Nhìn bóng lưng của A Tài..... Có phải hẩn cảm giác sai hay không, sao lại thấy người này đang..... Khó chịu.

“Hẩn làm sao vậy?”

Cao Vấn nhìn hẩn một cái, “Người hí hửng.”

“A?” Vậy là ý gì? Hí hửng? Cái đuôi?

Cao Vấn đuổi theo A Tài, “Hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Đến hiện trường án mạng.”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Người Hiềm Nghi

Đứng trong phòng ngủ của Đại hoàng tử lần nữa, Cao Hành nhìn trái nhìn phải, “Lần trước đã xem xét vô cùng cẩn thận rồi mà? Bây giờ còn xem làm gì?” Vừa chuyển đầu thì thấy A Tài ngồi gần người bên cánh cửa.

Cao Hành giơ tay quơ quơ trước mặt hắn, “Người sững sờ cái gì?”

“Ta đang nghĩ, nếu ta là hung thủ, ta sẽ làm thế nào.....” Ở hiện đại gọi là dựng lại tình tiết vụ án. A Tài đứng lên, vỗ vỗ quần, đi đến bên giường.

“Đêm hôm đó, Đại hoàng tử vì nguyên nhân nào đó, đi đến cửa, rồi mở cửa phòng.” A Tài đi vài bước qua, giả bộ mở cửa, không có cách, cửa bị hăn va chạm nên nát, bây giờ còn đang nằm bên ngoài, cho nên chỉ có thể giả bộ.

“Nhưng..... Sao hung thủ có thể dùng kim đâm vào ma huyết sau cổ đại hoàng tử, rồi lại đâm một kiếm đằng trước?” Cái này không hợp lý, A Tài gãi gãi đầu.

“Đúng vậy..... Một trước một sau, trừ phi trong phòng còn có một người khác, nhưng điều đó không có khả năng” Cao Hành đứng bên cạnh A Tài, cũng bối rối gãi gãi đầu.

Cao Vãn ngẫm nghĩ vấn đề này, “Có thể đêm đó còn người khác ở trong phòng, chỉ là chúng ta không biết.”

“A? Đại ca, đây cũng chỉ là suy đoán.” Sức tưởng tượng càng ngày càng phong phú, nhưng bây giờ cần không cần thiên mã hành không mà cần căn cứ chính xác.

Hiện trường không có bất kì dấu hiệu nào cho thấy, ngoại trừ Đại hoàng tử còn có sự tồn tại của người khác, A Tài nhìn chung quanh gian phòng, phải làm thế nào mới có thể đâm trúng ma huyết phía sau lại đâm một kiếm trước ngực?

“A Hành, người tới giả vờ là Đại hoàng tử đứng ở đây.” A Tài cảm thấy xây dựng lại vụ án thập phần cần thiết.

“Ta là hung thủ, đêm hôm đó, ta tới đây. Có hai khả năng, một là, ta và Đại hoàng tử quen biết, hoặc ta nguy trang thành người nào đó khiến Đại hoàng tử không đủ cảnh giác, hai là, thân phận của ta khiến hấn yên tâm, cho nên Đại hoàng tử không hề phòng bị mà mở cửa.” Cao Hành lập tức vào chỗ, đi đến cạnh cửa.

“Ta không vào phòng mà có thể đâm trúng ma huyết của Đại hoàng tử, trừ phi.....”

“Ta xoay người?” Cao Hành nói.

“Không phải, bởi vì trên cánh cửa có dính rất nhiều máu, cái này cho thấy Đại hoàng tử trúng một kiếm lúc đứng đối diện cửa ra vào.”

“Không có khả năng.” Cao Hành nói như đinh đóng cột.

A Tài đột nhiên vươn tay chạm lên bả vai Cao Hành, trực tiếp ôm lấy, thân thể Cao Hành không được tự nhiên mà cứng ngắc. Cái này, quá bất ngờ.

“Như vậy có thể đâm trúng ma huyết.” A Tài lui ra sau, nói.

“Sao, sao có thể, ý của người là hung thủ ôm Đại hoàng tử, sau đó đâm kim vào ma huyết của Đại hoàng tử? Cái này càng không hợp lý.”

“Cũng có thể.” Cao Vấn nói, “Người này chắc chắn quen Đại hoàng tử, hơn nữa đêm tới tìm Đại hoàng tử, mà không khiến Đại hoàng tử cảm thấy kỳ quái, chắc chắn quan hệ của hai người không đơn giản. Hơn nữa, căn cứ vào lời khai của hộ vệ, đêm đó bọn họ không phát hiện ai ra vào bất thường. Vì nghĩ đến an toàn của sứ thần Triệu quốc, Hoàng thượng đặc biệt điều Thiết Hồ quân canh giữ bên ngoài, không bị phát giác mà có thể tiến vào dịch quán giết người, khinh công của hung thủ phải cực cao, hoặc hung thủ vốn là người trong dịch quán.”

“Muốn tìm người có khinh công cực cao, phạm vi quá rộng.” Long mày của A Tài vận thành chữ ‘xuyên (川)’

“Cái gọi là khinh công cực cao, tối thiểu nhất phải xếp hàng thứ ba trong giang hồ. Như vậy nghi phạm chỉ còn ba người. Xếp hạng thứ ba về khinh công trong giang hồ chính là Đạo thánh Hà Thủ Diệu.....”

“Là Hà Thủ Diệu mỗi lần trộm bảo vật, đều làm một đồ dỏm trả về chủ nhân, đúng không?” Cao Hành hỏi.

“Đúng. Nhưng từ trước tới nay hắn chỉ trộm bảo vật, không đánh thương người, càng không dính dáng đến quan phủ, cho nên có thể loại trừ hắn.”

“Xếp thứ nhì là ai?” Cao Hành hỏi.

“Xếp thứ nhì là bảo chủ Lôi Quân bảo Lôi Thiên Tứ, tương truyền hắn được hầu tử Tây Sơn nuôi lớn, hai tay dài hơn người thường mười cm, giống như con khỉ. Mười mấy tuổi được Lôi lão bảo chủ phát hiện mang về nhà, nghe nói hắn nhảy cao hơn mười trượng. Bởi vì Lôi lão bảo chủ không có con, cho nên hắn kế thừa Lôi gia bảo, quản lý sinh ý của tổ tiên. Nhưng

nghe nói hắn làm người quái gở, rất ít ra khỏi bảo, người nhận thức hắn cũng không nhiều.”

“Người như vậy không có khả năng vô duyên vô cớ chạy đến Thiên triều giết một đại hoàng tử Triệu quốc a.” Cao Hành nói.

“Người còn lại?” A Tài tiếp tục hỏi.

“Người có khinh công đệ nhất được giang hồ gọi là ‘Xích’, đứng đầu một tổ chức sát thủ, tổ chức này có bao nhiêu người, không ai biết, nhưng muốn ủy thác giết người, có thể đem tên người muốn giết và bảng giá ghi trên giấy, treo trên cây liễu bên hồ nước mười cách thành mười dặm, nếu hôm sau thấy tờ giấy đã không còn, tổ chức đã tiếp nhận ủy thác giết người.”

“A?” Kiều ngạo như vậy, A Tài có chút giật mình, thật quá trắng trợn.

“Vậy có người ủy thác.....” Cao Hành vội vàng nói.

“Sẽ không.” Cao Vãn trực tiếp phủ nhận suy đoán của hắn, “Vì tổ chức này có một quy định, không giết quan lại hoàng tộc.”

“Vậy ca nói nhiều làm gì, chẳng có ai là nghi phạm?” Cao Hành nhụt chí nói, hắn còn tưởng rằng ít nhất có thể tìm ra nghi phạm.

“Nhưng cái này chứng minh một điều, hung thủ là người trong dịch quán.” A Tài tiếp tục nói.

“Đúng.” Cao Vãn cười nói.

“Cái này dễ dàng hơn, ở dịch quán chỉ có sứ thần Triệu quốc, hung thủ là một trong số họ, bảo bọn họ tự tìm là được.” Cao Hành có chút ‘Khờ dại’ nói.

“Người xem những hộ vệ kia là vật trang trí, không phải người sao.”
Nếu có thể đơn giản như vậy thì tốt.

“.....” Hắn bỗng chốc quên mất, Cao Hành gãi gãi đầu.

“Trừ phi chúng ta có thể tìm ra hung thủ, nếu không hai nước giao chiến là chuyện không thể tránh khỏi.” Cao Vãn nói.

Cao Hành nản lòng thở dài.

“Sẽ bắt được hung thủ , chúng ta tiếp tục.....” A Tài khích lệ.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Khích Lệ Chết Người

“Hung thủ một kiếm đâm trúng Đại hoàng tử, mà Đại hoàng tử bị đâm vào ma huyết, không thể chống cự. Có lẽ hung thủ sợ người khác thấy được, nên kéo Đại hoàng tử vào trong phòng, kéo đến đây, sau đó mặc hăn ngã xuống, trở mặt nhìn Đại hoàng tử đổ máu mà chết.....” A Tài nói.

Cao Hành quỳ rạp trên mặt đất, ngẫm nghĩ, hỏi, “Vì sao hung thủ không đâm một kiếm rồi rời đi, Đại hoàng tử không thể nhúc nhích, hăn chắc chắn sẽ chết. Hung thủ cần gì bất chấp nguy hiểm đợi ở đây?”

“Chúng ta không tìm được kim châm, cái này nói rõ, hung thủ đợi Đại hoàng tử chết mới rút châm ra, rồi mang đi.” Cao Vấn trả lời vấn đề của hăn.

“A.....” Cao Hành nằm xuống, tiếp tục ‘Trạng thái cứng đơ’.

“Vấn đề mấu chốt là, hung thủ ra ngoài thế nào?” Cao Vấn nhíu chặt mi tâm, “Ra khỏi gian phòng chỉ có thể theo cửa chính hoặc cửa sổ, nhưng vấn đề là cửa sổ được khóa kín bên trong.....”

“Cho nên mấu chốt chắc chắn vẫn còn trên cửa sổ!” A Tài không tin một người sống có thể hư không tiêu thất.

“Ngày đó người đã kiểm tra rồi mà?” Cao Hành bò dậy, phì phì y phục.

“Đúng vậy, ngày đó ta đã kiểm tra” A Tài gãi gãi đầu, đầu tiên là cửa sổ, tiếp theo là cột nhà, cuối cùng là..... Nhìn cánh cửa nằm trên mặt đất, hắn đã kiểm tra..... Hết?

A Tài nhìn từ trên xuống dưới cánh cửa bị hấn phá hỏng, di! Hấn lại nhìn khung cửa..... Thì ra là thế.....

“Có phát hiện sao?” Nụ cười này Cao Hành quá quen thuộc, cảm giác như hoa hương dương nở vào sáng sớm, rực rỡ.

“Ân, ta biết rõ hung thủ ra ngoài thế nào.” Mắt A Tài lóe lên.

“Ra ngoài thế nào?” Cao Vấn và Cao Hành cùng hỏi.

Nhưng A Tài đang lâm vào suy nghĩ, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, không để ý đến, “Tại sao là như vậy

“Hung thủ là ai?” Cao Hành lại hỏi, kéo A Tài.

“A? Ngạch, vẫn chưa thể xác định.” Dùng phương pháp này để thoát khỏi phòng, hai người kia cũng có thể làm, nhưng tại sao phải giết Phong Vĩ?

Nhìn bộ dáng trầm tư của A Tài, Cao Hành rất tự giác không quấy rầy hấn, chỉ cúi đầu nhìn cửa, nhưng hấn không nhìn ra cánh cửa nát này có gì đặc biệt.

“A!” A Tài đột nhiên hô.

“Người biết hung thủ là ai?” Cao Hành vội hỏi.

A Tài quay sang nhìn hấn, mặt mang ba phần ngượng ngùng, ba phần giật mình, lại thêm ba phần đương nhiên, nói, “Ta đói bụng, nên ăn cơm.” Nói xong, ra khỏi hiện trường án mạng, lưu lại hai người sững sờ mặt đầy hắc tuyến.

“Sao người không khi nào bỏ lỡ bữa ăn?” Cao Hành vừa đi vừa khinh bỉ nói, “Ngày mai phải giao ra hung thủ, người còn có lòng dạ ăn cơm.”

“Cái này gọi là ‘Không có đao thì không đồn được củi’, ta nghĩ không thông, là vì ta đã quên ăn cơm, không ăn no bụng ta nào có khí lực nghĩ án tử.” A Tài thấy cái này không có gì sai, hoàng đến có đứng trước mặt cũng phải ăn cơm.

“..... Ta nói không lại người.” Hãn vẫn nên tiết kiệm nước miếng a, người này muốn ăn cơm thì cùng ăn, ăn xong rồi tiếp tục.

“Đây là hậu hoa viên?” A Tài hỏi, hóa ra rời khỏi dịch quán sẽ đi qua nơi này, di? Không đúng, “Sao lúc này chúng ta không đi qua nơi này?”

“Sao không đi qua, vừa rồi đi phía bên kia hòn non bộ, bây giờ đi bên này.” Chính giữa có một hòn non bộ, thế mà cũng không nhận ra.

Lúc này A Tài mới chú ý tới, hóa ra chính giữa hoa viên có hòn non bộ cao gần hai thước, hai đầu có hai khối cực lớn như cổng vòm để xuyên qua. Bên này của hòn non bộ có hoa cỏ, bên kia không có cái gì. Cho nên A Tài mới cho rằng bên này là hậu hoa viên. Trước đó hãn chỉ đi bên kia, đây là lần đầu tiên hãn đi bên này.

Đi tới đầu, “Sao có hai đường rẽ?” A Tài lại hỏi.

“Đường kia tới tiểu viện của nhị hoàng tử và Ngô đại nhân, đường này ra khỏi dịch quán.” Cao Hành đi theo phương hướng ra khỏi dịch quán, sau đó chỉ vào một con đường khác, “Người xem, đây chính là đường lúc này chúng ta đi đến tiểu viện của Đại hoàng tử.” Tiếp đó lại chỉ một cổng vòm khác, “Nơi đó đi đến tiểu viện của thái tử điện hạ.”

Hóa ra..... Hãn vẫn luôn cho rằng con đường này chỉ có thể đi đến tiểu viện của nhị hoàng tử và Ngô đại nhân, không ngờ cũng có thể đi đến tiểu viện của Đại hoàng tử.

A Tài đứng ở cổng vòm hướng đến tiểu viện của nhị hoàng tử và Ngô đại nhân, quay đầu lại nhìn thoáng qua hòn non bộ. Hóa ra.....

Nhưng, nói đi nói lại, sao hậu hoa viên lại đặt hòn non bộ lớn như vậy! Thật lãng phí không gian.

Bên này vội vàng phá án, bên kia vội vàng trấn an. Từ dịch quán trở về, Triển Kiều Mỹ không ngừng khóc lóc, ngồi trong đại sảnh của Triển Cảnh Nham.

“Ô ô..... Ta không quay về..... Không quay về.....” Triển Kiều Mỹ lặp đi lặp lại những lời này.

“Công chúa, Hoàng thượng rất lo lắng cho người, người không về cung, nô tài trở về phải nói thế nào a.” Một canh giờ trước Lâm công công phụng chỉ đến phủ Tam vương gia đón công chúa hồi cung, nhưng công chúa chết sống không muốn đi, đúng là làm khó một nô tài như hắn.

“Ta không quay về, ô ô..... Tam thúc, ta không quay về.” Triển Kiều Mỹ ôm lấy cánh tay Triển Cảnh Nham.

“Hoàng thượng lo lắng cho người, người một mình ra cung hai ngày không trở về, hiện tại triệu người trở về, nếu người không quay lại, Hoàng thượng giận dữ, cấm người ra cung, lại phạt bế quan, càng không đáng, đúng không?” Triển Cảnh Nham khuyên bảo.

“Nhưng, ta náo loạn chuyện lớn như vậy, trở về bọn họ đều chê cười ta.....” Hơn nữa nàng thiếu chút nữa chọc giận sứ thần Triệu quốc, nếu không phải nàng ý thức được điểm ấy mà nói xin lỗi, không chừng ngày mai hai nước sẽ khai chiến.....

“Người là công chúa Thiên triều, ai dám chê cười người, nói cho Tam thúc, Tam thúc giúp người xử lý bọn họ.” Triển Cảnh Nham cảm giác mình làm trưởng bối có chút thiếu uy nghiêm.

Triển Kiều Mỹ nghĩ nghĩ, lại nhìn biểu tình nghiêm túc của Tam thúc, “..... Hào, nhưng, cái kia.....”

Nhìn bộ dáng nũng nịu của Triển Kiều Mỹ, Triển Cảnh Nham có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên.....“ Tam thúc nói với ngũ tác kia, nếu ngày mai hắc có thể tìm ra hung thủ..... , ta gả cho hắc.” Nói xong xoay người rời đi, Lâm công công hành lễ rồi theo sau.

Lưu lại Triển Cảnh Nham mặt mũi đầy hắc tuyến.....

“Ha ha ha ha.....” Một mực núp phía sau, Âu Dương Húc thấy người đi xa, liền không khách khí cười, “Không thể tưởng được a không thể tưởng được, điều ngoa công chúa lại thủ tín như vậy..... Ha ha.....”

Triển Cảnh Nham ném cho hắc một ánh mắt lạnh thấy xương, Âu Dương Húc thức thời sờ mũi, che miệng.

Y chỉ nghĩ Triển Kiều Mỹ nói đùa, dù sao công chúa gả cho ngũ tác..... Đừng nói nàng, ngay cả Hoàng thượng cũng khó chấp nhận. Nhưng y hiểu nàng như vậy, nếu nàng thật sự có quyết định này, một khóc hai nháo ba thất cổ chỉ là chuyện sớm muộn, đau đầu.....

Lúc Triển Cảnh Nham ngậy người, Âu Dương Húc lặng lẽ rời khỏi vương phủ.

“..... A Tài, A Tài.....” Cao Hành kêu to vài tiếng, hắc mới kịp phản ứng, “A..... Cái gì?”

“Hồn người bay đâu rồi, không ăn cơm sao?” Cao Hành nói.

“A, đúng, ăn cơm, ăn cơm.....” Động cơ giết Đại hoàng tử là gì? Trước kia vẫn cảm thấy giết Phong thị vệ không hợp lý, nhưng bây giờ rõ ràng, hẳn lại cảm thấy giết Đại hoàng tử càng không hợp lý, nghĩ không thông. Thôi, ăn cơm trước.

“A Tài.....”

“Khụ khụ khụ.....” Hẳn bị người vỗ mạnh một cái sau lưng, cơm vừa ăn vào miệng nghẹn ở cổ họng, A Tài quay sang liền thấy vẻ mặt đầy ý cười của Âu Dương Húc, chỉ tay vào hẳn.....

Âu Dương Húc một phát bắt được, “Không cố ý, ta tới nói cho người biết một tin tức tốt.”

A Tài dùng sức rút ngón tay về, ho xong, không cảm thấy hứng thú lắm, hỏi, “Tin tức gì tốt?” Nói xong kẹp một cánh gà bỏ vào trong miệng.

“Vì khuyến khích người nhanh chóng phá án, công chúa nói, nếu ngày mai người có thể giao ra hung thủ, nàng sẽ gả cho người.....”

“Khụ khụ khụ.....”

“A Tài.....” Cao Hành và Cao Vãn kinh hô, bị nghẹn cánh gà không tốt.

“Ngạch.....” Âu Dương Húc không ngờ hẳn phản ứng mạnh như vậy.

“Người xác định đây là vì khuyến khích A Tài nhanh chóng phá án ư? Không phải muốn hại chết hẳn?” Cao Vãn liếc mắt nhìn hẳn.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cách Chân Tướng Một Bước

Âu Dương Húc bị dọa, nhưng cứu người vẫn quan trọng hơn.

“Phốc.....” Rốt cục nhổ ra, lúc này A Tài đột nhiên nhớ tới câu danh ngôn của một vĩ nhân, ‘Nhân cố hữu nhất tử, hoặc trọng vu Thái Sơn, hoặc khinh vu hồng mao*’, nói hăn bị cánh gà ghen chết, đại khái không so được với hăn a.

(*) Người chết, hoặc nặng tựa thái sơn, hoặc nhẹ như lông hồng.

Cao Hành tiếp tục vỗ vỗ lưng A Tài, “Không sao chứ?”

A Tài gật gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đầu sỏ gây nên.

Âu Dương Húc xấu hổ cười, “Người ăn cái gì cũng không cần thận, là đại phu, ta không thể không nhắc nhở người, không nên ăn như vậy, nhất là loại nhiều xương, phải gặm xuống, sau đó từ từ nhai, người xem, người ngậm cả cánh gà trong miệng, thật sự quá nguy hiểm, hơn nữa không có lễ nghi.....”

“Ba” A Tài vỗ mạnh bàn, từ lâu đột nhiên an tĩnh lại, mọi người nhìn hướng thanh âm phát ra, hai giây sau lập tức làm việc của mình.

Nhưng Âu Dương Húc rất thức thời im lặng, lúc A Tài sắp bốc hỏa, liền nói, “A! Ta đột nhiên nhớ tới, Thái y viện còn chuyện quan trọng phải làm, vậy, các vị, đi trước một bước.” Chân trước vừa bước ra, cổ áo đã bị

người kéo, không thể không lui về, “Ta chỉ tới truyền lời mà thôi, hai nước giao chiến thì không tốt, còn có, người không thể vì chính mình không cẩn thận hóc xương gà mà đổ lên đầu ta.....” Dưới ánh mắt áp bức của A Tài, Âu Dương Húc càng nói càng nhỏ, cuối cùng ngoan ngoãn khép miệng.

“Người vừa nói cái gì?” A Tài trầm giọng hỏi.

“..... Ta vừa nói rất nhiều, người hỏi câu nào?”

“Người mang đến. Tin. Tức. Tốt!” Ba chữ cuối cùng, A Tài rít qua kẽ răng.

“VẬY..... Thả ta ra rồi nói.” Tư thế này quá nguy hiểm .

A Tài buông tay, Âu Dương Húc sửa sang ngoại sam bị kéo lệch, “Cái kia, công chúa nói, nếu ngày mai người có thể bắt được hung thủ, nàng nguyện ý gả cho người.” Chữ ‘người’ vừa dứt, Âu Dương Húc dùng tốc độ nhanh như chớp phóng ra ngoài.

Cao Vấn kéo khoe miệng bên trái nói, “Không ngờ tốc độ của Âu Dương ngự y nhanh như vậy.....”

Cao Hành kéo khoe miệng bên phải phụ họa, “..... Đúng vậy.”

A Tài ngồi xuống, kéo khay gà quay đến trước mặt mình, giật xuống một chiếc đùi gà, gặm.

Cao Hành lặng lẽ dịch sang phía đại ca của mình, nhỏ giọng hỏi, “Hắn chịu kích thích quá mức phải không?” Sao đột nhiên nói cà lăm.

Cao Vấn đứng thẳng hạ vai, sao hắn biết.

Vì vậy hai người chờ hắn ăn gần hết con gà vào bụng, cuối cùng dùng tay áo lau miệng, “Được rồi, đi thôi.” Nói xong, đi ra ngoài, Cao Hành theo sát phía sau, Cao Vấn để bụng xuống rồi đuổi theo.

“Ngạch, bây giờ đi đâu?” Chả lẽ muốn bỏ chạy? Đây là điều duy nhất Cao Hành nghĩ đến.

“Về nhà.” A Tài nói.

“A?” Thật sự muốn bỏ chạy?

Cao Hành và Cao Vấn hai mặt nhìn nhau, hẩn chạy thì bọn họ làm sao giờ?

Nhưng Một người muốn chạy, không thu thập hành lý, ngược lại nằm trên võng đong đưa.

Từ lúc trở về, A Tài nằm trên võng, Cao Vấn có việc ở nha môn nên rời đi trước, Cao Hành và Thổ Đậu ngồi trên ghế đá, nâng cằm nhìn A Tài.

Bọn họ đã ngồi một canh giờ, “Chúng ta không đi tra án sao?” Cao Hành nhẩn không được, hỏi.

Thổ Đậu quay đầu nhìn sư phụ, nó cũng nghĩ vậy.

A Tài nhìn một chỗ trong không trung, nói, “Người kể cho ta nghe một số chuyện về đại hoàng tử Triệu quốc đi.”

“Sao đột nhiên nói cái này?” Có ích cho việc tra án sao?

“Đại hoàng tử đột nhiên chết như vậy, có thể nhận ra nhị hoàng tử và Thái tử không hề cảm thấy thương tâm, nói như thế nào người chết cũng là đại ca của bọn họ.” Cho dù không đau khóc ba ngày ba đêm, hoặc té xỉu, thì tối thiểu cũng nên rơi vài giọt nước mắt chứ.

“Cái này không lạ, nghe nói gần mười tuổi Đại hoàng tử mới tiến cung, nương của hẩn là nữ tử dân gian, lúc Triệu vương còn là thái tử ra cung du ngoạn gặp được, nhưng cha Triệu vương đột nhiên bạo bệnh, Triệu vương vội vàng trở về, từng nói sẽ trở lại đón nữ tử kia, nhưng tân vương

vừa đăng cơ, triều chính không yên, nhất thời bận rộn mà quên nàng, về sau hần tới tìm, nữ tử kia chưa gả đã sinh đôi hai anh nhi nên bị đuổi khỏi nhà, Triệu vương áy náy, một mực tìm kiếm mẫu tử bọn họ. Bảy năm sau, rốt cục tìm được, nhưng nữ tử đã qua đời, hơn nữa một trong hai anh nhi đã chết, Triệu vương không để ý sự phản đối của mọi người, đem anh nhi còn lại trở về cung, chính là Đại hoàng tử.” Cao Hành nói.

Xem ra, đa tình là bệnh chung của hoàng đế, “Cho nên Đại hoàng tử không thân cận với bọn họ?”

“Ta cảm thấy không hề thân cận, Phong thị vệ kia chỉ bị thương mà thái tử điện hạ đã lo lắng như vậy, trong khi đại ca của mình chết, không có phản ứng gì.....” Cao Hành lắc đầu, đúng là con của tiểu thiếp thì không được quan tâm.

“A.....”

“Trong sổ sử thần Triệu quốc, có ai hiểu y thuật?” A Tài lại hỏi.

“Cái này ta đã sớm tra qua, nhị hoàng tử, Ngô Triết và Phong thị vệ đều hiểu sơ y thuật.”

Thấy A Tài lại lâm vào suy nghĩ của mình, “Người phát hiện cái gì sao?”

A Tài há hốc mồm, chưa nói ra thì đổi lại, “..... Không có gì.” Hần biết rõ hung thủ tám phần là người kia, nhưng hần không biết được động cơ, tại sao phải giết Đại hoàng tử. Mặt khác, Phong thị vệ bị tấn công, đồ án kì quái trên mặt đất là gì, hung khí ở đâu.

“A Tài.....” Cao Hành đột nhiên gọi tên của hần.

“Cái gì?” Sao lại dùng ngữ khí khó hiểu như vậy.

“Người biết rõ hung thủ là ai, nhưng..... Vì lời vừa rồi của Âu Dương ngự y, nên.....” Hãn nghĩ A Tài hiểu ý của hãn.

“Người cảm thấy ta vì không muốn lấy công chúa nên dù biết rõ hung thủ cũng cố ý không nói, đúng không?” A Tài tiếp lời của hãn.

“.....” Trầm mặc chính là đồng ý.

“Ta là loại người này sao? Người suy nghĩ quá nhiều, ta biết rõ hung thủ là ai, nhưng không nói ra nguyên nhân, không phải vì công chúa kia, chủ yếu là còn một số chuyện chưa thông suốt, chưa hiểu được, ta không muốn oan uổng người khác, hoặc khiến hung thủ có cơ hội phản bác, như vậy chúng ta sẽ rất bị động.” A Tài đặt hai tay sau đầu.

“Chuyện công chúa, người định giải quyết thế nào?” Nếu như hãn muốn bỏ chạy, hãn nên sớm “Chuẩn bị”.

“Tại sao phải giải quyết?”

“Đương nhiên phải giải quyết, công chúa muốn gả cho người..... Chuyện lớn như vậy.....”

“A!” Thỗ Đậ đột nhiên ‘A’ một tiếng dọa Cao Hành nhảy dựng, hãn nhìn về mặt giật mình của Thỗ Đậ, “Người a cái gì?”

“Sư phụ muốn thú sư nương sao?” Thỗ Đậ mở to mắt nhìn Cao Hành.

Ngạch, sao hỏi hãn. Hãn nhìn A Tài, lại phát hiện A Tài tỏ vẻ ‘Chuyện không liên quan tới mình’, “Không có.....”

“Thỗ Đậ còn có thể ở đây không?” Sư phụ và sư nương một gian, tiên sinh một gian, Cao Hành một gian, mình ở đâu..... Vừa nghĩ tới mình có thể bị đuổi đi, nó cảm thấy cực kỳ khổ sở.

“Sẽ không, sẽ không.....” Đang nói vấn đề công chúa cơ mà.

A Tài cho Cao Hành một ánh mắt xem thường, “Sư phụ của người không thú công chúa kia, ta chỉ hỏi muốn giải quyết chuyện này thế nào mà thôi, không hơn.”

Thổ Đậu xoay mặt nhìn sư phụ, A Tài mỉm cười gật đầu, không thể dọa đồ đệ của hắn.

Thổ Đậu cắn môi, “Sư phụ..... Khi nào thì thú sư nương?” (Em phải hỏi sư phụ em là khi nào gả đi ^_^)

A Tài vươn tay xoa xoa đầu Thổ Đậu, “Sau khi người thú nương tử.”

Thổ Đậu nghiêng đầu suy nghĩ, “Nghĩa là còn rất lâu?”

A Tài cười cười, sau đó xoay mặt nói với Cao Hành, “Kỳ thật chuyện công chúa không cần để ý tới.”

“Nhưng.....”

“Ta sẽ không bỏ chạy.”

“.....” Ngạch.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Vừa nằm trong nhà, sao đột nhiên ra ngoài.

“..... Đi tìm hung thủ.” A Tài nói, nắm tay Thổ Đậu đến dịch quán.

“Người bảo, còn một số vấn đề chưa rõ cơ mà?” Cao Hành hỏi.

“Có một số việc nên rõ sau này tự nhiên sẽ rõ.....” Lời của A Tài khiến Cao Hành cảm thấy khó hiểu.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chân Tướng!

“Muộn như vậy mà vẫn quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, thật xấu hổ, nhưng có lý do, nên tại hạ bất đắc dĩ gọi mọi người tới đây lúc này.” Tất cả các thành viên liên quan tới án tử cộng thêm Triển Cảnh Nham đều bị A Tài tập hợp tại phòng Đại hoàng tử bị giết.

“Người gọi tất cả chúng ta tới, chẳng lẽ người tìm được hung thủ?” Chu Định nghiêng người ngồi trên ghế, một tay chống cằm. Phía sau hắn là Phong thị vệ, vì mang thương tích trên người nên cũng ngồi xuống.

“Đúng.”

“Sáng nay cũng không tìm được hung thủ, người tưởng mọi người rảnh rồi sao.” Hàn Đức bất mãn nói.

“Lần này chắc chắn có chứng cứ rõ ràng, thỉnh Hàn đại nhân yên tâm. Mọi người đều biết trong vụ án Đại hoàng tử bị giết án, có một điểm vô cùng mâu chốt, hung thủ giết người sau đó ra ngoài như thế nào.” A Tài nhìn mọi người, nói.

“Người biết sao?” Ngô Triết hỏi.

“Vấn đề này khiến ta bối rối rất lâu, trước kia không hề có manh mối, cho nên ta và Cao bộ đầu đành phải ở đây, xem xét có bỏ sót cái gì hay không. Quả nhiên, chúng ta có phát hiện mới.”

“Các người phát hiện cái gì?” Hàn Đức cũng hỏi.

A Tài đi đến cạnh cửa, “Hung thủ phi thường thông minh, bởi vì hắn không có người làm chứng, cho nên thiết kế cái chết của Đại hoàng tử thành án giết người trong phòng kín, khiến mọi người vương mắc vấn đề hung thủ ra khỏi căn phòng này như thế nào.”

“Hung thủ kia rút cuộc ra ngoài thế nào?” Nhị hoàng tử Chu Trị hỏi.

“Đêm đó, hung thủ đi đến trước cửa phòng Đại hoàng tử, với thân phận của hắn, xuất hiện vào lúc đó, cũng không khiến Đại hoàng tử nghi ngờ, Đại hoàng tử mở cửa phòng. Hung thủ nhân lúc hắn không phát giác, đem châm đâm vào ma huyết của Đại hoàng tử, khiến hắn tạm thời mất đi ý thức, sau đó trực tiếp cầm kiếm đâm Đại hoàng tử, rồi đẩy người vào phòng. Đây là lý do trên người Đại hoàng tử chỉ có một vết thương, không phải vết thương trí mạng, cuối cùng vì đổ máu quá nhiều mà chết, hơn nữa trong thời gian này cũng không kêu cứu hoặc tự cầm máu.”

“Ma huyết?” Chu Dịch lặp lại.

“Đúng, y thuật có một phương pháp gọi là châm cứu, chỉ cầm dùng châm đâm vào huyết đạo, ta phát hiện một lỗ kim ở ma huyết sau cổ Đại hoàng tử.....” A Tài giải thích.

“Không đúng, người chờ một chút.....” Ngô Triết đột nhiên cắt ngang lời A Tài, “Người nói Đại hoàng tử là bị người đâm trúng ma huyết, sau đó lại bị đâm một kiếm trước ngực?”

A Tài gật gật đầu.

“Chính là ma huyết ở phía sau cổ, vết thương trước ngực, chẳng lẽ hung thủ đâm vào ma huyết sau cổ Đại hoàng tử, sau đó đi đến phía trước đâm một kiếm kia? Cái này, cái này không hợp lý?”

“Nếu như lúc ấy hung thủ làm như vậy.....” Nói, A Tài ôm lấy cổ Thổ Đậu làm ví dụ, “Như vậy có thể đâm vào ma huyết, lại có thể đâm một kiếm phía trước.”

“Càng nói càng thái quá, chẳng lẽ hung thủ có thể ôm Đại hoàng tử?” Hàn Đức cười nhạo.

“Nếu người xa lạ đương nhiên không thể, nhưng nếu là người có quan hệ không hề hột với Đại hoàng tử.....”

“Ý của ngươi, hung thủ là một trong số chúng ta?” Chu Dịch nhìn Chu Trị, Hàn Đức, Ngô Triết, cuối cùng ánh mắt dừng trên người A Tài.

“Đúng.” A Tài nói.

“Người chết là Đại hoàng tử, sao chúng ta phải làm như vậy? Người Thiên triều các ngươi không tìm thấy hung thủ nên đẩy sang chúng ta sao.” Chu Trị lạnh lùng nói.

“Đúng vậy. Sao chúng ta có thể giết Đại hoàng tử, các ngươi ngậm máu phun người.....” Hàn Đức quay sang A Tài, tức giận nói.

A Tài lau nước miếng trên mặt, “Ngài phun nước miếng.”

Hàn Đức nuốt nước miếng một cái, thoáng xấu hổ nhìn mọi người, then quá hoá giận, “Người đừng nói sang chuyện khác.”

“Ta nói trước về việc hung thủ giết Đại hoàng tử sau đó rời phòng thế nào.” A Tài đến cửa, có chút cố sức kéo cánh cửa bị hãm đung vờ nát tới, Cao Hành thấy vậy vội vàng qua giúp hãm mang vào trong phòng.

“Cái này tất cả mọi người không lạ lắm nữa?” A Tài buông cửa, đứng thẳng lên.

“Chỉ là một cánh cửa.” Hàn Đức nói.

“Nó không chỉ là một cánh cửa.” Thấy mọi người đột nhiên nghi hoặc nhìn mình.

“Vậy là cái gì?” Hàn Đức hỏi.

“Nó là cánh cửa bị ta đụng nát.”

Mọi người nhin không được quăng cho hăn biểu tình ‘Thiết’.

A Tài không để ý tới, nói tiếp, “Nó là mấu chốt của án tử này.”

Mọi người nhất thời bị biểu tình nghiêm túc của A Tài làm mơ hồ, đều cẩn thận nhìn về cánh cửa ‘Bị đụng nát’.

Nhưng nhìn trong chốc lát, “Chỉ thấy nó là cánh cửa.” Cao Hành lẩm bẩm.

“Ta đâu có nói, nó không phải cánh cửa.” A Tài nói, “Cánh cửa bị nát như vậy, nói rõ điều gì?”

Mọi người phi thường phi thường không hiểu, đây là vấn đề gì.....

“Cửa không chắc.....” Thỗ Đậu nhỏ giọng nói, trong phòng đang nghĩ vấn đề của A Tài nên rất yên tĩnh, tuy thanh âm của Thỗ Đậu nhỏ, nhưng cũng cũng đủ lớn để mọi người nghe rõ.

“Đúng, cửa không chắc.” A Tài cười nói.

“Người muốn bán quan tài sao.” Loạn thất bát tao, hoàn toàn không biết hăn muốn nói cái gì.

“Được rồi, Cao Hành xô cửa.” A Tài nói ngắn gọn.

“Cái gì?” Cao Hành cho là mình nghe lầm.

“Xô cửa.”

“Vì sao?”

“Người đụng sẽ biết.” A Tài đi đến bên cạnh Cao Vấn, lặng lẽ nói mấy câu, nhãn tình Cao Vấn sáng lên.

Lúc Cao Hành do dự, hần trực tiếp phát lực chưởng Cao Hành.

“Ngô.” Giây tiếp theo Cao Hành nằm trên mặt đất, đau nhức.....

Mọi người đều bị chuyện này hù dọa.

Chỉ có thiện lương đáng yêu như Thổ Đậu vội vàng chạy đến nâng hần dậy, hai mắt Cao Hành đầy ủy khuất nhìn A Tài và đại ca của mình, vì sao.....

“Sao có thể.....” Ngô Triết nhìn cánh cửa bị Cao Hành đụng nát.

“Đúng, sao có thể như vậy, không phải cả cánh cửa bị phá xuống, giống như lúc trước ta va vào.” A Tài nói.

“Cửa bị thay đổi.” Triển Cảnh Nham nói.

A Tài gật gật đầu.

“Các người đang nói cái gì bí hiểm, sao ta không hiểu được.” Hàn Đức nghi hoặc hỏi. (^_^ Ngu thì chịu anh à)

“Hai cánh cửa, một cánh bị phá toàn bộ rơi ra, một cánh chỉ bị đụng nát vài phần.....” A Tài nói.

“Thì sao, dùng sức lớn nhỏ, kết quả sẽ khác, cái này có gì lạ.” Hàn Đức nói.

“Xin hỏi Hàn Tướng quân, ngài cảm thấy trong hai lần, lần nào lực lớn, lần nào lực nhỏ?” A Tài hỏi.

“Đương nhiên là lần này lực nhỏ.”

“Lần này lực nhỏ. Vậy vì sao lần trước cả cánh cửa bị phá rơi ra, mà lần này chỉ ván cửa bị đụng nát?” A Tài hỏi lại.

“Ngạch..... Cái này.....” Xác thực kỳ quái, Hàn Đức nghĩ thầm.

“Ta đã kiểm tra đỉnh cửa phía dưới, có mảnh gỗ vụn trên mặt đất, nhưng trên cửa khung cửa không có hư hao gì, ta xác nhận đỉnh cửa từng bị người rút ra, cái này rất dễ dàng thực hiện, đao, kiếm, chủy thủ..... Cũng có thể cạy đỉnh ra, hơn nữa trên đỉnh của cửa bị rơi ra, ta cũng tìm được vết trầy. Cho nên lúc hung thủ rời đi, đầu tiên hấn để hai cánh cửa sát vào nhau, giống như gian phòng của chúng ta chỉ có một cánh cửa, sau đó hung thủ ra ngoài, dùng nội lực cắm đỉnh về như trước, nguy trang thành một phòng kín.”

Nghe A Tài giải thích xong, tất cả mọi người cảm thấy.....“Chỉ đơn giản như vậy?” Chu Địch hỏi.

“Nếu không, có thể phức tạp hơn sao?” A Tài hỏi lại.

“.....”Chu Địch cho rằng sẽ xuất hiện bộ phận phức tạp.....

“Sao hung thủ kia phải giết ta?” Phong Vĩ hỏi.

“Bởi vì đêm đó người tới hậu hoa viên.” A Tài nhìn Phong Vĩ, “Ta nghĩ đêm đó hung thủ đi qua hậu hoa viên, nhưng làm mất cái gì đó, bị người nhặt được, nên hung thủ muốn giết người.”

“Làm sao người biết..... Ta nhặt được cái gì đó?”

“Lúc đầu ta không biết, nhưng trong phòng người bị tấn công, ta phát hiện có một vết máu kì lạ, giống như có vật được đặt ở đó rồi bị lấy đi, vết

máu làm thành một hình kỳ quái.” Hãn lấy tờ giấy trong ngực, mở ra nói, “Sau đó, ta thấy được đồ án tương tự trên một người.....”

Chu Trị lặng lẽ nắm ngọc bội trong tay.

“Nhị hoàng tử cầm cái gì trong tay vậy?” A Tài đột nhiên nhìn về phía Chu Trị.

Thân hình hãn chấn động, “.....”

“Phiền nhị hoàng tử mở tay để chúng ta nhìn thấy.” A Tài nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía hãn, “Sao vậy? Có gì không tiện?” A Tài hỏi.

Chu Trị đột nhiên cười nói, “Không hổ là Thiên đệ nhất thông minh.....”

“Nhị hoàng tử, người.....” Ngô Triết không thể ngờ hung thủ lại là nhị hoàng tử.

Chu Trị mở tay ra, một ngọc bội hình phượng xuất hiện, có tám chín phần tương tự đồ án trong tay A Tài.

“Hãn nói, tất cả đều là thật sự sao?” Hàn Đức trầm giọng hỏi.

“Không sai, trên cơ bản không sai chút nào.” Chu Trị nhìn A Tài, cười nói, “Ta thật sự quá coi thường người.”

“Có một điểm ta không rõ.....” A Tài đột nhiên nói.

Chu Trị nhíu mày, “Cái gì?”

“Vì sao? Sao người phải giết Đại hoàng tử? Điểm ấy ta luôn nghĩ không ra, dù gì hãn cũng đại ca đồng phụ dĩ mẫu (cùng cha khác mẹ) với

người, đúng không?”

“Không, chúng ta là đồng phụ đồng mẫu.” Chu Trị ngưng cười.

“Cái gì?” Mọi người kinh hô, đương nhiên ngoại trừ Triển Cảnh Nham, y thành thoi nâng ly trà trên bàn nhấp một miếng.

“Người là Chu Diễm?” Chu Địch không xác định, hỏi.

“Hóa ra còn có người biết tên của ta.” Chu Trị trào phúng cười nói.

“Chu Diễm? Người là đệ đệ song sinh của Đại hoàng tử?” Ngô Triết cũng kịp phản ứng.

“Không phải người đã chết rồi sao?” Hàn Đức mở to hai mắt, hơn nữa sao lại biến thành nhị hoàng tử .

“Ta cũng cho rằng ta đã chết.....” Năm đó Chu Sĩ [Đại hoàng tử] thân mang bệnh nặng, bọn họ không có tiền để xem bệnh, nương của hắn phải đi cầu đại phu trong thôn. Nhưng đại phu kia là con sói đội lốt cừu, giả ý từ bi nói sẽ cứu chữa Chu Sĩ. Mẫu tử bọn họ đến ở tạm trong nhà đại phu, đợi đại ca bệnh hảo thì rời đi, nhưng đại phu kia hạ độc đại ca, muốn giải dược, có thể, chỉ cần nương của hắn đồng ý gả. Bọn họ mới biết mình rơi vào hang sói, vì cứu đại ca, bất đắc dĩ, nương của hắn phải đáp ứng. Đêm thành thân, nương của hắn cầu giải dược, thừa dịp đại phu không chú ý bảo hắn cầm giải dược đến cho đại ca, lập tức thoát đi, cũng nói nàng có cách thoát thân, bảo bọn họ chờ nàng ở lương đình cách thôn mười dặm.....

“..... Nhưng chúng ta đợi một ngày một đêm, sau đó chúng ta cảm thấy không đúng, khi chúng ta chạy về thôn, liền phát hiện nhà đại phu bị đại hỏa đốt rụi.” Chu Diễm nhớ lại cảnh tượng lúc đó, chỉ còn thi thể cháy đen.....

“Sau đó Triệu vương tìm các người, sao người không theo trở về?” A Tài hỏi.

“Đều bởi vì nam nhân kia, từ lúc ta ý thức được, chúng ta luôn bị người trong thôn khi dễ, mỗi lần ta khóc chạy về hỏi nương, vì sao bọn họ đều nói ta là dã hài tử, vì sao ta không có phụ thân, nương luôn khóc vô cùng thương tâm, sau đó ta không bao giờ hỏi nữa. Nam nhân trong thôn tham luyến mỹ mạo của nương ta, cho nên nữ nhân trong thôn đều cực kỳ chán ghét nương, lúc đầu là nhục mạ, rồi động thủ, đại ca của ta vì bọn họ mà bị bệnh nặng. Tất cả bi kịch này, đều vì nam nhân kia. Cho nên ta hận hắn.....” Biểu tình của Chu Diễm vì lời nói của chính mình mà có chút dữ tợn.

“Vì sao người có thể giết chính đại ca thân sinh của mình?”

“Từ ngày hắn theo Triệu vương rời đi, hắn không phải đại ca của ta, mà là cừu nhân của ta.....”

“Lúc Chu Sĩ theo nam nhân kia rời đi, ta tới trấn Đại Thành làm tên khất cái, ta quen một người trong miếu đồ nát, bây giờ hắn là sư phụ của ta, là thân nhân của ta, truyền thụ võ công, dạy ta làm người. Kỳ thật ta đã vứt bỏ ý niệm báo thù trong đầu, nhưng hết lần này tới lần khác, ta gặp một người, chính là nhị hoàng tử Chu Trị, càng khiến ta giết mình, hai người chúng ta giống nhau như đúc, lúc ấy trong đầu ta hiển hiện một kế hoạch, ta có thể giả dạng thành hắn, trà trộn vào hoàng cung Triệu quốc, giết nam nhân kia báo thù cho nương của ta. Nên ta cố ý tiếp cận hắn, khi thấy ta hắn cũng cảm giác kì lạ, chúng ta giống nhau như đúc, từ từ chúng ta trở thành bằng hữu, nhưng ta tiếp cận hắn vì thu thập mọi thứ về hắn, bảo đảm rằng khi ta giả trang hắn sẽ không bị người phát giác. Lúc ta cảm thấy thời cơ chín muồi, ta liền giết hắn, nhét vào trong miếu đồ nát. Nhưng báo thù không đơn giản như ta dự liệu, bên cạnh nam nhân kia có thị vệ, ta không tìm được cơ hội ra tay, chỉ có thể chờ. Khi đó, ta gặp Chu Sĩ, không ngờ hắn sống vui vẻ, hoàn toàn quên thảm trạng của nương. Ta không thể tha

thứ..... Cho nên đêm đó ta thừa dịp tất cả mọi người ngủ say, đi đến tiểu viện của hần, hần mở cửa thấy ta, chỉ hỏi ta, đã trể thế đến làm gì, ta nói ta là Chu Diễm..... Hần ngậy đại, ngay cả lúc ta nhào vào lòng hần, hần cũng không phản ứng, sau đó giống như những gì A Tài nói.....” Chu Diễm hồi tưởng bộ dáng của Chu Sĩ khi ngã xuống vũng máu, mở to hai mắt nhìn mình.....

“..... Một vấn đề cuối cùng.”

“Cái gì?”

“Lúc người giết nhị hoàng tử, người chặt đứt đầu và tứ chi của hần phải không?”

“Các người tìm được thi thể của hần ? Đã lâu như vậy cũng có thể tìm được.” Nhớ tới Chu Trị có chút ương ngạnh nhưng thực sự ngay thẳng, hần thiếu chút nữa không đành lòng. Nói xong những lời này, Chu Diễm thở nhẹ một hơi, giống như đột nhiên thoải mái, khóe miệng khẽ nhếch.

Cuối cùng, nói đơn giản là hai hoàng tử của Triệu quốc đã chết, không còn cách nào, chỉ có thể áp giải Chu Diễm đi, giao do Triệu vương xử lý.

Chuyện này, khó mà nói là lỗi của ai, nếu lúc trước Triệu vương không gặp nương của Chu Diễm, nếu như nương của hần được gả đi, nếu như ca của hần không bị thương, nếu như bọn họ gặp được một vị đại phu tốt..... Có lẽ bọn họ sẽ không khúc mắc. A Tài vẫn nhớ rõ ánh mắt cuối cùng của Chu Diễm, không phải là vui vẻ sau khi báo thù, mà là nồng đậm bi thương.

Tuy phá án, nhưng không ai thoải mái. Về đến nhà, Cao Hành trầm mặc suốt đường đi đột nhiên quát to một tiếng, “A”

“Làm gì vậy?” Dọa Thố Đậu và A Tài hoảng sợ.

“Bây giờ người đã tìm ra hung thủ, nghĩa là, phải thú công chúa?”

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Trước Khi Ở Chung

Ta còn tưởng chuyện gì chứ, người đừng lớn tiếng như vậy? Buổi tối nhiều dân.” A Tài nghiêng người liếc hẳn.

“Việc này rất quan trọng. Đó là một công chúa, người cho rằng chỉ là củ cải trắng có thể chọn mua hoặc không mua? Người ta nói một câu chính là ý chỉ, Âu Dương ngự y đã nói như vậy, chắc chắn không có lừa thì sao có khói, người đừng không lo.” Cao Hành nhìn vẻ mặt không thêm quan tâm của A Tài, đột nhiên có loại cảm giác ‘hoàng đế không vội thái giám nôn nóng’.

A Tài ứng phó gật gật đầu, “Đã biết.”

Nhưng suy nghĩ trong lòng, hẳn xác thực không để ý việc này, không phải vì hẳn là một linh hồn thể kỷ hai mươi mốt, không đếm xỉa hoàng quyền, mà là..... (em đã có chồng ^_^)

“Thôi, mặc kệ người, ta xem ngày mai người làm thế nào.” Cao Hành trở về phòng, ‘Rầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Hắn..... Giống như đang tức giận? Nhìn cửa phòng đóng chặt, A Tài nghĩ như thế, nhưng..... Vì sao?

“Sư phụ?” Thổ Đậu giật nhẹ ống tay áo A Tài.

“A? A, đi nghỉ ngơi.” Hắn xoa đầu Thổ Đậu.

Hết thảy chờ ngày mai rồi nói.

“Người định xử trí Phong Vĩ thế nào?” Âu Dương Húc cầm chiết phiến trong tay, đối tới đối lui, “Tuy hẳn là do chúng ta đưa đến bên cạnh Chu Địch, nhưng với quan hệ bây giờ của hẳn và Chu Địch, không thích hợp tiếp tục công việc này, muốn triệu hồi hẳn hay không?”

“Không cần.” Triển Cảnh Nham đáp.

“Vì sao?” Tiếp tục nữa, Phong Vĩ có thể trở thành một người không ổn định.

“Chuyện này dừng ở đây.”

Nghe y nói như vậy, Âu Dương Húc biết rõ, nếu tiếp tục hỏi thì sẽ quá phận.

Triển Cảnh Nham nhìn ngoài cửa sổ, nhớ tới việc, tối hôm qua Chu Địch đến tìm y.....

“Ngày mai ta sẽ trở lại Triệu quốc.” Chu Địch nói.

“Không ngờ sẽ phát sinh chuyện này..... Đã như vậy, ta cũng không tiện giữ lại.....” Triển Cảnh Nham còn chưa nói hết.

“Ta sẽ dẫn Phong Vĩ trở về.” Chu Địch nói thẳng ý đồ đến.

Hai người nhìn nhau, “Hẳn sẽ đi theo người sao?” Nếu đã biết chuyện, nói rõ khỏi lãng phí thời gian.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng là, “Ta muốn giao dịch với người.....”

Về phần nội dung của giao dịch..... Đó là một bí mật không quá trong sáng.

Trước khi đi, “Từ hôm nay, Thiên triều không có người tên Phong Vĩ.” Chu Địch nói.

Cất kỹ hiệp nghị, Triển Cảnh Nham nở nụ cười, nụ cười gian trá, “Đương nhiên.”

“Chuyện của A Tài, làm sao bây giờ?” Nếu chuyện kia không thể nói, chuyện này hẳn có thể, Âu Dương Húc tò mò hỏi.

“Cái gì?”

“A Tài phá được án, công chúa sẽ gả cho hẳn.” Hẳn ghét nhất người biết rõ còn cố hỏi, mỗi lần đều dùng chiêu này.

“Sau đó thì sao?”

Âu Dương Húc nắm chặt chiết phiến, “Người có thể nói ra tính toán của người không?”

Triển Cảnh Nham nhìn hẳn một cái, “Sau đó để người đi mật báo?”

“Ngạch, ha ha..... Người hiểu lầm ta, ta, ta vì chuyện của các người mà lo lắng, A Tài thú công chúa, người làm sao giờ? Không đúng, là hẳn thú công chúa, các người thế nào chứ?” Chẳng lẽ bị phát hiện? Không thể nào đâu, hẳn đã cẩn thận.....

“Nói cho người nọ, ít quản chuyện của ta.”

Nhìn Triển Cảnh Nham rời đi, Âu Dương Húc ủy khuất, mặt cơ hồ muốn nhăn thành bánh bao, rõ ràng chuyện không liên quan tới hẳn, vì sao mỗi lần hẳn đều bị ‘Đe dọa’, đầu kia cũng phải nịnh nọt.

Nhìn Thổ Đậu ngủ say, A Tài vô cùng hâm mộ, tuổi còn nhỏ thật tốt, không phiền não gì. Ăn no ngủ, tỉnh ngủ ăn, hạnh phúc như heo. Lật qua lật lại, nhưng không thấy chu công, A Tài đứng dậy choàng ngoại sam, ra khỏi phòng, nằm trên võng.

Gần đây hẳn luôn do dự, nói hay không nói? Hay là chờ thêm một thời gian rồi nói sau?

Hảo do dự a, hảo do dự..... A Tài gãi gãi đầu.

“Lại không ngủ được?” Lúc nửa đêm xuất quỷ nhập thần, ngoại trừ Triển Cảnh Nham thì không còn ai.

Nhưng hẳn không quen được, “Ta sớm muộn sẽ bị người dọa ra bệnh tim.”

“Cái gì?” Triển Cảnh Nham chưa từng nghe loại bệnh này.

“Không có gì, người cũng hơn nửa đêm không ngủ được chạy tới dọa người mà.” A Tài ngồi dậy phản bác, nhìn thẳng dễ chịu hơn.

“Ăn tử đã giải quyết xong, còn phiền não cái gì?”

“Người..... Có phải sớm biết rõ hung thủ là ai?” A Tài đột nhiên hỏi.

“Vì sao lại nói như vậy?” Triển Cảnh Nham khiêu mi, mỉm cười.

“Khi ta nói ra hung thủ, tất cả mọi người rất giật mình, chỉ có người lông mày cũng không động.” A Tài giải thích.

“Hóa ra lúc đó người nhìn ta? Ngay cả lông mày của ta có động hay không đều quan sát cẩn thận như vậy.” Triển Cảnh Nham chột nói.

“Ta..... Ta không chỉ nhìn người, ta nhìn tất cả mọi người.” Sao lại nói cái này, A Tài híp mắt nhìn y, “Người đang nói sang chuyện khác.”

Triển Cảnh Nham mặt không đổi sắc, bảo trì tiểu dung, “Ta chỉ biết rõ nhị hoàng tử kia không ổn sớm hơn các người một chút, nhưng tình tiết tỉ mỉ của án tử, ta không nghĩ được như thế.” Nhìn A Tài có chút giận dữ, y trấn an hần trước.

“Thôi.” Đây không phải là chuyện to tát gì, hơn nữa đã qua, so đo cũng không ý tứ, “Muộn như vậy, người tới làm gì?”

“Nhớ người.”

Dọa? “Người là ai? Nhanh tháo mặt nạ của người.” Nói xong, A Tài vươn tay sờ sờ mặt Triển Cảnh Nham, ý đồ tìm ra mặt nạ.

Triển Cảnh Nham không ngờ ‘Lời tâm tình’hiếm có của y lại đổi lấy bị tình nhân ‘Lột da’. Vội vàng bắt hai tay đang sờ soạng trên mặt, nắm trong tay, nếu không có thể bị hần kéo một tầng da xuống.

“Diện cụ của người hảo tình tể a, hoàn toàn tìm không thấy.....” Dưới ánh mắt chăm chú của Triển Cảnh Nham, thanh âm càng ngày càng nhỏ, thẳng đến khi A Tài cảm thấy cái cơ này rất gượng ép, hần cắn môi, hai mắt lập loè. Được rồi, hần bị câu ‘Nhớ người’ khiến nhất thời không biết phản ứng thế nào, nên mới ‘Nháo’.

Triển Cảnh Nham khẽ thở dài, “Cảm thấy như vậy không được tự nhiên sao?”

A Tài lắc đầu, nhìn vào mắt Triển Cảnh Nham, nhỏ giọng thì thầm, “..... Xấu hổ.” Lập tức lại dời mắt đi chỗ khác mắt.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của A Tài, Triển Cảnh Nham vươn tay nâng mặt của hần, không để hần trốn tránh, “Có nhớ ta?”

“Trong đầu nghĩ án tử, làm gì có thời gian nhớ người.” Hãn thiếu chút nữa ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

“Thật sao.” Ngữ khí rất là thất vọng.

“Nhưng..... Trong này luôn có.” A Tài chỉ chỉ trái tim.

Triển Cảnh Nham cong khoe miệng, nhin không được ôm hãn vào trong ngực, ghé vào lỗ tai hãn nhẹ nhàng nói, “Dọn đến chỗ ta.” Ở đây..... Thật sự không tiện.

Cảm nhận được người trong lòng cứng ngắc, y buông hãn ra. Quan sát biến hóa rất nhỏ trên mặt hãn, y muốn biết rõ ý nghĩ của hãn.

Chờ đợi chỉ chốc lát, “..... Vô danh vô phận, ta không đi.”

Y nghĩ qua rất nhiều đáp án, nhưng tuyệt không nghĩ tới cái này. Y vẫn nhìn A Tài như vậy.

“..... Cho dù người dùng ánh mắt thâm tình nhìn ta, vô danh vô phận, đừng nghĩ đem ta đi.” Điểm ấy hãn rất kiên trì, tuy nam nhân và nam nhân cùng một chỗ không có hôn nhân bảo đảm, hãn cũng không muốn chiêu cáo thiên hạ quan hệ của hai người, với hãn hãn mà nói, kỳ thật không quan trọng. Nhưng hãn ngại thân phận của Triển Cảnh Nham, hãn biết rõ hai người cần cố gắng nhiều, nhất là khi hai người ở cùng một chỗ, hãn phải dùng thân phận gì xuất hiện bên cạnh y? Hãn cần dùng điểm ấy để ngăn chặn miệng của ‘Những kẻ nhàn rỗi’.

Tuy tình yêu là chuyện của hai người, nhưng dù sao bọn họ cũng sống trong một tập thể. Hãn có người cần lo lắng, Triển Cảnh Nham cũng như thế, thậm chí y phải gánh chịu áp lực lớn hơn hãn.

“Danh phận sao..... Người cùng ta cả đời, danh phận này thế nào?” Triển Cảnh Nham cười hỏi.

Giờ khắc này nói không cảm động là gạt người, nhưng, “Người, không cần con nối dòng sao?”

“Ta không phải Hoàng thượng, đâu cần người kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

“Người vừa nói Là hứa hẹn cả đời?”

“Đúng, cả đời.”

“..... Vậy người không nên hối hận, ta sẽ nhớ kỹ những lời này, sẽ gặt gao cuốn lấy người, cả đời đều đừng nghĩ quăng ta ra.” Lời này nghe có chút ngang ngược kiêu ngạo, nhưng là một cách hứa hẹn khác.

Hai người triền miên nhìn đối phương, hai cái đầu càng ngày càng gần.....

‘Hắt xì’ A Tài chuyển hướng một bên che miệng lại, có chút xấu hổ nhìn Triển Cảnh Nham. Nghĩ thầm, hắt xì thật không đúng lúc.

Triển Cảnh Nham cười ngoại sam, khoác cho A Tài, “Mùa xuân, ban đêm vẫn có chút lạnh. Vậy ngày kia ta tới đón người và Thổ Đậu?”

A? Nhanh như vậy?

“Ngày kia sao?”

Đâu có gì khác, “Ngày kia đi.” A Tài nói. Hẳn sớm muộn gì cũng phải nói cho bọn Cao Hành biết, kéo dài không thể giải quyết vấn đề. Đã lựa chọn, sớm giải quyết mới tốt.

Sáng hôm sau, Cao Vãn và Âu Dương Húc không hẹn mà cùng tới tiểu viện của A Tài. Vừa đối mặt, hai người không tiếng động truyền tin qua lại.

Cao Vấn: Người tới làm gì?

Âu Dương Húc: Giống người.

Cao Vấn: Người biết ta đến làm gì sao?

Âu Dương Húc: Giống ta.

Âu Dương Húc thành công nhận được sự khinh thường từ Cao Vấn, hai người ngồi trên ghế đá, chờ chuyện hiển nhiên xảy ra.....

A Tài vừa thấy hai người đã biết bọn họ muốn làm gì, nhưng hăn quyết định không đếm xỉa tới bọn họ.

Cao Hành thấy hai người thì không có phản ứng, dù thế nào đi nữa, hăn quyết định hôm nay làm người đứng xem.

Quả nhiên, gần trưa, nhân vật mấu chốt lên sân khấu.

Triển Kiều Mỹ mang theo rất nhiều thị nữ và thị vệ đến tiểu viện của A Tài.

Nhóm người A Tài quy củ hành lễ, “Đứng lên đi.” Triển Kiều Mỹ nói.

“Tin rằng mục đích hôm nay ta tới, các người đều biết?” Nói xong nhìn về phía A Tài.

A Tài khoác tay trên vai Thổ Đậu, chuyên chú nhìn cái ót của nó.

“Cái này.....” Âu Dương Húc nhìn A Tài.

“Ta đã nói thì sẽ làm được, người chuẩn bị sớm một chút.” Đối với việc gả cho A Tài, Triển Kiều Mỹ cũng không đắn đo, hăn rất thông minh, hơn nữa nhìn nhiều lần, nàg cảm thấy vô cùng thuận mắt.

“Chuẩn bị cái gì?” A Tài hỏi.

“Đương nhiên là chuẩn bị hôn sự của người và công chúa.” Tiểu Bích nói.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thăng Quan Chi “Hi”

Nhóm người Cao Hành cùng lúc quay đầu nhìn A Tài.

“Hôn sự từ đâu tới?” A Tài tỏ vẻ kinh hãi.

Mọi người lại lặng lẽ nhìn về phía công chúa.

“Người đang giả ngu sao?” Triển Kiều Mỹ trừng mắt nhìn A Tài.

Mọi người tiếp tục nhìn về phía A Tài.

A Tài ‘Vô tội’ lắc đầu.

“Trước đó ta đã nói, chỉ cần người có thể tra ra chân tướng, liền gả cho người. Tối hôm qua người tra ra hung thủ, cho nên ta không thể không gả cho người.” Nàng ‘Rất không cam nguyện’ nói.

“Công chúa nói, nếu như hôm nay ta tìm ra hung thủ, sẽ gả cho ta sao?” A Tài nói.

“Đúng vậy.” Hãn đã tìm ra tối qua.

“Nhưng ngày hôm qua tìm ra hung thủ, không phải hôm nay.” A Tài lợi dụng lỗ hổng.

Mọi người ngừng thở đợi phản ứng của công chúa ửng, kể cả thị nữ Tiểu Bích. Hơn nữa trong lòng mọi người đều hiện lên ý niệm: Cùng công

chúa chơi chữ, hẳn không muốn sống sao?

“Người không muốn lấy ta?” Triển Kiều Mỹ nắm chặt tay.

Mọi người vội vàng nhìn về phía A Tài, chỉ sợ quay đầu chậm sẽ bỏ qua cái gì.

“Không phải không muốn, mà là không thể.” A Tài bình tĩnh nhìn Triển Kiều Mỹ.

“Cái này có cái gì khác?” Không phải cùng một ý.

“Ta, đã có người yêu mến, cho nên không thể lấy người.”

“Người kia xinh đẹp hơn ta?”

“Ngạch, đều mỹ.” Y như vậy không thể nói là xinh đẹp, mà là tuấn mỹ a.....

Xem ra phong cách không giống nàng, “Thân phận người kia so với ta thế nào?”

“Cái này..... Xem như không kém bao nhiêu.” Theo như thân phận, y tốt hơn.

Chẳng lẽ là Nguyệt công chúa? Hay Thần công chúa? “Người quen biết với nàng bao lâu?”

“Từ lúc ta đến kinh thành thì quen.” Hiện tại ngẫm lại cũng chỉ mấy tháng.

Không đúng a, sao hẳn có thể quen các nàng? “Các người quen nhau ở đâu?”

“Nhất Phẩm Lô.” Hơn nữa còn tại hiện trường đám cháy.

Không thể nào, các nàng không ra cung, càng không thể đến Nhất Phẩm Lô, chẳng lẽ không phải một trong các nàng, “Người nói ai?”

“Là..... Ngạch, không tiện nói.” Nguy hiểm thật..... Thiếu chút nữa thuận miệng nói ra.

“Là không tiện nói, hay căn bản không có người như vậy?” Trong mắt Triển Kiều Mỹ lộ rõ nghi ngờ.

“Có người này, không tiện nói.”

“Các người biết rõ người kia là ai không?” Triển Kiều Mỹ nhìn những ‘Người xem’ bên cạnh, hỏi Cao Vãn, Cao Hành và Thổ Đậu.

Ba người đồng loạt lắc đầu.

Trán A Tài đầy hắc tuyến, đương nhiên bọn họ không biết. Nhìn Triển Kiều Mỹ tỏ vẻ ‘Người giải thích thế nào’. A Tài chỉ có thể cắn môi nói, “Thật sự có.”

“Vậy để ta xem xem đến tột cùng là hạng người gì có thể khiến người vì nàng không thú ta.”

Lúc A Tài do dự, mọi người lo lắng, công chúa chờ đợi.....

“Sáng sớm, rất náo nhiệt a.” Triển Cảnh Nham đột nhiên đi vào tiểu viện.

Triển Kiều Mỹ đứng dậy hành lễ, “Tam hoàng thúc.”

“Đứng lên đi.” Nhìn thị vệ trong tiểu viện, ngữ khí của Triển Cảnh Nham có chút không vui, “Nhiều người đến đây như vậy làm gì?”

“Hoàng thúc, thúc đã quên, lần trước ta đã nói, nếu như hắc có thể bắt được hung thủ thì ta gả cho hắc” Nói xong, còn liếc A Tài.

A Tài ‘Chuyên chú’ nhìn mặt đất, mặc kệ chuyện cho y.

Thấy thái độ của A Tài, Triển Cảnh Nham nghiêm mặt nói, “Ồ ồ, sao hôn sự có thể xem như trò đùa.”

Triển Kiều Mỹ bị tiếng quát tháo của Triển Cảnh Nham làm hoảng sợ, nàng chưa bao giờ thấy Tam hoàng thúc sinh khí, chỉ một ánh mắt lạnh lùng đã khiến nàng run rẩy.

“Ta.....”

“Nhanh hồi cung đi, Hoàng thượng bận rộn chuyện thiên hạ đã đủ phiền, mỗi ngày còn lo lắng tìm người, nên kiểm điểm lại thái độ làm nữ nhi?”

“Vâng.....” Triển Kiều Mỹ không dám nhiều lời, từ nhỏ nàng không sợ phụ hoàng, nhưng đối mặt với Tam hoàng thúc nàng luôn có loại sợ hãi vô hình, nàng cũng rất buồn bực, rõ ràng Tam hoàng thúc luôn cười, sao lại sợ chứ. Hóa ra Tam hoàng thúc nóng giận, cảm giác còn kinh khủng hơn phụ hoàng. Không cần nói, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, nàng cũng cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Đừng nói là bức hôn, bây giờ nàng thậm chí tranh thủ rời khỏi đây, rời khỏi ánh mắt của Tam hoàng thúc.

“Ta đưa người trở về.” Sau đó quay mặt hướng nhóm người Cao Vấn, “Quấy rầy.”

Thẳng đến khi rời đi Triển Kiều Mỹ vẫn không hiểu, vì sao hôm nay ánh mắt Tam hoàng thúc nhìn nàng đáng sợ như vậy.....

Chuyến biến này khiến mọi người nhất thời không kịp phản ứng, Âu Dương Húc thất vọng, vì sao, cứ như vậy đã xong? Chẳng có nghĩa gì, hẳn trở về phải nói thế nào đây, “Ta cũng đi trước.”

Người ngoài rời đi, “Hắn đến làm gì vậy?” Cao Hành đột nhiên hỏi, sáng sớm đã tới nhà.

Xem cuộc vui. A Tài nói thầm trong lòng.

“Người người yêu mến..... Là y sao?” Cao Vấn phá nát tầng giấy che chắn.

A Tài giật mình quay đầu nhìn hắn, nhìn ra sao? Biểu hiện của bọn họ rõ ràng thế sao?

“Hóa ra..... Các người..... Người, là nghiêm túc?” Cao Vấn lại hỏi, hóa ra suy đoán của mình là thật, Cao Vấn cảm thấy lo lắng nhiều hơn giật mình, tuy hắn không hiểu được hai nam nhân..... Ở cùng một chỗ như thế nào, nhưng, đó là Vương gia, A Tài chỉ là ngõ tặc. Thân phận cách xa như vậy..... Vạn nhất Tam vương gia chỉ ham mới lạ, đến lúc đó A Tài phải làm sao?

A Tài gãi gãi đầu, đối mặt với người như thân nhân của mình, thẳng thắn thừa nhận mình có người yêu thương, ít nhiều vẫn xấu hổ, hắn nhẹ gật đầu.

“Người..... Biết rõ đường lui chứ?”

Ngạch? “Đường lui gì?”

“Chính là..... Nếu như..... Vạn nhất..... Nếu..... Tương lai, một mình ngươi, đến lúc đó phải làm sao?” Chuyện này hắn không nên nói thẳng. Giữa nam nhân và nữ nhân có thể thành thân, nam nhân và nam nhân hắn là..... Không thể a?

“Cái này..... Thuận theo tự nhiên.” Chuyện tình cảm, không cách nào khống chế, nhưng đã chấp nhận, hắn nguyện ý tin tưởng y.

“Các người đang nói cái gì?” Cao Hành khóa chặt lông mày, “Vì sao mỗi lần đều thần thần bí bí không cho ta biết rõ.” Đối với điểm này, hần phi thường bất mãn.

“Không có gì.” Hai người trăm miệng một lời.

“Không có gì? Tưởng ta là Thổ Đậu sao?” Dễ lừa gạt như vậy.

“Ta là Thổ Đậu.” Thổ Đậu rất tự giác bảo vệ ‘Danh tự’ của mình.

“Ta chưa nói người không phải, ý của ta là, bọn họ cho rằng ta dễ lừa gạt như người.....”

“Ta không dễ lừa gạt!” Thổ Đậu cũng rất bất mãn, giống như nó ngu ngốc vậy, sự phụ nói nó không ngu ngốc.

“Ta chỉ nói cách khác mà thôi.....”

“Ta không dễ lừa gạt!” Thổ Đậu lặp lại.

“Ta không nói người.....”

Lúc hai người ‘Tranh chấp không ngớt’ thì, “Tiếp theo có tính toán gì không?” Cao Vấn hỏi.

“Ngạch..... Hai ngày nữa ta mang Thổ Đậu rời đi.....” Vừa nghĩ tới phải ly khai nơi ở có cảm giác gia đình này, A Tài có chút không muốn.

“A..... Tiểu viện này luôn dành cho người .” Vạn nhất ngày nào đó..... Hy vọng hần biết rõ nơi này vĩnh viễn hoan nghênh hần.

Chẳng lẽ đây là ‘Nhà mẹ đẻ’ mọi người thường nói. A Tài cười gật đầu, “Ân.”

“Ta giúp người xin nghỉ ở nha môn.”

“Vì sao?” Hãn làm tốt cơ mà? Tỉ lệ phá án đạt trăm phần trăm.

“Chẳng lẽ người tiếp tục làm nghề tác?”

“Đương nhiên, ta làm hảo, tại sao phải bỏ công việc nghề tác?”

“Nhưng..... Không có gì.” Thôi, vạn nhất ngày nào đó..... Cũng có công việc nghề tác làm đường lui.

Nếu A Tài biết được Cao Vấn luôn lo lắng hãn bị ‘Đá’, phỏng chừng hãn cười run rẩy tù gò má đến ngón chân.

Có được sự lý giải của Cao Vấn, A Tài thật sự cao hứng, Cao gia tựa như nhà của hãn, nếu không vì thân phận của Triển Cảnh Nham, để y ở đây không tiện, hơn nữa quan hệ của hai người bọn họ..... Tiếp tục ở đây, hãn cảm thấy không được tự nhiên, thì hãn cũng muốn ở lại.

“Thổ Đậu.....” A Tài hướng cầm vào hai người đang ‘Chiến tranh’,
“Trở về phòng thu dọn đồ đạc.”

“Thu dọn đồ đạc làm gì?” Cao Hành kỳ quái hỏi.

“Bọn họ muốn rời đi.” Cao Vấn nói.

“Rời đi? Vì sao?” Ở đây thật tốt mà, sao đột nhiên quyết định rời đi.

“Chỉ đổi nơi ngủ mà thôi.” A Tài cười nói.

“Vậy tại sao phải thay đổi nơi ngủ? Giường nhà ta có vấn đề sao?”
Mới nghĩ đến A Tài và Thổ Đậu phải rời đi, Cao Hành đã cảm thấy hoảng sợ.

“A Hành.....” Cao Vấn trầm giọng nói.

“Tùy các người.” Cao Hành tức giận chạy ra ngoài.

A Tài há hốc mồm, nhưng không gọi hăn lại.

“Không sao, hăn chỉ quá bất ngờ vì các người đột nhiên rời đi, rất nhanh sẽ không sao.” Cao Vấn bình tĩnh nói.

A Tài hơi chần chừ, nhẹ gật đầu.

Thẳng khi A Tài và Thổ Đậu sắp lên mã xa, cũng không nhìn thấy Cao Hành ra tiễn, đã hai ngày không trở lại, hoặc là đã trở lại nhưng tránh mặt bọn họ.

“..... Chúng ta đi đây.” A Tài khoác lên vai Thổ Đậu.

“Ân, không dọn đi quá xa, có thể trở về bất kì lúc nào, hơn nữa mỗi ngày người cũng đến nha môn, cần gì biểu lộ như vậy.” Cao Vấn tận lực dùng ngữ khí thoái mái, nhưng..... Dù sao cũng có chút không giống lúc trước.

“Ta sẽ thường xuyên mang Thổ Đậu đến chơi.” A Tài cong khóe miệng.

“Ân. Hoan nghênh bất cứ lúc nào.” Cao Vấn nói.

Sau đó A Tài và Thổ Đậu lên mã xa, vẫy vẫy tay với người Cao phủ. Buông rèm, liền rời đi.

Đợi mã xa đi xa, “Muốn ra tiễn, cần gì tránh sau cửa, không dám gặp người.” Cao Vấn nhìn về phía trước, đột nhiên nói.

Cao Hành nhếch miệng, “Ai nói..... Đệ tới tiễn bọn họ, đệ đi ra ngoài..... Mua lá trà đi ngang qua mà thôi.” Hăn vừa nói vừa rẽ phải.

Cao Vấn cười lắc đầu, “Trà trang ở bên trái.”

Cao Hành ngừng một chút, xoay người cúi đầu hướng bên trái.

Gian phòng này thoát nhìn quen mắt, “Nơi này.....”

“Nơi này là phòng của Vương gia, cũng là phòng lần trước công tử dưỡng thương. Bởi vì Vương gia không sắp xếp tiểu viện khác, cho nên chỉ có thể đem công tử đến đây. Đúng rồi, Vương gia còn nói, hôm nay ngài có việc, tối sẽ trở về.” Thị vệ dẫn A Tài vào, nói.

Lừa gạt quý a, không có sự sai bảo của y, ai dám đem hấn vào đây. Xem xét cũng biết là người nào đó ‘Tâm hoài bất quý’.

“Công tử nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thỉnh trực tiếp phân phó tiểu nhân, tiểu nhân luôn ở bên ngoài.”

“A..... Đúng rồi, Thổ Đậu ở đâu?” Thiếu chút nữa quên mất đồ đệ.

“Tiểu công tử ở tiểu viện bên cạnh.” Người nọ đáp.

“A, người xuống đi.” Khoảng cách không xa là được.

“Vâng.”

Nhìn gian phòng lạ lẫm, A Tài có chút câu nệ ngồi trên ghế, kẻ có tiền quả nhiên khác, ngay cả ghế ngồi cũng thoải mái hơn. Lần trước bị thương không có cơ hội nhìn kỹ gian phòng của y, đúng là lớn và cao hơn phòng hấn. Nhớ tới Cao Hành, A Tài thở dài. Ngày mai nên đến nha môn ‘Giải quyết’.

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Uống Rượu? Ăn Gì?

Thằng đến tối Triển Cảnh Nham vẫn chưa trở về, A Tài và Thổ Đậu ở phòng của y ăn bữa tối vô cùng phong phú, cuối cùng hai người đều dựa vào ghế, vuốt bụng phình. A Tài không khỏi cảm thán, cơm nhà quan gia không giống nhà mình, tùy tùy tiện tiện cũng đã năm món ăn một món súp.

“Ăn no không?” A Tài nhìn Thổ Đậu.

“Cách, hảo no bụng.....” Thổ Đậu nắc một cái, nói.

“Ha ha.....” Cái bụng tròn vo của nó, thật giống ‘Khoai tây’

“Sư phụ.....”

“Ân?” Nhìn Thổ Đậu đột nhiên có chút quẩn quýt, A Tài hỏi, “Làm sao vậy?”

“Khi nào chúng ta về nhà?” Ở đây đều là người xa lạ, nó không nhận ra, mặc dù có cơm ngon, nhưng nó vẫn cảm thấy trong nhà tốt hơn.

“..... Nếu sau này sư phụ không đi, sẽ ở đây, Thổ Đậu có ở cùng sư phụ không?” A Tài xoa đầu Thổ Đậu.

“..... Sư phụ đi đâu, Thổ Đậu đi đó.....” So với cái khác, sư phụ quan trọng nhất.

Nghe thế, A Tài hận không thể ôm chặt Thổ Đậu vào lòng, có đồ đệ như vậy thật thỏa mãn.

Có lẽ vì dọn nhà một ngày, hai người trò chuyện trong chốc lát, Thổ Đậu đã ngáp liên tục, A Tài liền để Thổ Đậu đi ngủ sớm.

Ngủ quen giường, thay đổi nơi ngủ có chút không quen, nhưng có lẽ vì dọn nhà, A Tài nhìn gian phòng trống rỗng, cảm thấy lạ lẫm lại bức bối vô cớ.

Hắn gãi gãi đầu, sau đó lấy võng ra, tìm hai cây có khoảng cách phù hợp trong tiểu viện, treo lên.

Nhìn bầu trời đầy sao không khác với Cao gia, A Tài có cảm giác thoải mái một chút.

“Ai.....”

“Sao lại thở dài?”

‘Dọa’ A Tài mạnh mẽ ngồi dậy, quay đầu thấy Triển Cảnh Nham.

“Không ai dọa người như ngươi, buổi tối”

“Sao nằm ở đây?” Triển Cảnh Nham cười, gật đầu.

“Ngủ không được, cho nên đem võng ra đây.” A Tài nhìn bộ dáng mệt mỏi của y, “Hôm nay bận rộn nhiều việc?”

“Một chút.” Lúc này Triển Cảnh Nham mới phát hiện, lông mày của mình luôn khóa chặt.

“..... Ta giúp ngươi? Ta từng học thủ pháp của một lão sư, có thể tiêu trừ mệt nhọc, có muốn thử hay không?” Nói xong, A Tài đẩy y vào phòng, ấn y ngồi trên ghế.

Triển Cảnh Nham có chút tò mò, liền mặc hăn.

A Tài bẻ bẻ ngón tay, các đốt rắc rắc vang lên. Sau đó hai tay đặt trên vai Triển Cảnh Nham, xoa bóp bên này bên kia rồi nhấn một cái, “Bả vai của người quá cứng ngắc, như vậy có thoải mái hơn không?”

“Ân.” Triển Cảnh Nham nhắm mắt lại, cảm thụ thoải mái hai tay A Tài mang đến.

Sau một lát A Tài nghe được thanh âm khe khẽ của y, nghiêng đầu xem, lại ngủ thiếp đi, xem ra thật sự mệt muốn chết rồi. Nhưng..... Chẳng lẽ để y ngồi ngủ như vậy? A Tài nhìn Triển Cảnh Nham, lại nhìn mình, được rồi, ôm kiểu công chúa không được, nhưng dìu thì có thể.

A Tài tận lực nâng Triển Cảnh Nham dậy. Hảo! Nặng! Hăn nghẹn đỏ mặt chậm rãi kéo người tới bên giường, nhẹ nhàng đặt lên.

“Người giả bộ ngủ?” A Tài lên án.

“Vừa rồi đang ngủ, nhưng bị người làm tỉnh mà thôi.” Đáy mắt Triển Cảnh Nham tràn đầy ý cười.

“Sớm biết như vậy trực tiếp gõ người tỉnh.....” Tâm tình A Tài lúc này phi thường khó chịu.

“Người đang lo lắng cái gì?” Y không quên lúc ở trong sân, khuôn mặt A Tài hiện lên lo lắng.

“Ta không lo lắng cái gì.”

Triển Cảnh Nham cúi đầu dùng môi nhẹ nhàng hôn lên cổ A Tài, dẫn tới A Tài cảm thấy tê dại, muốn tránh lại bị y ấn trụ.

“Vậy tại sao thở dài?” Tuy rất muốn ăn thịt, nhưng y cần hỏi rõ một số việc.

“Ngạch, a, ta nghĩ đến Cao Hành..... Ngô?” Vì sao cần hẳn?

“Vì sao nghĩ hẳn?” Y cần nhẹ lên cổ A Tài, lưu lại một ấn ký.

“Ngô..... Bởi vì, bởi vì chúng ta ra khỏi, hẳn, hẳn sinh khí, ta, ta đang nghĩ, giải thích với hẳn thế nào.....” Đây là biểu hiện ‘Tinh thần bị ngược đãi’. Bị Triển Cảnh Nham dẫn ra dục vọng, hiện tại da thịt chạm nhau, A Tài khẽ giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích.” Triển Cảnh Nham như cảnh cáo, trầm giọng nói, y không muốn chưa chuẩn bị tốt mà làm hẳn bị thương, lộn xộn như vậy là khiêu chiến tự chủ của y.

A Tài sẽ không ngốc đến mức không phân biệt được cái gì đang chạm vào đùi. Ngày hôm nay nghĩ chuyện Cao Hành, hẳn đã quên mất.

“Đêm nay ta sẽ không dừng lại.” Thanh âm trầm thấp có chứa vài phần từ vang lên bên tai A Tài. Trong đầu hẳn chỉ tới kịp hiện ra ý nghĩ cuối cùng, đêm nay sẽ thất thân.

Dưới áp lực của dục vọng, Triển Cảnh Nham không thể tiếp tục nhẫn nại, xương quai xanh kêu gọi, hai điểm hồng anh trước ngực mang theo chút ẩm ướt, nước dục theo cổ chảy xuống, y phục đã rơi xuống đất từ bao giờ, không do dự, không dừng lại, phân thân bị hàm trụ trên chọc, cảm giác kích thích từ khoang miệng khiến A Tài run rẩy, theo bản năng vươn tay ôm lấy vai Triển Cảnh Nham, như là khước từ, như là khích lệ, không rụt rè, không vướng mắc, chỉ thuận theo dục vọng của bản thân.

Triển Cảnh Nham không ngừng thăm dò, khiến mỗi một tế bào trên người A Tài đều hò hét, muốn, muốn ngón tay của Triển Cảnh Nham vào sâu hơn. Triển Cảnh Nham có chút khó xử, y muốn phóng túng, nhưng không muốn A Tài bị thương, từng ngón tay đi vào hoa cúc đã ươn ướt, chậm rãi mở rộng. Nâng thắt lưng A Tài rồi rút tay ra, thuận thể đưa thứ cứng rắn không hẳn được nữa đi vào, thông thả mà hữu lực sát nhập sâu

bên trong, lúc này A Tài nắm chặt chần đệm hai bên, thắt lưng không ngừng dao động khiến hấn có cảm giác như bị chặt đứt, không thể thừa nhận, một thanh âm rên rỉ trong miệng tràn ra, đan xen thanh âm va chạm, cả gian phòng tràn ngập hòa âm triền miên.

Lúc khoái cảm thay thế đau đớn, A Tài chỉ có thể cầu xin tha thứ, “Chậm, ngô, chậm một chút.....” Không thể nhiều hơn nữa, thật sự không thể nhiều hơn nữa. Hấn cảm giác mình cơ hồ muốn nhìn thấy thần Giê – Hô – Va.

Nhưng đáp lại hấn là từng đợt tiến công hữu lực và mạnh mẽ hơn.

Thừa nhận trứ hoan ái, hưởng thụ khoái cảm, phân thân lửa nóng lần lượt đạt đến cao trào, phóng thích.

A Tài tỉnh lại, cảm giác khó chịu hơn bị xe ngựa đè qua, toàn thân cao thấp giống như cắt đứt rồi hợp lại, đau nhức đến mức eo hoàn toàn không có khí lực. Nghĩ đến tình cảm mãnh liệt tối hôm qua, A Tài gian nan vùi mặt vào trong chần, rốt cuộc làm bao nhiêu lần hấn hoàn toàn không rõ , chỉ biết mình bị lật qua lật lại, cuối cùng ngay cả tắm rửa đều là Triển Cảnh Nham thay hấn làm. Hấn muốn mắng người..... Vì sao rõ ràng người động không phải hấn, lại giống như hấn phí sức nhất.

Nhìn thoáng qua Triển Cảnh Nham nhắm nghiền hai mắt, A Tài có vô số oán niệm. Y ngủ an ổn, hấn càng cảm thấy không công bằng, kéo mặt của y.

Triển Cảnh Nham mở mắt, thấy A Tài sáng sớm đã đùa dai, hai má phình lên vì tức giận. Ôm người vào trong lòng, để hấn tựa trên ngực mình, “Sớm.”

A Tài há to miệng, lại phát hiện ngay cả cuống họng cũng khàn, tức giận nhéo lên ***g ngực xích lỏa của Triển Cảnh Nham cho hả giận.

Nụ cười của Triển Cảnh Nham cơ hồ sắp rộng đến mang tai, A Tài như vậy thật khác với khôn khéo cơ trí lúc phá án, Triển Cảnh Nham nhận không được lại hôn lên, nếu không phải lo lắng tối hôm qua xác thực ‘Có chút’ kịch liệt, hơn nữa A Tài là lần đầu tiên, y sẽ sớm hóa thân thành lang.

Cảm nhận được thân thể trong lòng cứng ngắc, Triển Cảnh Nham vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi môi hắn, nhìn biểu tình hoảng sợ của A Tài, Triển Cảnh Nham kiểm điểm hai giây, tối hôm qua y thật sự không làm nhiều lắm.....

“Cô lỗ.....” A Tài có chút xấu hổ vò tóc.

Triển Cảnh Nham cười nói, “Ta đi chuẩn bị điếm tâm.”

A Tài buồn bực vùi mặt vào trong chăn, sao có thể như thế chứ

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nam Thê Gặp ‘Mẹ Chồng’

“Thái hậu giá lâm.....”

Hoàng thượng không khỏi ần ần huyết thái dương, vội vàng đứng dậy hành lễ, “Thái hậu.....”

Thanh âm chế nhạo của thái hậu vang lên, “Gần đây Tiểu Tam bận rộn cái gì? Người lại cho nó rất nhiều công việc phải không? Ta đã rất lâu không thấy nó.”

“Sao có thể, lần trước mẫu hậu nhắc nhở, nhi thần đâu dám cho tam đệ nhiều công việc.” Dù hãn không cho, y cũng rất bận rộn a, “Nhưng, nhi thần nghe nói có một người mới chuyển vào quý phủ của hãn.....” Hoàng thượng cố ý kéo dài.

“Người nào?” Thái hậu hiếu kỳ hỏi.

“Hình như là người hãn yêu mến. Cụ thể nhi thần cũng không hỏi.” Hoàng thượng nói.

“Người nó yêu mến? Nó có người thương? Ai nha, sao người không tìm hiểu rõ, nói thế nào nó cũng là đệ đệ của người a.” Trong giọng nói của thái hậu chứa trách cứ.

“Là nhi thần lo lắng không chu toàn, nhi thần sai người tìm hiểu.....”

“Không cần, ta tự đến xem là được. Huynh đệ các người ai cũng sớm thì thiệp thành đàn, nhưng Tiểu Tam..... Ai, mỗi lần đều khiến ta quan tâm.” Thái hậu cảm khái nói, “Nó đã có người thương, đến lúc đó ta cũng không so đo xuất thân thế nào, chỉ cần nữ nhân gia thế trong sạch, ta đều chuẩn.”

Nghe xong lời thái hậu, Hoàng thượng nhíu mày, nữ nhân gia thế trong sạch.....

“Đúng rồi, lần trước Kiều Mỹ đến chỗ ta, cũng nói nó có người thương? Người nọ là công tử nhà ai? Nhân phẩm thế nào? Sao hai ngày nay không thấy Kiều Mỹ có động tĩnh gì?” Không phải muốn kết hôn sao?

“Ngạch, cái này, nhi thần cũng không rõ lắm, gần đây trong triều bận rộn nhiều việc, cho nên hơi xem nhẹ chuyện nhà.....” Vấn đề này phải trả lời thế nào, hắn không thể ăn ngay nói thật a.

“Ân..... Ta có thể hiểu, dù sao quốc sự quan trọng, người bận rộn, chuyện của bọn hắn ta đi xử lý.” Thái hậu ôm chuyện vào mình.

“Tạ ơn mẫu hậu.” Nhìn thái hậu rời đi, Hoàng thượng lộ ra nụ cười đầy tính toán, có kịch vui để xem.

Dù sao tôn nữ (cháu gái) ở nội cung, thái hậu quyết định đến nhà Tiểu Tam trước, vừa nghĩ tới Tiểu Tam có người thương, thái hậu tràn đầy hiếu kỳ, dạng cô nương nào có thể khiến Tiểu Tam yêu mến, nàng có chút không chờ đợi được.

Lúc ‘Phụ huynh’ chuẩn bị “Tối kiểm tra” thì, A Tài và Triển Cảnh Nham đang thảo luận nghiêm túc chuyện ‘Trên giường’.

Triển Cảnh Nham ngồi bên bàn tròn, A Tài đứng trước mặt y.

“Chuyện này phải giải quyết ngay bây giờ.” A Tài kiên trì.

“Không cần ... a.” Triển Cảnh Nham giơ lên hạ xuống lông mày, nói.

“Phi thường cần thiết!” A Tài kiên định.

“Vậy người muốn giải quyết thế nào?” Nhìn tư thế ‘Không được kết quả tuyệt không bỏ qua’ của A Tài, Triển Cảnh Nham nói.

A Tài thấy y thỏa hiệp, lộ ra nụ cười chiến thắng, dùng chân kéo ghế, ngồi xuống, nhìn thẳng Triển Cảnh Nham, “Chuyện này về sau chỉ có thể làm lúc ta không có công việc, hơn nữa mỗi lần không thể vượt qua năm, a không, ba lần, không, hai lần. Đúng, không thể vượt qua hai lần.”

Triển Cảnh Nham không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau, thẳng đến khi A Tài dời ánh mắt sang chỗ khác.

“..... Ta phải đến nha môn, một ngày hai ngày còn chưa tính, là mỗi ngày, mỗi ngày a.” Mỗi ngày đều lăn qua lăn lại hăn như vậy.

Loại chuyện liên quan tới ‘Tính phúc’, dù thế nào Triển Cảnh Nham cũng không nhượng bộ, “Ta sẽ tận lực khắc chế.”

A Tài mở to mắt trừng Triển Cảnh Nham, sao trước kia không phát hiện người này da mặt dày như vậy, lời như thế cũng có thể nghiêm túc nói ra.

“Khởi bẩm Vương gia.....” Tiểu tư ngoài cửa run sợ nói, nếu không có chuyện trọng đại, cho hăn một trăm cái đầu hăn cũng không dám tới quấy rầy Vương gia. Người trong phủ đều biết, tiểu viện của Vương gia là cấm, trừ phi Vương gia triệu kiến, nếu không, người loạn nhập bị đuổi ra phủ là còn nhẹ.

“Chuyện gì?” Triển Cảnh Nham cau mày nói.

“..... Thái hậu đến.” Tiểu tư run chân.

Thái hậu? “Ta đã biết.”

Tiểu tư bên ngoài nghe xong, vắt chân bỏ chạy.

“Nương của người sao?” A Tài hỏi.

“Ân.”

“Thân nương (mẹ ruột)?”

“Ân?”

“Người sinh ra người?”

“Đúng.”

“Nương người đến đây, sao người lại có bản mặt này?” Hãn còn tưởng là mẹ kế.

Xem biểu tình của A Tài, y chần chẫn hãn chưa nghĩ đến..... Triển Cảnh Nham đột nhiên mỉm cười.

“Người, người làm gì mà cười như vậy?” Hãn có dự cảm bất hảo.

“Buổi tối ăn một bữa cơm với mẫu hậu ta a.” Nói xong, Triển Cảnh Nham xuất môn, chuẩn bị nghênh đón.

Thiệt, hãn còn tưởng chuyện gì..... Dọa, ăn cơm? Cùng nương của hãn? Đây không phải là, đây không phải là ‘Nam thê’ gặp mẹ chồng?

“A Tài, người ở trước mặt chúng ta vòng vo nửa canh giờ rồi đó.” Nhìn A Tài đang đi tới đi lui, trong miệng lẩm bẩm, Cao Hành nhin không được trợn trắng mắt lần thứ n, “Có chuyện gì người nói đi?” Còn có chuyện gì kinh thế hãi tục hơn chuyện hãn và Tam gia cùng một chỗ.

A Tài hít sâu, sau đó nói, “Thái hậu đến Vương phủ.”

“Cái gì?” Cao Hành kinh hô, “VẬY các người.....”

“Y bảo ta ăn chung một bữa cơm.”

“VẬY người định làm gì?” Việc này xác thực rất lớn, rất lớn.....

“Ta ở đây một lúc, lát nữa..... Rồi trở về.” Cùng ăn cơm tối, còn hơn ở chung một chỗ cả ngày, cho nên hần mới chạy đến đây.

“Mẫu hậu, hần là nhi thần đến thăm ngài, sao ngài tự mình tới?” Triển Cảnh Nham dìu thái hậu ngồi vào chỗ.

“Chờ người đến thăm ta, ta đã thành lão thái bà từ khi nào rồi.” Thái hậu đối với nhi tử ít tiến cung thăm mình, có chút oán giận.

“Nhi thần biết sai.”

“Thôi, ta nghe Hoàng thượng nói người có người thương, phải không?” Thái hậu cười hỏi.

“Vâng.” Triển Cảnh Nham rất thẳng thắn thành khẩn thừa nhận.

“A? Người ở đâu? Gọi tới cho ta nhìn xem, ta muốn nhìn người nhi tử của ta thích một cái.” Vừa nghĩ tới con dâu, thái hậu cười không ngậm miệng được.

“Hần có việc ra khỏi..., nhưng buổi tối sẽ trở về, đến lúc đó có thể cùng nhau ăn cơm.” Triển Cảnh Nham nói.

“A.....” Nghe được người không ở, thái hậu có hơi thất vọng, nhưng nghĩ tới buổi tối được thấy, cũng không nóng lòng.

“Gần nhất có phải bận rộn nhiều việc, ta thấy người gầy đi?” Thái hậu quan tâm hỏi.

Khoảng thời gian tiếp theo chính là thái hậu và Triển Cảnh Nham ‘Mẹ con đàm đạo.

Nhìn bàn được dọn xong, thái hậu có chút sốt ruột, “Sao người chưa có trở lại? Nàng bận cái gì?”

“Hắn đang làm việc trong nha môn.” Triển Cảnh Nham tự mình lau bát đĩa cho thái hậu.

“Nha môn? Trong nha môn làm gì?” Trong nha môn đều là nam nhân, một nữ hài tử chạy tới làm gì?

“Hắn là ngỗ tác.” Triển Cảnh Nham cười nói.

“Ngỗ tác?” Kiểm tra thi thể, thái hậu hơi nhú mày, “Sao nàng lại làm việc này?”

“Hắn học cùng sư phụ.”

“Cha nương đâu?” Nhà bình thường sẽ không để nữ nhân học những thứ này.

“Hắn là cô nhi, được sư phụ nuôi lớn.”

“A.....” Không cha không nương. Lòng mày thái hậu càng nhú chặt.

“Sau này nàng sẽ bỏ việc chứ?” Mặc dù gia thế không tốt, nhưng Tiểu Tam thật sự yêu mến, vậy cũng không sao, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không cần để ý điệu bộ của người khác.

“Không, hắn vẫn tiếp tục làm, còn thu một đồ đệ.”

“A!” Vương phi ở bên ngoài làm ngỗ tác cũng quá kỳ cục, “Gả cho người thì nên giúp trượng phu dạy con, luôn xuất đầu lộ diện bên ngoài không tốt lắm.....”

“Người đã trở lại.” Triển Cảnh Nham thấy A Tài, đứng dậy dẫn người vào.

Thái hậu khẽ nhếch môi, cái này..... Đây là.....

“Mẫu hậu, đây chính người ta yêu mến, A Tài.” Triển Cảnh Nham chính thức giới thiệu.

A Tài hơi ngại ngùng cười cười, tận lực khiến mình biểu hiện tự nhiên một chút, “Ngài hảo.....”

Mà thái hậu ngậy người xong, chậm rãi khép miệng, nuốt nước miếng. Hửn..... Là nam nhân a, Tiểu Tam yêu nam nhân.....

Hiển nhiên thái hậu bị chuyện này hù sợ, cuối cùng lấy cố thân thể không thoải mái về trước.

Triển Cảnh Nham tiễn thái hậu ra ngoài, khi trở về thấy A Tài căn môi dưới, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Y đi đến trước vỗ vỗ vai hửn, “Nghỉ ngơi a.”

A Tài gật đầu.

Tối hôm đó Triển Cảnh Nham chỉ ôm A Tài, không làm gì. Ngược lại A Tài lật qua lật lại không ngủ được.

“Nếu người thật sự không ngủ được, chúng ta làm khác chuyện a?” Triển Cảnh Nham đề nghị.

A Tài thành thật không dám lộn xộn.

Triển Cảnh Nham ôm hân vào lòng, “Yên tâm đi, không có việc gì.”

A Tài không thích loại tiếp đãi này, khi thái hậu rời đi, bộ dáng chịu đả kích, hân biết chuyện không chấm dứt như vậy.

Quả nhiên vài ngày sau, lúc hân từ nha môn trở lại phủ, Triển Cảnh Nham có việc ra ngoài, một công công đi đến, nâng cằm 45 độ, nhìn A Tài nói, “Thái hậu muốn gặp người.”

Thấy một loạt thị vệ sau lưng thái giám, A Tài nghĩ nên thuận theo thì tốt hơn. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Thổ Đậu, xoa xoa đầu nó, “Hảo hảo luyện chữ, sư phụ sẽ nhanh trở lại.”

Sau đó liền theo đoàn người đi ra.

Thổ Đậu đuổi tới cạnh cửa, thẳng đến khi không thấy bóng người, liền chạy tới Cao phủ.

Thái hậu đánh giá A Tài từ trên xuống dưới, da trắng nõn, khí chất đậm nhiên đặc biệt, ánh mắt không sợ hãi, ngược lại có chút can đảm.

Đối mặt một lát, “Người cũng biết vì sao ta gọi người tới đây?”

A Tài nói, “Tiểu nhân không biết.”

“Ta nghe một số tin đồn về người, cũng biết người là người thông minh, ta sẽ bảo Hoàng thượng hảo hảo đề bạt người.” Thái hậu cười nói.

Nghe xong lời thái hậu, A Tài giật nảy người một cái, là cho hân đường lui sao, “Tạ ơn ý tốt của thái hậu, nhưng ta chỉ có thể làm công việc

của một ngõ tắt, e rằng phải cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng và thái hậu.”

Thái hậu ngoài cười nhưng trong không cười, “Lúc trước, công chúa có nói, nếu người có thể tìm ra hung thủ sẽ gả cho người? Đã như vậy, ta nghĩ việc này không nên kéo dài a.”

“Việc này A Tài đã nói rõ với công chúa, A Tài có người tư thù, thật sự không thích hợp thú công chúa, mong thái hậu có thể thành toàn.” Nếu hăn chơi chữ với thái hậu, thì phải là hai chữ – muốn chết.

“Ba” Thái hậu vỗ mạnh xuống ghế, “Làm càn! Công chúa đã đem việc này cáo tri thiên hạ, người tra ra hung thủ, nên nhanh chóng chuẩn bị hôn sự. Chuyện không thành, người muốn công chúa làm trò cười cho người trong thiên hạ sao.”

A Tài giật nảy mình, hăn đâu bảo công chúa đi chiêu cáo thiên hạ, hăn phá án vì không muốn hai nước phân tranh mà thôi, “A Tài không có ý đó, nhưng A Tài thật sự không dám trèo cao.”

“Không cần nhiều lời, ta sẽ chọn ngày lành, người chỉ cần chuẩn bị làm tân lang cho tốt là được.” Thái hậu khoát khoát tay, tỏ vẻ không muốn nghe hăn nói nhảm.

“Thái hậu, ta sẽ không lấy công chúa.” A Tài không tiếp tục đùa giỡn, trợn tiếp đánh trả.

“Người nói cái gì!” Thái hậu âm trầm nói.

“Thái hậu, chúng ta không cần quanh co lòng vòng.”

Thu hồi chút nhiệt độ còn dư lại trong đáy mắt, thái hậu lạnh lùng nhìn A Tài, “Đã như vậy, ta nói thẳng. Rời khỏi Tiểu Tam!”

“Vì sao?” Đối với ý kiến hiển nhiên này, A Tài cố gắng tỏ vẻ không rõ.

“Người..... Người là nam nhân!” Hai nam nhân sao có thể cùng một chỗ.

“Rất rõ ràng.” Mọi người đều nhìn ra, vậy thì sao.

“Đây là nguyên nhân.” Người này nhất định đang giả bộ ngu ngốc, thái hậu nhăn cơ mặt giận.

“Ta cũng hy vọng Tiểu Tam là nữ nhân.” Vẻ mặt A Tài đầy bụi ngùi, khẩu thị tâm phi nói, nếu như Triển Cảnh Nham là nữ nhân, trừ phi hắn là thằng.

“Người, người, người.....” Thái hậu chỉ vào hắn nửa ngày cũng không nói được lời khác.

“Nam nhân có thể cùng nữ nhân cả đời, vậy nam nhân và nam nhân cũng có thể, đương nhiên nếu nguyện ý thì nữ nhân và nữ nhân cũng không thành vấn đề.” Thái hậu bị câu nói sau cùng của A Tài hù dọa, hít sâu một hơi, chỉ có thể trợn to mắt nhìn A Tài.

“Chúng ta muốn cùng một chỗ, không liên quan tới giới tính, có lẽ một nam một nữ dễ dàng được thế nhân chấp nhận, nhưng không thể bởi vậy mà phủ nhận nam nam. Ngài nói đúng không? Thái hậu.” Không đợi thái hậu đáp lại, A Tài nói tiếp, “Đương nhiên có lẽ ngài sẽ nói, chúng ta cùng một chỗ, Tiểu Tam sẽ không có hài tử, nhưng ta cũng vậy, người không thể quá tham lam, cái gì cũng mơ tưởng, lúc người có được cái gì đó đồng thời cũng nên cho đi một ít. Ngài có nhiều con cháu như vậy, Triển gia không thiếu người thừa kế, cho nên ta hy vọng chuyện tình cảm, giao cho chúng ta tự mình giải quyết, được không? Nói không chừng, không cần các người ngăn trở, ngày nào đó chúng ta tỉnh lại, đột nhiên phát hiện chúng ta thật không thích hợp tiếp tục, sau đó tự nhiên tách ra. Đương

nhiên cũng không loại trừ khả năng hai người chúng ta sẽ cả đời. Nhưng nhi tử sống hạnh phúc, chẳng phải là kỳ vọng của trường bối sao? Bồ Tát cũng nói, ‘Ninh chiết thập tòa miếu, bất phá nhất nhân hôn *’, đừng dùng quyền thế chèn ép tình cảm của chúng ta, được không?’ Lời nói của A Tài cực kỳ xúc động, khiến thái hậu không kịp phản ứng cho đến lúc hân rời đi. Cuối cùng chỉ là còn lại một vấn đề, Bồ Tát nói ‘Ninh chiết thập tòa miếu, bất phá nhất nhân hôn’?

(*) Thà phá mười đền miếu, chớ phá nhân duyên người.

Ra khỏi hoàng cung, lúc này A Tài mới buông lỏng mình, thở ra một hơi, hân biết rõ đây chỉ là bắt đầu, tuy lời vừa rời của hân thái hậu không phản bác gì, nhưng đại khái chỉ bị ngôn luận kỳ quái của hân che mắt nhất thời mà thôi. Cuộc sống có chút gập ghềnh mới khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua thú vị.

Trở lại phủ, phát hiện Triển Cảnh Nham đã về.

“Sao hôm nay về sớm như vậy.” A Tài mỉm cười, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Triển Cảnh Nham trầm mặc nhìn hân một lúc, “Không có chuyện gì nên trở lại sớm.”

“Vậy người theo ta ra ngoài mua thức ăn a, đêm nay ta tự mình xuống bếp.” Nói xong, A Tài giống như muốn thi thố tài năng, xăn xăn tay áo.

“..... Hảo.”

Triển Cảnh Nham theo A Tài dạo khắp chợ, nhìn hàng này hàng kia, sau lưng còn có hai người xách đồ.

Đi dạo một vòng, đột nhiên quay đầu, thấy trong tay hai người kia đã chất đầy.

“Ngạch, chúng ta trở về, chắc đủ bữa tối nay.” A Tài gãi gãi đầu.

Hai người xách đồ nhịn không được lão đảo một cái, bọn họ cho rằng hẳn mua nguyên liệu nấu ăn vài ngày, không ngờ chỉ là đêm nay.

Nhìn A Tài khe khẽ hát, thích thú xào xào nấu nấu.

Triển Cảnh Nham không lên tiếng quấy rầy, đến khi mọi việc xong, trời tối đen, A Tài gọi y bưng đồ ăn lên bàn.

Thổ Đậu đã được gọi tới, buổi sáng sư phụ bị mang đi, nó phi thường sợ hãi, nhưng đến Cao phủ nghe Cao Vãn thúc thúc nói, có tiên sinh, sư phụ sẽ không sao, nó mới yên lòng lại, quả nhiên không bao lâu sư phụ trở về. Nó ngoan ngoãn ngồi bên bàn, tuy bụng đã sớm kêu gào, nhưng đến khi sư phụ hô ‘Ăn cơm thôi’ mới bắt đầu động thủ.

A Tài quá độ vui mừng, Triển Cảnh Nham cúi đầu không nói, khiến không khí trên bàn cơm tràn ngập kỳ quái.

Thổ Đậu buông chén không, “Sư phụ, ta đi nghỉ ngơi.”

“Sao? Ân, sớm nghỉ ngơi.” A Tài nuốt xuống thức ăn trong miệng, nói.

Triển Cảnh Nham buông bát đũa, nhìn A Tài, “Hôm nay thái hậu không làm khó người chứ?”

“Ngạch.....” Đúng a, thiếu chút nữa đã quên hai người theo đuôi, “Xem ta trở về đầy đủ như vậy là biết.”

Triển Cảnh Nham vươn tay cầm tay A Tài, “Sớm nghỉ ngơi một chút.”

“A..... Những thứ này còn chưa thu thập.....”

“Sẽ có người thu thập.”

Hai người quần quít đến bên giường, y phục bị ném đầy đất, A Tài cảm thấy đêm nay Triển Cảnh Nham vội vàng hơn bình thường rất nhiều, lúc lưng hắn chạm vào giường, lý trí khôi phục một chút, nhưng lập tức bị một đợt sóng kích tình khác bao phủ.

Triển Cảnh Nham ôm lấy A Tài đang ngủ, khi y biết rõ hắn bị mang tiến cung, liền đuổi đến. Vừa vặn nghe được lời nói của A Tài. Người y yêu luôn đặc biệt như thế, y tin rằng, cả đời này có hắn làm bạn là đủ.....

ĐƯƠNG PHÁP Y XUYÊN VIỆT

THÀNH NGŨ TÁC

Á Mạch Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ngồi trên mã xa, A Tài rất muốn dùng sức xoa bóp eo, nhưng vừa động đã thấy rất đau.

Nhớ lúc xuất môn, Triển Cảnh Nham hỏi hắn có chắc chắn hôm nay còn muốn đến nha môn, sớm biết như vậy hắn sẽ không cậy mạnh, thành thật nằm sấp trên giường thì tốt rồi.

Thổ Đậu xuyên qua bức màn nhìn đường lớn náo nhiệt, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhìn sư phụ ngồi đối diện mặt thố khổ hơn bị táo bón, quan tâm hỏi, “Sư phụ, người không sao chứ?”

A Tài cố gắng mỉm cười, thản nhiên nói, “Không sao.”

“Có phải tối hôm qua ngủ không ngon?” Hai mắt thâm quầng, còn liên tục ngáp.

“Ngạch..... Đúng vậy.” A Tài chột dạ trả lời, liếc nhìn người khởi xướng bên cạnh.

“Sư phụ, có phải đột nhiên phân giường ngủ với Thổ Đậu nên không quen? Buổi tối sư phụ có thể đến chỗ ta ngủ?” Thổ Đậu gửi lời ‘Mời’.

Nhìn hai mắt đơn thuần của Thổ Đậu, A Tài nhất thời im lặng, “Ngạch.....”

“Tối hôm qua sư phụ người thu dọn đồ đạc, cho nên khuya mới ngủ.”
Triển Cảnh Nham trực tiếp nói, trả lời mời trở về.

A Tài nghiêng qua, liếc y, không vạch trần.

“A.....” Thổ Đậu hiểu rõ gật gật đầu, hôm qua nó dọn nhà cũng cảm thấy vậy, nên rất hiểu vẻ mặt mệt mỏi của sư phụ.

“Thổ Đậu, muốn xem mã xa đi thế nào không?” Triển Cảnh Nham đột nhiên hỏi.

Trong mắt Thổ Đậu lóe chờ đợi, dùng sức gật đầu, nó muốn biết rõ.

“Lên phía trước xem, đừng ảnh hưởng xa phu.” A Tài cảm giác, đề nghị này của Triển Cảnh Nham không hề có mục đích đơn thuần.

Thổ Đậu thuận thực leo lên phía trước, trong xe chỉ còn lại hai người.

Triển Cảnh Nham nhìn vẻ mặt đầy phòng bị của A Tài, xem ra tối hôm qua thật sự quá phóng túng, “Ta giúp người xoa thắt lưng, sẽ thoải mái rất nhiều.”

A Tài híp mắt như đang hỏi, chỉ đơn giản như vậy?

“Ta sẽ không sờ loạn.” Triển Cảnh Nham cam đoan.

A Tài đẩy bức màn nhìn nhìn bên ngoài, cách nha môn còn một đoạn khá xa, mà nụ cười của Triển Cảnh Nham lại rất thành khẩn, “..... Được rồi, chỉ xoa thắt lưng.”

Y gật đầu, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

A Tài chậm chậm dịch tới cạnh Triển Cảnh Nham, nằm úp sấp trên đùi của y, “Không được sờ loạn.” Sau đó nói câu cảnh cáo.

Triển Cảnh Nham mỉm cười, dùng khí lực thích hợp ấn huyết vị nơi thắt lưng của hắn, giảm bớt đau nhức.

“Ngô, đó Ân..... Mạnh một chút.” Thật là thoải mái. A Tài thích thú thở dài.....

Triển Cảnh Nham đột nhiên dừng tay, “Tiếp tục.....” A Tài nhắm mắt nói.

“Người ân..... Ân..... A..... A..... Như vậy, đang dụ dỗ ta sao?” Triển Cảnh Nham nỗ lực khắc chế.

Lúc này A Tài mới ý thức nguy hiểm, giãy dụa muốn đứng dậy, lại bị ôm vào lòng.

Lo lắng người ở ngoài nghe được, A Tài không dám lớn tiếng kêu, “Người đã nói không xằng bậy.”

“Ta đâu có làm gì.” Triển Cảnh Nham nâng lên hai cánh tay, vô tội nói.

“Ta muốn đứng dậy.....” A Tài đưa lưng về phía Triển Cảnh Nham, không nhìn biểu tình trên chốc của y. Dùng lực đứng dậy, ai ngờ mã xa xóc nảy một cái, hắn lại ngã vào lòng Triển Cảnh Nham.

“Cái này xem như yêu thương nhưng nhớ sao?” Triển Cảnh Nham khiêu mi, hỏi.

A Tài ghen đỏ mặt, “Nhất định người cố ý.....”

“Mã xa xóc nảy, sao bảo ta cố ý?” Quá oan uổng y.

“Mã xa là của phủ người Xa phu cũng của phủ người” Nào có trùng hợp như vậy.

“Bên cạnh xa phu là đồ đệ người.”

“Thổ Đậu nhà ta trẻ người non dạ, khẳng định một chút cũng không liên quan tới nó.....”

Tranh luận vô nghĩa như vậy duy trì liên tục tới cửa nha môn.

Có lẽ cuộc sống tương lai cũng tiếp tục vô nghĩa như vậy, nhưng có sao. Chỉ cần cùng đúng người bên nhau, bình bình đạm đạm cũng là hạnh phúc.

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiểu Thí Ngưu Dao

Chương 2: Án Mạng Trong Tiệm Hồn Đồn

Chương 3: Tự Sát? Bị Giết?

Chương 4: Khoa Học Mới Là Đạo Lý

Chương 5: Nghi Phạm Thứ Hai Hiện Thân

Chương 6: Đây Là Quan Trường

Chương 7: Ly Biệt Tới

Chương 8: Gặp Lại Sau Đám Cháy

Chương 9: Thủ Đoạn Tất Yếu

Chương 10: Không Có Nghi Phạm

Chương 11: Nghi Phạm Hư Hư Thực Thực

Chương 12: Lại Một Cổ Thi Thể

Chương 13: Hai Hung Thủ

Chương 14: Đó Chỉ Là Một Hải Tử

Chương 15: Thân Phận Của Cổ Thi Thể Vô Danh

Chương 16: Tập Trung Nghi Phạm

Chương 17: Làm Kẻ Trộm Coi Chừng Hồng

Chương 18: Thu Đồ Đệ

Chương 19: Lần Đầu Vào Kỹ Viện

Chương 20: Gặp Lại Cổ Nhân

Chương 21: Nguy Cơ Ẩn Núp

Chương 22: Bối Cảnh Như Vậy

Chương 23: Không Có Đầu Mối

Chương 24: Phát Hiện Bất Ngờ

Chương 25: Kích Thích Lớn

Chương 26: Ai Là Nghi Phạm

Chương 27: Thời Khắc Thoải Mái

Chương 28: Nhân Vật Mấu Chốt Mất Tích

[Chương 29: Cái Gọi Là Chứng Cứ](#)
[Chương 30: Ở Chung?](#)
[Chương 31: Cái Chết Của Thượng Thư](#)
[Chương 32: Cái Chết Của Thượng Thư 2](#)
[Chương 33: Ranh Giới Mập Mờ](#)
[Chương 34: Đầu Mối](#)
[Chương 35: Kỳ Hạn Ba Ngày](#)
[Chương 36: Phát Hiện Trọng Đại](#)
[Chương 37: Say Rượu](#)
[Chương 38: Một Nửa Sự Thực](#)
[Chương 39: Một Nửa Sự Thực Khác](#)
[Chương 40: Cuộc Sống Con Tin](#)
[Chương 41: Án Tử Kết Thúc \[Thượng\]](#)
[Chương 42: Án Tử Kết Thúc \[Trung\]](#)
[Chương 43: Án Tử Kết Thúc \[Hạ\]](#)
[Chương 44: Tình Yêu Phát Triển](#)
[Chương 45: Tình Yêu Tiếp Tục Phát Triển](#)
[Chương 46: Thân Phận Minh Bạch](#)
[Chương 47: A Tài Vs Công Chúa, Vòng Thứ Nhất](#)
[Chương 48: Trước Ngày Sứ Thần Đến + Cao Hành Giảng Bài](#)
[Chương 49: Tình Cảm Ấm Lên](#)
[Chương 50: Sứ Thần Tới](#)
[Chương 51: Án Giết Người Trong Phòng Kín](#)
[Chương 52: Tra Tẩn Ngọt Ngào](#)
[Chương 53: Thì Ra Là Thế](#)
[Chương 54: Bị Tẩn Công Lầu Nửa](#)
[Chương 55: Người Xuất Hiện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 56: Bôi Cọ Của Âu Dương Ngự Y](#)
[Chương 57: Công Chúa ‘Tra Ra’ Chân Tướng](#)
[Chương 58: Hậu Quả Của Nghe Lén](#)
[Chương 59: Người Hiềm Nghi](#)
[Chương 60: Khích Lệ Chết Người](#)

Chương 61: Cách Chân Tướng Một Bước

Chương 62: Chân Tướng!

Chương 63: Trước Khi Ở Chung

Chương 64: Thằng Quan Chi “Hi”

Chương 65: Uống Rượu? Ăn Gì?

Chương 66: Nam Thê Gặp ‘Mẹ Chồng’

Chương 68